

Nguyễn Sinh Lạc

tuổi
thanh xuân
chôn giấu
dưới bụi trần

Nhà xuất bản Tổng hợp Thành phố Hồ Chí Minh

nhasach
phuongnam

Nguyễn Sinh Lạc

tuổi
thanh xuân
chôn giấu
dưới bụi trần

Nhà xuất bản Tổng hợp Thành phố Hồ Chí Minh

nhasach
phuongnam

TUỔI THANH XUÂN CHÔN GIẤU DƯỚI BỤI TRẦN

Tác giả: Nguyễn Sinh Lục

Dịch giả: Dương Kim Nguyệt

Nhà xuất bản: Tổng hợp Tp.HCM

Pic: Bông bưng bự

Type:

Tun Lavigne

Ken Shita

Tiểu May

Voi Còi

Song Mẫn Thanh Xà

Onizuka Gto

Beta: Heoboo

Ebook: Heoboo

Giới thiệu

Dưới lớp tro tàn và hoang phế đó đã chôn giấu tuổi thanh xuân của họ. Long Vĩnh Thanh là người sống dưới đồng hoang tàn, cô ôm lấy quá khứ, trốn tránh hiện thực, vui vẻ một cách giả tạo, đến khi có người nắm lấy tay cô dẫn cô đi một vòng trong hồi ức, sau đó hủy diệt tín ngưỡng của cô, hủy diệt mọi thứ cô mê đắm và cố chấp gìn giữ, rắc một lớp thuốc độc lên vết thương khiến cô đau lòng không thiết sống, nói với cô rằng, “Anh mãi mãi sẽ không nói cho em biết anh yêu em đến nhường nào”.

Khi ấy cô mới tỉnh ngộ, rằng có những người đã không còn nữa, còn bản thân cô từ trước đó rất lâu đã không còn đường lui.

Mục lục

Chương 1: Ước mơ của người tình

Chương 2: Quên anh đồng nghĩa với việc mất đi tín ngưỡng

Chương 3: Đã từng là bạn thanh mai trúc mã

Chương 4: Tuổi trẻ ngây ngô, tình yêu như hoa anh túc

Chương 5: Ai bảo anh ấy viết tình yêu vào trong tim, để cả đời này
không thể nói ra được

Chương 6: Người nhu nhược làm sao dám nói tiếng yêu?

Chương 7: May mà có anh

Chương 8: Đáng tiếc không phải là anh, đồng hành cùng em đến tận
cuối cùng

Chương 9: Hồi ức biết tìm lại nơi đâu

Chương 10: Cảnh cũ còn đây, người xưa nay đâu

**Chương 11: Anh mãi mãi sẽ không nói cho em biết, anh yêu em đến
nhường nào**

Chương 1: Ước mơ của người tình

Tình yêu đối với tôi, không phải là sự va chạm xác thịt, không phải là thực phẩm ăn uống, mà là niềm hy vọng không bao giờ tắt, là ước mơ rạng rỡ trong cuộc sống đầy mệt mỏi.

Marguerite Duras

1.

Năm giờ chiều ngày lễ tình nhân Thất Tịch^[1], Long Vịnh Thanh nhận được mấy cuộc điện thoại liên. Người đầu tiên gọi là Lý Tịch, đồng nghiệp ở công ty Viên Nghệ, cũng là bạn chí cốt của cô. Vừa nhấc điện thoại lên, bên kia văng vẳng đến một tràng tiếng nước ngoài “ Darling, lễ tình nhân vui vẻ, hôm nay hẹn hò ở đâu vậy?”

1. Lễ tình nhân Thất Tịch: là ngày 7 tháng 7 âm lịch hàng năm, ngày Valentine Trung Quốc.

Long Vịnh Thanh vẫn đang ngủ trên giường, có lẽ do lần đầu tiên dầm mưa nên bị cảm, đầu óc cứ nặng chình chịch, nói cũng không ra hơi, “Hẹn hò cái nỗi gì, tối hôm qua vừa chia tay, còn bị dầm mưa nữa, xui xẻo chết được.”

“Chia tay? Cậu thần kinh à? Chia tay trước lễ Tình nhân, thế này là quá không may mắn, hiểu không? Muốn chia tay cũng phải đợi qua lễ, ít nhất cũng kiếm chắc được một món quà.” Lý Tịch lảm nhảm bên kia điện thoại, mở đầu là một tràng quở trách. Long Vịnh Thanh không nhìn cũng tưởng tượng ra được cái dáng vẻ cô nàng đang vừa đứng trước gương chải mascara, vừa nghiêng răng nghiêng lợi bên điện thoại: “Long Vịnh Thanh ơi là Long Vịnh Thanh, cậu quả xứng danh “Bách khoa thất tình toàn tập” của công ty chúng ta. Từ khi quen biết cậu đến nay, cậu thất tình bao nhiêu lần rồi hả? Lần này là vì sao nữa đây? Anh ta ngoại tình hay là chỉ thích yêu

đàn ông? Hay là bị vợ người ta chạy đến tận nhà đánh ghen? Tớ thật chả hiểu nổi, nhiều năm trôi qua như vậy rồi, trình độ đánh giá đàn ông của cậu sao mà vẫn tệ đến thế chứ?”

“Lần này tự nhiên lắm, chẳng nói chẳng rằng, chia tay trong hòa bình.” Long Vịnh Thanh ở bên này cười khẽ hai tiếng, chui đầu ra khỏi chăn để thở cho thoải mái, bởi cô hơi bị ngạt mũi, “Có lẽ tớ sinh ra vào giờ không tốt, ra đời đúng ngày bảy tháng bảy âm lịch, chắc phạm phải điều gì cấm kị gì rồi. Đường tình duyên hơi kém một tí, nhưng mà vội vàng làm gì, tớ mới hai mươi bảy tuổi, trước ba mươi tuổi chắc chắn sẽ được gả đi cho mà xem.”

“Dù ai nói ngả nói nghiêng, lòng ta vẫn vững như kiềng ba chân.” Tinh thần này của cậu quả thật rất đáng khen ngợi, nhưng phiên cậu lần sau đánh giá người khác chính xác lên một tí. Không phải ai cho kẹo là đều có thể vẫy đuôi đi theo người ta đâu, ít nhất cũng phải dò la xem hoàn cảnh của người đó như thế nào. Biết đâu hắn ta là một tên giết người, nhớ khi cậu chết mà chẳng biết được nguyên nhân...” Lý Tịch mắng mỏ cô, giọng nói nghe không rõ ràng lắm, chắc là đang tô son. Sau đó Vịnh Thanh nghe thấy giọng của một người đàn ông, cô ấy đáp lại một tiếng, nhỏ giọng tạm biệt Long Vịnh Thanh, “Không nói chuyện với cậu nữa đâu, anh ấy đợi sốt ruột rồi, tớ đi đây. Cậu cũng đừng có giam mình trong nhà nữa, trang điểm đẹp vào rồi ra ngoài đi dạo, không chừng lại gặp một anh chàng nào đẹp trai thì sao. À, đúng rồi, sinh nhật vui vẻ, hôn cái nào, bái bai.”

Mặc dù sớm biết rằng khi nói chuyện với Lý Tịch, sẽ hoàn toàn không có cơ hội cho cô chen ngang, nhưng sau khi ngắt điện thoại, Long Vịnh Thanh vẫn bị nhức đầu một lúc. Sau đó chuông điện thoại không ngừng vang lên, nội dung cuộc nói chuyện chẳng khác nhau là mấy, đa phần đều là chúc cô lễ Tình nhân vui vẻ. Cô lại nhẩn nại giải thích cho từng người rằng, mình đang thất tình, lễ Tình nhân này đối với cô rất vô nghĩa, sau đó người gọi điện an ủi vài câu rồi ngắt điện thoại.

Một khi đã thất tình, nhất quyết không được giấu giếm, phải thông báo cho mọi người xung quanh biết rằng cô lại đang được tự do, qui tắc này do

Long Vịnh Thanh cô tự đặt ra cho mình. Theo như lời cô nói, quy tắc đó có nghĩa là, nếu như cô giấu giếm, biết đâu xung quanh có người muốn theo đuổi cô, nhưng vì cô đã có người yêu mà người ta không dám tiến tới thì sao?

Lý Tịch từng tò mò hỏi cô, “Vịnh Thanh này, cậu không hề thấy buồn à? Nói cho toàn thế giới biết cậu đang thất tình, có khác nào đưa vết thương của mình ra cho mọi người xem? Cậu không thấy đau đớn sao?”

Long Vịnh Thanh cắn một miếng kem, vẻ mặt không chút sợ hãi trả lời, “Đau chứ, nhưng mà đau riết thành quen.”

Câu nói này, được mọi người trong công ty ghi chép nguyên văn vào trong “Bách khoa thất tình toàn thư Long Thị”, sau đó, thực tế nhiều lần đã chứng minh được rằng, câu nói này có chân lý sâu sắc hơn định luật số một của Newton. Long Vịnh Thanh quả thật đau lòng riết thành quen, còn mọi người thấy vết thương lần này đến lần khác của cô, xem hoài thấy mãi, rốt cuộc cũng cảm thấy quen luôn. Cho nên sau này, cách chào hỏi với cô cũng trở nên kỳ lạ, không hỏi “ăn cơm chưa?”, mà hỏi là “Hôm nay lại thất tình à?”

Long Vịnh Thanh cũng không phản đối, ngốc nghếch chấp nhận hết.

Thất tình là để đón nhận một tình yêu khác đẹp hơn, có thể người đàn ông tiếp theo mới chính là người đàn ông đích thực của đời mình.

Cô luôn tự răn đe mình như vậy, đồng thời cũng khích lệ mình như vậy.

Đôi người yêu từ người này sang người khác, người không quen biết Long Vịnh Thanh sẽ lầm tưởng rằng cô đa tình. Nhưng người quen biết cô tuyệt đối không nghĩ như vậy, bởi vì cô yêu hết lòng, cho dù là tình yêu ba ngày hay tình yêu ba năm, cô đều nghĩ rằng nhất định sẽ kết hôn với người đó. Có lần trong bữa tiệc của công ty, mấy cô nàng túm năm tụm bảy lại nói chuyện yêu đương, Lý Tịch tay cầm một chai bia, nói với Long Vịnh Thanh đang say chệnh choáng: “Vịnh Thanh, không phải là cậu yêu không thật

lòng, mà là quá thật lòng, hờ một chút là nhắc đến cưới hỏi, những anh chàng đó bị cậu dọa chạy mất dép cả rồi.”

Nói quá chuẩn.

Mấy cô nàng xung quanh gật đầu lia lịa, ào ào khuyên cô, “Kiểu con gái thật lòng bây giờ không còn được ưa chuộng nữa, kiểu ốm ờ nửa vời mới là thượng sách trong tình yêu.”

Nhưng không biết Long Vịnh Thanh thật không hiểu, hay là quá câu nệ kiểu tình yêu thật lòng, mà vẫn cứ đâm ngang bổ dọc, đâm nhiều đến nỗi đầu chảy máu ra đầy mà vẫn lạc quan yêu đời.

Tám giờ tối, Long Vịnh Thanh không cách nào ngủ tiếp được, nằm trên giường chỉ thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, lúc này mới ép mình bò dậy, chậm chạp đánh răng rửa mặt, thay quần áo, chuẩn bị xuống dưới lầu ăn chút gì đó. Lần này điện thoại lại đổ chuông, cô nghĩ rằng lại có người gọi điện chúc lễ Tình nhân vui vẻ, chẳng buồn xem màn hình, vừa xỏ giày đi ra cửa vừa cho điện thoại lên tai nghe.

“A lô.”

Phía bên kia trầm mặc không nói, có thể nghe thấy được tiếng thở nhẹ ngắt quãng của người gọi. Long Vịnh Thanh lại “A lô” thêm lần nữa, thấy người gọi không phản ứng gì mới đưa điện thoại từ bên tai xuống, đứng nhìn màn hình trong hành lang tối om om, dưới biểu tượng hai người đang gọi điện cho nhau trên màn hình điện thoại là một cái tên làm cho cô cảm thấy bất ngờ: Vịnh Lục.

Long Vịnh Lục là em gái sinh đôi của Long Vịnh Thanh, mấy năm trước đã đoạn tuyệt quan hệ với cô, đồng thời thề thốt không bao giờ qua lại với cô nữa.

“Vịnh... Lục? Vịnh Lục, là em à?” Lâu lắm rồi không nói chuyện, Long Vịnh Thanh tuy có chút bất ngờ, lại vừa hơi căng thẳng, nhưng cũng sợ em mình xảy ra chuyện gì nên nhỏ giọng xác nhận lại một chút.

Người nghe không trả lời, rất lâu sau đó một giọng nói lạnh nhạt mới truyền đến từ phía điện thoại bên kia, “Anh Ngôn Từ ra tù từ tháng trước, chị biết không?”

Giọng nói lạnh nhạt, gần như không có chút tình cảm nào, chỉ như đang kể lại một câu chuyện. Long Vịnh Thanh bỗng cảm thấy hình như có cái gì đó thúc mạnh vào trái tim cô khiến nó phát ra những âm thanh nặng nề, vang vọng trong hành lang tối om, vắng lặng, âm thanh không ngừng lớn lên, tai cô cũng ù ù theo mất rồi.

Ra tù rồi, ồ, hóa ra đã ba năm, ba năm trôi qua nhanh quá.

“Em biết chị không có lương tâm, nhưng không ngờ, chị lại có thể vô lương tâm đến nước này, ngay cả việc anh Ngôn Từ ra tù, chị cũng không buồn đi đón. Long Vịnh Thanh, chị rốt cuộc muốn nhấn tâm đến mức nào hả?” Giọng nói của Vịnh Lục vẫn không lớn lắm, nhưng từng câu từng chữ nghe có vẻ rất dữ dằn, thiếu điều cho thêm một nhát dao, đâm người nghe điện thoại bên kia vào phát.

“Chị... Hôm đó chị bận việc...” Long Vịnh Thanh cảm thấy toàn bộ máu trong người mình đều bị hút ra hết, nhúc nhích không nổi, mặt mày trắng bệch như một tờ giấy, vội vàng tìm cơ biện hộ cho mình. Bình thường cô cũng thuộc dạng nhanh mồm nhanh miệng, nhưng lúc này đây nói năng ấp a ấp úng, “Vịnh Lục, em khoan hãy giận chị, nghe chị nói đã... Chị không có ý... Ngày đó chị... Ngày đó...”

Vội vàng tìm cơ giải thích, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được. Không phải cô không có tài nói dối, mà là lần này không thể nào nói dối được.

Cô nhớ rõ ngày đó, nhớ rất rõ là đằng khác.

Đó là một ngày chủ nhật, cô được nghỉ, mà thực ra chẳng có việc gì cả, nên ở nhà ngủ từ sáng đến tối, tắt điện thoại, tắt luôn đồng hồ báo thức, ngủ một mạch mười hai tiếng đồng hồ. Khi trời tối cô mới bò dậy, trang điểm thật đẹp để đến quán bar chơi với Lý Tịch. Cô còn nhớ ngày đó quán bar

Kakkoi tổ chức tiệc chúc mừng một năm thành lập, chủ đề của buổi tiệc là “người yêu thích đồ đồng phục.” Cô mặc một bộ váy thủy thủ cách điệu. Lý Tịch còn chê bai màu mắt của cô không hợp với bộ váy, nhất quyết kéo cô vào nhà vệ sinh, tự tay trang điểm cho cô thành bộ dạng mỹ nữ xanh lè mới chịu buông tha cho cô.

Không tìm được lý do biện hộ, cuối cùng đành phải im lặng. Vịnh Lục hình như vốn cũng không muốn nghe cô giải thích. Im lặng một lúc mới quãng qua một câu nói, “Nếu như chị không thích anh Ngôn Từ, xin chị đừng đến gần anh ấy nữa, anh ấy bị chị hại đủ thảm lắm rồi.”

Rất nhanh sau đó tắt luôn điện thoại, chỉ còn lại một tràng tút tút mịt mờ vang lên, Long Vịnh Thanh vẫn đứng trong hành lang với tư thế nghe điện thoại, đứng yên rất lâu không hề nhúc nhích.

Thực ra Long Vịnh Thanh thấy mình cũng dễ quên, rất nhiều việc chỉ cần cô không muốn nhớ, sẽ tuyệt đối được quên hoàn toàn. Đây cũng được tính là một công năng đặc biệt, nhờ phúc của công năng đặc biệt này mà trước khi thi đại học, cô vui vẻ hạnh phúc hơn bất kì người nào. Cho dù điểm thi đứng thứ nhất từ dưới lên, nhiều nhất cũng chỉ buồn mất vài phút. Thầy giáo vừa phê bình cô trước cả lớp xong, vừa quay người đi là cô đã có thể tiếp tục nói chuyện cười đùa với một bạn béo ú ngồi sau lưng mình rồi.

Cho nên trong não bộ luôn được làm mới đó của cô, những hình ảnh còn giữ lại không hề nhiều, mà mỗi lần nhớ lại, cô lại tự lừa dối mình chỉnh sửa lại một chút, những chuyện buồn trở thành chuyện vui, chuyện đau lòng trở thành chuyện tiếu lâm, kể cả chuyện hồi nhỏ trộm tiền mẹ mua kẹo bông, sau này ba phát hiện được, liền bị ba lấy dép đánh cho hai cái vào miệng, cũng bị cô mặt dày chỉnh sửa lại nội dung, rằng đó kỳ thực là Vịnh Lục ăn trộm, không liên quan gì đến cô, cô bị oan mà.

Cách sống tự lừa dối mình luôn làm cô thấy vui vẻ, nhưng không hiểu vì sao, có một số hình ảnh, một số người tồn tại trong ký ức, cho dù đã qua bao nhiêu thời gian, cho dù cô đã cố gắng quên đi, cố gắng chỉnh sửa lại, nhưng nó không hề mấy may suy chuyển, hơn nữa cô ngày một lớn tuổi

hơn, những hình ảnh đó không những không phai màu, ngược lại qua mỗi một lần giầy vò và chà xát của cô, nó lại trở nên rõ ràng hơn.

Ví dụ như, quê cô nằm ở vùng ngoại ô, một làng quê có cái tên rất oai hùng “Long Sơn Thôn”, con đường nhỏ sau thôn dẫn thẳng đến những thửa ruộng trồng lúa mì, hai bên con đường đó mọc đầy hoa dại đủ màu sắc sặc sỡ. Ban ngày trên con đường đó luôn có những đứa trẻ tùm năm tùm bảy chơi đùa với nhau, chúng chơi đuổi bắt quanh ruộng, rồi hì hục đào giun. Nhưng về đêm, ở đó lại yên tĩnh như một thế giới khác, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió và tiếng kêu của côn trùng. Cô đứng xa xa trên bờ ruộng, nhìn thấy một chàng trai trẻ người đầy máu chạy về phía cô, trên khuôn mặt ôn hòa và sạch sẽ đó hiện rõ sự kinh hoàng, người ấy hét to với cô: “Chị Vịnh Thanh, chạy đi... chạy nhanh lên...”

Cũng không biết là vì trời quá tối, hay là vì quá kinh hãi, ký ức xuất hiện sự nhầm lẫn, người đó trước mặt cô lắc lư một cái, lập tức lại biến thành một khuôn mặt khác, hẩn lạnh lùng nhìn cô, tay còn cầm một con dao găm. Cô nhận ra con dao đó, đó là quà sinh nhật cô tặng cho một người, hình dáng cong cong, giống như trăng ngày mồng một. Vừa nhìn thấy nó, cô vui mừng khôn xiết, nhưng mà cũng đúng lúc đó, trên con dao lại dính đầy máu.

Cô cố gắng thu người lùi về phía sau, lúc này mới phát hiện ra quần áo trên người đã rách nát gần hết, người dính đầy bùn đất, bản kinh khủng. Người này vứt con dao đi, chộp lấy cánh tay đang run rẩy của cô, trầm giọng nói: “Vịnh Thanh, đừng sợ, đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Hôm đó là ngày mồng một, mặt trăng hình vòng cung như con dao đó, xung quanh tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì cả. Chỉ có đôi mắt nhuộm đầy máu đang nhìn cô là sáng rực rỡ lấp lánh, trong một khoảng thời gian rất dài, nó in sâu vào trong trái tim cô, trở thành dấu ấn vĩnh hằng.

Cảm giác kinh hoàng đến tận xương tủy đó quá rõ ràng, cho đến tận bây giờ mỗi khi nhớ lại, Long Vịnh Thanh vẫn cảm thấy toàn thân dơ bẩn, áo quần bị xé rách tơi tả, gần như không còn che được cơ thể, cô thở dốc

ngồi xuống ôm lấy đôi vai, cơ thể run lên từng hồi. Lúc này dưới lầu có người đang đi đến, bật đèn ở hành lang lên. Xung quanh đột nhiên sáng rực, cô nhìn thấy áo quần trên người mình vẫn còn lạnh lặn, bộ quần áo hải quân màu xanh và trắng, vừa sạch vừa đẹp, lúc này cô mới lấy lại bình tĩnh đứng dậy. Chỉ có điều ánh sáng chiếu thẳng vào mắt làm cô vẫn chưa quen, hai hàng nước mắt không cầm được chảy ra, vội vàng lấy tay úp vào mắt, ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu dưới ánh mắt khác thường của một dì ở cùng lầu.

2.

Căn hộ nhỏ mà Long Vịnh Thanh thuê nằm ở khu vực náo nhiệt của thành phố, mặc dù được xây dựng lâu rồi, nhưng nhìn bề ngoài vẫn còn mới chán. Quan trọng nhất là giao thông rất tiện lợi, chỉ cần đi xuống dưới lầu, các cửa hàng ăn uống, vui chơi giải trí đầy đủ cả, cho nên mặc dù chủ nhà là người chẳng biết phải trái, lại vừa lăm điều, mượn có mặt bằng giá thuê nhà gần đây tăng để tăng tiền phòng của cô, nhưng cô cũng không nỡ chuyển đi chỗ khác.

Hôm nay là ngày Lễ Tình nhân Thất Tịch, dưới lầu càng đông vui hơn. Những chàng trai cô gái hầu như đều cầm hoa hồng, khuôn mặt ửng hồng, hạnh phúc đến nỗi ngậy ngốc cả ra, Long Vịnh Thanh đi được một đoạn đường, nhìn hoa hồng đầy rẫy trên phố, bắt đầu thấy hối hận vì nhất thời xúc động mà chia tay người yêu tới hôm qua, Lý Tịch nói không sai, muốn chia tay cũng phải chờ cho hết ngày hôm nay, cho dù có không vui, ít nhất hôm nay trong tay cũng có một bông hồng, đem về nhà cắm vào bình hoa, trang trí cho căn phòng, vẫn còn tốt hơn bây giờ một thân một mình, chỉ biết ghen tỵ đứng nhìn những bông hồng trong tay người khác mà chảy nước miếng.

Cô đi từ đầu đường đến cuối đường mà vẫn không tìm được một chỗ nào để ăn, Long Vịnh Thanh cô đơn một mình ôm bụng đói đi tiếp. Càng đi cô càng thấy bức mình, lễ Tình nhân không có người yêu, giống như sắp bị cả thế giới khinh bỉ đến nơi vậy. Những quán ăn hàng hoàng một chút chỉ phục vụ những món ăn dành cho các cặp tình nhân, hơn nữa ngoài cửa còn

treo một bảng hiệu cầu kì bằng gỗ trước cửa, trên đó viết: hết chỗ, xin dừng chân. Chỉ có quán mì sợi thịt bò ở góc đường chẳng có bóng dáng một thực khách nào, vắng lặng đến nỗi chẳng ăn nhập gì với sự náo nhiệt của con đường này cả. Người bán mặc bộ áo quần truyền thống của vùng Lan Châu để đóng giả làm người Lan Châu, nhìn thấy Long Vịnh Thanh đi ngang qua còn cất giọng gọi cô: “Này, cô gì ơi, dừng đi về phía trước nữa. Trước đó cũng đều là nhà hàng dành cho các cặp tình nhân thôi, một người thì đến đây ăn mì đi, dù sao cũng đang vắng khách, tôi giảm giá hai mươi phần trăm cho.”

Long Vịnh Thanh không thèm để ý đến ông ta, cúi đầu đi qua trước mặt ông ấy. Một người cô đơn trong ngày lễ tình nhân này đã đáng thương lắm rồi, mà cô mà thèm vào ăn loại mì giảm giá hai mươi phần trăm đó sao, cô không muốn ngày càng đẩy mình vào hoàn cảnh thê thảm hơn nữa, cho dù là một mình cũng phải đến một nhà hàng đoàn hoàng để ăn.

Sau mấy lần liên bị nhà hàng từ chối ngay ngoài cửa, nửa tiếng sau, cuối cùng cô cũng tìm được một nhà hàng kiểu Pháp rất có phong cách, nhưng phải ngồi ghép bàn với một người khác. Long Vịnh Thanh vốn không ưng ý lắm, nhưng nghe nói là một chàng trai độc thân, liền nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Có thể quen biết thêm với một người con trai cũng tốt, biết đâu đó là một người có tương lai thì sao?

Người phục vụ đi liên hệ với anh ta, cô hỉ hả ôm suy nghĩ ngây thơ đó đứng đợi trước quầy tiếp tân. Ánh mắt dõi theo bước chân người phục vụ đến bàn ăn dành cho hai người đó, là vị trí cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài sẽ thấy được đài phun nước của quảng trường, lãng mạn đấy chứ, điều quan trọng nhất là anh chàng đó trông rất trẻ, áo quần chỉnh tề bắt mắt, bước đầu có thể nhận định là một người con trai tốt, cho tám điểm.

Long Vịnh Thanh âm thầm cho điểm người ta, trong lòng cảm thấy rất đắc ý, cũng may lúc này không tự coi thường bản thân mình mà đi ăn mì giảm giá hai mươi phần trăm, nghĩ đến đó, khóe miệng cô bất giác cong lên

thành một nụ cười. Lúc này người phục vụ đã giải thích cho người kia xong toàn bộ sự việc, chỉ tay về phía cô, người ngồi đó ngẩng đầu lên nhìn theo cánh tay của người phục vụ, đúng lúc chạm vào ánh mắt của cô, hai người hóa đá ngay tại chỗ. Đột nhiên, Long Vịnh Thanh quay người bỏ chạy.

Người sinh ra đúng ngày Thất Tịch, quả nhiên không được ông trời quan tâm thương xót, ý định của cô rất trong sáng, chỉ muốn ra ngoài ăn bữa cơm mà thôi, không những nghe được tin không muốn nghe nhất, còn gặp lại người mà không nên để cô gặp nhất.

Thế giới này thực sự bị thu nhỏ lại rồi chẳng? Hoặc cũng có thể nói, Thượng đế chê bai cuộc sống của cô còn chưa đủ giống tuồng chèo, trong một ngày bi đát như hôm nay, lại để cô có một cuộc gặp gỡ trớ trêu như trong phim truyền hình thế này.

“Chị Vịnh Thanh, Long Vịnh Thanh, là chị phải không?”

Phía sau vọng đến giọng nói nghi hoặc, hình như người đó đuổi theo, cô giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục đi. Ban đầu còn đang đi, cảm thấy tiếng bước chân đuổi theo mình đang tới gần, bước đi của cô cũng vội vàng hơn, cuối cùng gần như là chạy trên con đường nhỏ, nhưng người đó vẫn không cho cô cơ hội trốn chạy, chạy mấy bước đã đuổi kịp, vươn tay giữ lấy cánh tay cô, “Vịnh Thanh, em nhìn thấy chị rồi, chị chạy đi đâu vậy?”

Bị người ta gọi đúng tên, cho dù là da mặt có dày như tường nhà thế nào đi chăng nữa, Long Vịnh Thanh cũng không thể giả vờ như không nghe thấy, đành phải quay đầu lại, cười cười với người kia, nhanh miệng nói: “Chị có chạy đâu, tự nhiên nhớ ra chưa tắt bếp ga ở nhà, muốn quay về tắt thôi mà.Ồ, Vi Trần, thật không ngờ lại gặp em ở đây, dạo này lớn quá nhỉ?”

Quan Vi Trần nhìn điệu bộ của Long Vịnh Thanh, biết ngay cô đang nói nhảm, nhưng cũng không nhịn được cười: “Chị lớn hơn em có hai tuổi, Long Vịnh Thanh, đừng ăn nói giống giọng điệu của mấy ông bà già, còn nữa, chúng ta mới không gặp nhau ba năm, ba năm trước em đã cao như vậy rồi, cho nên bây giờ em chẳng cao to hơn chút nào nữa cả.”

Quan Vi Trần được coi là đẹp trai, da trắng, ánh mắt ấm áp. Khi nheo mắt cười sẽ làm cho người khác có được cảm giác dịu dàng, hiền lành, vô hại, giống như những cậu sinh viên đẹp trai trong truyện tranh Nhật Bản, cho dù không bao giờ làm nũng, dịu dàng đáng tin cậy, tầm vóc đủ cao, hoàn toàn giống với dáng vẻ của người lớn, cũng đã có vô số chị sinh viên tình nguyện nhảy vào lửa vì anh rồi.

“Mới ba năm thôi, vậy mà chị cứ nghĩ đã lâu lắm rồi. Đúng rồi, không phải em đang ở Nhật Bản à? Về nước lúc nào vậy?” Nhìn nụ cười của Vi Trần, thần kinh căng thẳng của Long Vịnh Thanh cũng đã dịu lại đôi chút, thôi thì cứ thoải mái nói chuyện trên trời dưới đất đi vậy.

“Về hơn một năm rồi. Nay, Vịnh Thanh, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện đi?” Quan Vi Trần sợ Long Vịnh Thanh lại bỏ chạy, nên từ nãy giờ không dám buông tay. Hơn nữa, tư thế lồi lồi kéo kéo của hai người trên đường quả thật không mấy lịch sự, liền nhìn vào ánh mắt bất ổn của cô và hỏi: “Chị về nhà tắt bếp ga trước? Hay là quay trở lại ăn cơm? Đi đâu trước cũng được, em không vội, cũng chẳng hẹn hò với ai, có thể đi với chị.”

Bếp ga của nhà Long Vịnh Thanh mấy tháng nay chưa hề động đến rồi, cần gì phải tắt, hơn nữa trong tình huống này, thực sự cô rất sợ phải ở trong nhà với Vi Trần, thôi thì cứ mặt dày đến cùng, ngượng ngập cười cười nói: “Chị định ra ngoài ăn cơm, hình như chưa bật bếp ga, ha ha ha, à chị nhớ nhầm, chúng ta quay lại ăn cơm đi, chị sắp chết đói tới nơi rồi đây này. Nay, Vi Trần, em thả tay ra được không? Em nắm chặt như vậy làm tay chị đau quá.”

Lúc này Quan Vi Trần mới thả tay cô ra, cong môi lên cười, ra vẻ tủi thân trách móc một câu: “Không còn cách nào khác, Vịnh Thanh, chị nhìn thấy em xong bỏ chạy, làm em bị tổn thương ghê gớm.”

Trở về lại quán ăn lúc này, chỗ ngồi vẫn còn đó, người phục vụ giúp cô kéo ghế, cô tự chọn cho mình món thịt bò sốt tiêu. Lúc này đây, họ vẫn mỗi người một câu tiếp tục nói chuyện.

“Lúc này quả thật chị không nhìn thấy em, Vi Trần, em nghĩ xem, giữa chúng ta không thù không oán, chị lại không nợ tiền của em, cần gì phải trốn tránh em, đúng không?”

Không biết trên thế giới này còn có ai nói dối một cách trơn tru hơn như vậy không, nói đi nói lại liên tục cho đến khi người khác tin mới thôi. Trong số những người Quan Vi Trần quen biết, cũng chỉ có Long Vịnh Thanh có nội công thâm hậu như vậy thôi, nghĩ kỹ lại, môn học nói dối này, cô ấy chính là người thầy đầu tiên của anh. Nghĩ đến chuyện trước đây, anh cười nhẹ, bảo người phục vụ cho thêm một cái ly, tự tay rót rượu vang cho cô, “Ba năm qua, chị chẳng thay đổi chút nào, nói cái gì cũng phải nói cho đến khi người khác tin mới được. Em đầu hàng, là em hiểu lầm chị, là em sai.”

“Đó là vì chị nói thật, mọi người chẳng có lý do gì để không tin chị.” Long Vịnh Thanh cười vô tư, nâng ly chạm vào ly rượu của Vi Trần, “Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Hôm nay là ngày tốt, hơn nữa hiếm khi mới gặp nhau ở đây, uống rượu đi đã, chị đây chúc em lễ Tình nhân vui vẻ.” Nói xong, không cần biết người ta có kịp phản ứng lại hay không, cô ngửa cổ uống một hơi hết sạch.

Hiếm khi mới gặp nhau ở đây...

Quan Vi Trần cũng nâng ly, đắm đuối ngắm nhìn khuôn mặt của Long Vịnh Thanh dưới ánh đèn màu đỏ ấm áp, hai người không cùng sống trong một thành phố, khó khăn lắm mới gặp nhau, theo như toán học xác suất, xác suất này cao không thua kém gì so với việc trúng số năm trăm vạn tệ, nhưng nếu có người cố ý đợi ở đây thì sao? Vậy thì xác suất này phải nhân lên mấy chục lần, thậm chí mấy trăm lần?

Ba năm không gặp, cô vẫn như xưa, ra khỏi cửa lúc nào cũng phải ăn mặc gọn gang, thích mặc loại quần áo có kẻ sọc phóng khoáng, tóc ngang vai, nhuộm nâu màu hạt dẻ, tóc mái để rất dày, cắt vừa đúng ngang chân mày, để lộ ra khuôn mặt chỉ to như bàn tay, nhìn giống như học sinh cấp ba,

mỗi khi cười nhìn rất vô tư, mỗi lần uống rượu thì bạt mạng, bất kể ly to hay ly nhỏ, đều một hơi uống sạch.

Trước đây anh cũng đã từng vô số lần tưởng tượng về khuôn mặt của cô, tưởng tượng khi gặp lại, cô sẽ có thái độ gì, cũng đã từng không ít lần cảm thấy đau lòng, không dám nghĩ tiếp, không dám nhớ lại đêm hôm đó, khi anh đè cô dưới thân mình, khuôn mặt của cô đầm đìa nước mắt, hai tay giữ chặt lấy vai anh, mơ hồ kêu tên của một người, anh không tài nào nghe được cô gọi tên ai. Sau khi xảy ra chuyện đó, có dạo anh cho rằng khi họ gặp lại nhau, chắc chắn sẽ không cách nào cười nói như trước đây nữa. Giờ đây nhìn nụ cười thưở nào của cô, anh cảm thấy như được giải thoát, uống hết rượu trong ly, lại rót thêm hai ly nữa cho hai người, nhẹ nhàng chạm vào cốc của cô, nói:

“Ly này không phải chúc lễ Tình nhân vui vẻ, mà là chúc mừng sinh nhật Vĩnh Thanh, sinh nhật hai mươi bảy vui vẻ!”

Long Vĩnh Thanh bắt mắt trừng mắt nhìn Quan Vi Trần, ra vẻ như vừa giận dữ vừa làm nũng đá vào cái chân ở dưới bàn của Vi Trần một phát, “Tên nhóc chết tiệt kia, không nói ra tuổi của chị, không cảm thấy nhẹ lòng hả? Mới có hai mươi lăm tuổi, em sướng thật đấy.”

“Này, hai mươi bảy và hai mươi lăm, chỉ kém nhau hai tuổi, không cần phải tức giận đến vậy chứ?” Quan Vi Trần không ngờ cô lại có phản ứng mạnh như vậy, bắp chân bị giày cao gót của cô đá phải, đau nhói lên từng đợt, vừa xuýt xoa vừa cúi người xuống bóp nắn chỗ đau. Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Long Vĩnh Thanh mà bật cười, “Nếu như chị còn bắt nạt em, em sẽ đánh trả đấy.”

Hai người gây sự với nhau một lúc, khúc mắc trong lòng cả hai cũng đều biến mất, vừa nói chuyện vừa ăn uống vui vẻ. Ăn xong đã là mười một giờ đêm. Khi bước ra khỏi nhà hàng, trời bỗng đổ mưa phùn, nhiệt độ đột ngột hạ xuống mấy độ liền, họ đều không mang theo ô.

Long Vĩnh Thanh vốn đang bị cảm, không nhận được oán thán một lúc.

Quan Vi Trần đi bên cạnh cô, nhạy cảm phát hiện ra sự khác lạ của Long Vịnh Thanh, liền cởi áo khoác ra choàng lên vai cô, Long Vịnh Thanh hết hồn, vội vàng kéo xuống, khăng khăng bắt Vi Trần nhanh chóng mặc vào.

“Tim mạch của em không tốt, không cần phải chịu đựng làm gì, nhờ may lại ngắt xiu như trước đây thì sao? Chị bị ướm một tí cũng chẳng sao.”

“Em làm gì yếu ớt đến mức đó?” Quan Vi Trần cười trách móc, nhận áo khoác rồi lại choàng lên người cô, “Từ nhỏ đến lớn, em chỉ ngắt một lần đó thôi, vậy mà chị cứ nhớ hoài.”

“Chỉ ngắt một lần cũng đã dọa bọn chị chết khiếp, biết không? Chị và anh Ngôn Từ cứ nghĩ em chết rồi, đang thương lượng với nhau xem nên bí mật chôn em ở đâu, để đốt xác phi tang.” Long Vịnh Thanh không kéo chiếc áo đang khoác trên vai xuống nữa, nhắc đến chuyện hoang đường đã từng làm hồi nhỏ. Vốn định cười ha hả một tràng, nhưng không biết vì sao, nhắc đến tên anh Ngôn Từ, cổ họng đột nhiên thấy khô khốc, cười không nổi, cuối cùng chỉ có hai âm thanh kỳ lạ “hơ hơ” phát ra từ cổ họng.

Quan Vi Trần cũng trầm mặc, quay đầu đi nhìn đủ kiểu đèn sáng loáng, nhấp nháy trên đường. Những ngọn đèn đó hòa lẫn vào với bầu trời đêm mênh mông, có cảm giác xa xôi lúc ẩn lúc hiện, từ lâu lắm rồi trong ký ức, trên con đường nhỏ ngoài bờ ruộng cũng có thể nhìn thấy những ánh sao đêm lấp lánh trên bầu trời hòa với ánh đèn của mọi nhà, đẹp đẽ mà rất chân thực. Anh nhìn bầu trời, hoài niệm mỉm cười, “Anh Ngôn Từ chắc cũng ra tù rồi nhỉ?”

“Nghe Vịnh Lục nói ra tù từ tháng trước.” Long Vịnh Thanh trả lời.

“Chị nói xem, lần sau anh Ngôn Từ gặp em, có còn vỗ vai dạy em học hút thuốc nữa không?” Quan Vi Trần cười nhẹ, nghiêng đầu nhìn thái độ của cô.

Thái độ của cô rất lạnh lùng, ngược mắt nhìn xa xăm, cũng không biết đang nghĩ gì, “Chắc chắn là có, cái người bảo thủ đó, không cho anh ta hút

thuốc chẳng khác nào giết anh ta cả.”

“Lần sau gặp nhau, em phải mang theo một ít thuốc thơm mời anh ấy mới được, trong tù không được hút thuốc, chắc anh ấy khó chịu lắm.” Nói xong, Quan Vi Trần cũng học theo bộ dạng của cô, ngược mắt nhìn xa xăm, những giọt nước mưa nhỏ làm ướt đôi mắt của anh, thứ anh có thể nhìn thấy chỉ là một màn sương, mơ hồ như màu xám của trời đêm.

Không được hút thuốc, Triệu Ngôn Từ, chắc anh phát điên lên mất phải không?

Long Vịnh Thanh tưởng tượng dáng vẻ buồn phiền ngồi vò đầu, rồi dáng vẻ sốt ruột đứng ngồi không yên của anh, không nhìn được cười, cười mãi rồi chẳng biết nên nói gì nữa. Mặc dù trên người đã khoác chiếc áo của Quan Vi Trần, nhưng cô vẫn thấy lạnh. Nước mưa thấm vào trong gió lạnh len lỏi vào cổ của cô, giống như ánh mắt người đó nhìn cô lần cuối, lạnh lùng và tuyệt vọng, cùng với một đêm nào đó, ánh mắt hằn lên tia máu đã cho cô biết bao hy vọng đan xen vào nhau, làm cho cô nhất thời tỉnh ngộ, người nào là thật, người nào là giả.

Đúng lúc này, Quan Vi Trần nắm lấy tay cô, “Vịnh Thanh, em biết chị cảm thấy có lỗi với anh ấy, nhưng đó không phải là lỗi của chị. Em cũng chưa từng cảm thấy mình sai, chúng ta không có lỗi với bất kỳ người nào, thôn Long Sơn sắp bị di dời, quay về thăm lại lần nữa đi.”

3.

Việc di dời thôn Long Sơn, Long Vịnh Thanh là người biết sớm hơn bất kỳ người nào. Hiện nay cô đang sống tại thành phố K, mặc dù là một thành phố rất nhỏ, nhưng nhờ tiếng tăm của hai đô thị lớn được quốc tế hóa ở lân cận, sự phát triển của thành phố này có thể nói là thần tốc. Những công ty lớn nổi tiếng trong và ngoài nước đều có mặt tại khu công nghiệp của thành phố. Phát triển công nghiệp sẽ kéo theo nhiều ngành nghề khác cùng phát triển theo, giống như công ty trách nhiệm hữu hạn Viên Nghệ, công ty chuyên làm đẹp cho khuôn viên gia đình mà cô đang làm đây.

Thành phố K tiếp giáp với nhiều thành phố lớn, nhưng xung quanh không có một địa điểm nào trồng hoa và cây cảnh qui mô lớn cả, tổng giám đốc với đầu óc nhạy bén không cam chịu việc chỉ thiết kế nội ngoại thất cho sân vườn, sau khi tiếp nhận nhiều dự án xanh hóa sân vườn qui mô lớn, đã tâm ngày một lớn hơn, muốn xây dựng một địa điểm trồng hoa và cây cảnh qui mô lớn, một mặt có thể giải quyết được đầu ra của các giống cây, giống hoa quý được ươm trong nhà kính của công ty, một mặt thỏa mãn được nhu cầu hòa mình vào thiên nhiên của các thành phố lớn xung quanh.

Vì việc này, công ty đã họp đến mấy lần rồi. Lần họp cuối cùng, tổng giám đốc phấn khởi tuyên bố đã liên hệ được với phía đầu tư, mà địa điểm cũng đã chọn xong rồi, chính là thôn Long Sơn ở ngoại ô thành phố K, nơi đó non nước hữu tình, khí hậu dễ chịu, nguồn nước dồi dào, là địa điểm lựa chọn ưu tiên số một, không có nơi nào tốt hơn nữa cho việc gieo trồng hoa cỏ cả.

Long Vịnh Thanh nghe quê hương của mình sẽ biến thành địa điểm trồng hoa cỏ liền nhảy dựng lên, gào to lên ngay trước mặt đồng nghiệp trong công ty: “Sếp Hồ, không được di dời thôn Long Sơn, tổ tông nhà chúng em sống đời sống kiếp ở đó, di dời thôn làng đi chỗ khác, chẳng khác nào nhổ cả gốc gác chúng em lên? Không được, không được, đưa bao nhiêu tiền đền bù cũng không được.”

Tâm trạng của tổng giám đốc đang rất tốt, không truy cứu tội Long Vịnh Thanh vì lý do cá nhân làm gián đoạn cuộc họp, còn chỉ tay về phía cô cười đùa, “Đó, chưa di dời đã gặp phải một hộ phản đối rồi.”

Trong phòng họp cười lên ầm ầm. Lý Tịch ngồi ngay bên cạnh cảm thấy cô thật mất mặt, vội vàng kéo gấu áo của cô, ra hiệu cho cô ngồi xuống, nào ngờ Long Vịnh Thanh có chết cũng không chịu, “Sếp Hồ, em nói thật mà, trước nhà bọn em còn có một cây ngân hạnh do ông nội em trồng, nếu đập phá nhà, cây ngân hạnh đó không phải cũng bị đào lên ư? Gốc cây đó là ký ức tuổi thơ của em, em không chịu nổi đâu.”

Sếp tổng khoanh tay trước ngực, ngồi trên ghế da nhìn cô, “Long Vịnh Thanh, cô làm việc ở đây cũng sắp được ba năm rồi, cô nói đi, ký ức thuở nhỏ quan trọng, hay là sự phát triển của công ty quan trọng?”

Hai tay Long Vịnh Thanh nắm chặt lấy thành bàn, vốn đang định nói, đương nhiên là ký ức tuổi thơ quan trọng, ai thêm quan tâm đến sự phát triển của công ty, chỉ cần hàng tháng có lương là được. Tiếc là những lời này chưa kịp nói ra đã bị Lý Tịch ấn xuống ngồi trên ghế, vừa nhìn cô, vừa cười nói lấy lòng sếp tổng để giảng hòa, “Chi bằng như vậy đi, Vịnh Thanh, mình có ý kiến này này, đợi đến khi nào giải tỏa, mình tìm mấy người anh em chuyên chăm sóc cây xanh, giúp cậu đào cây ngân hạnh kia lên, trồng trước cổng nhà mới của cậu, cậu thấy thế nào?”

Cũng may có sự ra tay của Lý Tịch mới ngăn chặn được tai họa này, nếu không sau khi Long Vịnh Thanh nói những lời nói không lường trước hậu quả kia ra, lúc đó chắc chắn là cô phải trực tiếp đi thu dọn đồ đạc, biến khỏi công ty ngay lập tức. Việc qua rồi nghĩ lại mới thấy sợ, Long Vịnh Thanh đích thân đến quán Starbucks mua một ly cà phê cảm tạ ơn cứu mạng của Lý Tịch. Lý Tịch cầm tập công văn trên bàn dí mạnh vào đầu cô, mắng xối xả, “Long Vịnh Thanh, khi làm việc cậu có thể động não một chút được không, ai thêm quan tâm vào ký ức tuổi thơ của cậu, cậu không thấy sao? Lúc đó trong phòng họp, ai nẩy mắt xanh như mắt mèo, sếp tổng đã nói, nếu hạng mục này thành công, tiền thưởng cuối năm được tăng lên gấp mấy lần, trong mắt mọi người chỉ có cổ phiếu, chỉ có cậu đứng đó giữ gìn ký ức tuổi thơ. Cậu cho tớ xin, nếu như không phải mình giải vây, suýt nữa cậu đã đắc tội với mọi người trong công ty rồi.”

Long Vịnh Thanh nở một nụ cười, đưa ly cà phê lên đỉnh đầu, chuẩn bị cúi đầu sát đất để làm lễ, “Ân nhân, ơn cứu mạng của người, tiểu tử con cả đời không quên, xin nhận của tiểu tử này một lạy.”

“Thôi thôi thôi, mình đã chết đâu, cái gì mà lạy với chả lạy.” Lý Tịch cầm lấy ly cà phê, cười cười trừng mắt nhìn cô một cái, quay người qua, tiếp tục công việc với mấy bản thiết kế.

Long Vĩnh Thanh cũng trở về chỗ ngồi, chuẩn bị bắt đầu làm việc, nhưng con chuột cứ đứng yên trên màn hình, không cách nào mở được những dữ liệu trên đó ra được. Trên màn hình là tám ảnh cũ được chụp lại bằng máy ảnh kỹ thuật số, tám ảnh cũ quá rồi, có chỗ đã bị ngả vàng nhưng nhìn vẫn rất rõ ràng, thấy rõ người chụp lại tám ảnh này đã tốn không biết bao nhiêu công sức. Trên tám ảnh là một cây ngân hạnh xanh tươi, từng chiếc lá hình rẻ quạt vươn ra đón ánh nắng mặt trời, trên lá vẫn còn đọng những hạt sương mai, đứng ở góc nào cũng đều có thể nhìn thấy những hạt sương long lanh, trên cành cây có một chàng thanh niên đang nấp trên tán lá đọc sách. Chắc là có cảm giác bị người ta chụp ảnh, khó chịu nhìn qua bên này, ngũ quan thanh tú mang nét trẻ con, mái tóc đen ánh lên bởi những tia nắng, lộ ra cảnh sắc đắm say lòng người.

Người đó nhìn cô, qua màn hình máy vi tính, ánh mắt đó giống như có thể vượt qua thời gian để đọng lại trên khuôn mặt cô, “Vĩnh Thanh, nếu em còn quậy, anh sẽ không giúp em làm bài tập hè nữa đâu.”

“Ui cha, sợ quá hà.” Cô phối hợp với mẫu đối thoại trong ký ức, lảm nhảm trong đầu: “Anh dám không giúp em à, em sẽ đi méc thầy giáo, anh đọc sách báo khiêu dâm.”

“Đây mà là sách báo khiêu dâm à, đây là tác phẩm nổi tiếng.” Từ trong đám lá, anh tức lồng lộn giở quyển sách lên chứng minh sự trong sạch cho mình, “Em xem này, tác phẩm “Người tình” nổi tiếng của Duras, anh mượn trong thư viện trường. Thư viện trường làm gì có sách báo khiêu dâm, đồ ngốc.”

Cô nhào qua xem, nhìn thấy chữ chi chít trên đó, tự nhiên thấy như bị chóng mặt, thế là kéo cánh tay anh giở trò, “Này, này, anh đọc cho em nghe với, trong đó viết gì mà làm cho anh đọc say sưa vậy?”

“Muốn biết thật à?” Anh nhìn cô, thấy cô gật đầu liên tục, liền giở về trang một, đăng hắng một cái, bắt đầu chậm rãi đọc, giọng của anh rất mượt mà, xung quanh gió thổi vi vu, tiếng lá cây xào xạc, làm cho buổi sáng mùa

hè đó thực sự trở thành vĩnh hằng. Cho đến mười hai năm sau, hôm nay hồi tưởng lại, cô vẫn có thể nghe thấy rõ ràng đoạn văn đó:

“Một ngày nọ, khi tôi đã già, một người đàn ông tiến đến bên tôi, ở lối vào một nơi công cộng. Ông ta tự giới thiệu mình, rồi nói, “Tôi biết bà đã nhiều năm rồi. Ai cũng nói khi còn trẻ bà rất xinh đẹp, nhưng tôi lại muốn nói với bà rằng tôi nghĩ hiện giờ bà còn xinh đẹp hơn thời ấy nữa. Tôi yêu thích khuôn mặt bà lúc này hơn là khuôn mặt bà khi còn là thiếu nữ. Một khuôn mặt bị tàn phá.””

Lúc đó cô không hề hiểu ý nghĩa của đoạn văn này, thậm chí còn cảm thấy buồn cười, làm gì có người đàn ông nào không yêu dung nhan xinh đẹp của người con gái đang độ tuổi thanh xuân, lại đi khen một bà già bị tàn phai nhan sắc đẹp hơn. Cô luôn nghĩ gì nói vậy, lúc đó phát biểu luôn sự bất mãn của mình với người đàn ông kia. Nhưng ngay lúc ấy anh lại hỏi: “Vĩnh Thanh, nếu như nay mai khi em già đi, gặp lại em, anh cũng nói với em câu nói đó, em có mừng anh biến thái không?”

“Có chứ, chắc chắn sẽ mừng, bởi vì chắc chắn là anh đang cười nhạo em, già rồi xấu hoắc, không đẹp tí nào.”

Cô không hiểu ý của anh trong câu nói đó, không khách sáo kéo anh từ trên cây xuống, mấy chiếc lá hình rẻ quạt rơi trên người anh. Anh nằm trên mặt đất, khư khư ôm lấy quyển sách, phần nộ nhìn cô hét lên: “Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Long Vĩnh Thanh, em thật không có lương tâm.”

Đúng, cô từ nhỏ đã không có lương tâm, nhưng mà từng câu nói của anh, cô lại nhớ rất rõ. Kể cả những câu nói không hiểu lắm, cô cũng nhớ rõ, giống hệt như xăm vào đầu, không cách nào quên cũng không muốn quên. Cô có chức năng đặc biệt, có thể quên đi rất nhiều rất nhiều việc, giống như là quên những việc đó đi, cũng chỉ vì để có thể nhớ nhiều việc về anh hơn, cho dù là một câu nói, một nụ cười.

Nhưng mà, bây giờ phải làm sao? Thôn Long Sơn sắp bị di dời, cây ngân hạnh không thể nào mọc trước nhà mình nữa. Nếu như anh trở về, có tìm được mình hay không? Không còn cây ngân hạnh, làm sao anh trèo lên,

ném viên sỏi vào nhà em đây? Không có âm thanh của những viên sỏi đó, làm sao em biết anh đến tìm em? Làm sao em biết được lúc nào nên chuồn ra ngoài trèo lên cây nằm ngắm các vì sao đêm với anh? Cô nhìn vào bức ảnh trước mặt, âm thầm nhớ nhung trong lòng, cuối cùng không kìm được, bật khóc.

Lý Tịch ngồi ở bàn bên cạnh, nhìn thấy đôi vai rung rung của cô thì hồn vía bay lên mây. Phải một lúc sau mới sực tỉnh, hóa ra cô đang khóc, đập vào cái ghế xoay mình đang ngồi một cái, chồm đến bên cạnh, vỗ vào vai cô thở dài một cái, “Cây ngân hạnh đó quan trọng như vậy thật à? Nhưng mà biển thôn Long Sơn thành vườn thực vật là chắc chắn rồi, mình sẽ nghĩ cách giúp cậu đào nó lên, đừng khóc nữa, ngoan nào...”

Cô úp tay lên mắt nằm xoài trên bàn, khóc nức nở cho thoải mái, kết quả là bị ly cà phê mua ở Starbucks để “hiếu kính” Lý Tịch đổ ngay lên bụng. Lúc tan tầm, Lý Tịch còn mời cô ăn một hộp Haagen-Dazs, mắt vẫn còn đỏ hoe, cô vừa liếm cái thìa vừa tiếp tục nức nở, “Lý Tịch, cậu giới thiệu người yêu cho mình đo, trụ cột tinh thần của mình không còn nữa, muốn sống tiếp phải dựa vào đàn ông thôi.”

“Được.” Để an ủi cô, Lý Tịch vội vàng đồng ý ngay. Nhưng nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của cô, vẫn không nhịn được hỏi một câu, “Vịnh Thanh, thực ra cậu không cần phải yêu bảy yêu bạ, nguyên tắc tìm bạn trai của những cô gái làng hoàng là: thà thiếu còn hơn yêu bừa, không phải ai đến ngỏ lời thì mình cũng không từ chối, chỉ cần là đàn ông cậu liền đồng ý qua lại. Rốt cuộc cậu là một người sợ cô đơn đến mức nào vậy?”

Cô nhét một thìa kem vào miệng, nức nở, “Mình muốn có người yêu mình, nếu không mình cảm thấy rất trống trải, mình sẽ chết mất...”

“Cậu muốn có người yêu ở bên cạnh cậu, hay muốn có tình yêu? Hay là chỉ muốn kiếm người để kết hôn?” Lý Tịch lại hỏi tiếp.

“Đương nhiên là tình yêu rồi.” Cô đáp.

“Vậy trong mắt cậu, tình yêu cuối cùng là cái gì?” Lý Tịch khoanh tay trước ngực, thắc mắc nhìn cô, “Là không khí hay là nước uống, hay là giống như loại kem cậu đang ăn?”

Lần này Long Vịnh Thanh không nức nở nữa, đẩy hộp kem lên bàn, đồng dạng đọc từng câu từng chữ, “Tình yêu đối với tôi, không phải là sự va chạm xác thịt, không phải là thực phẩm ăn uống, mà là niềm hy vọng không bao giờ tắt, là ước mơ rạng rỡ trong cuộc sống đầy mỗi một.”

Câu nói này ở trong quyển “Người tình”, đương nhiên cô không có tâm tư đọc hết quyển sách đó, vẫn là anh đọc cho cô nghe. Dưới gốc cây ngân hạnh đó, lúc ấy cùng ngồi nghe còn mấy người bạn khác của anh nữa, Quan Vi Trần nhỏ hơn họ hai tuổi cũng có ở đó, cô nghe chẳng hiểu gì cả, chỉ có Quan Vi Trần là nghe một cách đầy hào hứng, cô đẩy Quan Vi Trần một cái, ngày đó cô gọi Quan Vi Trần là Quan Quan, để cho dễ nhớ, những người bạn khác cũng đều gọi luôn cậu ấy là Quan Quan.

“Quan Quan, đừng nghe mấy cái này nữa đi, không hợp với con nít đâu. Đi, chị dẫn em đi câu tôm hùm.”

Quan Quan kiên quyết lắc đầu, giữ vạt áo lại không chịu đi, “Em không đi câu tôm đâu, em muốn nghe anh Ngôn Từ kể chuyện.”

“Nghe kìa nghe kìa, cẩn thận lại trở thành ông cụ non giống anh ấy đó.” Cô nhăn mặt chu miệng làm mặt xấu với Quan Quan, liếc xéo cái người đang ngồi đó đọc tiểu thuyết một cái rồi quay người xách thùng nước bỏ đi.

Ký ức gần như nguyên vẹn, nhưng mà mỗi lần hồi tưởng đến đoạn này, cô đều cảm thấy hình như mình quên mất thứ gì đó, cũng không biết có phải cô cố ý quên hay không. Bây giờ cho dù cố gắng như thế nào đi chăng nữa, cô cũng không nhớ ra đoạn ký ức đó rốt cuộc đã chôn giấu cái gì nữa.

Thực sự không nhớ ra nổi, chỉ bằng quên quách luôn cho xong, cô không thèm làm khó bản thân mình nữa.

Đêm Thất Tịch đó, Quan Vi Trần đưa Long Vịnh Thanh về dưới lầu, hai người trao đổi số điện thoại, sau đó không hề gặp nhau nữa. Một thời gian sau, Long Vịnh Thanh và Lý Tịch bận bịu với mấy bản thiết kế sân vườn, hầu như ở công ty từ sáng đến tối, đương nhiên cũng không có thời gian gọi điện cho Quan Vi Trần, Quan Vi Trần lại thường xuyên gọi điện thoại hoặc nhắn tin cho Long Vịnh Thanh, nhưng lần nào cũng không may, Long Vịnh Thanh không phải đang bận thì điện thoại lại quên sạc pin, rất lâu sau đó mới phát hiện ra cuộc gọi nhỡ hoặc tin nhắn. Lần nào cũng từ chối lời mời hẹn hò của Quan Vi Trần, sau đó nữa, khi có lịch trình liên quan đến việc thi công vườn thực vật thôn Long Sơn, Long Vịnh Thanh hoàn toàn khóa máy.

Tạm thời cô không muốn về thôn Long Sơn, hoặc có thể nói cô không dám quay về.

Ở đó có quá nhiều hồi ức mà cô không muốn chạm vào. Cô sợ sau khi trở về, thành trì mà những năm qua cô vất vả xây đắp trong lòng sẽ sụp đổ, đến lúc đó, cô không có đủ tự tin để có thể như trước đây, đứng dậy trong tuyệt vọng được nữa.

Những người đã từng gặp, những việc đã trải qua, cô thường chia ra hai loại, hiện tại và hồi ức, giống như người bạn chí cốt Lý Tịch và công việc hiện tại của cô là hiện tại, còn có một số người và một số việc được chỉ định chỉ có thể đọng lại trong hồi ức, giống như Quan Vi Trần và thôn Long Sơn. Cô muốn sống thật tốt ở hiện tại, còn những người và những việc nằm trong hồi ức, hãy cứ nằm trong hồi ức, đừng chạm vào, đừng tiếp xúc là tốt nhất.

Cô tự khuyên răn mình như vậy, càng cố gắng chăm chỉ làm việc, hết giờ làm thì đi hát karaoke với đồng nghiệp, sắp xếp cuộc sống của mình thật là phong phú, không có phút giây nào rảnh rỗi.

Qua một thời gian liên lạc, công văn phê chuẩn của chính quyền thành phố K cũng đã gửi xuống, đồng ý kế hoạch di dời thôn Long Sơn, ở công ty cũng bắt đầu chia thành từng nhóm nhỏ, lên kế hoạch sau khi kết thúc việc

di dời thôn Long Sơn sẽ đóng đô luôn ở đó, nỗ lực phấn đấu vì ngày mai tươi sáng của công ty.

Bởi vì không thích thú gì với việc này, khi công ty chọn người, cô cố gắng ép người ngồi lùi về phía sau, nhưng kết quả vẫn bị sếp chỉ điểm.

“Long Vịnh Thanh, cô là người của thôn Long Sơn, nắm rõ tình hình xung quanh đó nhất, kế hoạch thiết kế vườn thực vật đó giao cho cô và Lý Tịch, làm cho tốt nhé, đừng làm hỏng chiêu bài của công ty chúng ta đây.”

Sếp tổng dùng ánh mắt sắc như con cáo già lướt qua mặt cô, ánh mắt uy nghiêm cộng thêm mỗi câu nói chắc nịch như vậy, làm những lời phản bác của Long Vịnh Thanh nghẹn lại nơi cổ họng.

Cô đứng cúi đầu trong góc ra sức vân vê gấu áo, trong khi đang nghĩ nên dùng lý do gì để từ chối công việc này thì Lý Tịch liền ghé đầu tới, thì thầm bên tai cô, “Phụ trách thiết kế vườn thực vật không cần phải thường xuyên ở thôn Long Sơn, nhưng mà có liên quan đến bộ mặt của công ty, sếp Hồ đã sắp xếp như vậy, có nghĩa là nói cho cậu biết, đã giao toàn bộ uy tín của công ty cho cậu, cậu đừng làm mất mặt công ty. Vịnh Thanh, nếu như cậu còn muốn làm việc ở công ty, thì phải nhịn, đợi về nhà hãy trút cơn giận. Đương nhiên, nếu cậu không muốn làm nữa, thì mình cũng không ngăn cản cậu đâu.”

Long Vịnh Thanh quay đầu nhìn Lý Tịch một cái, Lý Tịch đứng đằng sau vỗ vỗ vai cô. Cô chần chừ một lúc, không nói gì, lại tiếp tục cúi đầu xuống.

Lý Tịch nói đúng, cô không phải là nhân tài gì cả, cũng không phải là nhân tình của ai, sếp Hồ tội gì phải nhân nhượng cho cô, mà đãi ngộ của công việc này đích thực là rất tốt, tất cả mọi việc còn có đồng bọn là Lý Tịch che chở cho cô. Suy đi tính lại, đúng là cô phải biết an phận một chút.

Trong buổi tiệc của ngày hôm sau, một số nhân viên ở phía đầu tư cùng tổ kỹ thuật gặp nhau lần đầu tiên. Long Vịnh Thanh đến bữa tiệc cùng Lý Tịch với cặp mắt đen thui, mặc một bộ lễ phục nền trắng sọc đen tinh tế,

trông rất giống quốc bảo^[1], lần lượt chào hỏi từng người. Phía đầu tư mà sếp Hồ liên hệ là tập đoàn Phong Hoa nổi tiếng, tập đoàn Phong Hoa cũng rất chú trọng cho lần đầu tư này, cử rất nhiều nhân tài chuẩn bị đóng đô tại thôn Long Sơn. Điều làm cho người ta thấy phấn chấn nhất là, tập đoàn Phong Hoa, Quan Dịch Phong cũng có mặt trong danh sách thành viên đóng đô tại thôn Long Sơn, là tổng phụ trách phương án đầu tư lần này.

¹ Quốc bảo: Con gấu mèo.

“Vịnh Thanh, lần này cậu phải biết nắm bắt cơ hội, nghe nói rất nhiều người có tiền đồ đến đây...” Từ đạo học đại học, ai cũng biết Lý Tịch là hoa đã có chủ, tay cầm một ly rượu vang đỏ, ghé sát vào tai thì thầm nói cho Long Vịnh Thanh biết. Từ lần trước Long Vịnh Thanh ủy thác cho cô giới thiệu người yêu, nên bây giờ khi gặp chàng trai nào, theo phản xạ có điều kiện, cô liền nghĩ ngay đến Long Vịnh Thanh. Tham gia những buổi tiệc tùng với người yêu, cô cũng phải để ý xin cách liên lạc với những chàng trai độc thân có điều kiện phù hợp với bạn mình, vì vậy thường xuyên làm cho người yêu nổi cơn ghen. Nói xong quay sang bĩu môi, “Nhìn ưng ý thì phải lập tức tấn công, đừng để thua mấy con tiểu yêu tinh bên Hoa Bồi nghe chưa.”

Hoa Bồi là tên gọi tắt của trung tâm trồng hoa, là nơi ươm mầm, nuôi dưỡng những loại hoa mới của công ty. Ở đó có những cô gái mới tốt nghiệp đại học, tâm hồn cũng rất mong manh, giống như những mầm cây ở trung tâm, xanh mướt mà nõn nà làm ai cũng muốn ghen tị.

“Bọn họ làm gì xứng làm đối thủ của mình.” Long Vịnh Thanh khí thế ngất trời, dưới sự yểm hộ của Lý Tịch đã quét qua toàn bộ phòng tiệc một lượt, xác định mục tiêu hành động, bèn ra dấu tay “phối hợp của mình” với Lý Tịch, tự nhiên đi về phía có bóng dáng của chàng trai được cho là bắt mắt nhất.

Lý Tịch nháy mắt ra hiệu đã quán triệt lĩnh hội, nhắc một ly rượu vang đế cao, vòng qua phía bên kia của hội trường, sau đó làm như vô tình đi đến

trước mặt sếp tổng đang nói chuyện với mục tiêu, thật lòng tăng bốc: “Sếp Hồ, hôm nay trông sếp đẹp trai quá, làm em suýt nữa nhận nhầm người.”

“Ha ha, làm gì có, tôi đã có tuổi rồi, còn đẹp trai nổi gì nữa, Lý Tịch, cô thật biết ăn nói.” Sếp tổng rất hài lòng với sự tăng bốc của Lý Tịch, cười phớt lờ chuyện mục tiêu, bắt đầu tán chuyện cùng Lý Tịch.

Mục tiêu đã bị bỏ rơi, Long Vịnh Thanh nắm bắt cơ hội, lập tức tiếp cận, cầm lấy một miếng bánh ngọt ở bàn ăn bên cạnh, giả làm thực nữ cắn một miếng nho nhỏ, sau đó bắt chước mấy cô sinh viên mới tốt nghiệp ở Hoa Bồi, khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc kêu lên, “Ngon quá!”

Mục tiêu quả nhiên bị thu hút bởi giọng nói nũng nịu của cô, quay người qua, khuôn mặt sáng sủa đẹp đẽ xuất hiện ngay trước mặt Long Vịnh Thanh. Long Vịnh Thanh sững sờ, khuôn mặt ngây thơ của thiếu nữ cứng đờ ngay tại chỗ, sau đó dần dần trở nên méo xẹo.

“Vịnh Thanh, quả thật là chị, em nhìn thấy tên của chị trong danh sách sếp Hồ đưa cho em, đang nghĩ không biết có gặp được chị ở buổi tiệc này hay không nữa.”

Mục tiêu cong môi lên, lộ ra một nụ cười, nụ cười đó rất ấm áp, rất trong sáng, giống hệt như cây thường xuân bò trên tường nhà màu trắng vào mùa xuân, làm cho cả người anh bừng sáng lên. Mấy cô gái của trung tâm trồng hoa liên tục quay đầu qua đây theo dõi, Long Vịnh Thanh lại không cách nào cười nổi, tùy tiện nhét cả miếng bánh ngọt vào miệng, trong miệng toàn bánh là bánh, ngơ ngẩn chào hỏi lại.

“Khéo quá, Vi Trần, không ngờ lại là em.”

Thằng bé ngày nào còn lẻo đẻo chạy theo sau đuôi chị đây, cái gì cũng một tiếng chị hai tiếng chị, đột nhiên lại xuất hiện trước mặt cô với bộ âu phục trắng tấp, nghiêm nhiên có dáng vẻ của một người thanh niên tốt trong xã hội. Hình tượng tuyệt đẹp thế này làm cho người đối diện cảm thấy trước mặt bừng sáng lên.

“Chúng ta có được tính là rất có duyên không nhỉ?” Sợ cô bị sặc, Quan Vi Trần cầm lấy cốc nước giải khát của một người phục vụ vừa đi ngang qua, đưa đến tận tay cô, tỉnh bơ vỗ vỗ lưng cô, giúp cô hít thở,”Vĩnh Thanh, tại sao từ nhỏ đến lớn chị đều như vậy? Ăn uống chậm hơn một chút không được à? Không cần phải lo lắng, em có cướp của chị đâu.”

Cử chỉ quá thân mật xuất hiện ở bữa tiệc đông người vậy rất bắt mắt, mấy cô gái ở trung tâm trồng hoa từ nãy giờ quan sát Quan Vi Trần như hổ đói rình mồi, tím hết cả mặt mày, trừng mắt nhìn Long Vĩnh Thanh, thậm chí có cô to gan, nói một câu với âm thanh không to không nhỏ, vừa đủ cho cô nghe, “Xùy, trâu già gặm cỏ non.”

“Ặc...” Lần này Long Vĩnh Thanh bị sặc thật, để che giấu sự khó xử nên đã nhét toàn bộ miếng bánh ngọt vào miệng, giờ làm cho cổ họng của cô bị quá tải, toàn bộ mắc nghẹn ở đó, nhả ra không được, nuốt vào cũng chẳng xong, một ít vụn bánh còn lọt vào trong thực quản, cảm giác đau đớn, chua chua vì nghẹn chạy thẳng lên đầu. Ngay lúc đó, Long Vĩnh Thanh trào nước mắt đứng ngay tại chỗ, uống thêm một ly nước cam mới có thể hít thở lại bình thường. Cũng không biết có phải vừa nãy âm thanh bị sặc của cô phát ra quá lớn, hay là bộ dạng bây giờ của cô quá thê thảm, vừa mới hít thở lại bình thường, cô lại xấu hổ phát hiện ra, hơn một nửa số người của buổi tiệc đang nhìn cô, Quan Vi Trần lại đang cười như sắp tắt thở đến nơi. Có điều tên này từ nhỏ đã cười rất có ý tứ, sẽ không cười ồ lên thành tiếng, bình thường là bặm môi lại để cười, khi thực sự không nhịn được nữa mới tìm đến cái gì đó dựa vào, rồi nín nhịn cúi đầu cười trộm. Tiếng cười không lớn, nhưng thường cười đến nỗi làm cơ thể rung lên từng hồi, cách cười nho nhã hơn nhiều so với kiểu ôm bụng cười lăn cười lộn trên đất của đám con trai thôn Long Sơn, tính ra là cũng rất có phong cách riêng.

Nhưng giờ đây Long Vĩnh Thanh chẳng còn tâm trạng nào mà thưởng thức nụ cười nho nhã đó, mặt tối sầm lại, đẩy vai Vi Trần nói: “Em đừng cười nữa được không? Tất cả mọi người đang nhìn chúng ta, mắc cỡ chết đi được.”

“À, được... Xin lỗi...” Quan Vi Trần ngẩng đầu lên, lập tức thu hồi lại nụ cười, cố gắng sửa lại kiểu cười ôn hòa như trước đây, nhìn thấy khoe miệng Long Vịnh Thanh còn dính một ít vụn bánh, tự nhiên giơ tay ra lau đi giúp cô, nói: “Vịnh Thanh, chị đúng là quá để ý tuổi tác của mình, mỗi lần nhắc đến tuổi tác, chị đều không tự kiềm chế được.”

Xung quanh lại ồ lên, mấy cô gái bên trung tâm trồng hoa tức giận quay gót bỏ đi. Long Vịnh Thanh tự nhiên thấy vui trở lại, tâm trạng buồn bã vì bị chỉ trích “trâu già gặm cỏ non” lúc nãy cũng biến mất theo, thoải mái vui vẻ trả lời: “Con gái qua hai mươi lăm tuổi đều để ý đến tuổi tác của mình, tâm trạng này, em không hiểu được đâu.”

Quan Vi Trần đương nhiên không hiểu được hai mươi bảy tuổi và hai mươi lăm tuổi có gì khác nhau, cũng không muốn tranh cãi với cô, mỉm cười đổi chủ đề, “Vịnh Thanh, lần này chúng ta phải cùng nhau đến thôn Long Sơn làm việc rồi. Nghĩ lại những tháng ngày vui vẻ khi sống tại thôn Long Sơn thuở bé, quả thật rất nhớ.”

“Em vào làm ở Phong Hoa lúc nào thế?” Long Vịnh Thanh lại cầm một miếng bánh ngọt nhét vào miệng, vừa ăn vừa hỏi. Nhưng khi hỏi đến đây, cô bỗng nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, “Đợi đã, chú Bàn Tính họ Quan, em tên Quan Vi Trần, trời đất, đừng nói chú Bàn Tính hồi nhỏ chị gặp bây giờ là Quan Dịch Phong tiếng tăm lẫy lừng nha.”

“Bàn Tính là biệt hiệu hồi nhỏ của ba em, là mẹ Long đặt cho chứ ai, tên của ba em vốn là Quan Dịch Phong mà.” Quan Vi Trần cười đáp, để tránh việc cô lại bị ghen, chu đáo lấy thêm một ly nước cam cho cô, đồng thời cướp lấy miếng bánh ngọt trên tay cô, lấy dao và đĩa sạch chuẩn bị sẵn trên bàn, cắt thành từng miếng nhỏ, rồi mới nhét lại vào tay cô.

Long Vịnh Thanh quả thật rất kinh ngạc. Hồi nhỏ, mỗi lần đến kì nghỉ hè và nghỉ đông, búp bê mang trong người hai dòng máu Trung Quốc và Nhật Bản sẽ được bảo mẫu đưa đến nhà cô, cô chỉ biết rằng, quê của Quan Quan ở thôn Long Sơn, nhưng thường xuyên sống với mẹ ở Hokkaido Nhật Bản, tim của mẹ Quan Quan không tốt, bệnh nặng đến nỗi sắp không đi lại

được, bố cậu ấy buôn bán ở Anh, không có thời gian rồi chăm sóc, ông đành phải nhờ người bạn thanh mai trúc mã, chính là mẹ của Long Vịnh Thanh chăm sóc hộ. Mỗi lần Quan Quan đến, luôn mang theo một đồng đồ ăn ngon, đồ chơi mới lạ, mẹ Long nói, người mẹ Nhật Bản muốn Quan Quan có một tuổi thơ bình thường, được ăn uống vui chơi thỏa thích. Có thêm một đứa em trai đẹp long lanh như ngọc, Long Vịnh Thanh mừng còn không kịp nữa là, đương nhiên không hỏi gì nhiều. Thật không ngờ rằng, người chỉ gặp qua một lần, chú Bàn Tính hiền lành đó lại có chí khí lớn như vậy.

“Công tử của nhà tổng giám đốc Quan sẽ lãnh đạo bọn chị ở thôn Long Sơn, hóa ra là em.” Thật lâu sau Long Vịnh Thanh mới nghe thấy giọng nói của mình, câu nói này nghe ra có phần hơi kỳ cục.

“Đây hoàn toàn không phải ý muốn của em, chị cũng biết thời đại học em học tâm lý, sau khi tốt nghiệp có chứng nhận được hành nghề bác sĩ, quay trở về thành phố S mở phòng tư vấn tâm lý, làm ăn cũng có vẻ được, làm bác sĩ mới là nguyện vọng của em.” Quan Vi Trần xoay xoay cái cốc trên tay, nụ cười cũng hờ hững, “Sự việc lần này là giao dịch giữa em và bố. Nếu như em hoàn thành xuất sắc dự án đầu tư lần này, sẽ cho em tự do, cho em làm những việc em muốn, Vịnh Thanh, chị sẽ giúp em chứ?” Vi Trần nói đến đây, ánh mắt vô tình nhìn vào Long Vịnh Thanh, trên mặt cô đánh một lớp phấn dày, trang điểm xong, giống như đeo một cái mặt nạ. Anh nhìn cô, muốn nhìn thấu tâm tư của cô qua lớp mặt nạ đó, nhưng cố gắng thế nào đi nữa cũng không được.

Sau đêm hôm đó, cánh cửa trái tim cô đã đóng lại với anh. Anh đứng ở ngoài cửa, cho dù thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào giống hồi nhỏ kéo tay cô làm nũng, rồi dung tiếng Hoa lơ lơ nói với cô, “Chị Vịnh Thanh, chúng ta ngủ cùng nhau được không?”

Chiếc cầu nối khó khăn vất vả lắm mới có được giữa họ đã bị chính tay anh phá bỏ.

“Bác sĩ tâm lý cũng rất tốt mà, Vi Trần, trẻ tuổi có năng lực, chị cảm thấy vẻ vang vì em.” Long Vịnh Thanh cười cười nói nói, phớt lờ luôn đề nghị của Vi Trần, lấy khí thế vỗ vỗ vào vai cậu ấy đúng kiểu của chị gái, sau đó run sợ rút lui, “Chị tới nhà vệ sinh một chút, em tự chơi đi.”

Đóng cửa nhà vệ sinh lại, Long Vịnh Thanh thở ra một cái, ngắm nhìn khuôn mặt mệt mỏi của mình trong gương, cười khở vốc nước rửa mặt.

Hồi nhỏ, nghe bà đỡ trong thôn nói, người sinh đúng ngày Thất Tịch là phạm nhân phạm vào giới luật của trời, số mệnh đã định sẽ đau thương buồn bã cả đời, giống như Ngưu Lang và Chức Nữ mỗi người một nơi, những thứ mình thích, những người mình thân cận dần dần sẽ từ bỏ cô mà đi.

Trước tiên là Triệu Ngôn Từ, tiếp đó là Vịnh Lục, bây giờ đến cây ngân hạnh cuối cùng ông trời cũng không giữ lại cho cô. Mà điều làm cho cô khó có thể chấp nhận được là, người dẫn đầu đi đào cây ngân hạnh đó lên, lại là Quan Vi Trần.

Nếu như người khác thì tốt biết mấy, cô có thể viết tên hắc gán lên trên người nộm, sau đó đóng đinh người nộm lên tường, mỗi ngày dung phi tiêu đâm hắc, trù ẻo hắc bị tuyệt tự.

Nhưng mà cô có thể trù ẻo Quan Vi Trần như vậy được không? Cô trù ẻo Quan Quan được không?

Thực ra, cô cũng đã từng nghĩ, việc này không thể trách ai, là nhu cầu phát triển của xã hội, đương nhiên càng không thể đổ tội lên đầu Quan Quan, nhưng không trách cứ ai cô còn có thể làm gì bây giờ?

Cô rửa mặt một cách thô bạo, phấn trên mặt đã lem ra gần hết, cô đành phải lấy hộp trong túi xách ra dặm lại. Trước đây cô rất ghét trang điểm, cảm thấy phiền phức, nhưng bây giờ cô thích cảm giác được trang điểm, phủ lên trên mặt một lớp phấn, giống như đeo mặt nạ, còn cô thì nấp chiếc mặt nạ đó, sẽ có cảm giác rất an toàn.

Khi đi ra khỏi nhà vệ sinh, Quan Vi Trần đang đứng dựa vào bồn rửa tay chờ cô, giống như ngày hồi nhỏ cô đi bắt bọ cạp với Triệu Ngôn Từ, cậu ấy cũng sẽ đứng đợi ở cổng thôn như bây giờ, mím môi cúi mặt im lặng không nói, sẽ nở nụ cười ấm áp lòng người ngay khi vừa nhìn thấy cô.

“Vịnh Thanh, sao chị vào đó lâu thế?”

“Quý ông thì không được hỏi những vấn đề không tao nhã như vậy.” Long Vịnh Thanh đi qua anh, mở vòi nước, nhẹ nhàng rửa tay, có thể hình ảnh anh đứng chờ bên ngoài làm cho cô cảm thấy nhớ nhung, tâm tư của cô bỗng nhiên rối bời, khoảnh khắc khi tắt vòi nước, cô nghe thấy tiếng mình đang hỏi: “Quan Quan, nhất định phải đi dời thôn Long Sơn sao? Nhất định phải đào cây ngân hạnh đó lên sao?”

Quan Vi Trần ngẩn người. Không ngờ cô vẫn dùng cái tên đó để gọi anh, anh vẫn giữ nguyên tư thế dựa vào bồn rửa tay, quay đầu qua chăm chú nhìn cô, “Tất cả đều đã qua rồi, chị Vịnh Thanh, cho dù cây ngân hạnh vẫn luôn ở đó, anh ấy cũng không thể nào quay trở về được nữa.”

“Em nói vậy, anh ấy vẫn đang ở đó, luôn luôn ở đó...” Long Vịnh Thanh bất chợt xúc động, rảy hết nước trên tay vào mặt Quan Vi Trần.

“Long Vịnh Thanh.” Quan Vi Trần chớp lấy tay cô, không cho cô gào thét, trên khuôn mặt luôn điềm tĩnh đó hiện lên nét giận dữ, “Chị chấp nhận hiện thực đi.”

Chương 2: Quên anh đồng nghĩa với việc mất đi tín ngưỡng

Có những việc đau khổ và buồn bã, có những người đã tồn tại rồi bỏ đi, có người lựa chọn quên đi, nhưng có người lại không bao giờ quên được, cho dù đã bao năm trôi qua vẫn cố chấp sống ở nơi đó, biến chúng thành tín ngưỡng của mình.

1.

Khi tìm đến từng gia đình ở thôn Long Sơn để thuyết phục nông dân về việc di dời, hầu như không gặp phải sự phản đối nào, dù sao khoản đền bù cũng lớn, lại còn có thể ở những căn hộ đẹp giống như người dân thành phố, là việc nhiều người trong thôn mong chờ còn không được.

Nhưng cũng có người lên tiếng phản đối, ví dụ như bà đỡ.

Ngày nay y học phát triển như vậy, ai sinh con cũng đều tới bệnh viện, thực ra bà ấy mấy chục năm nay đã không đỡ đẻ cho ai nữa rồi. Chỉ có điều bà ấy rất thích con nít, bà lại không sinh đứa nào, chồng cũng mất sớm, một mình một nhà quá cô đơn nên bà đành gửi gắm tình yêu của một người mẹ cho tất cả các em bé trong thôn. Tất cả mọi người trong thôn, nhà nào có em bé bệnh, bà đều vui vẻ giúp đỡ họ, nhà nào bận không có thời gian chăm sóc em bé, chỉ cần gọi bà một tiếng, cho dù mưa bão đi chăng nữa, bà cũng nhất định chống gậy bước đi trên đôi bàn chân nhỏ đã bị bó lại từ ngày xưa, từng bước từng bước đến nhà người ta, cho nên tất cả trẻ con trong thôn đều rất quý bà. Khi bà đuổi mấy người đến đo đạc nhà cửa ra ngoài, thấy vài đứa trẻ xung phong đứng giữ cửa giúp bà, có đứa nghịch ngợm, hất cả xô nước bắn lên đầy người một chàng trai trong nhóm đó.

Số liệu đo đạc của các căn nhà ở đây đã báo cáo lên cấp trên rồi, chỉ còn khu vực của bà đỡ, những người phụ trách di dời không còn cách nào vào được. Người ta đã tám chục tuổi rồi, nên quả thực không dám làm gì bà, bé tắc chờ ở đó, tất cả tiến độ đều phải ngừng lại.

Khi Long Vịnh Thanh nghe được tin này, việc đó đã xảy ra khoảng nửa tháng rồi, sếp Hồ nghe nói Long Vịnh Thanh rất thân với bà đỡ, liền cho cô ngừng hết tất cả công việc, đến thôn Long Sơn trước, giúp đỡ nhóm phụ trách di dời, nhổ cái đình này đi.

Nguyên văn lời sếp Hồ lúc ấy nói như thế này:

“Vịnh Thanh này, nếu như cô nhổ được cái đình ngoan cố này, cô sẽ là ân nhân của công ty chúng ta.”

Long Vịnh Thanh rất không thích người khác cứ gọi bà đỡ đẻ là cái đình này cái đình nọ, có chút bực bội, nhưng không dám trút lên đầu sếp Hồ, chỉ dám đứng một bên lăm bằm một mình.

“Bà đỡ không phải là cái đình, bà ấy là người tốt, trên thế giới này không ai tốt bằng bà. Có điều đã từng bó chân, đó cũng được tính là chứng cứ về việc người phụ nữ bị bức hại trong chế độ cũ.”

Có điều tai của sếp Hồ thính quá, mặc dù giọng nói của Long Vịnh Thanh rất nhỏ nhưng câu nói đó vẫn bay đến tận tai của sếp, “Được được được, là người tốt, là người tốt, bà ấy là di sản văn hóa thế giới, được chưa? Dù sao trước mắt nhiệm vụ quan trọng nhất của cô là việc này, làm được cũng phải hoàn thành, mà làm không được cũng phải hoàn thành.”

“Nhưng nếu như thực sự em khuyên không nổi bà ấy thì sao? Sếp Hồ, hơn nữa có phải sếp đã quên rồi không, em cũng là một cái đình.” Long Vịnh Thanh quả thật không muốn đi làm người xấu, cúi đầu dí dí đầu ngón chân trên nền nhà, thấy rõ đáng vẻ không tình nguyện làm.

Sếp Hồ nhìn thấy đáng vẻ đó của cô, lửa giận bùng lên, ngồi dựa lưng vào chiếc ghế bằng da thật, rồi sau đó vươn cánh tay về phía trước đập bàn một cái, “Long Vịnh Thanh, cô đừng quá đáng. Mỗi tháng tôi phát tiền lương cho cô, cuối năm còn phát tiền thưởng, không phải để cô đứng ở đây lý sự với chẳng lý trấu với tôi nghe chưa.”

Câu nói có trọng lực đó vang lên, đã áp đảo thành công Long Vịnh Thanh, cô rụt cổ lại, không dám nói thêm một câu nào.

Sếp Hồ nói rất đúng, đã cầm tiền của người ta thì phải dốc lòng làm việc cho họ thôi, làm người thì phải biết điều một tí.

Chiều hôm đó Long Vịnh Thanh không đi làm, ở nhà sắp xếp hành lý, chuẩn bị về thôn Long Sơn.

Không biết có phải vì quá lâu không về nhà hay không, cô xếp được hai va ly to đùng, hai cái túi cỡ to nhất, toàn là thứ cô không dùng nữa, mẹ cô là một bà thím nông thôn vừa tiết kiệm vừa tinh anh, ghét nhất là việc thấy cô lãng phí đồ đạc, cho nên cô không có thói quen vứt đi cái gì. Những thứ bình thường cô không thích, áo quần, giày dép, mũ nón lỗi thời cũng đều được xếp lại gọn gàng ngăn nắp vào góc phòng, sau đó mỗi lần nhìn thấy chúng đều tự nói với mình: khi về quê thì mang theo, mẹ già chắc sẽ rất vui.

Nhưng rốt cuộc vẫn không dám về, từ khi đi làm đến nay cũng đã ba năm, chưa về lần nào. Những thứ đó vẫn chất ở góc phòng, kể cả những thứ dần dần tan ra rồi lên men trong tim, càng chất càng nhiều, cuối cùng ngấm nhiên trở thành nơi bài trí quan trọng nhất trong phòng cô.

Nhiều đồ đạc như vậy, một mình cô chắc chắn sẽ mang đi không hết. Thế nên, nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định gọi điện cho Quan Vi Trần hỏi anh xem ngày mai có rảnh không, nếu có thì lái xe giúp cô vận chuyển mấy thứ này về, nhân tiện thăm mẹ cô luôn, xét cho cùng thì mỗi lần nghỉ hè và nghỉ đông anh đều đến ở tại nhà cô, coi như mẹ già nuôi được nửa cậu con trai đi.

Từ khi trao đổi cách liên lạc vào đêm Thất Tịch đó đến nay, lần đầu tiên cô gọi cho Vi Trần, khi nhấn nút gọi lại nhớ đến khuôn mặt giận dữ sau đêm tiệc hôm ấy, trong lòng thấp thỏm không yên, sợ anh không nghe điện thoại. Nhưng điện thoại vừa phát tín hiệu, mới qua vài giây liền nghe được giọng của Vi Trần, “Vịnh Thanh, không ngờ chị chủ động gọi điện cho em, không biết em có nên khóc vì cảm động hay không nữa?”

Giọng nói nghe có vẻ rất nhẹ nhàng thoải mái, giống như đã quên mất việc tranh luận gay gắt xảy ra ở đêm tiệc hôm đó. Long Vĩnh Thanh thở phào một cái, nói rõ ý định của mình, đồng thời còn cố ý làm ra vẻ nhẹ nhàng trách móc, nói nếu như anh không về thăm ba mẹ già thì quá là không có lương tâm. Ai ngờ anh lại trả lời:

“Em đi thăm ba Long mẹ Long lâu rồi, ngày đầu tiên trở về thành phố K, em đã về thăm rồi, hôm qua lại vừa về thăm lần nữa, em còn có gặp cả Vĩnh Lục. Có điều chị ấy hình như rất ghét em thì phải, chẳng ngó ngang gì tới em cả.”

“Em về thăm lâu rồi à...?” Câu trả lời của Quan Vi Trần làm cô ngẩn người, cầm điện thoại ngồi trên giường, ngồi rất lâu mà chẳng nói gì. Hóa ra không phải tất cả mọi người đều giống như cô, sợ trở lại nơi đó, hóa ra có người chưa về lần nào, cũng chỉ có mình cô mà thôi.

Quan Vi Trần cười nhẹ phía bên kia điện thoại, “Em về đó thì có gì kỳ lạ đâu. Đã về nước sao lại có thể không đi thăm ba mẹ Long được? Đúng rồi, mẹ Long nói bà thích ăn cua ở hồ Kịch Thủy, em đã đặt ở tiệm bán đồ thủy sản mười mấy con rồi, ngày mai mang về luôn một thể.”

“Ồ, tốt quá.” Anh ở bên này điện thoại hoảng hốt gật đầu, sau đó không biết nói gì nữa, ngắt điện thoại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quan Vi Trần lái xe xuất hiện dưới nhà cô. Khi nghe thấy chuông cửa, cô vẫn còn chưa ngủ dậy, quần áo xộc xệch đi ra mở cửa. Quan Vi Trần mặc quần jean màu đen, khoác thêm một cái áo khoác có mũ nhạt màu bên ngoài, đứng ngoài cửa phấn chấn chào hỏi cô. Cô giống như không nghe thấy gì, dụi cặp mắt ngái ngủ còn dính ghèn, ngáp một cái, xiêu xiêu vẹo vẹo đi qua phòng khách trở về phòng ngủ của mình, lại nằm vật xuống giường.

Từ nhỏ cô đã có thói quen ngủ nướng, mà bệnh này đặc biệt nghiêm trọng. Quan Vi Trần không phải lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của cô, chẳng lạ lùng gì mà cười cười, đi theo cô vào nhà.

Căn hộ cô thuê rất nhỏ, khoảng ba bốn chục mét vuông, không gian nhỏ như vậy còn phải phân ra phòng ngủ, nhà bếp, phòng khách và phòng vệ sinh. Mỗi phòng chiếm một diện tích nhỏ bao nhiêu, suy nghĩ sẽ biết, hơn nữa trời sinh cô không thích dọn dẹp, quần áo, tạp chí vút đầy nhà. Mặc dù trước khi vào nhà, Quan Vi Trần đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng nơi cô ở sẽ không gọn gàng là mấy, nhưng vừa bước vào nhà, không nhận được kêu lên một tiếng “Trời ơi”, sau đó vừa sắp xếp lại quần áo, bánh mì, đồ ăn vặt ở trong phòng khách, cố gắng có chỗ cho người cái một mét tám như anh có chỗ đứng trong phòng khách này, vừa kinh ngạc hỏi một câu: “Nhìn độ dày của đống đồ này, có phải từ khi dọn vào ở đến nay chị không dọn dẹp không?”

“Nói tầm bậy, tháng trước chị vừa mới hút bụi cho thảm nhà mà.” Long Vịnh Thanh chui đầu vào chăn, nửa tỉnh nửa mê, mà vẫn còn không quên cất giọng ồm ồm ngụy biện cho mình.

“Chị thật siêng năng, khi hút bụi chắc tấm thảm kia cảm động khóc lóc thảm thiết lắm phải không?” Quan Vi Trần nói chuyện, nhưng vẫn không ngừng tay, nhanh chóng dọn dẹp qua phòng khách, sau đó đưa quần áo chất thành từng đống từng đống kia tổng vào máy giặt, cho xả phòng rồi mở nước giặt. Trong lúc máy giặt hoạt động, lại vào dọn dẹp phòng bếp. Làm xong những việc này, quay đầu lại nhìn phòng ngủ, Long Vịnh Thanh quả nhiên giữ nguyên tư thế lúc nãy nằm trên chăn, không những chưa tỉnh, ngược lại tình hình có vẻ như càng ngủ càng say, anh không nhận được nữa bước nhanh qua, túm lấy chăn, kéo luôn cả người con gái tóc tai bù xù trên chăn đó xuống luôn, “Sắp chín giờ rồi, chị có muốn về nhà nữa hay không?”

“Không vội không vội, mới chín giờ mà.” Long Vịnh Thanh lăn trên đất hai vòng, rồi nằm luôn ở đó không nhúc nhích.

Quan Vi Trần bị cô chọc tức muốn cười, bước đến định nâng mặt cô lên, nhưng tay chưa kịp chạm vào khuôn mặt cô đã phải vội vàng thu về. Khuôn mặt của cô không khác mấy so với thời thiếu nữ, lông mày rất nhạt,

hai má trắng hồng, màu môi hơi bạc, khi ngủ miệng hơi há ra, trông có vẻ rất ngốc nghếch.

Những ngày xa nhau, khuôn mặt ngây thơ đáng yêu khi ngủ xuất hiện không chỉ một lần trong giấc mơ của anh. Chỉ khác nhau ở chỗ, trong mơ cô ngủ giữa chừng thì mở mắt ra, ôm chặt cơ thể anh, vừa khóc vừa nói gì đó, tiếp sau đó họ quấn chặt lấy nhau trên chiếc giường gỗ chật hẹp, cô ôm lấy vai anh, trên khuôn mặt toàn là nước mắt, không ngừng kêu tên một người, tên người đó là gì anh luôn nghe không rõ.

Ký ức làm cơ thể anh nóng lên, hít thở cũng khó khăn, Quan Vi Trần vội vàng đứng dậy, đi vào bếp, lấy trong tủ lạnh ra hai viên đá, một viên nắm vào lòng bàn tay, để cho mình bình tĩnh trở lại, viên còn lại nhét thẳng vào trong cổ của Long Vịnh Thanh.

“A.... lạnh quá...” Long Vịnh Thanh quả nhiên hét lên, lồm cồm bò dậy, nghiêng răng nghiêng lợi với Quan Vi Trần đang cười trộm một bên, “Quan Quan, em... em học toàn cái xấu.”

“Vịnh Thanh, đúng là chị dạy giỏi quá rồi còn gì .” Anh cong môi hơn hở cười rất đắc ý, rảy nước đá đã tan trong tay lên mặt cô, “Nhanh đi đánh răng rửa mặt, em đi nấu bữa sáng cho chị.”

Khi Long Vịnh Thanh làm vệ sinh xong, thay một bộ quần áo sạch sẽ, xuất hiện trước cửa phòng bếp thì Quan Vi Trần đang nấu mì, mùi vị rất thơm, đến lúc phải cho trứng gà và hành tây vào, hai món này kết hợp với nhau là sở thích của cô.

Cô đứng ở cửa phòng bếp, thấy anh bận rộn trước cái bếp ga cũ kĩ, liên tục dùng thìa múc nước mì nêm thử, sau đó mở hộp gia vị cho vào một chút muối.

Ánh nắng len vào từ cửa sổ bên cạnh nơi anh đứng, tia nắng ấm áp của mùa thu nhẹ nhàng rơi trên nửa khuôn mặt của anh, mái tóc đen ucngx ánh lên bởi tia nắng mặt trời, tạo nên một khoảnh khắc làm mê đắm lòng người.

Một khuôn mặt nhìn nghiêng với biết bao kỉ niệm, cả người cô cứng đờ, dựa vào cửa phòng bếp, ngây ngốc nhìn anh. Trong nháy mắt, cô thậm chí còn có cảm giác, người đứng trước mặt mình là người đó, trong khi người lớn đều bận rộn, người đó đứng ở trong nhà bếp của cô, vừa nấu vừa trách móc, “Long Vịnh Thanh, em biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Chúng ta lại đến trễ nữa rồi, mỗi sáng đi học đều bị phạt đứng ngoài cửa lớp, em thấy vinh quang lắm hả? Em không dậy sớm hơn được một chút sao?”

“Ui cha, thơm quá, tay nghề nấu ăn của anh ngày càng cao siêu rồi đó, hì hì...” Cô dầy mặt nịnh nọt anh, anh quay ra đặt tô mì vừa nấu xong vào tay cô, thúc giục: “Mau ăn đi, mau ăn đi, bị em hại thảm quá rồi đây này.”

Ngày đó bên cạnh có anh, cô hầu như không biết mùi vị của sự buồn phiền, anh là hộp châu báu của cô, là cái chuông nhỏ của cô, là tiểu quân gia của cô, là những tháng ngày đó còn vui vẻ hơn cả làm thần tiên.

Cô đắm chìm trong ký ức, không cảm lòng được hướng về phía khuôn mặt nhìn nghiêng đó kêu lên cái tên đã chôn sâu trong lòng: “Ngôn...” Sau đó cô nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc của Vi Trần quay sang, bong bóng ảo tưởng của cô bị vỡ vụn. Bỗng nhiên cô định thần lại, “Vi Trần, không ngờ em cũng biết nấu mì, ha ha...”

Nét mặt thất vọng thoáng qua đó của cô bị anh thu hết vào đáy mắt, anh định thần lại, biết cô nghĩ đến ai, trên mặt có chút ảm đạm. Nhưng không ngừng tay, tắt bếp một cách dứt khoát, đổ mì vào tô sứ viền hoa xanh, bung đến trước mặt cô, “Mau ăn đi, lúc này mẹ Long gọi điện đến giục rồi, nói không về nhà trước bữa trưa nay sẽ không cho chúng ta ăn cơm.”

Long Vịnh Thanh rầu rĩ ăn mì. Khi cô ăn, Quan Vi Trần đã đến bên máy giặt trong phòng vệ sinh lấy quần áo ra phơi ở ban công.

“Vi Trần, em đừng phơi quần áo nữa, chị vẫn còn mấy bộ áo quần lót sạch nữa mà.” Long Vịnh Thanh đang ăn, bỗng nhiên nhớ ra việc đáng xấu hổ gì đó, bung tô chạy ra ban công hét lên ầm ĩ. Đúng lúc Quan Vi Trần đang đứng dựng treo hết quần lót, áo lót của cô lên dây phơi, còn quay đầu

lại liếc mắt nhìn cô, “Mấy thứ này em giúp chị giặt từ năm em mười hai tuổi, chị Vĩnh Thanh ạ.”

Giọng nói mang chút hờn trách, rất rõ ràng nhắc nhở cô, anh gọi cô bằng chị, đúng ra anh mới là người đáng được chăm sóc, mỗi kỳ nghỉ hè và kỳ nghỉ đông bị đưa đến ở nhà cô, là vì muốn có một tuổi thơ bình thường và vui vẻ, chứ không phải làm tiểu nô lệ cho cô tùy tiện sai khiến.

“Chị có làm việc thất đức đó bao giờ đâu, Vi Trần, em đừng nghĩ oan cho chị.” Long Vĩnh Thanh ngược mắt lên, vừa nhét mì vào mồm, vừa phủ nhận tội danh đã phạm phải của mình.

Quan Vi Trần lại bị cô chọc giận muốn cười, quyết định không thêm đề ý đến cô nữa, phoir từng chiếc từng, chiếc quần áo lên, xách chậu đựng quần áo không quay về phòng vệ sinh, đi ngang qua cô, thuận tay úp cái chậu quần áo lên đầu cô luôn.

“Quan Quan chết tiệt.” Long Vĩnh Thanh lấy chậu quần áo xuống, hét ầm ỹ với anh như hồi nhỏ, nhưng hét một hồi rồi lại phá lên cười, cảm thấy hành động vừa rồi làm cô nhớ lại ngày xưa, kỳ diệu một điều là, cô không hề bài xích những kỉ niệm vừa thoáng nhớ ra đó nữa.

Cô bung tô mì đứng một bên ban công, nhìn bóng Quan Vi Trần đi vào phòng khách, âm thầm cảm thấy “trở về” có lẽ không đáng sợ như cô nghĩ, xét cho cùng có người đi cùng với cô, không đúng à?

Mãi mới ăn xong tô mì, tất cả đã sắp xếp đâu vào đấy, trước khi lên xe Quan Vi Trần lại phải làm cu li. Lưng anh ướt đầm mồ hôi, hai tay xách hai va ly to, hai cái túi ngoại cỡ và bốn năm cái túi to nhỏ đủ kiểu, xách bộ từ tầng năm xuống, vì chung cư này không có thang máy, cuối cùng chịu không nổi cất giọng hỏi: “Mấy thứ này là cái gì vậy? Chị định về nhà luôn không quay lại nữa hả?”

“Đều là mấy thứ linh tinh và quần áo chị không mặc nữa, thì cũng tại mẹ Long không cho chị vứt bỏ quần áo, cho nên chị gom lại tất, đưa hết về cho bà.” Long Vĩnh Thanh vừa nói, vừa bước chân lên ô tô màu xanh ngọc

hiệu Porsche, ngồi bên ghế phụ, nhòm mông quay tới quay lui quan sát bên trong xe, vừa nhìn vừa tặc lưỡi cảm thán, “Không hổ là công tử của Quan Dịch Phong, chiếc xe này đẹp quá.”

“Chiếc xe này là ba em mua cho anh trai, đáng tiếc anh trai em lại tía trúng chiếc BMW, cho nên em lời to.” Quan Vi Trần dựa vào cửa xe thở dốc, “Nếu chị thích, thì chị qua lái đi, em không thích lái xe cho lắm.”

Nghe được những lời này, hai mắt Long Vịnh Thanh sáng rực lên, chui ra khỏi ghế phụ, không khách sáo mở cửa xe phía bên ngoài người lái, hoan hỉ ngồi vào, “Em chịu cho chị lái thật hả? Chao ôi, đúng là Quan Quan tốt thật, không uổng công chị cưng chiều em.”

“Đúng là cho chị lái, nhưng chị làm ơn thu lại lời nói cưng chiều em lại được không?” Quan Vi Trần nhìn dáng vẻ thích thú của cô cũng bật cười, thoải mái ngồi bên ghế phụ, “Tại sao em lại không nhớ ra nhỉ? Chị cưng chiều em hồi nào?”

Khởi động xe, mới đầu cô lái có vẻ lái rất đầm, nhưng rất nhanh sau đó, Quan Vi Trần phát hiện ra quyết định lúc nãy của mình là sai lầm. Kỹ thuật lái xe của Long Vịnh Thanh quả thật không thể nào hình dung nổi, lái xe lượn qua trái, nghiêng qua phải y như người say rượu, làm anh cảm thấy thấp thỏm lo sợ, đã thế lại còn không thuộc biển báo giao thông nữa chứ, những ngã đường đơn giản có đèn giao thông may ra bình an, đến những ngã đường có biển báo hơi phức tạp là bắt đầu loạn hết cả lên, thường là không được rẽ trái thì cô cứ rẽ vào, bật đèn xi nhan bên trái nhưng cô lại rẽ bên phải, làm cho giao thông hỗn loạn đến mấy lần liền. Sau mấy đợt bị cảnh sát giao thông chặn xe để đo nồng độ cồn trong người, Quan Vi Trần hết nhịn nổi nữa, cướp lấy tay lái.

“Đáng lẽ em không nên quên sự tích vinh quang ngày xưa, hồi đó chị chưa biết đi xe đạp, mà dám leo trộm lên xe máy của ba Long, đã thế còn tự tin vỗ ngực nói đảm bảo không xảy ra chuyện gì, lừa em ngồi lên phía sau, kết quả hai chị em mình bị bay xuống mương, nằm trong bệnh viện đúng

hai tuần liền.” Quan Vi Trần lại khởi động xe, chán nản nghiêng đầu trừng mắt nhìn Long Vịnh Thanh.

Long Vịnh Thanh cúi đầu xuống xoa xoa mấy ngón tay, “Đó đều là chuyện của ngày xưa rồi mà.”

“Nhưng mà bây giờ, thực sự chị cũng không đáng tin cậy y như hồi nhỏ.” Quan Vi Trần lần nữa nhắc lại sự thật đau lòng.

Lần này Long Vịnh Thanh không lên tiếng nữa, kỳ thật cô muốn nói với Quan Vi Trần rằng, cô cũng không muốn mình không đáng tin cậy, nếu như bên cạnh anh cũng có người tốt như thế, luôn chuẩn bị hết mọi thứ cho anh, làm bài tập thay anh, chịu phạt thay anh, Vi Trần cũng sẽ trở nên không đáng tin cậy như cô thôi.

Cô rất muốn nói như vậy, rất muốn kể tất cả mọi thứ liên quan đến người đó với Vi Trần, nhưng cô cảm thấy sợ, sợ Quan Vi Trần bây giờ đã trở thành một đứa trẻ không đáng yêu như ngày nào, không khéo lại giống như lần trước, chộp lấy tay cô bắt cô phải chấp nhận hiện thực, cho nên cuối cùng cô đành lòng không nói nữa.

2.

Thôn Long Sơn cách trung tâm thành phố K khoảng hai tiếng đi xe buýt, cho nên mặc dù trên đường đi gặp một số rắc rối nho nhỏ, nhưng họ vẫn kịp về thôn Long Sơn trước bữa cơm trưa.

Xe chạy vào trong thôn, đường xá hơi gập ghềnh, Quan Vi Trần giảm tốc độ. Long Vịnh Thanh ngồi trên xe, nhìn từng cảnh vật lướt qua ngoài xe, nhớ đến muốn khóc.

Trên hồ nước trước cổng thôn vẫn có rất nhiều hoa sen, hoa cỏ dại hai bên đường không biết đã khô héo mấy lần rồi lại hồi sinh mấy lượt, nhưng vẫn ngoan cố mọc lại ngay tại nơi đó. Hòn đá to trước thôn vẫn nằm kia, nhiều chữ viết nguệch ngoạc cứ chồng chéo lên nhau mãi...

Xe lắc lư chậm chậm, người đi đường không nhiều. Ngẫu nhiên gặp được một hai người nông dân đang vội về nhà ăn trưa, Long Vịnh Thanh xúc động thò đầu ra khỏi xe chào hỏi người ta, “Chú Lưu Nhị, chú còn nhớ con không? Con là Long Vịnh Thanh, Vịnh Thanh của nhà ông Long ấy.”

Người nông dân già mắt đã hơi mờ đang chạy xe máy chậm chậm về nhà, neho mắt nhìn hồi lâu mới nhận ra là ai, cười ha hả rồi hét lên, “Vịnh Thanh, Vịnh Thanh nhà ông Long, cháu về rồi đấy à?”

“Dạ là con, chú Lưu Nhị, con về nhà ăn cơm đã, rồi con đến nhà thăm chú sau.” Long Vịnh Thanh cười hỉ hả vẫy tay với chú Nhị Lưu, thò đầu ra ngoài xe nhìn thật lâu mới quay vào lại.

Thôn Long Sơn thực ra không lớn. Bởi vì người trong thôn đều tin vào phong thủy, cho rằng cửa nhà phải quay về hướng Nam mới may mắn, vì vậy tất cả nhà cửa trong thôn đều quay về hướng Nam, không có nhà nào xây theo hướng khác, cứ từng dãy, từng dãy nhà như thế, cho nên nhìn thôn làng rất ngay ngắn vuông vức, tổng cộng có hơn một trăm hộ dân đang sống ở đây. Nhà của Vịnh Thanh là ngôi nhà hai tầng có lát gạch men trắng bên ngoài, dãy thứ ba đếm ngược từ dưới lên, phía trước là khoảng sân có bức tường rào xây bằng xi măng, có cánh cửa gỗ màu đỏ tươi, kiểu dáng bình thường đến nỗi không thể nào bình thường hơn được nữa, trước cửa có một hàng hoa cây cảnh, trồng một vài loại cây xanh tươi quanh năm, nhưng bắt mắt nhất vẫn là cây ngân hạnh xanh rì có tuổi đời khoảng mười mấy năm rồi.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi bóng cây ngân hạnh đã xa cách ba năm đó nằm gọn trong tầm mắt, cô không kìm được bật khóc, gốc cây đó hình như đã cao lên rất nhiều, từng tán lá xanh um vươn ra đón ánh sáng mặt trời, chỉ có điều giữa những cành cây được chiếu sáng đó không bao giờ nhìn thấy bóng dáng người con trai tuấn tú, nghiêm túc đó nữa.

Cô đứng ngắm gốc cây đó, vuốt ve những chiếc lá hình rẻ quạt, không biết đã đứng bao nhiêu lâu, rơi không biết bao nhiêu là nước mắt. Quan Vi Trần chuyển đồ đạc của cô xuống, cũng không làm phiền cô, lặng lẽ đứng

bên cạnh. Lúc này hình như người trong nhà nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, vội vàng mở cổng, mẹ Long tay cầm một sợi roi mây to như ngón tay giận dữ lao ra ngoài, không hề khách sáo quát vào chân Long Vịnh Thanh, “Con bé không có lương tâm này, còn biết đường mà về hả? Mẹ cứ tưởng con chết giẫm ở bên ngoài luôn rồi chứ. Ba năm không về, để xem mẹ dạy dỗ con như thế nào đây...”

Một roi vừa yêu vừa giận này, đủ mang đến nỗi Long Vịnh Thanh vừa nhảy vừa kêu lên vì đau đớn, “ui da ui da” hét toáng cả lên. Cô bị dọa đến nỗi quên cả khóc, nhìn dáng vẻ của mẹ già giống như muốn giết cô đến nơi vậy, cô vội ôm đầu bỏ chạy, “Mẹ, mẹ, có gì cứ bình tĩnh nói, không phải con đã về rồi sao? Mẹ... Con sai rồi... Con sai rồi mà.”

“Chết giẫm bên ngoài không thèm về nhà lấy một lần, chi bằng hôm nay mẹ đánh cho chết luôn đi...” Mẹ Long vẫn không tha, cầm roi mây đuổi theo, Long Vịnh Thanh chạy thục mạng, bà cũng hùng hục đuổi theo. Mẹ Long hươ hươ roi mây lên, nhưng mỗi lần đều quát vào không khí, đánh một lúc thì nước mắt cũng chảy theo, “Con nói xem, sao con lại nhẫn tâm như vậy... Ba năm rồi không thèm về...”

Nhìn thấy nước mắt của mẹ, Long Vịnh Thanh sợ không dám bỏ chạy nữa, đứng đó chịu trận, vừa khóc vừa chạy lại gần với mẹ Long, cuối cùng ôm lấy cổ mẹ, roi mây lần nữa vụt lên người cô, nhưng mà roi này nhẹ hơn nhiều, “Con bận rộn lắm à? Cho dù ai gọi điện cũng đều báo bận việc không về được, “không về được” là câu nói cửa miệng của con hử? Con không có ai là người nhà nữa à? Con không có cha không có mẹ nữa hả? Con có biết ba mẹ nhớ con lắm không?”

Long Vịnh Thanh cũng không biết nói gì, cứ ôm lấy cổ mẹ, khóc hu hu, “Mẹ, con sai rồi, lần sau con không dám thế nữa.”

Hai mẹ con cứ ôm nhau khóc, cũng không biết là đã khóc bao nhiêu lâu, Quan Vi Trần đứng bên cạnh không chịu nổi nữa, nhỏ giọng hờn trách một câu, “Mẹ Long, lúc nào mới được ăn cơm ạ? Con đói sắp chết rồi đây này, mà mấy con cua trong thùng cũng sắp nghèo đến nơi rồi.” Câu nói của

Quan Vi Trần thu hút thành công sự chú ý của mẹ Long, bà đẩy Long Vịnh Thanh ra, thương yêu cầm lấy tay Quan Vi Trần nói xin lỗi, quay vào trong nhà gọi to, kêu Vịnh Lục ở trong nhà ra chuyển đồ đạc vào.

Long Vịnh Thanh biết ba cô giờ này vẫn đang làm ở trạm điện chưa về, gần đây ông mới được thăng chức, làm trạm trưởng của trạm điện nông thôn, đến tối mới về được nhà. Vịnh Lục làm trợ giảng ở trường đại học, nghe nói cũng sắp được thành cô giáo chính thức, đáng lẽ rất bận, lẽ ra phải ở trường suốt ngày mới đúng, không ngờ cũng đang ở nhà.

Vịnh Lục mặc một chiếc váy chữ A màu xanh nhạt bước ra, tóc đã dài hơn trước, đen nhánh suôn mượt đến tận eo. Mặc dù là chị em sinh đôi với Long Vịnh Thanh, nhưng cho dù khí chất hay ngoại hình đều không giống nhau, làm việc gì, đối với ai cũng đều lạnh lùng, ánh mắt khi nhìn thấy người khác cũng rất mạnh mẽ, sắc sảo. Cô nhìn thấy Long Vịnh Thanh trở về với Quan Vi Trần thì càng trở nên lạnh lùng, đi lướt qua Long Vịnh Thanh không thèm chào hỏi gì, cúi xuống xách một cái túi đi vào.

Lần thứ hai trở ra xách đồ, mẹ Long còn đang ở trong nhà sắp xếp đồ đạc, ngoài cửa chỉ còn Long Vịnh Thanh và Quan Vi Trần đang loay hoay lấy đồ đạc từ trên xe xuống. Cô đứng bên cạnh chiếc xe, lạnh lùng nói một câu mà ai cũng nghe thấy, “Đôi gian phu dâm phụ, vẫn còn vác mặt về đây được à?”

Long Vịnh Thanh giả vờ như không nghe thấy, cầm túi đi vào nhà, Quan Vi Trần xách thùng đựng cua xuống xe, chạm phải ánh mắt hằn học thù địch của Vịnh Lục, cười như không có chuyện gì xảy ra, “Chị Vịnh Lục, em tận mắt nhìn thấy những con cua này được công nhân ở tiệm thủy sản bắt lên từ hồ Kịch Thủy, tươi lắm, lát nữa chị ăn nhiều vào nhé.”

“Chị không có cái phúc phận đó, em cứ việc mang vào lấy lòng chị Vịnh Thanh của em đi.” Vịnh Lục liếc Vi Trần một cái, nhìn thấy phản ứng thờ ơ của Vi Trần bỗng nhiên lại nổi cơn giận, nhào qua hỏi một cách độc ác: “Quan Quan, cảm giác trên giường với Vịnh Thanh thế nào? Chị luôn thấy tò mò, hai người câu kết với nhau từ lúc nào vậy hả? Là trước khi chị

ấy quen với anh Ngôn Từ hay sau đó? Nếu như lần đó không phải bị chị bắt gặp, có phải hai người định giấu mọi người, lén lút câu kết với nhau cả đời không hả?”

Quan Vi Trần vốn định giữ quan hệ vui vẻ với Vịnh Lục, nhưng nghe thấy những lời nói này, anh thực sự không thể chấp nhận được, thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn ánh mắt khinh miệt của Vịnh Lục, từ từ nhếch môi lên, “Chị Vịnh Lục, em biết chị thích anh Ngôn Từ, nhưng chị thích anh ấy là việc của chị, anh ấy không chấp nhận chị là việc của anh ấy, chẳng có liên quan gì đến em và chị Vịnh Thanh cả, mong chị lần sau đừng trút giận lên người bọn em nữa được không? Nếu như chị thật sự hiếu kỳ chuyện của em và Vịnh Thanh, thế thì em nói thật cho chị biết, em và chị Vịnh Thanh chỉ làm chuyện đó đúng một lần, là cái lần chị nhìn thấy đó. Còn chuyện câu kết với nhau lúc nào, cái này thật khó nói, bởi vì từ nhỏ hai chị em đã thường xuyên nắm tay nhau chạy đi chơi, cũng đã từng tắm chung với nhau, cái này có được tính là câu kết không em cũng không rõ, không bằng chị Vịnh Lục nói cho em hay đi, bởi vì những lúc ấy đều chị chứng kiến mà.”

“Em... em...” Vịnh Lục không ngờ lần này Quan Vi Trần ngang nhiên trả đòn khiêu chiến của cô, nhất thời không biết trả miếng như thế nào, chỉ biết nói “em” một lúc mới lạnh nhạt cười một tiếng, “Quan Quan, mọi người đều cho rằng em là một con cừu, hơ, hóa ra mọi người đều lầm rồi.”

Quan Vi Trần nhún vai, chẳng bảo đúng cũng không nói sai.

Lúc này mẹ Long bụng một đĩa nho đã rửa sạch từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Vịnh Lục và Quan Vi Trần còn đứng ở cổng nói chuyện, liền gọi họ vào, “Hai con đang nói chuyện riêng gì thế? Nhanh vào đây, rửa tay ăn nho, chờ canh chín là có thể ăn cơm được rồi.”

“Dạ.” Quan Vi Trần trả lời một tiếng, xách thùng cua đi vào, vòng qua Vịnh Lục bước vào nhà, Vịnh Lục vẫn đứng ở cổng, đứng rất lâu không hề nhúc nhích.

Bữa ăn đó được coi là vui vẻ, mẹ Long dùng giọng nói sang sảng của mình phát lại toàn bộ tin tức của thôn làng trong ba năm qua, chuyện lớn thì

nhà ai kinh doanh phát tài, con dâu của nhà nào sinh đôi được cặp long phượng, chuyện nhỏ thì chó nhà ai chết, trẻ con nhà ai chọc vào tổ ong trước cổng thôn, không kể là chuyện vui hay chuyện buồn, qua lời kể của mẹ Long, đều trở nên vui nhộn.

Long Vịnh Thanh nhét đầy thức ăn vào miệng, vừa ăn uống quên trời quên đất, vừa mở to mắt nghe mẹ Long kể chuyện, lâu lâu phun ra mấy mẩu thức ăn, “Tiểu Ý kết hôn rồi ă? Con bé ấy chắc cũng cỡ tuổi con hả?”

“Thì thế.” Mẹ Long cười đùa vỗ vỗ vào chân Long Vịnh Thanh, “Con nghĩ con còn nhỏ à? Đã hai mươi bảy rồi đó.”

“Mẹ, đừng có suốt ngày nhắc nhở con chuyện này được không?” Long Vịnh Thanh lại cho một cái đùi gà vào miệng, vừa gặm vừa oán thán.

Quan Vi Trần ngồi bên cạnh cô, ăn uống nho nhã hơn cô nhiều, chỉ có điều khi mẹ Long và Long Vịnh Thanh nói chuyện anh hoàn toàn không có cơ hội để chen ngang. Vi Trần cũng không nói gì, chỉ nhìn quai hàm không ngừng hoạt động của cô mỉm cười, lâu lâu lại gấp một miếng cá đã gỡ hết xương cho vào chén cô, hoặc là múc thêm canh vào bát cho cô mà thôi.

Vịnh Lục im lặng không nói tiếng nào, ngồi ăn không hề biểu lộ cảm xúc, cho đến khi ăn xong, mới lặng lẽ đứng dậy thu dọn chén bát trên bàn ăn. Long Vịnh Thanh lau miệng, muốn giúp một tay, nhưng Vịnh Lục lại ngẩng đầu lạnh lùng nhìn cô, cúi đầu nói: “Nếu chờ chị về dọn dẹp, nhà này chắc thành cái ổ luôn rồi.”

Long Vịnh Thanh ghen lời, lúng túng ngồi xuống. Mẹ Long chụp lấy đôi đũa bên cạnh đánh vào tay Vịnh Lục, “Vịnh Lục, chị con lâu lắm mới về nhà một lần, con ăn nói kiêu gì thế hả?”

Long Vịnh Thanh vội vàng nhảy qua, dùng tay che cho Vịnh Lục, đôi đũa đó quất mạnh vào mu bàn tay của cô, một lần đỏ xuất hiện ngay trên mu bàn tay trắng ngần, cô không để ý, rảy rảy bàn tay, ngồi xuống ghế, ngẩng đầu nói với mẹ Long, “Mẹ, Vịnh Lục nói đúng, là do con bất hiếu.”

Nói xong quay đầu nở một nụ cười nói với Vịnh Lục: “Vịnh Lục, em dọn dẹp đi, chị không làm phiền em nữa đâu.”

Vịnh Lục không thèm để ý đến cô, vẫn giữ thái độ lạnh lùng, bụng chông chênh đưa đi vào bếp.

Nhìn thấy thái độ của Vịnh Lục, Long Vịnh Thanh tuy cố nặn ra nụ cười, nhưng ít nhiều vẫn thấy thất vọng. Quan Vi Trần chẳng để ý đến thái độ của Vịnh Lục, anh kéo ghế ngồi cạnh Vịnh Thanh, kéo bàn tay bị đánh qua, nhẹ nhàng xoa bóp, nhúm mày hỏi: “Đau lắm không?”

“Con với Vịnh Lục không biết kiếp trước có thù oán gì với nhau, từ nhỏ đến lớn quan hệ chẳng mấy tốt đẹp.” Mẹ Long nhìn theo bóng lưng của Vịnh Lục lắc đầu than thở, “Nếu như tình cảm hai chị em thân thiết như giữa con và Tiểu Trần, kiếp này mẹ không có gì phải ân hận nữa cả.”

3.

Buổi chiều, Long Vịnh Thanh đến nhà bà đỡ, cô biết bà từng bó chân, bàn chân đã bị dị dạng, mua giày rất khó, cô đặc biệt chạy đến tiệm giày Bắc Kinh Xưa, nơi chuyên bán giày vải đặt may hai đôi mang về. Trên nền gấm màu đen thêu hai bông hoa lựu nhỏ xinh. Hoa lựu là loại hoa bà đỡ thích nhất, cô luôn nhớ hình ảnh bà chỉ tay vào cây hoa lựu ở cổng thôn nói với cô: “Cháu xem cây hoa lựu đó nở hoa đẹp chưa, màu đỏ rực may mắn, khi hoa tàn, những quả lựu nhỏ sẽ từ từ lớn dần lên, Vịnh Thanh này, cháu có biết ở thời bà điều này tượng trưng cho cái gì không? Nó tượng trưng cho “con đàn cháu đống” đấy cháu à.”

Khi Long Vịnh Thanh mang hai đôi giày vải đến nhà bà, nhìn thấy bà đang chơi với bọn trẻ ở cổng. Ba năm không gặp, tóc của bà đã bạc gần hết, những sợi tóc bạc trắng như cước được chải gọn gàng, bới lên đằng sau đầu, rồi dùng một chiếc trâm bằng đồng sáng loáng cài vào búi tóc. Bà mặc một chiếc áo ngắn tối màu được may theo kiểu thời xưa, nút áo hình bông hoa được kết từ sợi chỉ, chiếc quần tối màu đen đã bạc gần hết, bà khom lưng ngồi trên chiếc ghế nhỏ tí mẩn bóc lạc, bóc được hạt nào liền cho vào miệng của em bé ngồi bên cạnh hạt nấy, mấy bé gái xung quanh còn nằng nặc đòi

bà kể chuyện. Thế là bà vừa bóc lạc, vừa chậm rãi kể một câu chuyện cũ rích, cô đứng phía sau chăm chú lắng nghe đến khi kết thúc câu chuyện, vừa nghe vừa nhớ đến những chuyện ngày xưa, cô nhớ đến gần cả người, khi bà đỡ ngẩng đầu lên nhìn mà cô còn không phát hiện ra.

“Vịnh Thanh, là Vịnh Thanh con gái nhà ông Long có phải không?” Bà đỡ cầm lấy gậy, run run đứng dậy, “Con bé Vịnh Thanh này, cháu về rồi đây ư? Cháu về thăm bà sao?”

Long Vịnh Thanh nghe thấy giọng nói già nua này, chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, suýt nữa thì bật khóc, cô vội vàng hít thở sâu, bước lên phía trước rồi ra sức gật đầu, “Dạ, cháu là Vịnh Thanh, bà ơi, cháu về rồi đây.”

“Con bé này, từ nhỏ đã ương bướng, bước ra khỏi nhà là đi thẳng một mạch, không thèm về luôn, nhà cao cửa rộng gì nữa cũng không bằng nhà cũ của mình đâu cháu, sao cháu lại có thể không về thăm nhà được chứ?” Bà đỡ giơ tay ra, vỗ nhẹ vào mu bàn tay của Long Vịnh Thanh nhắc nhở cô.

Tay của bà đỡ rất gầy, giống như một khúc gỗ mục khô, nhẹ nhàng bóp tay cô làm cô bị đau, cũng giống như bóp vào trái tim cô vậy. Khóe mắt cô đỏ lên, vội vàng quay đầu nhìn sang nơi khác.

Lúc này bà đỡ nhìn thấy Quan Vi Trần đứng bên cạnh cô, mở to đôi mắt đục ngầu lên hỏi: “Đây là anh con trai cả nhà ông Triệu phải không? Lớn thế này rồi cơ à? Nào, vào đây bà xem nào, ở bên ngoài cháu không bắt nạt Vịnh Thanh đâu chứ, đừng quên hồi nhỏ đã hứa cái gì với bà đấy.”

Quan Vi Trần bị gọi nhầm tên, hơi mắc cỡ, vội vàng xua tay, cười nói: “Bà ơi, bà nhầm rồi, cháu là Quan Quan, bà còn nhớ Quan Quan không?”

“Rõ ràng là con trai cả nhà ông Triệu mà, bà làm sao nhớ nhầm được?” Bà đỡ rất tự tin với trí nhớ của mình, không thèm để ý đến lời giải thích của Quan Vi Trần, một bên cầm tay Vi Trần, một bên cầm tay Long Vịnh Thanh, móc gậy vào cổ tay, run run đi vào nhà, “Nào nào nào, vào bên trong ngồi đi, lâu rồi không gặp các cháu, phải ở đây nói chuyện với bà một lúc nhé.”

Long Vịnh Thanh và Quan Vi Trần đành phải theo bà bước vào khu vườn cổ kính kia. Khu vườn đó vẫn giữ dáng vẻ như trong ký ức, gạch xanh ngói trắng, bờ tường được xây bằng đá, giống như một bức tranh lâu năm, dần dần hiện lên trước mặt người xem. Trong khu vườn đã được lát đá này, mặc dù không được bằng phẳng lắm nhưng cũng rất sạch sẽ. Ở góc vườn đằng kia có một cây lựu rất lớn, cây lựu đã héo khô, chỉ còn trơ lại cành, dưới gốc cây có một bộ bàn ghế bằng đá.

Mọi người ngồi ở bộ bàn ghế đã đó, Long Vịnh Thanh đưa đôi giày vải cho bà, bà đỡ cầm giày đưa tới sát mắt, tỉ mẩn mân mê, vừa sờ vừa cười, cười mãi không thôi, đôi mắt đục ngầu lại nhòe nước, “Đẹp quá, lúc bà và ông kết hôn, ông cũng tặng bà một đôi y đúc như vậy. Ngày đó nhà rất nghèo, phải chuẩn bị nhiều quần áo mới, ông không có sinh lễ, bà cũng chẳng có của hồi môn, mà đi một đôi giày vải thêu hoa, đầu đội khăn đỏ về làm dâu nhà ông đó.”

“Ông Cát hồi đó chắc đẹp trai lắm.” Long Vịnh Thanh nhìn bà đỡ cười, mắt đỏ hoe.

Ông Cát là chồng của bà đỡ, ngày cô còn nhỏ đã thường nghe bà nhắc đến ông, cô chưa gặp bao giờ, bởi vì ông ấy mất trước khi cô chào đời. Nghe nói lúc đó ông Cát làm thuê cho một mỏ than tư nhân, hầm than bị sập, chôn cả ông Cát trong đó, không tìm thấy xác. Sau khi ông Cát mất, bà đỡ vừa khóc vừa đào mỏ than, đào ba ngày ba đêm cũng không tìm thấy, từ lúc đó tóc bà cứ bạc dần. Cũng từ ngày ấy, cây lựu trong vườn cứ ngày một khô héo đi, mấy chục năm rồi, không hề đâm chồi nảy lộc. Ngày xưa mỗi lần nhắc đến ông Cát, bà đỡ liền ngẩng đầu lên nhìn cây lựu khô, lắm bầm, “Ông ở trên cây lựu đó, không chịu đi đâu cả, ông đang chờ bà để cùng đi đầu thai.”

Hồi nhỏ không hiểu chuyện, cô thường ngồi dưới gốc cây lựu xưa, hiếu kì hỏi: “Bà ơi, sao bà biết ông Cát đang chờ bà ở đó? Cháu nghe thầy giáo nói, chết là hết, không có đầu thai gì cả, như vậy là không khoa học.”

Mỗi lần nói đến đây, bà đỡ liếc trừng mắt nhìn cô, “Thầy giáo cháu thì biết gì mà nói? Bà nói ông ở đây là ông cứ ở đây. Ngày hôm rước bà về làm dâu nhà này, bà hỏi ông, nếu như một trong hai người chết trước, thì đến cầu Nại Hà chờ, chờ người kia đến rồi cùng ăn canh Mạnh Bà^[1]. Ông nói, không được, phải đợi ở nhà, một người đi thì cô đơn quá. Cho nên, ông ấy vẫn ở đây, đang đợi bà ở gốc cây lựu. Nếu không, cháu nói xem, có gì mà cây lựu cứ héo quắt lại, nhiều năm như vậy rồi mà không hề đâm chồi nảy lộc?”

1. Cầu Nại Hà, canh Mạnh Bà: Theo sách Phật, cầu Nại Hà ở phía Đông của Diêm Vương Thập Điện (tức mười tầng Địa Ngục). Các linh hồn có tội sẽ bị quỷ sứ điệu đi chịu hình ở các cửa ngục, sau khi đi chịu hình phạt ở các cửa ngục trước, sẽ đưa đến điện Diêm Vương thứ 10, nơi cai quản việc chuyển kiếp đầu thai. Tại điện này có cầu Nại Hà bắc qua sông Vong Xuyên hình cầu vồng, rất trơn. Ven sông Vong Xuyên, có một tảng đá, gọi là Tam Sinh Thạch. Những kẻ giết người, gian ác phải leo qua cầu, dưới sông đầy thuồng luồng, cá sấu; hai đầu cầu lại có bày chó ngao sẵn sàng cắn xé. Những linh hồn được đi đầu thai trở lại làm người đều phải qua Vong Đài (đài quên), uống canh Quên Lãng của Mạnh Bà để quên hết chuyện kiếp trước. Canh Mạnh Bà khiến người quên đi hết thấy những ân oán của kiếp này; Tam Sinh Thạch ghi lại kiếp trước kiếp này của con người.

Long Vĩnh Thanh quả thật không nói được nguyên nhân vì sao.

Nhưng, những truyền thuyết cổ xưa, những lời hứa xưa cũ đó, giống như cơn mưa phùn mùa xuân sau mỗi buổi chiều, rải rác đan vào nhau, đau khổ triền miên, cứ vương vấn trong tim cô từ đầu đến cuối. Khoảng thời gian rất dài sau đó, cô thường xuyên nằm sấp trước khe hở của cánh cửa nhìn trộm bà đỡ, nhìn bà ngẩng đầu ngấm góc cây khô héo đó, ánh mắt xa xăm, sau đó âm thầm khóc, làm cô cũng cảm thấy buồn, từ đó cô chắc chắn rằng, ông Cát vẫn quả thật vẫn còn đó, ông ngồi trên cây lựu khô đó chờ bà, hai ông bà cùng ngấm nhìn nhau, lặng lẽ bầu bạn với bà vào những buổi chiều nặng nề đó.

Có những việc đau khổ và buồn bã, có những người đã tồn tại rồi ra đi, có người lựa chọn quên đi, nhưng có người lại không bao giờ quên được, cho dù đã bao năm tháng trôi qua vẫn cố chấp sống ở nơi đó, biến chúng thành tín ngưỡng của mình.

Khu vườn này, gốc cây lựu khô héo này chính là tất cả cuộc đời của bà đỡ, là lời hứa của bà và ông Cát, là thứ bà đã cố gìn giữ suốt nửa cuộc đời, không ai có quyền cướp đi cả.

Cho nên Long Vịnh Thanh và Quan Vi Trần ngồi đó suốt cả buổi, cũng không dám khuyên bà ký vào hợp đồng đền bù giải tỏa.

Có lẽ vì nhớ đến quá nhiều chuyện của quá khứ, bước ra khỏi nhà của bà đỡ, người của Long Vịnh Thanh vẫn còn run lên. Quan Vi Trần đi bên cạnh, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Cô quay đầu lại, không thềm để ý gì nữa, khóc ngon lành, giọng nói run run hỏi Vi Trần: “Quan Quan, nhất định phải di dời thôn Long Sơn sao? Quan Quan, em nhất định phải đập phá tất cả mọi thứ ở đây sao? Em cũng thấy rồi đó, nơi đây có tín ngưỡng của bà đỡ, cả đời của bà ấy đều ở đây.”

Quan Vi Trần nắm lấy lòng bàn tay cô, càng nắm càng chặt, nụ cười ẩn giấu sau lớp bụi bặm, cả người giống như phủ lên một lớp sương giá. Anh hỏi vặn lại: “Chị không nỡ từ bỏ tín ngưỡng của bà đỡ, hay là của chính chị? Chị nói đi, Long Vịnh Thanh, rốt cuộc anh ấy tốt đến mức nào, mà có thể làm cho chị nhớ mãi không quên như vậy?”

Anh ấy tốt đến mức nào?

“Bây giờ chị vô dụng như thế nào, thì anh ấy tốt thế ấy.” Long Vịnh Thanh giằng ra khỏi tay Vi Trần, lấy hết sức xô anh một cái, gần như là hét lên: “Dù sao chị cũng không đồng ý di dời thôn Long Sơn, tuyệt đối không đồng ý. Bây giờ chị gọi đến công ty xin nghỉ việc, sau đó ngồi chờ ở nhà, làm cái đình khó nhỡ như bà đỡ, không cho ai nhỡ lên cả.”

Hết xong bỏ lại Quan Vi Trần đứng trơ trọi một mình, còn mình chạy về một hướng khác.

4.

Hôm đó, Long Vịnh Thanh ngồi một mình sau núi mây tiếng hồ liên. Khi Quan Vi Trần và mẹ Long chạy qua tìm, cô đã bị muỗi đốt đầy người, ngồi một mình khóc ngon lành, ai nói cũng không thềm để ý. Không còn cách nào, mẹ Long đành phải gọi điện cho ba Long, bảo ông về sớm một chút.

Khi tiếng xe máy âm âm của ba Long vọng đến tai của Long Vịnh Thanh, cô mới giống như sống lại, khóc rồi ôm chầm lấy ba Long, “Ba, ba, con không muốn thôn Long Sơn bị tháo dỡ, không ai được động vào cây ngân hạnh của con, không được ai được động vào cả.”

Đứa con gái ba năm không gặp, vừa gặp đã nhảy vào lòng khóc ngon lành, lúc đó ba Long cũng không biết làm thế nào, chỉ biết vỗ vào lưng con gái, nhẹ nhàng an ủi: “Không ai được động vào, người nào dám động vào, ba sẽ đánh người đó.”

Khác với tính tình nóng nảy của mẹ Long, ba Long lại rất điềm tĩnh, nổi tiếng cả thôn Long Sơn, cung con gái, chiều vợ yêu, một dạo ba Long trở thành mẫu người đàn ông của các cô gái trong thôn khi tìm kiếm bạn đời. Ba Long rất thương Long Vịnh Thanh, từ nhỏ đến lớn, ngoài lần Long Vịnh Thanh trộm tiền đi mua kẹo bông, bị đánh hai cái vào miệng ra, ông chưa hề đánh cô thêm lần nào nữa.

Mặc dù những lời an ủi của ba Long từ trước đến nay chưa bao giờ thay đổi, nhưng Long Vịnh Thanh vẫn cảm thấy được an ủi rất nhiều, thút thút níu lấy vạt áo của ba Long đi về nhà.

Ngày hôm sau, Quan Vi Trần trở lại thành phố K, Long Vịnh Thanh nằm ngủ ở nhà đúng một ngày, sau khi tỉnh dậy, tóc cũng không thềm buộc, mặt chẳng buồn rửa, giống bị thần kinh ngồi dưới gốc cây ngân hạnh gọi điện cho Lý Tịch, cô nói chuyện muốn nghỉ việc, cũng đã thuật lại hết câu chuyện của bà đỡ và ông Cát. Lý Tịch ở phía đầu bên kia điện thoại im lặng lắng nghe, sau đó thở ra một cái, nói: “Vịnh Thanh, không phải mình muốn

làm cậu mất hứng, cho dù cậu xin nghỉ việc, cho dù có cô Long Vịnh Thanh xin nghỉ việc, cũng không ngăn cản được việc thôn Long Sơn bị di dời. Được, mình nhường cậu một bước, ví dụ kì tích xuất hiện, địa điểm trồng hoa và cây cảnh của chúng ta đổi sang nơi khác, thôn Long Sơn cũng không tồn tại được mấy năm nữa đâu, cậu nhìn xung quanh đi, cậu nhìn xung quanh thành phố K đi, kinh tế đang phát triển, thị trường đang dần mở rộng, mỗi người đều đang tiến về phía trước, tại sao cậu cứ muốn giẫm chân tại chỗ? Em yêu à, tỉnh ngộ đi.”

Long Vịnh Thanh không muốn nghe Lý Tịch nói nữa. Từ lần đầu tiên quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên Long Vịnh Thanh không nói không rằng ngắt điện thoại, sau đó tắt máy dựa đầu vào thân cây ngân hạnh thô ráp, chán nản nghĩ đến những tâm sự trong lòng, sau đó mê man ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, cô lại gặp tiểu quản gia của cô, ngồi trên cành cây cúi đầu xuống nhìn cô ở dưới này, mỉm cười và giơ tay xoa xoa đầu cô, cô cũng ngẩng đầu nhìn anh, nhưng không dám nói, cứ như vậy, hai người nhìn nhau mãi. Khi tỉnh lại, trên khuôn mặt cô đã ướt đầm nước mắt, trên đầu còn có mấy chiếc lá hình rẻ quạt vừa rụng xuống, cô lại ngẩng đầu nhìn lên cây lần nữa, nhưng trên đó đã không còn ai nữa rồi.

Mấy ngày hôm sau cô cứ vật vờ như vậy, về nhà để xử lý việc công, nhưng lại đi làm chuyện phá hỏng lợi ích của công ty, vậy mà Long Vịnh Thanh vẫn chẳng thấy áy náy gì. Kỳ lạ một điều là, sếp Hồ lại không hề gọi điện hỏi thăm tình hình công việc, phía công ty, thậm chí bên công ty Phong Hoa cũng không cử người đến nữa. Quan Vi Trần mấy hôm nay cũng biến mất tăm mất tích, không có tin tức gì cả, giống như việc di dời thôn Long Sơn chỉ là giấc mơ của cô. Bây giờ tỉnh lại, tất cả mọi việc đều trở lại trạng thái bình thường.

Nhìn thấy Long Vịnh Thanh suốt ngày cứ rầu rĩ như vậy, ba mẹ Long mặc dù lo lắng, nhưng cũng không biết làm sao, chỉ có thể thở dài mỗi khi không có cô mà thôi.

“Ba nó này, Vĩnh Thanh cứ như vậy mãi là không ổn, ông nghĩ cách giúp nó đi, để nó đi ra ngoài chơi cũng được, hoặc quay về làm việc cũng được, tóm lại đừng để nó nằm ngủ ở nhà từ sáng đến tối nữa.”

“Tôi thì có cách gì? Chà, tôi biết ngay thế nào khi nó về, nó cũng sẽ nhớ lại chuyện trước đây.”

“Ông nói xem sao con bé này nó bảo thủ như vậy chứ?”

“Vĩnh Lục nói, nó ở ngoài kia yêu không biết bao nhiêu người.”

“Càng như vậy, càng làm cho chúng ta lo lắng.”

“Ừ...”

Kết thúc cuộc nói chuyện luôn kèm theo mấy tiếng thở dài, sau đó ai đi lo việc người nấy.

Long Vĩnh Thanh ở nhà đến buổi chiều thứ năm, Vĩnh Lục chuẩn bị trở về trường, cô xin trường nghỉ phép một tuần, đương nhiên không phải về đón Long Vĩnh Thanh về nhà, mà là, cô nghe nói ngôi nhà trống đằng sau nhà cô, sắp tới sẽ có người đến thu dọn, sắp di dời rồi, có một số đồ dùng cần mang theo hoặc vứt đi.

Ngôi nhà trống phía sau nhà cô chính là nhà của Triệu Ngôn Từ. Bỏ của Triệu Ngôn Từ là đại diện kiệt xuất của thôn Long Sơn mấy năm trước đã vào thành phố làm ăn, dựa vào kỹ thuật làm rượu tổ tông truyền lại, bước đầu là bán lẻ, sau đó là thành lập công ty sản xuất rượu Triệu Thị. Ngày hôm nay của hai mươi năm sau, Triệu Thị đã trở thành nhãn rượu trắng nổi tiếng khắp trong nước, đối với ngành công nghiệp rượu trên thị trường quốc tế cũng chiếm một vị trí khá quan trọng. Nhà họ Triệu là đại diện của sự thành công, rất có danh vọng ở thôn Long Sơn, mấy năm trước, nhà họ Triệu đã mua được mấy căn nhà trong thành phố, nhưng ông nội của Triệu Ngôn Từ yêu quê hương, sống chết cũng không dọn vào ở trong thành phố. Ba của Triệu Ngôn Từ là một người con hiếu thảo, cho vợ và con cái ở lại đây, để tiện chăm sóc cha già. Nhà trước nhà sau, hai gia đình nhà họ Long và họ Triệu vì thế mà có quan hệ rất tốt, mẹ Long và mẹ Triệu mỗi khi rồi

rãi, thường ngồi dưới gốc cây, nói chuyện trên trời dưới đất, con cái hai gia đình cũng tự nhiên mà chơi với nhau. Cho đến khi Long Vịnh Thanh học lớp tám, ông nội của gia đình nhà họ Triệu trở về với đất mẹ, mẹ Triệu mới dẫn con cái vào ở trong thành phố. Ngôi nhà ở phía sau nhà cô cứ để không như vậy.

Mặc dù nói là nhà cũ, nhưng xét cho cùng vẫn là nơi nhà họ Triệu đã sống mười mấy năm, có rất nhiều thứ để hoài niệm. Lần này dọn dẹp nhà, chắc chắn không chỉ cho một người giúp việc về, người đi theo có thể là mẹ Triệu, hoặc Triệu Ngôn Từ, Vịnh Lục cứ ở trong nhà đợi suốt, cô hy vọng người đến sẽ là Triệu Ngôn Từ.

Đợi như thế đến ngày thứ năm, cũng chẳng thấy ai đến ngôi nhà trống荡荡 sau đó cả, phép của trường đã hết, Vịnh Lục đành phải quay về trường. Có thể thành ý của cô cảm động ông trời, khi cô vừa xách hành lý ra khỏi cổng nhà, liền nhìn thấy một chiếc xe Mercedes Benz màu đen chạy từ cổng thôn vào, xe chạy lắc lư rồi dừng lại trước cổng nhà gia đình họ Triệu, cô vui mừng vút hành lý vào nhà, chạy vội về ngôi nhà phía sau.

“Con không về trường nữa à?” Mẹ Long đang quét sân, nhìn thấy Vịnh Lục vừa xách hành lý ra khỏi cổng liền vút lại, bà hỏi với theo một tiếng.

Vịnh Lục tràn ngập niềm vui, chẳng thềm quay đầu lại, cất tiếng trả lời, “Về chậm một hai ngày cũng không sao ạ, con chạy ra phía sau cái đã.”

Đúng lúc này, Long Vịnh Thanh từ lầu hai đi xuống, nhìn thấy dáng vẻ mừng rỡ đó của Vịnh Lục, Long Vịnh Thanh không khỏi tò mò hỏi mẹ Long: “Mẹ, Vịnh Lục đi làm gì mà vui dữ vậy?”

“Chắc là người của gia đình họ Triệu đến rồi.” Mẹ Long cúi đầu quét sân, tiếng nói lẫn vào tiếng chổi rào rào khi tiếp xúc với nền đất, nhìn có vẻ sốt ruột, “Có lẽ là Triệu Ngôn Từ đến, Vịnh Thanh, con cũng ra sau đó xem sao.”

“Dạ.” Long Vịnh Thanh ậm ừ trả lời một tiếng, quay người lại đi lên lầu.

Quay trở về phòng, Long Vịnh Thanh luôn cảm thấy trong lòng bất an, lúc này xuống dưới nhà, vốn định đi uống nước, ai ngờ nước còn chưa kịp uống đã quay ngược lên đây, bây giờ khát chết đi được, cổ họng khô rát, luôn cảm thấy phía sau bức tường này, giống như có người đang đốt lửa, cô giống như một con gà bị nhốt trong lò nướng, sắp bị nướng chín đến nơi rồi.

Tường nhà xây bằng gạch, bởi vì thời gian đã lâu, có một số chỗ xuất hiện những khe nứt nhỏ, khỏi bàn đến tác dụng cách âm của nó nữa, cho nên cô ngồi trên mép giường của mình, không cần phải đóng tai lên, cũng có thể nghe thấy động tĩnh ở phía sau.

“Anh Ngôn Từ về rồi à?”

Trước hết là giọng nói của Vịnh Lục, thanh âm ngọt ngào mang chút mừng vui, làm lòng Long Vịnh Thanh chút nữa là không nhận ra người đang nói đó chính là đứa em sinh đôi của mình.

Tiếng theo là giọng nói của một chàng trai trẻ, hình như vừa từ trên xe xuống, tiếng đóng cửa xe vang lên nhẹ nhẹ, “Ừ, đến thu dọn đồ đạc, có một số thứ phải mang đi.”

“Để em giúp anh nhé, dù sao ở nhà cũng chẳng có việc gì để làm.”

“Vậy thì tốt.”

Tiếp theo là âm thanh nặng nề của tiếng mở cửa sắt, hai người đều bước vào nhà, chẳng nói chẳng rằng, đến những âm thanh nhỏ nhất cũng không có.

Chẳng nghe thấy gì nữa cả, Long Vịnh Thanh bỗng cảm thấy sốt ruột hơn, đi tới đi lui trong phòng, chỉ bằng thay quần áo xuống dưới nhà, bước ra khỏi cổng lại chần chừ không dám đi về phía sau, lòng vòng tại chỗ một lúc lâu, rốt cuộc không hề bước về phía sau thêm được một bước nào.

Mấy tiếng đồng hồ sau, Vịnh Lục từ ngôi nhà phía sau quay trở về, nhìn thấy Long Vịnh Thanh đang ngẩn người ngồi dưới gốc cây ngân hạnh, lạnh lùng liếc nhìn một cái, “Chị còn ngồi đây làm gì? Muốn gặp anh Ngôn

Từ phải không? Ngày xưa chị đã làm những gì? Ngày anh ấy ra tù chị cũng không đi đón, bây giờ em khuyên chị đừng đi nữa, anh Ngôn Từ hiện nay hận chị muốn chết, chẳng muốn gặp chị chút nào.”

“Chị biết.” Long Vịnh Thanh cúi đầu ngồi trên chiếc ghế nhỏ, nhìn chân mình không hề chớp mắt, giọng nói chán nản không vui.

“Biết rồi thì tốt.” Vịnh Lục hừ một tiếng, bước vào nhà.

Chẳng bao lâu sau, chiếc xe Mercedes Benz đó từ sau chạy ra, khi chạy ngang qua nhà Long Vịnh Thanh, theo phản xạ có điều kiện cô ngẩng đầu lên nhìn ra, ở ngay cánh cửa xe chưa kéo kính lên đó, nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc với cô.

Anh chín chắn hơn trước đây rất nhiều, tóc cắt ngắn, khi nhìn nghiêng, các đường nét trên khuôn mặt có vẻ hơi cứng, nhưng vẫn rất đẹp. Một phút giây khi lướt qua nhau, không biết anh có nhìn thấy cô hay không, ngược lại tay chân của cô bắt đầu không nghe lời, đợi đến khi cô ý thức lại được, đã thấy mình đang vội chạy theo sau chiếc xe đó rồi.

Cô không hề gọi người trên xe, cứ âm thầm đuổi theo, cũng không biết mình đuổi theo có phải vì muốn nhìn thấy anh nhiều hơn một chút không, hay là bởi vì hổ thẹn mà không dám kêu tên anh. Tóm lại, xe chạy chậm chậm, cô cứ thế đuổi theo đằng sau.

Có thể là nhìn thấy có người đuổi theo xe từ gương chiếu hậu, chiếc xe chạy chậm hẳn, nhưng vẫn không dừng lại. Long Vịnh Thanh cứ thế đuổi theo, đuổi cho đến hồ nước lớn ở trước cổng thôn, xe mới dừng lại, sau đó cửa xe mở ra, có người bước xuống.

Ráng chiều đỏ rực phản chiếu trên những bông sen tàn, người đó đứng trước mặt hồ gọn sóng lẫn tẩn, ngũ quan tinh tế dưới mái tóc ngắn đều nằm trọn vào trong tầm mắt cô. Nhìn thấy người đó, cô theo phản xạ có điều kiện muốn trốn tránh, nhưng xung quanh đó không hề có chỗ nào có thể để cho cô trốn được. Cho nên đành phải mặt dày, chào hỏi anh, “Ngôn Từ, anh về rồi à... Đã lâu không gặp... Anh khỏe không?”

“Ở trong tù ba năm, cô thấy là khỏe hay không khỏe?” Người đó có khuôn mặt dửng dưng mà lại cực kì sáng sủa, giọng nói nhuộm trong rắng chiều đỏ rực, nghe có vẻ hơi tàn nhẫn. Anh tiến lại gần cô mấy bước, giọng nói lạnh lẽo, “Mấy thứ này đều nhờ cô cả đấy, đừng nói là cô quên hết rồi đấy nhé? Cô đã câu kết với người anh em của tôi như thế nào? Phản bội tôi như thế nào hở?”

“Đương nhiên... là vẫn nhớ.” Long Vịnh Thanh cúi đầu, hơi đứng không vững, khó khăn nuốt nước bọt, lùi về sau mấy bước, “Em không ngờ sự việc lại xảy ra như vậy, em cũng không ngờ lại hại anh phải đi tù.”

“Mấy việc đi tù gì gì đó, tất cả đều không quan trọng. Long Vịnh Thanh, quan trọng là lúc đó mọi người đều biết cô là người yêu của Triệu Ngôn Từ tôi, nhưng cô chưa từng yêu tôi...” Triệu Ngôn Từ lạnh lùng nhìn Long Vịnh Thanh, không hề đoán được tâm trạng qua giọng nói, “Người mà cô yêu là anh trai tôi – Triệu Ngôn Thuyết đã chết kia. Cô qua lại với tôi, là vì tôi có một khuôn mặt giống như đúc anh ấy. Cho dù tôi có thảm như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào thảm hơn việc làm kẻ thay thế cho người đã chết. Có điều, tôi cũng phải cảm ơn cô, ba năm trong tù làm tôi tỉnh táo hơn nhiều, anh trai tôi đã chết vì cô, tôi không thể để cô tiếp tục hủy hoại tôi nữa, cho nên từ nay về sau chúng ta không cần phải gặp nhau nữa.”

Tiếng hét tức giận trên đỉnh đầu giống như tiếng sấm rền, nặng nề giáng vào trái tim Long Vịnh Thanh. Cô chỉ cảm thấy bức thành trì mà bấy lâu nay khó khăn lắm cô mới xây lên được, bị tiếng sấm rền này làm nứt liền mấy vết, những vết nứt này cứ như điên như dại lan dần ra trong trái tim cô. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, trên bức tường thành đã chi chít đầy vết nứt, sụp đổ âm âm ngay trong chốc lát.

Cô bị tiếng sấm đó dọa đứng không vững, lùi về phía sau mấy bước, lại vướng phải cục đá bên cạnh hồ nước, té ngã xuống đất. Cô lom còm chống người ngồi dậy, tay đè phải một cục đá, hình như có thứ gì đó nóng hổi

chảy ra, nhưng cô không hề cảm thấy đau. Cô nhìn thấu vào tâm can của cô, những thứ bị bức thành trì đó che khuất cũng dần dần hiện ra...

Những việc mà cô đã từng quên, cũng dần dần trở nên rõ ràng, ví dụ như, khi chàng trai trẻ ngồi dưới gốc cây ngân hạnh trước nhà cô đọc đoạn văn trong quyển “Người tình” đó, cô kéo Quan Quan đi, Quan Quan kiên quyết lắc đầu, kéo vạt áo ra không chịu đi, “Em không đi câu tôm hùm đâu, em muốn nghe anh Ngôn Từ kể chuyện.”

“Nghe kìa nghe kìa, cẩn thận lại trở thành ông cụ non giống anh ấy đó.” Cô nhăn mặt chu miệng làm mặt xấu với Quan Quan, liếc xéo cái người đang ngồi đó đọc tiểu thuyết một cái, quay người xách thùng nước bỏ đi.

Ký ức đến đoạn này đáng lẽ ra đã rất hoàn chỉnh rồi, nhưng nó lại không thật hoàn chỉnh. Bởi vì lúc đó cô quên mất một việc rất quan trọng, cô quên mất nhắc nhở Quan Quan, người đọc sách là Triệu Ngôn Thuyết, không phải Triệu Ngôn Từ.

Người khác đều nói phong thủy mộ phần của tổ tiên thôn Long Sơn rất tốt, nhân khẩu của thôn luôn đông đúc, có mấy nhà liền sinh đôi hoặc một trai một gái, ví dụ nhà họ Triệu là một cặp sinh đôi bé trai, nhà họ Long là một cặp sinh đôi bé gái, nhà chú Lưu Kiều nằm ở cuối thôn năm nay cũng có thêm cặp sinh đôi một trai một gái. Chỉ có điều hai chị em nhà Long nhìn hoàn toàn khác nhau, còn hai bé trai nhà họ Triệu, giống nhau từ nhỏ, người trong thôn mà phân biệt được hai anh em họ, e rằng chẳng có mấy người.

Nhưng chỉ có Long Vịnh Thanh là giỏi nhất, chỉ cần nhìn đằng sau lưng cũng có thể phân biệt được, cho nên cô thường xuyên nhắc nhở Quan Quan, mỗi năm chỉ đến nhà cô hai lần vào dịp nghỉ hè và nghỉ đông rằng, “Đây là Ngôn Thuyết, em nhìn cho kĩ nhé, Ngôn Từ sẽ không có kiên nhẫn ngồi đây đọc sách. Nhìn kìa, cái người chống mõng trên núi bắt bò cạp kia mới là Ngôn Từ.”

Chương 3: Đã từng là bạn thanh mai trúc mã

Lúc đó anh nói, tình yêu là ước mơ của anh, anh muốn được ở bên cô, cô cũng từng nói với anh những lời như thế. Chỉ có duy nhất một điểm khác nhau là, ước mơ của anh nhiều năm trước đã trở thành vĩnh hằng, mà ước mơ của cô sớm đã theo anh rơi xuống vực sâu, tan thành mây khói.

1.

Long Vĩnh Thanh có khả năng đặc biệt, có thể tự mình chỉnh sửa lại ký ức. Một việc cực kỳ đau khổ nhưng xuất hiện trước mặt cô sẽ trở nên vui vẻ, cô từng rất đặc ý vì việc này, nhưng tiểu quản gia của cô nói, “Đó chính là tự lừa dối mình, sự thật vẫn luôn là sự thật, cho dù có chỉnh sửa thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào thay đổi được bản chất.”

Nhiều khi anh nói chuyện sẽ thường xuyên nghiêm mặt lại, rõ ràng mới có mười mấy tuổi, nhưng lại cứ biến mình thành ông cụ non, ngũ quan tinh tế vùi đầu vào từng giá sách cũ kĩ trong thư viện trở nên sinh động chân thực biết bao.

“Không hiểu.” Cô nằm vật lên bàn, ngẩng đầu nhìn anh, trước mặt dựng một quyển sách tham khảo, sau quyển sách tham khảo đó là một quyển truyện tranh, đó mới chính là thứ cô đang đọc. Cô ngẩng đầu nhìn anh một lát, lại cúi đầu đọc truyện tranh, lắc đầu không quan tâm, “Em không hiểu anh nói gì cả? Có thể nói gì đơn giản dễ hiểu hơn chút được không, ông cụ non?”

Anh cũng không bực mình, chỉ nhẹ nhàng nhíu mày, đổi cách nói dễ hiểu hơn, “Sự thật giống như cơ thể của em, mà những ký ức đã được chỉnh sửa giống như áo quần, trên người mặc từng lớp quần áo, có thể một khoảng thời gian em sẽ không thể nhìn thấy dáng vẻ thật sự của mình, nhưng em không thể cứ mặc quần áo suốt được, khi tắm rửa thì làm thế nào?”

“Vậy thì em sẽ không tắm rửa.” Cô nghiêng rằng, không hiểu vì sao anh lại câu nệ việc này như vậy.

“Không thể nào, Vĩnh Thanh”. Anh dựa đầu vào giá sách gỗ, mấy hạt bụi nhỏ ở tầng sách trên cao kia rơi xuống, trong ánh nắng đang chiếu rọi vào đây, vui vẻ nhảy nhót, “Cho dù em có chịu đựng được sự ngứa ngáy chất chồng theo từng ngày, những người xung quanh cũng có một ngày không thể nào chịu nổi, bởi vì mùi hôi cả em sẽ bay đến mỗi người, mọi người bởi vì không chịu nổi nữa mà bỏ em ra đi. Cho nên, anh hy vọng em có thể nhớ những gì chân thực xung quanh em, từng người, từng chuyện, bất kể là chuyện tốt hay xấu, đừng nhắc đến khả năng đặc biệt gì gì đó nữa, cái kiểu suy nghĩ tự lừa dối bản thân đó hoàn toàn không phải chuyện tốt đẹp gì.”

“Này, Triệu Ngôn Thuyết, khó khăn lắm em mới có được một chuyện đặc ý, anh làm em má hệt cả húng”. Cô hết kiên nhẫn vút luôn quyển sách, tức giận đùng đùng liếc nhìn anh mấy cái.

Anh vẫn luôn như vậy, luôn có trí tuệ, sống lý trí hơn bạn bè cùng tuổi, ngũ quan tinh tế, chỉ có điều giống ông cụ non, lâu lâu lại nghiêm mặt giảng những đạo lý lớn lao nào đó, hoặc nếu như bị cô chọc tức đến chịu không nổi, sẽ nhịu mày, tức giận điên người quở trách cô một thôi một hồi.

Anh ấy tên là Triệu Ngôn Thuyết, một Ngôn Thuyết không thể nào không nhắc đến được, một Ngôn Thuyết không cách nào có thể kể hết được.

Long Vĩnh Thanh nằm trên giường, nhớ lại những lời anh nói, không khỏi thấy bội phục sự nhìn xa trông rộng của anh. Có lẽ mười hai năm trước, anh đã biết được ngày hôm nay của cô, mặc từng lớp quần áo, sợ nhìn thấy bản thân mình. Rất nhiều năm qua cô sợ tắm rửa, rõ ràng là ngứa không chịu nổi, nhưng vẫn kiên quyết chống cự, mùi hôi trên cơ thể bay đến mọi người xung quanh, cuối cùng, đã có một người chịu đựng không nổi mà bỏ cô đi mất.

Trời nhá nhem tối, cô té ngã trên mặt đất, bắt đầu khóc, mà Triệu Ngôn Từ chỉ đứng bên cạnh cô một lúc, quay người lên xe rời đi.

Anh ấy nhất định rất hận cô.

Nhưng mà, cô thà rằng bị tất cả mọi người trên thế giới này căm hận, cũng không muốn tin rằng anh đã không còn ở trên thế gian này nữa, cho dù thế nào cũng không muốn tin.

Vịnh Lục chưa về trường, cô ngồi trên đầu giường, nhìn thấy đôi mắt nhắm chặt của Long Vịnh Thanh, khóe mắt lại có giọt nước mắt đang từ từ lăn xuống, tay đang bung một cái bát rung lên một cái, những lời nói châm biếm đã chuẩn bị sẵn, không cách nào nói ra được.

Cô đúng là ghét Long Vịnh Thanh, nhưng không đồng nghĩa với việc cô thích nhìn thấy dáng vẻ mắt hờn mắt vía của Vịnh Thanh bây giờ. Mẹ Long nói đúng, nhất định kiếp trước giữa hai chị em họ có thù oán gì đó, nếu không, kiếp này cũng không ghét Vịnh Thanh đến vậy. Bình thường Vịnh Thanh vô tâm vô tư, điên đại yêu hết người này đến người khác, nhìn thấy đã ghét, bây giờ nhìn bộ dạng sống cũng như chết của cô còn đáng ghét hơn.

“Long Vịnh Thanh”. Vịnh Lục nhìn cô, để cái bát trong tay lên chiếc kệ nhỏ đặt đầu giường, cô biết Vịnh Thanh đang tỉnh, “Chị đừng có giả ngốc nữa đi, em đã cảnh cáo chị rồi, anh Ngôn Từ không muốn gặp chị, chị còn cứ vác mặt đi gặp anh ấy. Giờ biến thành như thế này, đáng đời chị lắm.”

Long Vịnh Thanh vẫn nằm trên giường, không nói gì, cô thừa nhận, đúng là đáng đời cô, cô không có gì để thanh minh cả.

“Đương nhiên, chị cũng chẳng có tư cách gì để trách móc anh Ngôn Từ. Anh ấy mất phong độ như vậy, chẳng phải đều là do chị hại cả sao?” Vịnh Lục nhắc đến Triệu Ngôn Từ, hơi có chút xúc động, âm thanh được kéo cao lên mấy nấc, “Em đúng là thích anh Triệu Ngôn Từ, việc này chẳng có gì phải giấu giếm cả, em cũng biết anh Ngôn Từ thích chị, nếu như chị

thật lòng thích anh ấy, em cũng chẳng nói gì. Nhưng mà chị không yêu, người mà chị thích không phải là anh Ngôn Từ, chị lấy anh Ngôn Từ ra làm người thay thế cho anh Triệu Ngôn Thuyết, chị lừa dối tất cả mọi người. Chị diễn kịch giỏi thật đấy, giấu giếm cũng giỏi nữa, cho đến ba năm trước, mọi người mới biết chị và anh Ngôn Thuyết đã yêu nhau từ năm mười lăm tuổi...”

“Em đừng nói nữa.” Long Vịnh Thanh đột nhiên thò tay từ trong chăn ra, nắm chặt lấy cổ tay của Vịnh Lục, mắt vẫn nhắm, nhẹ giọng cầu xin, “Xin em, Vịnh Lục, đừng nói nữa.”

Cô không muốn nhớ lại chuyện đã qua, cũng không dám nhớ lại, những chuyện vui cũng như chuyện buồn, đã từng bị cô chôn giấu vào tận sâu trong đáy lòng mình, cô cố làm mình trở thành người vô tâm vô tư, theo đuổi các chàng trai, chẳng qua cũng là vì muốn gây tê cho trái tim đã quá đau đớn của cô. Thậm chí cô còn nông cạn cho rằng, chỉ cần có người yêu cô, cô sẽ không còn day dứt với quá khứ, sẽ không nhớ bất cứ ai, bất kỳ việc gì, sau đó dần dần yêu một người nào đó, vui vẻ hạnh phúc sống hết quãng đời còn lại.

Nhưng mà cuối cùng cô cũng không làm được, cô nhớ từng câu nói mà tiểu quản gia của cô từng nói với cô, thích câu nói mà tiểu quản gia thích trong quyển “Người tình”: Tình yêu đối với tôi không phải là va chạm xác thịt, không phải là thực phẩm ăn uống mà là niềm hy vọng không bao giờ tắt, là ước mơ rạng rỡ trong cuộc sống đầy mỗi mết.

Lúc đó anh nói, tình yêu là ước mơ của anh, anh muốn được bên cô, cô cũng đã từng nói với anh những lời như thế. Chỉ có duy nhất một điểm khác nhau là, ước mơ của cô sớm đã theo anh rơi xuống vực sâu, tan thành mây khói.

Vịnh Lục nói không sai, cô và Triệu Ngôn Thuyết quả thực yêu nhau từ hồi mười lăm tuổi. Lúc đó họ đang là học sinh lớp tám, tình yêu đầu tiên đúng như tên gọi của nó, vào những năm ấy tuyệt đối là điều cấm kỵ. Để không bị người lớn lấy làm ví dụ phản diện điển hình, để tránh những trận

đòn roi của mẹ Long, họ lén lút yêu nhau, không cho ai biết. Nhưng trước khi hai người bắt đầu đến với nhau vẫn còn rất nhiều sự kiện cần phải sắp xếp lại cho hoàn chỉnh. Thế là Long Vịnh Thanh mở mắt ra, quay đầu qua nhìn khuôn mặt của Vịnh Lục, hỏi : “Vịnh Lục, em còn nhớ chuyện của chúng ta hồi còn nhỏ không?”

Vịnh Lục không lên tiếng, quay đầu đi, nhìn vào màn đêm tối ngoài cửa sổ.

Long Vịnh Thanh biết, cô ấy cũng rất nhớ, đối với những năm tháng tuổi thơ vui vẻ đó, Vịnh Lục cho dù luôn là người ưu tú, tính cách kiêu căng, khắt khe cũng sẽ rất hoài niệm.

Rất nhiều nhân tố có thể ảnh hưởng đến cả cuộc đời con người, đại khái có thể chia ra làm hai loại tiên thiên và hậu thiên. Sự ảnh hưởng của tiên thiên, ví dụ, bẩm sinh đã tàn tật, sinh ra đời đã bị di truyền một loại bệnh tật nào đó, điều này không cách nào thay đổi được, suốt cuộc đời sẽ bị ảnh hưởng bởi nhân tố này; sự ảnh hưởng của hậu thiên, chỉ việc hình thành một thói quen không tốt hoặc là gặp phải tai nạn ngoài ý muốn, vân vân. Theo sự phân loại như vậy, cuộc đời kỳ lạ của Long Vịnh Thanh e rằng có thể được phân vào loại số trời đã định phải tạo nghiệt như vậy rồi.

Nghe bà đỡ nói, ngày chào đời của Long Vịnh Thanh là một quá trình rất không bình thường. Đó là ngày bảy tháng bảy âm lịch, là ngày Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau. Sáng sớm đã có mưa phùn, khi loài quạ bắt đầu bắt cầu Ô Thước, nhìn thấy Ngưu Lang và Chức Nữ sắp lên cầu gặp nhau, Long Vịnh Thanh liền chui ra khỏi bụng mẹ Long, khóc ầm ĩ làm đàn quạ đang bắt cầu đó bay tán loạn. Ngưu Lang và Chức Nữ đành phải đứng hai bên bờ sông ngóng nhìn nhau, cuối cùng không được gặp mặt. Ngày đó mưa cũng oán thán mà rả rích suốt cả ngày trời.

Bà đỡ rất thích kể câu chuyện này. Mỗi lần kể, trong khu vườn nhỏ của bà sẽ có một đám con nít vây quanh bà, Long Vịnh Thanh bị đẩy ra vòng ngoài, vô tội và áy náy quệt nước mắt.

“Cháu có cố ý khóc vào lúc đó đâu, cùng lắm cháu sẽ lại bắc cầu cho Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau.”

Mỗi lần nói đến đây, bọn trẻ con trong thôn sẽ cười ầm lên, Vịnh Lục sẽ chẳng thèm đoái hoài gì liền đả kích cô, “Vịnh Thanh, chị đừng ngốc nữa, môn khoa học tự nhiên cũng đã được học rồi, sông Ngân Hà nằm trên dải Ngân Hà, là do các vì sao trên trời tạo thành, cách trái đất chúng ta xa như vậy, chị làm sao mà bắc cầu. Bà đỡ lừa chị mà chị cũng tin, đồ ngốc.” Vịnh Lục là em sinh đôi với Vịnh Thanh, nghe nói chỉ chào đời sau Vịnh Thanh ba phút. Lúc chào đời, diêm đạm như trẻ sơ sinh, tóc vừa đen vừa dài, chỉ khóc tượng trưng vài tiếng, rồi nhìn mẹ Long nhoẻn miệng cười. Mọi người đều nói những đứa trẻ biết cười sớm sẽ rất thông minh, câu nói này không sai chút nào. Từ nhỏ Vịnh Lục đã thông minh hơn Vịnh Thanh, thành tích học tập tốt, lại rất xinh đẹp, là cán bộ của lớp, so với Long Vịnh Thanh suốt ngày đứng bết lớp thì đúng là khác hẳn một trời một vực.

Vịnh Thanh và Vịnh Lục học cấp một tại trường tiểu học duy nhất của thôn, mỗi ngày đều đi vào đi ra cùng nhau, mặc dù quan hệ giữa hai chị em không thật hòa hợp, nhưng cũng được coi là tạm ổn. Lâu lâu cũng cãi nhau, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức độ đó, không ảnh hưởng nhiều đến hòa khí. Lần đầu tiên hai người thực sự giận nhau, mà còn quên cả tính mạng lao vào đánh nhau trước mặt mẹ Long, chính là sau khi anh em gia đình họ Triệu chuyển về đây ở.

Sức khỏe của ông nội gia đình họ Triệu không tốt. Ba Triệu là một người con hiếu thảo, sửa sang lại căn nhà cũ, cải tạo thành căn nhà hai tầng nho nhỏ, để vợ đưa hai người con trai về thôn Long Sơn, chăm sóc gần gũi với ông nội những năm cuối đời.

Anh em gia đình họ Triệu cũng sinh đôi giống như Vịnh Thanh và Vịnh Lục, có điều hai anh em giống nhau như đúc, đều là những cậu bé trắng trẻo đẹp trai, cho nên vừa mới chuyển về đã lập tức trở thành cục cưng của cả thôn làng. Khi hai anh em chuyển đến trường tiểu học nơi Vịnh Thanh và Vịnh Lục đang học, cả trường được một phen náo loạn. Tất cả học sinh đều chạy đến xem mặt, Vịnh Thanh và Vịnh Lục cũng chen chúc

trong đám đông đó, làm thấy cô giáo đau đầu chóng mặt, vừa dỗ vừa dọa, bận rộn gần cả buổi mới giải tán được đám đông. Khi phân lớp, thầy giáo thấy hai anh em quá giống nhau, cho nên tách hai anh em ra, cho học hai lớp khác nhau.

Anh trai Triệu Ngôn Thuyết học lớp năm A, cùng lớp với Long Vịnh Thanh, em trai Triệu Ngôn Từ học lớp năm C, cùng lớp với Long Vịnh Lục.

Anh lớp A, em lớp C, trong một khoảng thời gian sau đó, câu nói này, gần như trở thành câu nói cửa miệng của tất cả thầy cô giáo trong trường.

Trên lớp còn dễ nhận biết, chứ ra đường lại rất khó nhận ra. Long Vịnh Thanh mặc dù đầu óc không thông minh, thành tích học tập yếu kém, nhưng được cái chẳng để ý đến sĩ diện, ai cũng có thể làm quen rất tự nhiên, hơn nữa nhà trước nhà sau, cho nên chẳng mấy chốc đã chơi thân với hai anh em gia đình họ Triệu, lúc đó cô tương đối thích Triệu Ngôn Từ, còn đối với Triệu Ngôn Thuyết thì có thể nói là căm ghét đến tột đỉnh.

Long Vịnh Thanh và Triệu Ngôn Thuyết người trước kẻ sau, cô ngồi đằng sau, Triệu Ngôn Thuyết ngồi đằng trước, trong giờ học cô thường lấy cần câu cá, cần câu tôm hùm ra nghịch, không thì trốn sau quyển sách xâu giun, hoặc là lấy cần câu móc vào áo của Triệu Ngôn Thuyết, bởi vì đa số trẻ con nông thôn đều không ham học, trước đây cô cũng nghịch như vậy, nhưng cậu bạn béo mập ngồi trước cô ngày xưa cũng rất thích những trò nghịch ngợm này của cô nên thường xuyên phối hợp với cô, hai đứa thường nhân lúc thầy giáo quay lưng lên bảng viết bài để bày trò đùa nghịch, cậu ấy lấy đạn bắn cô, cô dùng móc câu cá móc vào áo cậu ấy. Nhưng lần này đến lượt Triệu Ngôn Thuyết, cô đã hoàn toàn thất bại, cô không thể nào ngờ, mà toàn thể các bạn trong lớp cũng không thể nào ngờ rằng, học sinh vừa mới chuyển trường đến lại đột nhiên giơ tay lên, ung dung từ tốn tố cáo với thầy giáo, “Thưa thầy, Long Vịnh Thanh lấy móc câu cá móc vào áo của em, em không muốn ngồi trước bạn ấy nữa, thầy có thể đổi chỗ cho em được không ạ?”

Đôi chỗ đương nhiên không phải nói đôi là đôi liền được, phải có người đồng ý đôi mới được, nhưng thầy giáo rất tức giận, không những tịch thu luôn cần câu tôm của Long Vịnh Thanh, còn tịch thu luôn cả chiếc lưới đánh cá nhỏ cô yêu thích nữa, cuối cùng phạt cô đứng ở góc lớp, đứng hai tiết liền.

Thảm hại nhất là, khi tan học, các bạn trong thôn đều tung tăng đeo cặp lên lưng chạy ra sau núi câu tôm hùm, cô đành phải đứng nhìn từ xa, sau đó bắt đầu chửi bới Triệu Ngôn Thuyết, chửi hằn là một kẻ tiêu nhân thích tỏ cáo người khác, trù ẻo hằn đi đường đập phải bãi phân chó.

“Ê, ê, họ chạy nhanh thế làm gì vậy? Trước đó có gì vui à?”

Đúng lúc Long Vịnh Thanh đang chửi bới vui vẻ, đằng sau có người nhào lên nói chuyện với cô, ngược mắt lên liền nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo khôi ngô của kẻ thù, tự nhiên cơn giận không biết đâu kéo đến, lườm nguýt hằn một cái, “Không có mắt à? Tự đi mà xem.”

“Cậu ăn nói kiểu gì vậy hả? Tớ chọc giận cậu lúc nào?” Trên khuôn mặt hiện rõ sự khó hiểu, chạy lên trước vài bước, giơ hai tay đứng chắn đường của Long Vịnh Thanh, vẻ côn đồ chỉ vào Long Vịnh Thanh hét lên, “Ở trường học trước đây, tớ là đại ca đấy nhé, chưa ai dám nói chuyện với tớ kiểu đó, cậu...Ừa? Tớ biết cậu, cậu không phải là Long Vịnh Thanh ở trước nhà tớ đó sao? Long Vịnh Thanh học cùng lớp anh trai tớ, là chị gái của Long Vịnh Lục.”

Long Vịnh Thanh giờ mới biết là mình nhìn nhầm người, người đang nói chuyện với cô là Triệu Ngôn Từ. Mặc dù Triệu Ngôn Từ là em trai của kẻ thù, nhưng từ nhỏ Long Vịnh Thanh đã có giác ngộ về việc “người nào làm người ấy chịu” rồi, từ trước đến nay chưa hề liên lụy đến người vô tội. Mặc dù sự giác ngộ này dùng không đúng nói đúng chỗ, nhưng cô biết sai là sửa ngay, cảm thấy phải xin lỗi vì những lời nói lúc nãy, rồi sau đó giải thích cặn kẽ về cái sự tinh túy của trò câu tôm hùm, một “hoạt động trên nước” đặc sắc ở đây, còn tỉ mỉ trình bày về những việc cần chú ý, ví dụ dùng mồi gì thì tôm hùm mới dễ mắc câu, hình dáng con tôm hùm trông

như thế nào, làm sao để bắt sống con tôm hùm từ trong hang ra, nếu không may bị địa cản thì phải làm sao, v.v...

Triệu Ngôn Từ có vẻ rất hứng thú với trò này, hai người phối hợp rất ăn ý, quay về văn phòng của trường trộm về bộ đồ nghề thầy giáo tịch thu kia, chơi bên sông đến tối mịt mới về nhà. Mặc dù chẳng câu được mấy con tôm hùm, nhưng hai người đã chơi rất vui vẻ, hẹn hò ngày mai chơi tiếp. Cứ như vậy lẩn lóc hai ngày liền. Đến ngày thứ ba, hai người kè vai sát cánh, tưng xung huynh đệ. Sau đó ngồi câu không đã ghiền, Triệu Ngôn Từ bắt đầu sáng tạo ra “hạng mục” mới, ví dụ nhảy xuống sông, men theo bờ sông tìm hang tôm hùm, hang cua, sau đó chổng mông lên kiên trì mò từng hang một, cho đến khi bắt sống được con vật trong hang ra mới chịu thôi. Sau đó cậu ấy nhiệm một tật xấu, thấy cái hang nào, cũng không chịu được thò tay vào mò lấy mò để.

Một thời gian dài sau đó, mỗi ngày Long Vịnh Thanh đều tụ tập với Triệu Ngôn Từ, không thềm qua lại với Triệu Ngôn Thuyết. Hai người gặp nhau, nhiều lắm chỉ ở cửa lớp, Ngôn Thuyết muốn đi vào, cô lại đang muốn đi ra, hai người không ai nhường ai, cuối cùng Long Vịnh Thanh hét lên: “Chớ khôn không cản đường.” Mạnh bạo đẩy Ngôn Thuyết ra, chưa hết, còn giả vờ vô ý giẫm lên chân hắn ta. Thấy hắn ta đau đến nổi cắn môi lại, cô hân hoan huyết sáo, nghênh ngang đi ra khỏi lớp học. Mấy lần trước, Triệu Ngôn Thuyết đều nhẫn nhịn không thềm so đo với cô, bị ức hiếp nhiều nhất cũng chỉ giận đỏ mặt rồi thôi. Nhiều lúc Ngôn Thuyết cũng đã tìm cách để khuyên cô đừng đối xử với bạn bè như vậy, nhưng càng khuyên, Long Vịnh Thanh lại càng nhớ đến lần tố cáo đó, hại cô bị phạt đứng hai tiết liền, cô lại càng tức hơn. Cuối cùng mâu thuẫn của hai đứa ngày càng không thể hòa giải, sau khi vô số lần bị Long Vịnh Thanh “vô ý” giẫm phải chân, cuối cùng không nhịn được, Triệu Ngôn Thuyết giẫm lại vào chân cô một cái. Cô phẫn nộ nhảy lên, xông vào đánh nhau với Ngôn Thuyết. Kết quả của việc đánh nhau là cả hai đều trở thành thương binh. Long Vịnh Thanh mặc dù nhanh nhẹn, nhưng xét cho cùng vẫn là con gái, đánh nhau với một người con trai đáng điên lên vì bị cô chọc giận, không hề được nhân nhượng chút nào. Việc đánh nhau của hai người cuối cùng

cũng làm kinh động đến thầy cô giáo, hai người bị gọi vào văn phòng, trận chiến này mới chính thức tuyên bố chấm dứt.

Sau khi tan học, mẹ Long và mẹ Triệu đều được mời đến trường học nhận con, trước mặt thầy giáo, mẹ Long tức giận tát luôn hai cái vào mặt Long Vịnh Thanh, mẹ Triệu có chết cũng không tin được Triệu Ngôn Thuyết biết đánh nhau, cứ hỏi thầy giáo có phải thầy nhầm người rồi hay không, “Nếu như nói Triệu Ngôn Từ đánh nhau, tôi mới tin, Ngôn Thuyết từ nhỏ đã rất biết điều, chưa từng cãi nhau với ai, chứ đừng nói đến đánh nhau.”

“Nếu như học sinh đứng đây là Triệu Ngôn Thuyết, thì quả thật không sai, chính tay tôi kéo hai đứa ra mà.” Thầy giáo đi đến trước mặt Triệu Ngôn Thuyết, lật cổ áo của Triệu Ngôn Thuyết lên, chỉ vào vết cào trên mặt, trên cổ, một mối đau đầu nói: “Tôi cũng không tin Triệu Ngôn Thuyết biết đánh nhau. Có điều, sự thật bày ra trước mắt, không tin được cũng phải tin thôi.”

Thực ra không cần lật cổ áo của Ngôn Thuyết ra, lúc này đây bộ dạng của Ngôn Thuyết cũng chẳng khác hơn Long Vịnh Thanh là mấy, đầu tóc rối tung, quần áo xộc xệch, cả người toàn đất, khuôn mặt trắng trẻo đẹp đẽ đó nơi thì trắng, nơi thì đỏ.

Mẹ Triệu nhìn thấy vết cào xước trên cổ đang rỉ máu của Ngôn Thuyết, liền bật khóc, “Việc này là thế nào? Một đứa bé ngoan như vậy, mới đến đây một tháng, sao mà đã học cách hư hỏng nhanh như thế? Ngôn Thuyết, con nói cho mẹ biết, sao con lại đánh nhau? Ai ra tay trước?”

“Cái này mà còn phải hỏi à, chắc chắn là con bé nhà tôi ra tay trước.” Mẹ Long kéo tai Long Vịnh Thanh đến bên cạnh Triệu Ngôn Thuyết, gào lên, “Con bé chết tiệt này, đây là lần đánh nhau thứ bao nhiêu rồi hả? Con con chút nữ tính nào của con gái không hả? Sau này ai dám lấy con về làm vợ nữa?”

Đương nhiên vào lúc này đây, ai mà con tâm trạng để ý đến việc mai này có ai lấy Long Vịnh Thanh hay không, bởi vì khi mẹ Long giơ tay lên

lần nữa, Triệu Ngôn Thuyết mở miệng nói, “Dì Long, dì đừng đánh bạn ấy nữa, là cháu không đúng, là cháu ra tay trước ạ.”

Cả văn phòng đột nhiên im lặng như tờ, đến cả Long Vịnh Thanh cũng cảm thấy kinh hoàng. Cô quay đầu nhìn khuôn mặt đầy vết cào xước bị rỉ máu của Triệu Ngôn Thuyết, trong lòng bồn chồn mãi không thôi, rốt cuộc cũng không hiểu được, trong lòng của kẻ thù “không đội trời chung” đó đang nghĩ gì? Rõ ràng là cô chọc tức hắn, chọc cho hắn tức đến nổi không chịu đựng được mới đánh cô, bây giờ lại tự nhận là hắn ra tay trước, không biết có phải cái đầu của hắn bị đánh trọng thương rồi hay không nữa?

Cuối cùng thầy giáo cũng không nói gì, thả hai học sinh về. Trên đường về, mẹ Long trách mắng Long Vịnh Thanh suốt cả con đường, còn mẹ Triệu lại trầm mặc suốt cả đường đi, việc này, đến giờ coi như được chấm dứt. Nhưng mà sau đó, Long Vịnh Thanh ngày càng cảm thấy bức bối trong lòng, luôn cảm thấy mắc nợ Triệu Ngôn Thuyết cái gì đó. Cảm giác mắc nợ này quả thực khó chịu quá, thế là cô bắt đầu trăn trở xem nên làm thế nào mới trả được nợ này. Nếu như là người khác thì rất dễ giải quyết, cùng lắm thì giúp người ta đánh nhau, chịu tội thay, ăn trộm quả đào gì đó là được rồi, nhưng lần này là đứa trẻ có giáo dục tốt Triệu Ngôn Thuyết, cô quả thực không biết phải bắt đầu như thế nào, trăn trở mấy ngày, cuối cùng quyết định đi hỏi ý kiến của Triệu Ngôn Từ.

“Này, cậu có biết, anh cậu thích cái gì không hả?” Hai người đang ở bên bờ sông, cởi giày, thò chân trần xuống khua nước, nếu như thỉnh thoảng ngừng chân, sẽ có một đàn cá nhỏ xiu bơi đến vây quanh, gặm nhấm chân trần của họ, ngứa ngứa sao đó, cảm giác rất kỳ diệu.

Triệu Ngôn Từ cúi đầu chăm chú nhìn đàn cá nhỏ xiu đang gặm chân của mình, vừa phẩn chấn vừa cảm thấy mới lại cười to, “Ha ha ha, ngứa quá, mấy con cá nhỏ dễ thương quá... Hả? Cậu nói anh trai tớ á? Anh ấy thích đọc sách, thích cái gì gì... Ở trên cây ngắm sao....Ái chà, tớ cũng không hiểu nữa, những thứ anh ấy thích rất kì lạ...”

Triệu Ngôn Từ nói rồi cũng như không, chỉ số phận muộn của Long Vịnh Thanh không những không xuống thấp, ngược lại càng lên cao, cao đến mức cô thực sự cảm thấy khó chịu. Cô đang chuẩn bị làm gì đó, mua sách thì cô không có tiền, ở trên cây ngắm sao, cô đã có cách.

Thế là, tối hôm đó, sau khi đợi ba mẹ Long và Vịnh Lục ngủ say, cô lén lút ra khỏi nhà, lén vào nhà họ Triệu bằng bức tường đằng sau, nằm bò trên cửa sổ phòng Triệu Ngôn Thuyết, nhẹ nhàng gõ vào tấm cửa kính.

Triệu Ngôn Thuyết đang chuẩn bị đi ngủ, nghe thấy tiếng động ngoài cửa, liền kéo rèm ra, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của Long Vịnh Thanh đang dán vào cửa sổ, suýt nữa thì hét toáng lên, Long Vịnh Thanh ở ngoài vội vàng đưa tay lên miệng ra hiệu “im lặng”, lúc này cậu mới bình tĩnh lại, mở cửa sổ ra, thắc mắc hỏi: “Tối như vậy rồi, còn đến nhà tớ làm gì?”

“Đi theo tớ, tớ cho cậu xem cái này.” Long Vịnh Thanh thì thào, sợ làm kinh động đến người nhà gia đình họ Triệu, sau đó ra hiệu cho Ngôn Thuyết “trèo qua cửa sổ”, đừng đi cửa chính, tránh việc đánh thức người nhà.

“Xem cái gì?” Triệu Ngôn Thuyết mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn làm theo lời cô, trèo cửa sổ ra.

“Thì thứ cậu thích đó. Nhanh lên một chút...” Long Vịnh Thanh ngoắc tay về phía Ngôn Thuyết, bò qua tường một cách gọn nhẹ, nhỏ giọng gọi, “Nhanh lên, đừng chần chừ nữa, cẩn thận đừng đánh thức người nhà.”

Triệu Ngôn Thuyết chưa bao giờ trèo tường, cảm thấy hơi khó khăn, nhưng nhìn thấy Long Vịnh Thanh ngồi trên tường sốt ruột vẫy tay với mình, quả thật thấy rất hiếu kỳ, “Là thứ mà cậu thích” sẽ là cái gì, thế là cắn răng, trèo lên luôn.

Hai người trèo ra khỏi nhà họ Triệu một cách thuận lợi, Long Vịnh Thanh dẫn Ngôn Thuyết đến trước cổng nhà mình, chỉ vào cây ngân hạnh trước cửa, đặc ý nói với Triệu Ngôn Thuyết: “Không phải cậu thích ở trên cây ngắm sao à? Tớ đã thử hết tất cả các cây trong thôn rồi, chỉ có nằm trên cây ngân hạnh nhà tớ, mới có thể nhìn thấy những ngôi sao đẹp nhất.”

Nửa đêm bị gọi ra khỏi nhà, Triệu Ngôn Thuyết vốn đã cảm thấy khó hiểu, nghe Long Vịnh Thanh lại nói như vậy càng thấy khó hiểu: “Tớ thích ở trên cây ngắm sao? Tớ có phải khi đâu, tại sao lại thích ở trên cây ngắm sao?”

“Là Ngôn Từ nói cho tớ biết mà, nói cậu thích đọc sách, thích ở trên cây ngắm sao... Tớ không có tiền mua sách, đành phải mời cậu ngắm sao vậy”. Long Vịnh Thanh thăm thì giải thích, nhìn khuôn mặt mơ hồ không hiểu của Triệu Ngôn Thuyết, tự nhiên thấy lo lắng, “Không phải Ngôn Từ lừa tớ đấy chứ? Để tìm được một cây thích hợp để ngắm sao, tớ đã phải trèo lên hết tất cả các cây to trong thôn, mệt chết đi được.”

“Là Ngôn Từ nói à?” Triệu Ngôn Thuyết cố gắng suy nghĩ một lúc, như chợt nhớ ra điều gì, bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó cười “hắc hắc”, cười nghiêng cười ngả, cười thiếu điều nằm lăn ra đất, “Ồ trên cây ngắm sao...ha ha ha... Tớ biết Ngôn Từ nói cái gì rồi...”

Thấy Ngôn Thuyết cười, đến lượt Long Vịnh Thanh cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại sợ cậu cười to quá đánh thức người trong nhà dậy, nên tiến về phía trước lấy tay bịt miệng Ngôn Thuyết lại, “Cậu cười cái gì? Cậu mà cười nữa là đánh thức mẹ tớ dậy đấy nhé. Này, cậu có ý gì thế hả? Tớ thật lòng muốn trả nợ cậu thật mà.”

“Trả nợ cho tớ?” Triệu Ngôn thuyết không cười nữa, kéo tay Long Vịnh Thanh ra, kỳ là nhìn cô, ánh mắt vẫn còn đang cười, sáng lấp lánh, “Cậu nói chuyện đánh nhau mấy hôm trước hả? Chuyện đó là do tớ không đúng, nhận lỗi với thầy giáo là điều nên làm, cậu đừng nên để tâm làm gì.”

“Nhưng rõ ràng là do tớ ra tay trước”. Long Vịnh Thanh thả Ngôn Thuyết ra, cậu ấy càng nói như vậy, cô càng cảm thấy mắc nợ cậu ấy nhiều hơn.

“Nhưng mà tớ là con trai, con trai phải luôn nhường nhịn con gái. Cho dù cậu làm sai điều gì, xét cho cùng cậu vẫn là con gái, đáng lẽ tớ không nên đánh nhau với cậu.” Nói xong, Triệu Ngôn Thuyết từ từ nở một nụ cười, nụ cười này còn đẹp hơn cả những bông hoa sen đang nở trong hồ

nước trước cổng thôn nữa, “Xin lỗi, lúc đó tớ còn cao cho cậu bị thương nữa.”

Nhìn thấy nụ cười của người con trai trước mặt, Long Vịnh Thanh đứng ngẩn ngơ ngay tại chỗ, khoan nói cái này đã, cô là một bé gái lớn lên cùng với đất đai ở nông thôn, những bạn quanh cô cũng đều đen đúa giống khi như cô, lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười sáng sủa như vậy, rất rung động lòng người. Điều quan trọng là, lần đầu tiên được một người con trai xem cô là con gái.

Cô sống quá thoải mái, nhóm bạn cùng chơi trong thôn không phân biệt giới tính, lúc đánh nhau, không ai vì cô là con gái mà nhường nhịn cô. Hôm nay cô nghe Triệu Ngôn Thuyết nói vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình trở nên cao quý hơn bao giờ hết, giống như trong mấy câu chuyện cổ tích, được đội vương niệm công chúa, đến cả bộ quần áo ngắn ngủn cũ kĩ đang mặc trên người, cũng tỏa ánh hào quang lấp lánh.

“Ở trên cây ngắm sao, thực ra đó là một quyền sách, có điều quyền sách đó có tên là “Vương Quốc các vì sao trên cây”, là một quyền truyện thám hiểm. Mấy hôm trước tớ có nói với mẹ, tớ muốn có quyền sách đó, chắc Ngôn Từ nghe nhầm rồi.” Triệu Ngôn Thuyết chăm chú giải thích cho Long Vịnh Thanh nghe sự hiểu lầm này, “Có điều, cũng phải cảm ơn cậu đã mời tớ đến nhà cậu ngắm sao, nhưng tớ không biết leo cây, cậu dạy tớ được không?”

Bây giờ Long Vịnh Thanh mới hiểu ra chuyện nực cười này, nhưng thái độ nhờ dạy trèo cây của Triệu Ngôn Thuyết rất thành khẩn, làm cho cô chẳng thấy khổ sở nữa, cảm thấy sự khúc mắc tối nay rất có ý nghĩa, thế là cẩn thận dạy Ngôn Thuyết trèo cây.

May mà Ngôn Thuyết đủ thông minh, cơ thể không nho nhả yếu ớt như thoát nhìn. Mặc dù áo ngủ bị rách mấy chỗ do bị vướng vào cành cây, nhưng Ngôn Thuyết không hề tỏ ra tiếc rẻ, rất nhanh đã có thể bắt nhịp theo Long Vịnh Thanh trèo lên cây ngân hạnh đó. Đợi cho đến khi cậu nằm trên cành cây to nhất được cô chỉ định, ngược nhìn bầu trời đêm, không kìm

lòng được khen một câu, “Đẹp quá! Tớ chưa bao giờ được ngắm bầu trời đêm đẹp như vậy.”

Đương nhiên là đẹp rồi, cô đã bận rộn cả ngày trời mà, khó khăn lắm mới tìm ra được vị trí này. Nghe câu khen của Triệu Ngôn Thuyết, Long Vịnh Thanh tự nhiên cảm thấy cực kỳ đắc ý.

Cũng khó tránh được việc cô đắc ý, bởi vì bầu trời đêm ở thôn Long Sơn quả thật đẹp không nơi nào bằng, nơi đây là ngoại ô thành phố, không bị ô nhiễm, bầu trời sạch sẽ đến trong suốt. Cho dù là ban đêm, cũng hiện ra màu sắc đẹp đẽ như viên ngọc trai đen, trong bầu trời đêm đẹp đẽ đó, tất cả các vì sao đều hiện ra, ánh sao lấp lánh, giống như ở rất gần ngay trên đỉnh đầu, chỉ cần giơ tay ra là có thể hái được một ngôi sao vậy.

Long Vịnh Thanh cũng tìm được một cành cây rồi nằm xuống, mỗi người một câu bắt đầu tán gẫu. Gió đêm thổi nhẹ nhẹ, mang theo mùi hương hoa thơm ngát, bên tai là tiếng côn trùng rả rích. Có thể đêm nay quá bình yên, quá đẹp, họ cứ nói chuyện mãi, cuối cùng hai người cùng mơ hồ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, trời đã sáng, dưới cây tập trung rất nhiều người, Triệu Ngôn Từ chỉ vào hai người trên cây, nói với mẹ Triệu đang hót hơ hót hải chạy đến ở phía sau đám đông, “Mẹ, anh trai con không mất tích, chỉ ngủ quên trên cây nhà Long Vịnh Thanh thôi.”

“Ngôn Thuyết, sao con không nói tiếng nào mà chạy đến đây hả? Làm mẹ sợ chết đi được.” Mẹ Triệu chạy đến dưới gốc cây, sợ đến nỗi muốn khóc, “Ngôn Thuyết, sao con trèo cao vậy hả? Nhớ khi ngã xuống thì sao?”

Long Vịnh Thanh mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Triệu Ngôn Thuyết đang trèo xuống, mẹ Triệu lập tức nhảy bổ qua ôm lấy cậu ấy, nhìn trên nhìn dưới, thấy trên người không có chỗ nào bị thương mới thấy thở phào nhẹ nhõm, dẫn Triệu Ngôn Thuyết và Triệu Ngôn Từ về nhà.

Trước khi đi, Triệu Ngôn Thuyết còn không quên ngẩng đầu nhìn lên cây nhìn Long Vịnh Thanh nói cảm ơn, “Long Vịnh Thanh, cảm ơn cậu, tối

hôm qua tớ rất vui”.

Nghe được những lời nói của cậu ấy, Long Vịnh Thanh vui vẻ giơ tay vẫy với Ngôn Thuyết, chẳng nhìn thấy khuôn mặt đang giận dữ đến tái mét kia của mẹ già nhà mình.

Nửa đêm nửa hôm dụ dỗ con nhà người ta vượt tường trèo cây ngắm sao, tội danh này đã làm Long Vịnh Thanh xứng đáng bị đáng một trận, Vịnh Lục đứng một bên nhìn chị bị mẹ đuổi đánh khắp nhà, không biết phải làm sao, thở dài, “Mình thật không hiểu nổi, sao người này lại có thể là chị của mình được chứ?”

Trả nợ được người, bị đánh cũng đáng lắm. Chỉ có điều Long Vịnh Thanh không bao giờ ngờ tới rằng, việc này chưa bao giờ kết thúc.

2.

Học kỳ tiếp theo đều gió yên biển lặng, Long Vịnh Thanh nhanh chóng cho việc này trôi vào dĩ vãng, vẫn cứ mỗi ngày sau khi tan học, lên núi xuống sông, chơi cực kỳ vui vẻ, sau khi bắt tay làm lành với Triệu Ngôn Thuyết, đôi khi gặp nhau cô cũng rủ cậu đi chơi, nhưng Triệu Ngôn Thuyết đi hai lần, mỗi lần đều chỉ đứng bên cạnh nhìn, hoặc ngồi trên thảm cỏ đọc sách, chán chết đi được. Dần dần, Long Vịnh Thanh không rủ Ngôn Thuyết đi chơi chung nữa, mỗi lần trước khi đi chỉ gọi Triệu Ngôn Từ, còn Triệu Ngôn Thuyết, sau cái đêm ngắm sao đó, bắt đầu thích cây ngân hạnh trước nhà của Long Vịnh Thanh rồi.

“Tớ đúng là không thích câu tôm hùm, cũng không thích tìm tổ chim, bắt bọ cạp, nhưng tớ có thể ở đây đợi cậu, nhìn thấy sự vui vẻ của các cậu sau khi trở về, tớ cũng thấy vui lây. Hơn nữa, trong cùng một thời gian, các cậu bắt được những thứ các cậu muốn, tớ thì đọc xong quyển sách tớ thích, như vậy, cũng giống như chúng ta cùng chơi với nhau rất vui vẻ vậy.” Triệu Ngôn Thuyết cầm trên tay quyển sách cô hoàn toàn đọc không hiểu, dựa vào cành cây cô đã chọn cho Ngôn Thuyết, cúi đầu nói với cô. Mặc dù tác phong của ông cụ non hơi cứng nhắc, nhưng nghe những lời nói này, Long Vịnh Thanh vẫn cảm nhận được sự âm áp.

Sẽ có người ngồi ở trên cành cây mà cô đã chọn chờ đợi mình, người ta rõ ràng không có ở bên cạnh, nhưng mình luôn nhớ đến lời người ta nói, giống như người ta nói, giống như người ta luôn đứng ở ngay sau lưng mình, cảm giác kỳ diệu này làm cho Long Vịnh Thanh mấy lần đang cùng bắt cá với Triệu Ngôn Từ, không nhịn được cười vang lên.

“Long Vịnh Thanh, cậu cười cái quái gì thế? Đàn cá bị cậu dọa cho chạy hết trơn rồi kìa.” Triệu Ngôn Từ bắt hột, chán nản hắt nước vào người của Long Vịnh Thanh, “Cậu đèn cá cho tớ.”

“Tại vận may của cậu không tốt, dựa vào cái gì bắt tớ đèn?” Long Vịnh Thanh làm cái mặt hề chọc Ngôn Từ, bắt cần đứng đó.

Triệu Ngôn Từ bị dáng vẻ bất cần của cô chọc giận, nổi điên lên, ra sức hắt nước lên người cô, cô cũng lấy hết sức hắt lại, cười cùng mấy bạn nhỏ xung quanh cũng không bắt cá nữa, tất cả đều tham gia vào trận chiến dưới nước này. Chẳng mấy chốc nước bắt tung tóe, tiếng cười tràn ngập bốn bề xung quanh, niềm vui đó người lớn chắc chắn sẽ không thể nào hiểu được. Cho dù đã trôi qua rất nhiều năm, chỉ cần Long Vịnh Thanh nhớ đến cảnh đó, đều mỉm cười vì cảm thấy rất vui.

“Long Vịnh Thanh, tớ phát hiện ra chơi với cậu rất thích. Mặc dù cậu là một đứa con gái, nhưng chẳng hề nhõng nhẽo, tớ thích cậu lắm, chúng ta nhất định phải trở thành bạn bè tốt của nhau.”

Khi quay trở về thôn, Triệu Ngôn Từ vuốt đầu tóc ướt nhẹp, cực kỳ hào sảng khoác vai Long Vịnh Thanh. Long Vịnh Thanh đương nhiên cũng không muốn tỏ ra yếu đuối, cũng giơ tay lên khoác vai Ngôn Từ, sau đó cười nói: “Chúng ta là bạn tốt lâu rồi mà.”

“Cái này là cậu nói đấy nhé, tớ cảm thấy, làm bạn tốt thì làm cả đời, nếu không thì chán lắm.”

“Không thành vấn đề, vậy cứ làm bạn tốt cả đời đi.”

Hai người cứ như vậy thỏa thuận xong “Hiệp định bạn bè tốt”, thế là từ đó cả hai càng thân thiết hơn, cứ như hình với bóng.

Tất cả mọi việc vốn dĩ đang bình thường, sắp đến kì thi lên cấp, Triệu Ngôn Từ tự nhiên trở nên rầu rĩ. Một vài ngày liền không cùng Long Vịnh Thanh lên núi xuống sông nữa, Long Vịnh Thanh cảm thấy rất khó hiểu. Một hôm sau khi tan học, cô chặn Ngôn Từ lại, hỏi rõ ngọn nguồn mới biết, hóa ra mẹ Triệu cảm thấy nơi này không phù hợp với việc học hành và sự trưởng thành của cả hai anh em, sợ làm lỡ mất tương lai của con, quyết định học hết học kỳ này sẽ đưa hai anh em về học cấp ba trong thành phố, đón ông nội vào thành phố ở luôn.

“Ở đây tớ còn chơi chưa đã, chẳng muốn đi chút nào” Triệu Ngôn Từ rầu rĩ nói.

Long Vịnh Thanh cũng không vui, khó khăn lắm mới có được hai người bạn ưng ý, một người là đồng bọn tâm đầu ý hợp, có thể cùng cô lên núi xuống sông; một người thì tôn trọng cô như một nữ sinh thực sự, biết kể chuyện cho cô nghe, dạy cô rất nhiều đạo lý. Hai người bạn quan trọng như vậy bỗng nhiên chuyển đi, tháng ngày chắc chắn sẽ rất vô vị.

“Không đi không được à?” Cô hỏi Triệu Ngôn Từ.

Triệu Ngôn Từ ngẩng đầu lên, hét ầm lên với Long Vịnh Thanh, “Không đi ư, cậu nói thì dễ lắm. Mà cũng tại cậu cả, khi không tự dưng dạy anh mình trèo cây làm gì? Cậu không biết mẹ mình lo lắng như thế nào cho anh mình đâu, trước đây anh ấy bị ngã từ tầng hai xuống, phần đầu va chạm với mặt đất, suýt chút nữa chết rồi.”

Lần này Long Vịnh Thanh hoàn toàn bị hồ đồ luôn rồi, quả thật cô không ngờ rằng hành động trả nợ người đơn thuần này của cô lại có thể gây ra phong ba bão táp lớn như vậy, nhất thời chẳng biết trả lời thế nào, ngây ngô đứng đó rất lâu không buồn nhúc nhích, Triệu Ngôn Từ bỏ đi lúc nào, cô cũng chẳng hay.

Về đến nhà, đứng ngoài cánh cửa chưa đóng, từ xa đã nhìn thấy Vịnh Lục đang đứng trong vườn, hai tay chống nạnh, tức giận chờ đợi cô. Vừa nhìn thấy cô, chỉ vào mũi cô mắng mỏ, “Long Vịnh Thanh, em bị chị hại thế thảm quá đi, chị có biết không hả? Anh Ngôn Từ sắp bị đưa về thành phố rồi, trong lớp ai cũng thích anh ấy, mọi người đều nói suýt nữa chị giết chết anh trai anh ấy, cho nên anh ấy mới bị đưa về thành phố, bây giờ bọn bạn em không thèm chơi với em nữa. Em thật sự không hiểu nổi, tại sao em lại có một người chị như vậy chứ? Học hành tệ hại đã đành, bây giờ còn liên lụy đến em nữa...”

Long Vịnh Thanh cũng đang rầu rĩ chuyện hai anh em gia đình nhà họ Triệu sắp chuyển đi, lại nghe thấy Vịnh Lục gào lên như vậy, cơn giận nổi lên, “Dựa vào cái gì mà nói chị suýt nữa giết chết Triệu Ngôn Thuyết? Chị hại cậu ấy lúc nào?”

“Chị đừng nghĩ em không biết, đều do chị lôi kéo anh Ngôn Thuyết đi trèo cây, cho nên suýt nữa đã giết chết anh ấy.”

Vịnh Lục vẫn không tha, xông lên kéo cặp sách của Long Vịnh Thanh, bắt cô phải có một lời giải thích cụ thể. Nếu như bình thường thì Long Vịnh Thanh không thèm tranh chấp với Vịnh Lục rồi, dù sao cũng lớn hơn em mình vài tiếng đồng hồ, phải nhường nhịn em, nhưng mà hôm nay thật sự lòng cô đang không vui. Hơn nữa, cô quả thật chẳng biết mình làm sai cái gì, thứ nhất, trước khi mời Triệu Ngôn Thuyết đến ngắm sao trên cây ngân hạnh đó, cô không hề biết chuyện cậu ấy đã từng bị ngã; thứ hai, là cậu ấy chủ động mời cô dạy cậu ấy trèo cây, tại sao cuối cùng, tất cả mọi việc đều quy thành sai lầm của cô? Thứ ba, Triệu Ngôn Thuyết chỉ ngủ trên cây thôi, chẳng mất cọng lông nào, tại sao lại nói cô suýt nữa hại chết cậu ấy?

Chẳng nhẽ đây là sự khác nhau giữa trẻ ngoan và trẻ hư sao? Giống như có một lần cô cãi nhau với bạn học giỏi nhất lớp, rõ ràng bạn ấy thấy bút chì của cô đẹp, giật lấy không trả lại cho cô, cuối cùng người bị phê bình, bị phạt đứng lại là cô.

Cô cảm thấy bức mình, cảm thấy thế giới này thật không công bằng, thế là đẩy Vĩnh Lục một cái. Vĩnh Lục bị cô đẩy xuống nền nhà, tức giận tím cả mặt, bò dậy lao vào đánh nhau với Vĩnh Thanh. Trong khi hai chị em đang đánh nhau toi bời, không ai chịu nhường ai, thì vừa đúng lúc mẹ Long xách giỏ đi chợ về đến nhà, nhìn thấy hai chị em đánh nhau, giận quá vác gậy lên, đánh lên người của hai chị em mỗi người một gậy. Lúc này hai chị em mới buông nhau ra, sau đó Vĩnh Lục ôm mông, tức giận phì phò bỏ về phòng, Long Vĩnh Thanh cũng nhặt lấy cặp sách, mặt đỏ gay chạy về phòng, đồng thời giận dữ đạp vào cửa một phát.

Tối hôm đó, hai người đều không ra khỏi phòng ăn tối, ba Long gõ cửa phòng bên trái, cốc cửa phòng bên phải, lấy trái cây và quà vặt ra để dụ dỗ, cũng không lừa được ai ra khỏi phòng, cuối cùng đành phải mặc kệ, lặng lẽ để dành cơm ở dưới bếp, không quên để một que củi đỏ dưới nồi giữ ấm.

Nửa đêm, Long Vĩnh Thanh đói không cách gì chịu được nữa, đành phải nhảy xuống giường đi tìm đồ ăn, vừa mở cửa đã thấy Vĩnh Lục cầm hai cái bánh bao to trốn chạy về phòng, cô nấp sau cửa một lúc, thấy Vĩnh Lục vào phòng, sau khi không còn nghe động tĩnh gì, mới yên tâm bước ra. Từ phòng cô đến nhà bếp, phải đi ngang qua phòng của ba mẹ Long ở ngoài cùng, đèn trong đã tắt, cô rón rén đi qua, nghe thấy một tiếng thở dài rất lớn. Cô hết hồn, vội vàng ngồi thụp xuống, không dám động dậy.

Lúc này cô nghe thấy tiếng nói của ba Long.

“Tú Phần này, bà nói xem hai đứa con nhà mình sao không ở được với nhau nhỉ? Từ nhỏ đã sống với nhau, cho dù không phải chị em ruột thì cũng phải có tình cảm với nhau mới đúng chứ.”

“Chị em với nhau cũng phải có duyên nợ, hai bọn nó e rằng không có cái duyên này.”

“Bà nói hồi đó chúng ta ôm đứa bé đó ở bệnh viện về, là đúng hay sai đây hở bà?”

“Đúng với sai cái gì, chẳng lẽ để đứa bé khóc đứt hơi ở trong thùng rác bệnh viện sao? Có phải ông không biết mẹ nó là người như thế nào đâu, sinh con còn không trả tiền viện phí, bỏ trốn luôn, còn hy vọng bà ấy lo cho sự sống chết của con bé sao?”

“Cũng đúng, dù sao hai đứa đều sinh một ngày, đều do chúng ta nuôi nấng, đứa nào cũng là con, hai đứa bọn nó không hợp nhau, tôi cũng sốt ruột lắm.”

“Ai mà không sốt ruột, nhưng mà sốt ruột được cái gì? Mau ngủ đi thôi, mai còn phải đi làm.”

Tiếng thì thầm nói chuyện bí mật lần trong tiếng gió thổi qua khe cửa, vù vù lọt vào tai của Long Vịnh Thanh, đầu cô cũng vì thế mà trở nên trống rỗng. Tiếng gió thổi bên tai, không ngừng quay cuồng những lời nói của ba mẹ Long lúc nãy.

Không phải chị em ruột, cô và Vịnh Lục không phải chị em ruột, trong hai người họ có một người là ba mẹ Long nhặt về từ thùng rác của bệnh viện, thế thì người được nhặt về đó là ai? Là cô hay là Vịnh Lục?

Hơn nữa nghe giọng điệu của ba mẹ Long, người mẹ ruột của một trong hai chị em chẳng phải người tốt đẹp gì, điều đáng sợ nhất là, ba mẹ Long đều biết người đó, mà người đó biết đâu luôn ở bên cạnh hai chị em họ, âm thầm theo dõi họ.

Việc này là Long Vịnh Thanh bị chấn động mạnh, quên cả cái bụng đói đang kêu “rột rột”, cũng không đi tới bếp, ngơ ngẩn ngẩn đi về phòng, cũng không cảm thấy buồn ngủ nữa mà ngồi thừ cho đến sáng.

Một khoảng thời gian dài sau đó, Long Vịnh Thanh luôn rầu rĩ không vui. Trên lớp cũng không còn quậy phá, chỉ là mỗi ngày đều chống cằm ngồi thừ ra, trước kỳ thi lên cấp hai một tháng, thầy giáo chia lớp thành từng nhóm nhỏ để giúp đỡ nhau trong học tập, yêu cầu những học sinh khá giỏi kèm cặp những học sinh yếu kém. Bởi vì hai nhà ở gần nhau, cho nên Long Vịnh Thanh được phân về nhóm của Triệu Ngôn Thuyết, đương nhiên

rằng, Long Vịnh Thanh là đối tượng được giúp đỡ, còn Triệu Ngôn Thuyết là học sinh giỏi nhất phải giúp đỡ cô ôn tập.

Long Vịnh Thanh vốn đã không có hứng thú gì với chuyện học hành, trong lòng lại đang ôm một bầu tâm sự lớn như vậy, càng chẳng có tâm trí đâu mà học hành. Triệu Ngôn Thuyết được xem là một người cực kỳ có tính kiên nhẫn, giảng giải từng đề thi một, cho đến khi Long Vịnh Thanh gật đầu hiểu rồi mới thôi. Nhưng khi khoảng thời gian này càng kéo dài, mà thời gian thi lại càng đến gần, Triệu Ngôn Thuyết cũng chịu không nổi, bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Long Vịnh Thanh, cậu cứ như vậy là không được, thầy giáo muốn tớ giúp cậu, tớ phải có trách nhiệm với cậu, ít nhất là dạy lại hết cho cậu những kiến thức mà tớ biết.” Sau khi tan học, Triệu Ngôn Thuyết lẻo đẻo đuổi theo sau Long Vịnh Thanh, đuổi theo đến tận sườn núi nhỏ. Long Vịnh Thanh nằm trên thảm cỏ nhìn trời, Ngôn Thuyết cũng nằm xuống, nhưng vẫn không quên khuyên nhủ cô chăm chỉ học hành, “Long Vịnh Thanh, cậu có đang nghe tớ nói không đấy? Tớ sắp phải về thành phố lại rồi, đây là nhiệm vụ cuối cùng mà thầy giáo giao cho tớ, tớ nhất định phải hoàn thành, nhất định phải dạy cậu đến nơi đến chốn.”

Long Vịnh Thanh quay đầu sang nhìn Ngôn Thuyết, nhìn thầy khuôn mặt trắng trẻo đó, bởi vì lo lắng mà hơi ửng hồng, một cặp mắt vừa đen vừa sáng giống như bầu trời đêm của thôn Long Sơn, trong veo không chút tỳ vết nào. Cô không khỏi cảm thấy tò mò, hỏi Ngôn Thuyết: “Một người con ngoan trò giỏi, học hành chăm chỉ như cậu có bao giờ thấy buồn phiền không?”

Thực ra cô muốn hiểu hơn một chút về tâm lý của Vịnh Lục, chuyện nghe trộm đêm hôm đó cô muốn nói với Vịnh Lục không chỉ một lần, nhưng từ khi cô và Vịnh Lục đánh nhau, cả hai đều không ai nói chuyện với ai, hơn nữa cho dù làm lành rồi, cô cũng không biết nói như thế nào, không chắc sau khi cho Vịnh Lục biết chuyện, Vịnh Lục có chịu nổi cú sốc này hay không. Với lại, nếu như đứa bé được nhật về đó là cô, sau này cô phải xử sự với Vịnh Lục ra làm sao? Làm sao ở tiếp trong ngôi nhà này nữa?

“Đương nhiên là có buồn phiền chứ, ai cũng có buồn phiền cả.” Triệu Ngôn Thuyết cũng nghiêng đầu nhìn cô, đôi mày hơi nhíu lại, “Chắc cậu gặp phải chuyện buồn gì rồi hả?” Có thể nói cho tớ nghe không? Biết đâu tớ lại giúp được cậu?”

“Cậu không giúp được đâu.” Long Vịnh Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời, hôm qua vừa có một trận mưa nhỏ, bầu trời như vừa được tắm gội, rất trong xanh, không một gợn mây, cô cũng muốn trong lòng mình cũng trở nên thoáng đãng như không trung, cô bắt đầu thấy hối hận vì sao hôm đó chạy đi tìm thức ăn. Nếu như không nghe thấy gì, không biết gì cả, cũng chẳng có nhiều phiền muộn như vậy rồi.

“Không giúp được cậu, cũng có thể chia sẻ bớt những phiền muộn của cậu. Trong sách nói, nếu nỗi buồn được chia sẻ với người khác, nỗi buồn sẽ chỉ còn một nửa, cậu chắc chắn sẽ thấy nhẹ lòng hơn đấy.” Triệu Ngôn Thuyết bò dậy từ thảm cỏ, chăm chú nhìn cô.

Bị ánh mắt chăm chú này dán vào mình, Long Vịnh Thanh cảm thấy sự bức bối trong lòng trôi dạt, nếu như không nói với ai, có lẽ chắc chắn cô sẽ chết mất vì bức bối. Thế là, cô kể lại hết những lời của ba mẹ Long mà cô đã nghe trộm được, nói ra sự phiền muộn và lo lắng của mình.

Triệu Ngôn Thuyết là một thánh giả giỏi. Sau khi chăm chú nghe cô nói xong, trên khuôn mặt đó hiện lên nét suy nghĩ sâu xa không phù hợp với tuổi tác, nghiêm mặt hỏi Long Vịnh Thanh: “Bố mẹ Long đối xử với cậu tốt không?”

Bố mẹ Long quả thực rất tốt với cô. Mặc dù mẹ Long rất nóng tính, luôn cầm roi đánh cô, nhưng đó là do cô sai, hơn nữa sau khi đánh, cô còn thấy mẹ Long âm thầm khóc trộm, cô nghĩ mẹ Long chắc rất xót xa khi đánh cô. Ba Long thì khỏi phải nói, đồ ăn thức uống gì ngon đều để dành cho cô và Vịnh Lục. Có lần đêm cô sốt cao, ba Long chẳng thèm thay quần áo, ôm cô chạy mấy kilômét tìm bác sĩ.

Cô suy nghĩ một lúc, ra sức gật đầu, “Tốt, ba mẹ đối xử với tớ rất tốt.”

“Thế họ có tốt với Vịnh Lục không?”

“Tốt.”

“Có phải vì chuyện đó mà tình cảm hai chị em bị thay đổi không?”

“Không phải, hai chị em nhà tớ cãi nhau từ khi mới biết nói.”

“Thế ba mẹ Long có phải vì một đứa không phải là con đẻ, mà đối xử với các cậu không tốt không?”

“Lúc này không phải nói rồi à? Ba mẹ đối xử với tớ và Vịnh Lục như nhau.”

“Quan hệ giữa cậu với Vịnh Lục có tốt hơn không khi hai người không phải là chị em ruột?”

“Chắc không có khả năng đó.”

“Như vậy thì có phải là chị em ruột hay không có liên quan gì đâu? Cậu đang phiền muộn cái gì nữa?”

“Tớ phiền muộn việc...”

Lúc này Long Vịnh Thanh không trả lời được, cô quay đầu nhìn khuôn mặt đang rất nghiêm túc của ông cụ non, cẩn thận suy nghĩ lại, phát hiện ra Ngôn Thuyết nói cũng có lý, tất cả phiền muộn đều do cô tự tưởng tượng ra, bao nhiêu năm trước khi xảy ra chuyện này, giữa cô và Vịnh Lục đã có một người là được nhặt về từ thùng rác, nhiều năm nay đều trôi qua như vậy, cuộc sống của cô chẳng thiếu thốn thứ gì. Chỉ có một điều bây giờ khác ngày xưa là, bí mật này vô tình bị cô nghe thấy, chỉ khác nhau giữa việc cô biết và không biết, cuộc sống của cô, tất cả mọi thứ xung quanh cô đều không có gì thay đổi.

Đúng vậy, đã không có gì khác nhau, vậy cô đang phiền muộn cái gì?

Mười hai tuổi, đầu óc của cô vốn không được nhanh nhạy, được Triệu Ngôn Thuyết khai thông cho như vậy, bỗng nhiên cô tỉnh ngộ, bao nỗi phiền muộn chất chứa trong lòng phút chốc tan thành mây khói. Cô nhanh

chóng bò dậy khỏi đám cỏ, kéo tay Triệu Ngôn Thuyết, mừng rỡ cười nói, “Cậu thật thông minh, thảo nào mẹ Triệu và thầy cô giáo đều nâng niu cậu như báu vật, nói chuyện với cậu vui thật đấy.”

Triệu Ngôn Thuyết lần đầu được con gái nắm tay, mà lại là một cô gái rất đáng yêu, khuôn mặt trắng trẻo đỏ ửng lên, tim đập thùm thụp, nói năng tự nhiên trở nên lắp bắp, “Cậu...cậu vui là tốt rồi. Sắp thi rồi, chúng ra cùng...cùng ôn tập đi.”

Vĩnh Lục ngày đó lại không ăn cơm, cô thi đứng nhất lớp, nhưng toàn khối chỉ đứng thứ hai, vị trí thứ nhất bị Triệu Ngôn Thuyết giành mất.

"Nếu không phải mất nhiều thời gian kèm cặp cho Triệu Ngôn Từ, con cũng sẽ không thua Triệu Ngôn Thuyết đâu." Vĩnh Lục gào lên ở trong phòng.

Hai anh em nhà họ Triệu lớn hơn hai chị em nhà họ Long mấy tháng, Vĩnh Lục khác với Vĩnh Thanh, bình thường cô rất lễ phép, mở miệng ra là một anh hai anh. Hôm nay chắc bị sốc quá nặng, không những không gọi anh, trực tiếp kêu luôn cả họ tên của hai anh em.

“Ngôn Thuyết nhà người ta chẳng phải cũng kèm cặp cho chị con sao? Con cũng biết đó, chị con là một học sinh học hành bê trể như thế nào. Cậu ấy gặp nhiều phiền toái như thế, mà vẫn thi tốt, chứng tỏ cậu ấy thực sự giỏi." Mẹ Long ở ngoài này nói lớn, bỗng “rầm” một tiếng, Vĩnh Lục tức giận đóng cửa phòng lại.

Long Vĩnh Thanh đang gặm tôm hùm, mãi chẳng hiểu nổi, những lời nói lúc nãy của mẹ Long rõ ràng là khen ngợi Triệu Ngôn Thuyết, nhưng tại sao cô nghe có vẻ trái tai như vậy.

Đương nhiên, tiếp theo cô chẳng còn có tâm trạng nào mà đi truy vấn mấy việc nhỏ nhặt này nữa, bởi vì mùa hè đến rồi, hai anh em nhà họ Triệu chẳng mấy chốc mà phải quay về thành phố.

Cô bắt đầu thấy tiếc hai anh em nhà họ Triệu, đặc biệt trong thời gian chơi với nhau vừa qua, ban đầu cô còn cảm thấy tiếc, bây giờ cô cảm thấy luyến tiếc với hai anh em họ. Đặc biệt là Triệu Ngôn Thuyết, bởi vì nhờ lần khuyên giải đó của Triệu Ngôn Thuyết, mà cô đã âm thầm gọt dũa lại

những câu nói nghe trộm được, hơn nữa còn thử chỉnh sửa lại nội dung, kết quả là cuộc nói chuyện trở thành như thế này.

“Tú Phần này, bà nói xem hai đứa con nhà mình sao không ở được với nhau nhỉ? Từ nhỏ đã sống với nhau cho dù không phải chị em ruột, cũng phải có tình cảm với nhau mới mới đúng chứ.”

“Chị em với nhau cũng phải có duyên nợ, hai bọn nó e rằng không có cái duyên này.”

“Dù sao hai đứa đều sinh một ngày, đều do chúng ta nuôi nấng, đứa nào cũng là con, hai đứa bọn nó không hợp nhau, tôi cũng lo lắng lắm.”

“Ai mà không lo, nhưng mà lo được cái gì? Mau ngủ đi thôi, mai còn phải đi làm.”

...

Những việc không muốn nghe, cô đã cố ý xóa bỏ đi, cho dù đôi lúc nhớ lại sự thật, vẫn sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng cô đã dặn lòng mình, chỉ cần sự thật xuất hiện, cô sẽ lần lượt xóa bỏ, cho đến khi ký ức hoàn toàn bị thay đổi mới thôi. Cô cảm thấy nếu như luyện thành công khả năng thay đổi ký ức, nhất định sẽ trở thành một khả năng đặc biệt, làm cho cuộc sống sau này của cô được thuận lợi, chỉ có chuyện vui, không có chuyện buồn.

Chỉ có điều, khả năng đặc biệt này của cô không phải do trời sinh, cần phải mất nhiều thời gian để tập luyện. Trong thời gian tập luyện, Long Vịnh Thanh cho dù có muốn tự lừa dối bản thân mình như thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ thường xuyên cảm thấy bị ức chế.

Ví dụ, cô bắt đầu đặc biệt lưu ý đến thái độ của ba mẹ Long đối với cô và Vịnh Lục, chỉ cần có hơi bị lạnh nhạt, cô sẽ nghĩ rằng, cô chắc chắn là đứa được nhặt về từ thùng rác, tâm trạng sẽ nhanh chóng bị rơi xuống vực sâu, cho dù có xảy ra chuyện gì thật vui cũng cười không nổi. Ngược lại, cô mượn đồ của Vịnh Lục, Vịnh Lục lại không cho, mẹ Long giúp cô đòi công bằng, khi mẹ Long tức giận nạt nộ Vịnh Lục, cô sẽ vô có đoán rằng, có lúc nào Vịnh Lục mới là đứa bé được nhặt về đó không? Với cách đoán mò như thế, cũng chẳng làm cho cô vui lên nổi, cô luôn cảm thấy Vịnh Lục đáng thương, phải tốt với em mình hơn nữa.

Ngoài ra, cô bắt đầu chú ý đến mọi người và mọi việc xung quanh, nếu như có dì nào bỗng nhiên đối xử tốt với cô hoặc Vĩnh Lạc, cô sẽ lập tức cảnh giác, sau đó quyết tâm kéo Vĩnh Lạc đi trốn, cô sợ mẹ đẻ của cô hoặc Vĩnh Lạc sẽ đến tìm, đưa cô hoặc Vĩnh Lạc đi mất.

Mặc dù trước khi thi, Triệu Ngôn Thuyết đã nói với cô như thế làm cho cô yên tâm phần nào, nhưng cũng không phải là đã hoàn toàn quét sạch những phiền muộn trong lòng cô. Cảm giác đó như bị mắc xương cá, cô nuốt chửng một miếng cơm lớn, miếng cơm lớn đó sẽ đẩy một nửa miếng xương cá xuống, nhưng đoạn xương cá nhỏ đâm vào thịt thì không đẩy đi được. Mà miếng xương cá nhỏ đó, ở trong họng nằm ở vị trí không nhìn thấy được, bác sĩ dùng dụng cụ để gắp ra nhưng không tìm ra vị trí., chỉ có cô mới cảm nhận được, khạc không ra mà nuốt thì không xuống, mặc dù không ảnh hưởng đến cuộc sống nhưng thật sự làm người ta thấy lo lắng.

Cô không muốn rời khỏi gia đình này, cũng không muốn Vĩnh Lạc ra đi, sự mâu thuẫn đó cứ luẩn quẩn trong đầu cô, nhiều lúc làm cho cô lo lắng không yên. Những lúc như vậy, cô chỉ biết tìm Triệu Ngôn Thuyết than thở, bởi vì đó là người duy nhất biết được bí mật của cô.

Triệu Ngôn Thuyết lần nào cũng kiên nhẫn ngồi nói chuyện với cô, cho đến khi cô cảm thấy vui vẻ trở lại mới thôi, dần dần cô bắt đầu ỷ lại vào Ngôn Thuyết. Nhưng mùa hè đến rồi, cũng vì thế mà cô càng ngày càng thấy sợ, cô sợ, nếu như Triệu Ngôn Thuyết đi rồi, những chuyện phiền muộn biết chia sẻ cho ai đây, chắc chắn là không thể nói với Vĩnh Lạc, còn cái bọn bạn đen đúa như khỉ trong thôn thì chẳng có đứa nào đáng tin cậy.

Mỗi ngày cô đều nghĩ cách để giữ hai anh em nhà họ Triệu lại, đúng lúc cô đang nghĩ mãi không ra, thì Quan Quan xuất hiện trước mặt cô hệt như một thiên sứ.

Đó là ngày chủ nhật đầu tiên của kỳ nghỉ hè, ba mẹ Long dậy dọn dẹp, làm vệ sinh từ sớm, còn ra lệnh cho Long Vĩnh Thanh phải thay cái bộ quần áo cũn cỡn cô hay mặc đi, mặc một bộ váy sạch sẽ vào, hơn nữa cả ngày không được đi đâu, bởi vì hôm nay có một người khách rất quan trọng đến đây.

Long Vĩnh Thanh rất không vui, rầu rĩ thay váy áo, định đi nói cho Triệu Ngôn Thuyết biết hôm nay cô không thể đi vào huyện mua sách với cậu ấy được, nhưng vừa đến nhà họ Triệu, Triệu Ngôn Thuyết lại nói hôm nay nhà cậu ấy cũng có khách, cậu ấy và Ngôn Từ cũng bị bắt ở nhà.

Lúc này mới biết, chú Chu, người khách sắp đến đây là khách của cả hai gia đình. Để đón người chú này, bận tối mắt tối mũi như ba Triệu cũng phải sắp xếp thời gian để về quê một chuyến.

Mấy năm trước Long Vĩnh Thanh có nghe bà đỡ kể, ba mẹ Long và ba Triệu có một người bạn họ Quan, đều lớn lên ở thôn Long Sơn này, là những người bạn chơi với nhau rất thân thiết. Bố mẹ chú Quan mất sớm, năm mười tám tuổi đã phải theo người ta đi làm thuê ở thành phố S, sau đó còn qua nước Anh. Tiếp đó ba Triệu mang theo bí quyết làm rượu của gia đình lên thành phố buôn bán, còn ba mẹ Long kết hôn, sinh con đẻ cái, họ xa nhau từ đó. Ba Triệu lâu lâu ghé về thăm ông nội của gia đình nhà họ Triệu, còn có thể gặp nhau. Chỉ có chú Quan, đếm trên đầu ngón tay, có lẽ đã hơn mười năm chưa về thôn này rồi.

Cứ như thế trong tiếng cười khi nghĩ về chuyện cũ của ba mẹ Long và ba mẹ Triệu, bốn đứa con lớn ngang nhau của hai nhà xếp thành một hàng, đứng chờ trong khu vườn nhỏ của nhà ba mẹ Long. Đến trưa, bên ngoài vắng đến tiếng còi của xe ô tô, ba Triệu đét vào đùi một cái, nói lớn: “Đến rồi, đến rồi kìa”, người lớn vội vàng chạy ra ngoài, tiếp theo đó bốn đứa trẻ đứng trong vườn đều nghe thấy tiếng cười nói trêu đùa của người lớn.

"Bàn tính, lâu quá không gặp, sao ông mãi mà không già đi chút nào thế hả...?"

“Nấp rượu, ông phát tướng hơn nhiều rồi đây, nhìn cái bụng kìa...”

"Thì tôi bán rượu mà lại, bán rượu thì phải uống rượu, uống nhiều rượu thì phải thành cái bộ dạng này chứ?"

“Em Long này, em cười anh Long thật à, đau lòng quá, ngày xưa tôi theo đuổi em trước đây nhé, sao lại đối xử với tôi như thế hả?”

"Thôi đi, không phải ông cũng đã cưới người đẹp Nhật Bản, sinh con đẻ cái rồi hay sao? Nói thiệt nha, mấy năm rồi không gặp, ông vẫn cứ

không đứng đắn như thế chứ. Ủa? Hai đứa này là con nhà ông đây hả? Sao không thấy người đẹp Nhật Bản của ông đâu cả?"

Bốn đứa trẻ con đứng trong vườn nghe người lớn gọi biệt hiệu hời hợt của nhau, cậu nhìn tớ, tớ nhìn cậu, không nhận được bật cười ha hả.

"Hóa ra ba Triệu được gọi là Nấp rượu." Long Vĩnh Thanh lấy tay bịt miệng, cười nghiêng cười ngả.

"Cái biệt hiệu này chẳng có một chút trình độ kỹ thuật nào cả." Triệu Ngôn Từ bĩu môi chê bai.

"Đặt biệt hiệu mà cũng cần phải có trình độ kỹ thuật à?" Vĩnh Lục hiểu kì hỏi Triệu Ngôn Từ, gần đây chẳng hiểu tại sao, hầu như quên mất chuyện thi chuyển cấp, quên mất Triệu Ngôn Từ đã làm ảnh hưởng việc thi cử của cô, ngày càng thích nói chuyện với Triệu Ngôn Từ. "Anh có biệt hiệu gì không?"

"Không có, ở trường học trước đây, các bạn học trong lớp đều gọi tớ là đại ca, không ai dám đặt biệt hiệu cho tớ."

Nhắc đến những ngày tháng đó, khuôn mặt của Triệu Ngôn Từ hiện lên vẻ kiêu hãnh.

Long Vĩnh Thanh đứng bên cạnh chơi xỏ Triệu Ngôn Từ, "Ba Triệu là Nấp rượu, thì phải gọi cậu là Thùng rượu."

"Ê, Long Vĩnh Thanh, cậu chán sống rồi hả? Đừng tưởng là cậu và tớ chơi thân với nhau là tớ sẽ không đánh cậu đấy."

Triệu Ngôn Từ hét lên rồi giơ ra một nắm đấm, Long Vĩnh Thanh làm mặt xấu chọc Ngôn Từ, quay người bỏ chạy. Triệu Ngôn Từ hùng hục đuổi theo, hai người đuổi nhau quanh vườn, la hét ầm ĩ.

Người gọi chuyện bị đá sang một bên, buồn rầu không vui hỏi Triệu Ngôn Thuyết đứng bên cạnh: "Anh Ngôn Thuyết, anh Ngôn Từ chơi thân với chị em lắm hả?"

"Thân lắm." Triệu Ngôn Thuyết nhìn theo hai người đang đánh đuổi nhau, trên khuôn mặt trắng trẻo đó thoáng hiện lên vẻ mát mát, nhưng vẫn cười với Vĩnh Lục, "Họ thường đi chơi với nhau, chắc chắn là rất thân."

Vĩnh Lục cúi xuống nhìn đầu ngón chân của mình, thần sắc rầu rĩ không vui, không hỏi tiếp nữa. Lúc này, người lớn ở ngoài kia đã hàn huyên xong, lục tục kéo nhau đi vào nhà, theo sau là hai cậu bé trạc tuổi của họ.

"Bàn tính, đây là Vịnh Thanh, Vịnh Lục nhà tôi. hai nhóc kia là Ngôn Thuyết, Ngôn Từ của Nắp rượu.." Mẹ Long gọi chú đẹp trai trạc tuổi ba Long đi vào, sau đó vẫy tay với bốn đứa trẻ đã đứng "chờ lệnh" rất lâu ở trong vườn. "Các con mau ra chào chú Quan nào."

Triệu Ngôn Thuyết và Long Vịnh Lục bước qua lễ phép chào hỏi chú Quan lần đầu tiên gặp mặt.

"Cháu chào chú Quan ạ! Cháu là Ngôn Thuyết "

"Cháu chào chú Quan ạ! Cháu là Long Vịnh Lục, cháu rất vui khi chú đến nhà cháu chơi ạ."

Chú Quan mặc một bộ đồ tây rất vừa vặn, cách ăn mặc và khí chất đều toát lên vẻ gọn gàng và cao quý hiếm gặp ở một thành phố nhỏ, nụ cười cũng rất hiền hòa, lấy ra hai bộ dụng cụ học tập trong hành lý mang theo ra, tặng cho hai cháu, "Các cháu ngoan quá, lại rất dễ thương nữa."

Long Vịnh Thanh và Triệu Ngôn Từ lại không ngoan ngoãn như thế.

"Chú Quan, biệt hiệu của chú là Bàn tính ạ? Cái biệt hiệu này chẳng hay chút nào, lát nữa cháu đặt cho chú một cái biệt hiệu oách hơn, mà chú cũng đừng gọi ba cháu là Nắp rượu nữa, nghe dở quá." Triệu Ngôn Từ vừa chê bai biệt hiệu của ba mình, vừa ra điều kiện với chú Quan lần đầu tiên gặp mặt.

Ba mẹ Long và chú Quan không nhịn được cười lên ha hả. Ba Triệu xông đến, đánh một cái vào sau đầu của Triệu Ngôn Từ, vừa giận vừa then hét lên, "Con nói năng kiêu gì thế hả, biệt hiệu của ba mà con cũng dám gọi hả."

Còn Long Vịnh Thanh trực tiếp bỏ qua trình tự màn chào hỏi, cô đang tính toán một chuyện khác, cô muốn hỏi chú Quan, trông cô giống bố hay giống mẹ hồi nhỏ. Thế là cô căng thẳng nhích đến trước mặt chú Quan, lại giả bộ như không thèm để ý gì, ngẩng đầu hỏi: "Chú Quan ơi, chú xem cháu trông giống bố hay giống mẹ hồi nhỏ ạ?"

Chú Quan đó cũng rất hiền hòa, cứ nghĩ câu hỏi của Long Vịnh Thanh là trò đùa của con nít, cũng cúi đầu chăm chú quan sát khuôn mặt của cô, sau đó gật đầu khẳng định, "Mũi giống anh Long, miệng có vẻ giống em

Long, có điều đẹp hơn anh Long và em Long hồi nhỏ. Ha ha, cháu tên là Vịnh Long phải không?"

“Dạ, cháu là Vịnh Long ạ.” Lúc này, Long Vịnh Thanh vui lắm, nhưng ngay sau đó lại căng thẳng, chỉ tay vào Vịnh Lục sau lưng, ngắc đầu hỏi tiếp: “Còn Vịnh Lục ạ? Em cháu giống bố mẹ cháu hồi nhỏ không ạ?”

“Giống, Vịnh Lục cũng là một tiểu mỹ nhân.” Chú Quan xoa xoa đầu tóc ngắn của Vịnh Thanh, cười hí hả, lấy quà ra tặng cho cô và Triệu Ngôn Từ, sau đó kéo hai cậu bé sau lưng lên, giới thiệu với mọi người.

"Đây là người anh mới của các cháu, tên là Quan Nhã Dương, Nhã Dương, đến chào các em đi con."

Quan Nhã Dương xem ra cũng chỉ lớn hơn Vịnh Thanh Vịnh Lục, Ngôn Thuyết Ngôn Từ một tuổi, dáng người cao hơn mọi người một chút, nhìn rất thanh tú, đôi mắt nhìn mọi người một cách lạnh lùng, hai tay cứ tự nhiên đút trong túi quần, mím cười nhìn họ, nói năng rất lễ phép, nhưng không hề nhiệt tình, “Chào các em, anh tên là Quan Nhã Dương.” Sau đó quay qua Triệu Ngôn Thuyết, lạnh nhạt nói, “Triệu Ngôn Thuyết, anh có nghe tên em rồi, năm ngoái đoạt giải nhất kỳ thi Olympic toán học khối Tiểu học.”

“Em cũng đã từng nghe đến tên Quan Nhã Dương, trước khi đi thi, thầy giáo đưa bài anh từng làm cho em tham khảo.” Triệu Ngôn Thuyết mỉm cười trả lời từng câu như người lớn, “Em nghĩ nếu chúng ta thi cùng khối, chắc em không giành nổi giải nhất đâu.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Vịnh Lục hào hứng lắng nghe, còn Long Vịnh Thanh và Triệu Ngôn Từ lại hoàn toàn không có hứng thú, lúc này, chú Quan đẩy đến trước mặt họ một bé trai nhỏ đang đứng lặng lẽ phía sau, nói, “Đây là Vi Trần, Quan Vi Trần, nhỏ hơn các cháu hai tuổi, là em trai của các cháu. Có điều nó sống ở Nhật Bản suốt, cho nên nói tiếng Hoa không tốt lắm, khi nói chuyện với em, các cháu nói chậm một chút.”

Nói xong, chú Quan cúi người xuống bên tai của Tiểu Vi Trần, dùng tiếng Nhật giới thiệu cho Vi Trần từng người một, sau đó Tiểu Vi Trần tiến về trước một bước, dùng tiếng Hoa lơ lơ tự giới thiệu, “Em chào các anh chị ạ! Em tên là Quan Vi Trần, mong các anh chị chăm sóc giúp đỡ em.”

Giọng nói của Tiểu Vi Trần thật mềm mại, nghe xong giống như thể vừa ăn một miếng kẹo bông vậy, trắng mũm mím và đáng yêu như một viên ngọc trai. Long Vịnh Thanh lần đầu tiên nhìn thấy một đứa bé trắng trẻo ngây thơ thế, rất tự nhiên tiến đến bên Vi Trần, nhìn bên trái, ngó bên phải, còn giơ tay sờ nắn vào khuôn mặt đáng yêu của Vi Trần nữa, “Hi hi, Tiểu Quan Quan, em dễ thương quá, nếu như chị có một đứa em trai đáng yêu như em thì tốt biết mấy.”

Quan Vi Trần bị cô sờ nắn mãi, cũng không tức giận, dịu dàng nở một nụ cười rạng rỡ với cô, “Chị ơi, chị cũng rất xinh.”

Mặc dù tiếng Hoa của Vi Trần đúng là không giỏi, phát âm nghe hơi kỳ cục, nhưng mà chính điều này làm Long Vịnh Thanh cảm thấy mới lạ và thú vị, cứ muốn chọc cho Vi Trần nói chuyện. Lúc này, mẹ Long chịu hết nổi, đánh vào cái tay nghịch ngợm của Long Vịnh Thanh, gọi mọi người vào nhà.

Khi ăn cơm, chú Quan mới nói rõ mục đích đến đây, công việc của chú quá bận, phải ở suốt bên Anh, sức khỏe của mẹ Vi Trần lại không tốt, hoàn toàn không thể chăm sóc Tiểu Vi Trần, mà Quan Nhã Dương, mặc dù mấy năm nay cũng rất tự lập, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một đứa bé, hơn nữa lại là một đứa con trai, không biết chăm sóc người khác, cho nên mỗi đợt nghỉ hè sẽ đưa Tiểu Vi Trần đến ở tại nhà của ba mẹ Long, để Vi Trần có một tuổi thơ vui vẻ.

Mẹ Long đồng ý ngay lập tức, “Không thành vấn đề, cứ cho nó ở đây, đảm bảo sẽ không bị gây đi chút nào, Vịnh Thanh Vịnh Lục có thể chơi cùng, đúng không Vịnh Thanh Vịnh Lục?”

Vịnh Lục không lên tiếng, đợt thi vừa rồi cô xếp thứ hai, trong lòng mãi không thấy vui, đang định nhân dịp hè phải ôn tập lại, chẳng có thời

gian mà chơi với con nít. Có điều cô chỉ suy nghĩ thế thôi, không dám nói ra, sợ bị mẹ Long đánh.

Long Vịnh Thanh lại mừng ra mặt, gật đầu liên tục như gà mổ thóc, “Cháu sẽ chơi với em ấy, lên núi bắt chim, ra sông câu tôm hùm, đảm bảo cháu sẽ đưa em đi theo hết.”

Thực ra Long Vịnh Thanh nói như vậy cũng có mục đích riêng, lúc đó cô đã tính toán trong đầu suốt, có lẽ Quan Quan là ngôi sao may mắn của cô, những việc cô không làm được, có thể Quan Quan sẽ làm được. Dù sao cũng là khách từ phương xa đến, bảo Quan Quan làm nững vài cái, có thể ba mẹ Triệu sẽ hủy bỏ kế hoạch đưa hai anh em về thành phố.

Dự định này rất to gan, Long Vịnh Thanh cũng chẳng ôm hy vọng lớn lao gì, xét cho cùng, đứa bé mới gặp nhau lần đầu, không biết Quan Quan có chịu nghe lời cô hay không, có điều, trước mắt cũng chỉ có cách này thôi, còn nước còn tát vậy.

Sau khi lên kế hoạch, cô kéo Ngôn Thuyết, Ngôn Từ, cả Vịnh Lục nữa để mở một hội nghị nho nhỏ, Ngôn Thuyết không đồng ý cô lợi dụng người khác, Ngôn Từ thì cảm thấy chỉ cần được ở lại làm cách nào cũng được, mà Vịnh Lục tuy chẳng mong chờ gì vào Long Vịnh Thanh, nhưng quá thật cũng không muốn anh em nhà họ Triệu chuyển đi cho nên gật đầu đồng ý. Thế là một phiếu chống ba phiếu thuận, Triệu Ngôn Thuyết cũng không biết nói gì hơn.

Tiếp theo Long Vịnh Thanh nhân lúc người lớn đang say sưa nói chuyện bên chén rượu, kéo Quan Vi Trần qua một bên, giống sói đội lốt người dụ dỗ người ta: “Tiểu Quan Quan này, em đến nhà chị, chị cảm thấy rất vui, hai anh trai bên kia cũng rất vui, họ ở ngay đằng sau nhà mình, cũng có thể chơi với em. Chỉ đáng tiếc rằng, hai anh em họ sắp bị ba mẹ đưa về thành phố rồi, em đi nói với ba mẹ Triệu cho hai anh ấy ở lại được không? Em dễ thương vậy chắc hẳn họ sẽ đồng ý, đến lúc đó có hai anh cùng chơi với em, người vui nhất cũng là em, đúng không nào?”

Tiểu Vi Trần chăm chú nhìn Long Vịnh Thanh một lúc lâu, đôi con ngươi như hai hạt ngọc lướt qua một vòng ba người đứng xung quanh, giống như đang tiêu hóa những lời nói vừa nghe được, cuối cùng ngừng lại ở Long Vịnh Thanh, nở một nụ cười tươi tắn, gật gật đầu đồng ý, "Đạ được."

Long Vịnh Thanh chỉ cảm thấy thằng bé này rất dễ bị lừa, vỗ vỗ vào vai Tiểu Vi Trần, bảo cậu ấy trở về chỗ ngồi. Sau đó, Tiểu Vi Trần chạy đến làm nũng với ba mẹ Triệu thật, dùng thứ tiếng Hoa vừa học cách đây không lâu, phát âm lơ lớ; khó khăn nói rằng rất muốn được chơi với hai anh trai, làm ơn đừng đưa họ đi. Ba Triệu vốn không tán thành việc đưa Ngôn Thuyết và Ngôn Từ về thành phố, ông cho rằng trường học ở thành phố quá máy móc, khi chúng nó trưởng thành thì chẳng hề khôn ra được chút nào, chỉ vì mẹ Triệu nằng nặc muốn như vậy mới đồng ý. Bây giờ lấy cớ vì có Quan Vi Trần, trước mặt ba mẹ Long và bố con nhà chú Chu, ngay lập tức đập bàn quyết định để Ngôn Thuyết và Ngôn Từ tiếp tục học ở đây.

Quyết định vừa được ban hành, Long Vịnh Thanh và Triệu Ngôn Từ lần lượt vỗ tay hoan hô, Ngôn Thuyết và Vịnh Lục cũng rất vui. Ba Triệu cũng rất biết giữ thể diện cho vợ, chỉ vào đám trẻ con đang vui mừng ngất trời đó, nửa đùa nửa thật nói với mẹ Triệu: "Bà xem, đó là ý dân."

Mặt mày mẹ Triệu rất căng thẳng cũng không thể nói gì, đành phải miễn cưỡng gật đầu.

Sau sự việc đó, Long Vịnh Thanh không chỉ một lần phát hiện ra tác dụng kỳ diệu của Quan Vi Trần, hơn thế, cô còn phát huy hết công suất sử dụng khuôn mặt đáng yêu và vô tội đó của Quan Quan, gây rối xong, đưa Quan Quan ra nhận tội thay, muốn có tiền tiêu vặt, đưa cậu ra viện lý do. Mẹ Long sắp nổi giận, chỉ cần đẩy Quan Quan ra trước mặt mẹ Long, chắc chắn chuyện to sẽ trở thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ sẽ xem như không có, còn có tác dụng hơn cả linh đan.

Sau này lớn lên, Long Vịnh Thanh đã từng hỏi Quan Vi Trần, rõ ràng anh biết mình bị lợi dụng, tại sao vẫn vâng lời cô, Quan Vi Trần mỉm cười,

vò tóc cô, trả lời: “Chị biết không? Lúc em còn bé thường bị người khác từ chối. Trong trường ở Nhật Bản, các thầy cô giáo biết mẹ em bị bệnh tim bẩm sinh, tim mạch của em cũng không tốt, thường xuyên dặn dò các bạn phải cẩn thận khi chơi với em, cho nên đa số các bạn đều không chịu chơi với em. Mỗi lần chia nhóm nhỏ để hoạt động, cô giáo thường hỏi, ai muốn cùng nhóm với Shigetsu Vi Trần? À, mẹ em họ Shigetsu, ở Nhật Bản em đều mang họ mẹ. Mỗi lần đến lúc ấy, trong lớp học im lặng như tờ, cái sự im lặng đó đáng sợ lắm, nó thường xuyên xuất hiện trong ác mộng của em, đề em không thở được. Lúc đó em thường nghĩ, nếu như có ai là người đầu tiên đứng dậy phá vỡ sự im lặng ấy, em sẽ rất cảm kích cậu ấy (cô ấy), tình nguyện nhảy vào nước sôi lửa bỏng vì cậu ấy (cô ấy).”

Long Vịnh Thanh cười khỏ, từ trước đến nay, lần đầu tiên cảm thấy nhục nhã hết sức vì những chuyện ngu xuẩn mà mình đã từng gây ra.

Mùa hè đó trôi qua đương nhiên rất vui vẻ và mãn nguyện. Long Vịnh Thanh và Triệu Ngôn Từ xưng vương trong thôn suốt cả một mùa hè. Tất cả trẻ con trong thôn, cho dù nhỏ tuổi hơn hay lớn tuổi hơn, gặp hai người đều phải gọi là chị Vịnh Thanh, anh Ngôn Từ, đi trên đường, thông thường đều có người tháp tùng, rất oai phong.

Còn Quan Quan lần đầu tiên nghỉ hè ở đây, gần như trở thành vật sở hữu riêng của Long Vịnh Thanh, không chỉ là bởi vì cô phát hiện ra tác dụng kì diệu của Quan Quan, nguyên nhân quan trọng là, trẻ con trong thôn chẳng ai muốn chơi với Quan Quan. Thứ nhất, Quan Quan mang trong người dòng máu Nhật Bản, chúng nó lớn lên trong những câu chuyện kể về kháng chiến chống Nhật do ông bà kể, có cái nhìn thù địch với người Nhật Bản từ trong máu, luôn cảm thấy đó là kẻ thù, vì vậy mỗi lần gặp Quan Quan, đều gọi cậu ấy là thằng quỷ nhỏ, ăn hiếp cậu ấy, cướp đồ chơi của cậu ấy. Hơn nữa, người lớn trong thôn, bao gồm cả bà đỡ đều đặc biệt thích Quan Quan, thường xuyên cho cậu đồ ăn, đồ chơi, làm cho mấy đứa trẻ khác thấy ghen ghét, càng không thèm để ý đến cậu nữa. Càng như vậy, Long Vịnh Thanh càng cảm thấy có nghĩa vụ phải dẫn dắt Quan Quan, bảo

vệ Quan Quan, xét cho cùng, Tiểu Vi Trần bé nhỏ đã nhiều lần làm bia đỡ đạn cho cô, không có công lao gì nhưng cũng đã rất vất vả.

Tình trạng này kéo dài được hai mùa hè, cho đến khi Vĩnh Thanh, Vĩnh Lục, Ngôn Thuyết, Ngôn Từ lên lớp tám.

Bởi vì trường cấp hai ở trên huyện, cách thôn Long Sơn cũng không xa lắm, nhưng để tiết kiệm thời gian đi đường, các ông bố bà mẹ đều mua xe đạp cho các con đi. Được đi xe đạp mới vui lắm, nhưng chẳng bao lâu sau Long Vĩnh Thanh vui không nổi nữa, bởi vì cô đạp xe không mấy đàng hoàng, thường xuyên thích đua xe với Triệu Ngôn Từ, khó tránh khỏi va vấp vào chỗ này chỗ nọ, một chiếc xe đạp lành lặn, mới đạp được một học kì đã chỗ méo chỗ móp, trên người cũng đầy vết thương. Sau khi học kỳ thứ hai bắt đầu, mẹ Long không cho phép Long Vĩnh Thanh đạp xe nữa, bắt Vĩnh Lục chở cô đi học.

"Không được, chở chị, tốc độ đạp của con chắc chắn bị chậm lại, trễ học thì sao?" Vĩnh Lục nhét miếng trứng gà cuối cùng vào miệng, kiên quyết phản đối.

Long Vĩnh Thanh nhìn chiếc xe bị biến dạng của mình, có chút đau buồn, nhưng Vĩnh Lục kiên quyết không chịu, đến cả mẹ Long cũng không biết làm thế nào.

Hết cách, cô đành phải chạy qua nhà họ Triệu, muốn nhờ Triệu Ngôn Từ hoặc Triệu Ngôn Thuyết chở đi, đến nhà họ Triệu mới phát hiện, Triệu Ngôn Từ đang gặp phải một vấn đề như cô, cũng đang cãi nhau âm ỉ ở trong nhà.

"Con không muốn anh chở con đâu, hai đứa con trai đạp cùng một chiếc xe nhìn ghê chết, tui con đã mười bốn tuổi rồi." Triệu Ngôn Thuyết vó lấy cặp sách, ngồi ăn vạ trên nền nhà, sống chết cũng không muốn ngồi sau xe của Triệu Ngôn Thuyết.

Triệu Ngôn Thuyết đứng bên cạnh chờ, có lẽ sợ bị trễ học, nhìn có vẻ lo lắng sốt ruột, "Nếu không em chở anh đi, anh thì sao cũng được."

“Vây cũng không được.” Triệu Ngôn Từ vẫn ngồi trên nền nhà, khó hầu hạ giống lão Phật gia vậy.

“Vây con muốn thế nào hả? Cậu ấm của tôi?” Mẹ Triệu cũng sốt ruột, “Cho dù bây giờ đi mua cũng không kịp, con đi tạm một ngày cũng không được ư?”

“Không được là không được, con thà đi bộ, cũng không muốn làm chuyện mất mặt như vậy.” Triệu Ngôn Từ cầm cặp sách, đứng dậy phải mông định đi.

Đúng lúc này thì mẹ Long cũng vừa tới, đi qua bàn bạc với mẹ Triệu, “Tôi thấy thế này, không bằng để Ngôn Thuyết chở Vịnh Lục, Ngôn Từ chở Vịnh Thanh bằng chiếc xe đạp của Vịnh Lục, con trai chở con gái chắc không mệt lắm đâu.”

"Đúng rồi, đúng rồi, cách này hay quá, chở con gái trông oai hơn một tí." Triệu Ngôn Từ nghe thấy đề nghị này, rất hưng phấn, nhảy lên vỗ tay hoan hô.

Long Vịnh Thanh không có ý kiến, ai chở cô cũng thế, chỉ cần đến trường là được.

Triệu Ngôn Thuyết thấy Ngôn Từ phấn khích, lại nhìn qua thấy Long Vịnh Thanh gật đầu, im lặng không nói gì.

Nhưng mẹ Triệu lại có ý kiến, chỉ vào Ngôn Từ và Vịnh Thanh nói lớn, “Hai đứa này đạp một chiếc xe, có mà phá cho long trời lở đất? Phải tách ra mới được, để Ngôn Từ chở Vịnh Lục, Vịnh Lục ngoan hiền hơn, có ý chí phấn đấu, có lẽ trông coi được Ngôn Từ.”

“Chị nói đúng rồi.” Mẹ Long suy nghĩ một lúc, cảm thấy mẹ Triệu nói rất có lý.

"Hả? Sao lại là Vịnh Lục, vậy chẳng vui chút nào."

Triệu Ngôn Từ lại không vui, nhưng Long Vịnh Thanh sợ bị trễ học, đã nhảy lên ngồi sau xe của Triệu Ngôn Thuyết, giục Triệu Ngôn Thuyết mau

đi đi, cậu không biết làm cách nào, đành phải đi tìm Vĩnh Lục.

Từ trước đến nay Vĩnh Lục không thích người khác động vào đồ đạc của mình, mẹ Long cứ tưởng chắc Vĩnh Lục sẽ không vui, nhưng không ngờ, Triệu Ngôn Từ vừa nói ra ý định, cô liền gật đầu đồng ý, thẳng thắn đến ngạc nhiên.

Cứ như thế, sự kết hợp được mặc định, mà sự kết hợp này, kéo dài cho đến khi tốt nghiệp cấp hai.

Rất lâu sau này, Long Vĩnh Thanh cảm thấy may mắn, vì ngày đó tại sao lại muốn đến trường sớm, chưa gì đã nhảy lên ngồi sau xe của Triệu Ngôn Thuyết. Bởi vì nếu như ngày ấy không có sự chọn lựa vô ý đó, có lẽ sẽ không có nhiều cơ hội cho cô và Ngôn Thuyết ở bên nhau, càng không thể nào có mối tình đầu khắc cốt ghi tâm của cô được.

Chương 4: Tuổi trẻ ngây ngô, tình yêu như hoa anh túc

Thực ra cô không muốn làm gì cả, chỉ là muốn gọi tên người ấy mà thôi, gọi lần này đến lần khác, nghe thấy tiếng người ấy trả lời ở phía trước, sẽ cảm thấy trái tim mình tràn đầy, giống như những hạt lúa mạch mùa thu, cả đời này chẳng có gì tiếc nuối nữa. Chỉ cần có một làn gió thổi đến là đã có thể hân hoan nhảy nhót, đợi chờ người đến thu hoạch về nhà, cẩn thận cất vào kho lương thực.

1.

Mùa hè năm lớp tám đó, khi Quan Quan được chú bảo mẫu đưa đến nhà cô, Long Vịnh Thanh giật mình, mới nửa năm không gặp mà Quan Quan cao lên rất nhiều, những nét đáng yêu của trẻ con dần biến mất, thay vào đó là nét thanh xuân ưu tư của chàng trai đang bước vào tuổi dậy thì, nét thanh xuân ưu tư đó có thể làm tim người ta đập thành thịch, cô mới chỉ thấy vẻ mặt đó ở trên khuôn mặt của Triệu Ngôn Thuyết, nét thanh xuân ưu tư đó chỉ có thể xuất hiện ở những chàng trai có nhiều tâm sự trong lòng. Nhưng nếu là nét thanh xuân đó ở trên người Triệu Ngôn Từ thì lại là màu đỏ, đỏ au, tràn trề nhiệt huyết, những lúc Long Vịnh Thanh giúp Ngôn Từ ôm quần áo, nhìn cậu dẫn đám bạn hay quây quã trong trường đánh nhau với đủ loại người đi đường, đều không khỏi cảm thấy kỳ lạ, không biết Ngôn Từ lấy đâu ra nhiều tinh lực dồi dào như thế.

Dáng người của Quan Quan cũng cao hơn nhiều, tiếng Hoa cũng tiến bộ không ít, xem ra lúc ở Nhật đã đầu tư nhiều thời gian học tiếng Hoa, nhưng nói cho cùng Quan Quan vẫn là một cậu bé mười hai tuổi, vừa gặp đã dính lấy Long Vịnh Thanh, “Chị Vịnh Thanh, em mang quà cho chị này, vào mùa xuân, em hứng lấy những cánh hoa anh đào trên cây bị gió thổi xuống, nhờ mẹ cất vào trong bùa hộ mệnh, đây là truyền thuyết của quê hương mẹ em, tương truyền rằng khi hoa anh đào rơi nhiều như bông tuyết,

những cánh hoa anh đào rơi xuống đó có thể phù hộ người con gái được bình an suốt đời.”

“Hoa đào rơi nhiều như bông tuyết...” Long Vịnh Thanh nhận lấy bùa hộ mệnh, trên đó được thêu hoa anh đào và nhiều ký tự mà cô không hiểu, cô mỉm cười vui vẻ với Quan Quan, “Cánh hoa bay đầy trời, chắc chắn rất đẹp, có thời gian chị nhất định sẽ đến quê hương của mẹ em xem thử mới được.”

Nghe Long Vịnh Thanh nói như vậy, Quan Quan phấn khích đến đỏ cả mặt, liên tục gật đầu.

Sự có mặt của Quan Quan làm mẹ Long Vịnh Thanh lại bận rộn một thời gian. Mẹ Long thương yêu Quan Quan như con ruột, thay đổi món ăn liên tục cho Tiểu Vi Trần.

Vịnh Lục từ trước đến nay đều lạnh lùng, lại kiêu kì, luôn tỏ thái độ thờ ơ với Quan Quan, nhưng từ trước đến nay cũng không hề cảm thấy phiền phức khi có sự hiện diện của Quan Quan, ít nhất mẹ Long lại có thêm đối tượng mà quan tâm, không suốt ngày cảm râm cô nữa.

Hai ba năm gần đây đều chung sống bình thường như thế. Bỗng nhiên có một hôm, cô chủ động chạy đến bên Long Vịnh Thanh nói chuyện về Quan Quan, “Vịnh Thanh, chị có thấy Quan Quan còn biết nói dối hơn chị không?”

“Sao lại như vậy được? Quan Quan biết nói dối hơn chị sao?” Long Vịnh Thanh kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cảm thấy lời nói của mình hơi chói tai, vội vàng đính chính: “Quan Quan nói dối lúc nào? Đương nhiên là chị cũng không biết nói dối.”

Cô nói những lời này ra đương nhiên là cũng cảm thấy chột dạ. Khoan hãy bàn đến bản thân cô chính là một người nói dối không biết ngượng mồm, nói dối bình thường như chuyện ăn cơm mỗi ngày, chủ yếu là, cô không chỉ một lần dạy Quan Quan nói dối để che đậy tội lỗi của mình, mà

cũng không phải, cũng không thể gọi là nói dối, cùng lắm cũng chỉ gọi là làm nũng, cô cũng lương thiện lắm chứ, không thể làm hại trẻ em được.

“Nói chung mỗi lần mẹ mình nấu đùi gà gì đó, Quan Quan đều bảo rất ngon, nhưng khi mẹ Long vừa đi, Quan Quan quay người qua nhử đi, hoặc cho bọn chó hoang ngoài cửa ăn.” Vịnh Lục lạnh lùng nhíu mày, ngữ khí có vẻ không có thiện chí, “Hơn nữa chị biết tại sao bây giờ không có ai dám bắt nạt Quan Quan, còn tìm cậu ấy chơi chung không? Bởi vì bây giờ có anh Ngôn Từ bảo kê cho Quan Quan, cũng không biết cậu ấy dùng cách gì để lấy lòng anh Ngôn Từ vậy không biết? Anh Ngôn Từ bây giờ đối xử với Quan Quan còn tốt hơn cả em nữa.”

Long Vịnh Thanh không nói gì, bởi vì cô thực sự không biết trong lời nói của Vịnh Lục, Quan Quan có gì không đúng. Nói dối mẹ Long nấu ăn ngon, cũng chỉ vì muốn làm cho mẹ Long vui, là biểu hiện của sự hiếu thuận, còn nữa, Triệu Ngôn Từ thích Quan Quan có gì không đúng ư? Quan Quan vừa thông minh vừa hiểu chuyện, chẳng lẽ không xứng được mọi người yêu thích? Chẳng lẽ, cô ấy ghen?

Thế là cô tò mò nhảy sang, thì thầm hỏi Vịnh Lục: “Vịnh Lục, chẳng nhẽ em thích Triệu Ngôn Từ à?”

“Long Vịnh Thanh.” Vịnh Lục tức giận đẩy cô một cái, mặt đỏ đến tận mang tai, “Chị đừng nghĩ rằng đứa con gái nào cũng mất mặt như chị, cả ngày chỉ nghĩ đến những chuyện tầm bậy.”

Long Vịnh Thanh bị đẩy cho lão đảo, nhưng lại không giận, ngược lại cười “hắc hắc”, bởi vì cô phát hiện một bí mật, Vịnh Lục thích Triệu Ngôn Từ.

Sau khi phát hiện ra bí mật này, mấy lần cô muốn tác hợp cho Vịnh Lục và Triệu Ngôn Từ, nhưng lại hơi cảm thấy ngại ngùng, xét cho cùng chuyện đó là của mấy bà mối, cô chẳng muốn làm bà mối chút nào.

Thế rồi cô đem chuyện này kể cho Triệu Ngôn Thuyết nghe.

“Nếu như Long Vịnh Lục và Ngôn Từ đến được với nhau, cũng rất tốt đấy chứ.” Bây giờ đang là nửa đêm, Long Vịnh Thanh và Triệu Ngôn Thuyết đang ngồi trên cây ngân hạnh trước nhà cô, ngắm sao nói chuyện phiếm.

Đây không phải là lần đầu tiên nữa, từ lần cô âm thầm đưa Triệu Ngôn Thuyết đến đây leo cây ngắm sao lần đó, Ngôn Thuyết hình như nghiện luôn việc nửa đêm lén lút trốn ra cùng cô leo lên cây ngắm sao, hầu như mỗi ngày đều trốn ra, sau đó quăng viên sỏi vào trong vườn gia đình nhà họ Long, Long Vịnh Thanh nghe thấy tiếng của viên sỏi, biết là Ngôn Thuyết đã đến, liền dậy thay quần áo, lén mò leo tường ra ngoài, tập hợp với Ngôn Thuyết, việc làm mạo hiểm như thế này rất kích thích. Mỗi lần gặp gỡ thành công, Long Vịnh Thanh kích động đến nổi đỏ hết cả mặt, Triệu Ngôn Thuyết ngồi bên cạnh nhéo khuôn mặt cô, cười nói cô giống như con tôm hùm vừa mới được luộc chín.

Long Vịnh Thanh biết, tôm hùm là món ăn Ngôn Thuyết thích nhất, cho nên mỗi lần bị nói như vậy, cô không hề thấy giận, mà cảm thấy rất vui.

Đương nhiên, một cô gái mười bốn tuổi như cô không hề hiểu rằng tại sao mình lại có trạng thái tâm lý kỳ cục như vậy, mà càng không hiểu hơn nữa là, mỗi lần kề vai sát cánh cùng Triệu Ngôn Từ, cô không hề có cảm giác gì, tại sao Triệu Ngôn Thuyết chỉ nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt cô, cô lại cảm thấy tim mình vô cớ đập nhanh, mặt mũi đỏ hết cả lên. Hơn nữa, cô ngày càng thích tìm Triệu Ngôn Thuyết nói chuyện, hầu như có bí mật gì cũng đều kể cho người ấy nghe.

“Cậu muốn Ngôn Từ và Vịnh Lục đến với nhau?” Triệu Ngôn Thuyết nghe Long Vịnh Thanh huyền thuyên xong, nhìn cô một lúc, đôi mắt đen sáng ngời đỏ ở trong đêm tối, còn lấp lánh hơn cả những ngôi sao trên bầu trời kia.

“Họ đến với nhau có gì không tốt đâu?” Long Vịnh Thanh thắc mắc Ngôn Thuyết tại sao lại hỏi như vậy: “Ngôn Từ suốt ngày đánh nhau, Vịnh Lục nếu như có thể ở bên cạnh cậu ấy, quản lý cậu ấy luôn.”

“Hóa ra là cậu nghĩ như vậy.” Triệu Ngôn Thuyết nằm trên cành cây, đầu gối lên tay, ngửa mặt ngắm sao, có chút suy tư, nói: “Có điều, cậu đừng đi lo chuyện này nữa.”

“Vì sao? Hai người đó, một người là bạn tốt của tớ, một người là em gái...” Nói đến đây cô bỗng ngừng lại, buồn rầu sửa lại, “Được rồi, cho dù không phải là em ruột, cũng là lớn lên với nhau, tớ không lo thì ai lo?”

“Hóa ra cậu không biết Triệu Ngôn Từ thích ai thật à?” Cậu ấy gối đầu trên tay, quay qua nhìn cô, “Mà thôi, nói chung cậu đừng đi nói với hai người đó.”

Long Vịnh Thanh luôn biết suy nghĩ của Triệu Ngôn Thuyết khác với đẳng cấp của cô, ví dụ, làm gì Ngôn Thuyết cũng giành được vị trí thứ nhất, đạo lý gì cũng hiểu, còn thường xuyên nghiêm mặt lên lớp với cô, “Không tự làm bài tập sao được? Thầy giáo cho bài tập là để củng cố lại kiến thức đã học trong ngày.” “Trễ rồi đây này, vẫn còn ngủ được à, Vịnh Thanh, tớ không đợi cậu nữa đâu.” Mặc dù mỗi lần đều nói, nhưng Ngôn Thuyết luôn không bỏ rơi cô, chỉ cần cô xuất hiện với dáng vẻ ủ rũ, Ngôn Thuyết ngay lập tức sẽ buông vũ khí đầu hàng, “Được rồi, đưa đây, tớ làm bài tập cho cậu. Có điều, buổi tối cậu phải đến nhà tớ, tớ ôn lại cho cậu một lần.” “Nói tóm lại là cậu mau đi đánh răng rửa mặt đi, tớ đi nấu mì cho cậu.”

Triệu Ngôn Thuyết luôn dung túng cho cô, nhưng mà lần này, trước vấn đề Triệu Ngôn Từ thích ai, Ngôn Thuyết lại im lặng không nói gì. Cho đến khi Long Vịnh Thanh tức giận bỏ đi, cậu cũng không thêm nói, người Triệu Ngôn Từ thích cuối cùng là ai.

2.

Mùa hè năm lớp tám, Long Vịnh Thanh và Vịnh Lục lần lượt chào đón chu kì đèn đỏ lần đầu tiên trong đời mình, mẹ Long vui mừng hơn hở, kéo hai chị em qua một bên, giảng giải một hồi lâu, chủ yếu dặn dò hai cô phải chú ý, đừng động vào nước lạnh, không ăn thức ăn chua cay. Đương nhiên quan trọng nhất là dặn dò hai cô: “Từ nay về sau hai con đã lớn cả rồi, phải

giữ khoảng cách với mấy bạn nam, cần nghiêm túc một chút. Đặc biệt là Vịnh Thanh, nghe chưa hả? Đừng có suốt ngày quàng vai bá cổ với mấy cậu con trai kia nữa.”

Long Vịnh Thanh đau bụng gần chết, làm gì có sức lực phản bác, uể oải gật đầu, hơn nữa, đã rất lâu rồi cô không quàng vai bá cổ với mấy bạn nam kia nữa.

Không phải cô trở nên nghiêm túc thật, mà là có lý do khác.

Có một lần khi cô quây phá chơi đùa với một người bạn trong lớp, không cẩn thận bị người ta xô ngã. Bạn nam đang chơi rất vui vẻ, đùa nghịch nằm luôn lên người cô, đè không cho cô dậy, kết quả bị Ngôn Từ nhìn thấy. Sau đó, Triệu Ngôn Từ gọi bạn nam đó ra ngoài, đánh một trận thừa sống thiếu chết.

Còn có một lần, cô để một bạn nam có biệt danh là thầy bói xem chỉ tay cho cô, người ta cầm lấy tay cô nghiên cứu một lúc lâu. Lúc này Triệu Ngôn Thuyết đến lớp gọi cô về nhà, nhìn thấy người ta đang cầm tay cô ba hoa chích chòe, mà mặt cô thì rất phấn khởi, tay cứ bị người ta cầm suốt, lúc đó không cảm thấy có gì bất thường, nhưng sau đó, Triệu Ngôn Thuyết chẳng thèm nói chuyện với cô cả tuần liền.

Dần dần, cô phát hiện, quàng vai bá cổ với bọn con trai chẳng vui vẻ gì nữa, mấy bọn con trai lên lớp thường vô tình mà cố ý sờ mó tay chân hoặc mặt mũi của cô, sau đó hiện lên ánh mắt không thuần khiết, chẳng giống hồi nhỏ gì cả. Điều quan trọng nhất là cô quả thực không muốn vì người ngoài mà mất đi hai người bạn thân là Ngôn Thuyết và Ngôn Từ, cho nên từ đó về sau, cô bắt đầu dần dần học cách giữ khoảng cách với đám con trai.

Bài học dành riêng cho con gái, đương nhiên là Quan Quan không được nghe, cho nên cậu bị nhốt ngoài cửa phòng mẹ Long. Chờ đến khi cửa mở, Quan Quan nhìn thấy Long Vịnh Thanh mặt mày đau khổ bước ra, lo lắng chạy lên hỏi: “Chị Vịnh Thanh, chị bị sao thế? Mẹ Long lại mắng chị nữa à?”

Long Vịnh Thanh ôm bụng, đau đến nỗi không đứng thẳng lưng lên được, bị Quan Quan vây quanh hỏi như vậy cô không biết nên trả lời như thế nào, chỉ biết cười gượng xoa xoa đầu cậu, ý nói rằng không có việc gì.

Nhưng Quan Quan không hiểu ám chỉ của cô, trực tiếp chạy vào phòng mẹ Long, biện hộ cho cô, “Mẹ Long, chị Vịnh Thanh gần đây rất ngoan, không làm việc gì sai cả, con có thể làm chứng.”

Mẹ Long quả thật cũng không biết nói gì, đành phải đánh trống lảng bắt Quan Quan mau về phòng ngủ, trời lạnh, phải đắp chăn cho kĩ, đừng để bị cảm lạnh.

Đêm hôm đó, Long Vịnh Thanh đau bụng cả đêm, ôm túi nước nóng trong lòng, quay qua quay lại không cách nào ngủ được. Nửa đêm, cô dậy đi vệ sinh, mở cửa phòng đã thấy Quan Quan đứng ngay cửa, hai mắt đỏ hoe, cũng không biết đã đứng bao nhiêu lâu, hai má và hai tay lộ ra ngoài lớp áo lông đã tái xanh. Cô hết hồn, quên cả đau bụng, vội vàng kéo Quan Quan qua, lấy túi nước nóng trong bụng ra, ủ tay cho cậu, “Quan Quan, em sao thế? Sao mắt đỏ như vậy? Tay cũng lạnh cóng nữa.”

“Chị Vịnh Thanh”, vừa nói vừa khóc, nước mắt ngân ngấn, khịt khịt cái mũi đã bị ửng đỏ, trông rất đáng thương. Quan Quan không để ý đến bản thân mình đã bị lạnh cóng, vội vàng cầm lấy tay của Vịnh Thanh, kéo cô vào phòng, cố gắng hết sức kiềm chế giọng nói của mình, hạ thấp giọng hỏi: “Chị Vịnh Thanh, có phải chị bị thương ở đâu không? Có phải chị đánh nhau với người ta rồi bị thương, không dám nói với mẹ Long phải không? Chị bị thương ở đâu? Nói với em đi, em không nói cho mẹ Long đâu, em có tiền, em đưa chị đi khám bác sĩ, chị đừng chịu đựng một mình, bị thương mà không chữa trị sẽ chết đó...”

Quan Quan nói liền một mạch, vừa lộn xộn vừa gấp gáp, Long Vịnh Thanh mặc dù miễn cưỡng lắng nghe xem Quan Quan nói gì, nhưng không hiểu được ý của Quan Quan, “Chị có bị thương gì đâu, sao em lại hỏi như vậy?”

“Chị đừng lừa em, chị Vịnh Thanh, em nhìn thấy rồi.” Quan Quan nói xong lại khịt khịt mũi, hai bàn tay nhỏ lạnh cóng nắm chặt tay của cô không chịu thả ra, “Em biết chị sợ em lo mới không nói cho em biết, chị giống mẹ em, sợ em lo nên không nói gì cả, rõ ràng bệnh nặng đến nỗi không đi nổi mà vẫn cứ nói với em rằng mẹ rất khỏe, em đã mười hai tuổi rồi, em không phải đứa ngốc, em biết mẹ bệnh rất nặng, có thể chết bất cứ lúc nào... Chị Vịnh Thanh, xin chị đừng học mẹ em được không? Để em đưa chị đi khám, em không muốn làm một người chẳng biết gì cả, cái gì cũng không biết, hay suy nghĩ lung tung một mình, như vậy quá đau khổ, xin chị, chị Vịnh Thanh, đi khám với em, em mang theo hết tiền tiêu vặt đây rồi, chắc là rất nhiều, đủ tiền chữa trị.”

Long Vịnh Thanh vẫn cứ không hiểu, trước khi chúc Quan Quan ngủ ngon, dáng vẻ của cô trông rất đau đớn hay sao? Sao lại làm Quan Quan lo lắng đến mức này?

Hơn nữa, trước đây cô chưa từng biết, hóa ra Quan Quan bé nhỏ luôn biết bệnh tình của mẹ, luôn sống trong nỗi sợ hãi mất đi người thân, nhưng lại làm ra vẻ không hề biết gì, vẫn vui vẻ làm theo ý nguyện của mẹ, mỗi kì nghỉ đông và nghỉ hè đều đến thôn Long Sơn, mỗi ngày đều nhìn thấy đám trẻ vô lo có bố mẹ khỏe mạnh chơi đùa cùng, trong lòng Tiểu Vi Trần rất cuộc là đã khổ tâm đến mức nào?

Quan Quan đôi lúc cũng nấp vào một góc nào đó, âm thầm ngồi nhìn trời một mình, nhưng mọi người đều nghĩ cậu nhớ nhà. Cô chưa hề để ý đến nội tâm của cậu, không những cô, e rằng tất cả những người hay chơi cùng Quan Quan, bao gồm cả ba Long mẹ Long chắc cũng chưa từng để ý tới.

“Quan Quan, chị biết em lo cho mẹ, nhưng mà chị không sao thật mà. Nếu như em nhớ mẹ ngủ không được, vậy chị cũng không ngủ, ngồi chơi với em được không?” Long Vịnh Thanh cảm thấy mình quá thất bại trong vai trò làm chị, Quan Quan bé nhỏ thế mà đã biết bảo vệ cô, còn cô thì sao, cái gì cũng không nghĩ cho Quan Quan, chỉ biết để ý đến những thú vui của mình.

Quan Quan vẫn một mực lắc đầu, lấy bùa hộ mệnh hoa anh đào từ trong túi áo ra, đưa đến trước mặt Long Vịnh Thanh, “Chị Vịnh Thanh, khi em đi vệ sinh, ngang qua phòng tắm, nhìn thấy cái này rớt trong đó, vào nhặt lên, rồi em nhìn thấy áo quần của chị... Em thấy hết rồi, trên đó toàn là máu, nếu như chị không bị thương sao lại chảy nhiều máu như vậy?”

“À... Cái đó là...”

Long Vịnh Thanh tỉnh ngộ, cuối cùng cô đã hiểu tại sao Quan Quan lại bị sợ hãi đến mức này. Đây là lần đèn đỏ đầu tiên của cô, hơn nữa cô lại hay nghịch ngợm, quần vừa mới thay được vài tiếng là đã làm dơ, chiếc quần cuối cùng thay ra kia còn kinh khủng hơn nữa, ướt đỏ một bên mông, mẹ Long giận đến nỗi không thèm giặt cho cô, bảo cô để trong phòng tắm rồi mai tính.

Không ngờ lại bị Quan Quan nhìn thấy, giờ phải giải thích như thế nào đây.

“Cái đó, Quan Quan, không phải chị bị chảy máu, mà là không cẩn thận làm đổ bình mực đỏ, rồi ngồi lên đó, sợ mẹ nhìn thấy sẽ bị mắng, cho nên mới lặng lẽ giấu vào trong nhà tắm.” Long Vịnh Thanh nói dối không hề chớp mắt lấy một lần, vừa nói, vừa vén tay áo, ống quần lên cho Quan Quan xem, “Em nhìn này, chỗ nào cũng bình thường, không hề có vết thương.”

“Thật không ạ?” Đôi mắt đỏ hoe của Quan Quan chớp chớp nhìn Long Vịnh Thanh, thấy trên tay chân vẫn bình thường, không có vết thương, thần sắc mới dịu lại đôi chút, “Chị Vịnh Thanh, chị không bị thương thật à?”

“Thật mà, chị thề, nếu như bị thương, chị nhất định sẽ nói cho em trước tiên, hơn nữa có bùa hộ mệnh bảo vệ, sao chị lại bị thương được?” Long Vịnh Thanh lấy bùa hộ mệnh trên tay Quan Quan, nhét lại vào túi áo trên người, “Nếu như chị bị thương thật, chắc chắn sẽ nói cho em biết, em đưa chị đi bác sĩ được không?”

“Sau này em sẽ làm bác sĩ.” Đến lúc này Quan Quan mới cười được, dần dần thả lỏng cánh tay của Long Vịnh Thanh, “Sau này em sẽ tự mình khám bệnh cho chị Vịnh Thanh, cho dù là chị hay là mẹ, em đều chữa trị cho lành hết, em không muốn mất đi một người quan trọng nào cả.”

Khi nói chuyện, ánh mắt của Quan Quan làm Long Vịnh Thanh hết hồn, sự kiên định và chịu đựng đó làm cho cô cảm thấy lạ lẫm, đó hoàn toàn không phải là tâm tư mà lứa tuổi của cô có thể hiểu được, tâm tư đó làm cô cảm thấy nặng nề, thế rồi cô vỗ vỗ vào đầu Quan Quan, bắt cậu mau đi ngủ, kết thúc lần nói chuyện này.

Mấy ngày hôm sau, Quan Quan đặc biệt quan tâm đến Long Vịnh Thanh, gần như là không rời khỏi cô nửa bước, đến khi kết thúc kỳ đèn đỏ, khôi phục lại dáng vẻ mạnh khỏe như rồng như hổ trước đây mới thấy yên tâm.

3.

Mùa thu năm sau, Long Vịnh Thanh đã dần dần “luyện thành công” khả năng đặc biệt, khi cô quên mất chuyện đã nghe trộm được sau khi đánh nhau với Vịnh Lục, ông trời lại đùa giỡn với cô lần nữa.

Đa số nữ sinh lớp chín bắt đầu dậy thì, vòng một bắt đầu có những đường cong nhấp nhô, mẹ Long lần đầu tiên mua áo lót cho Vịnh Thanh và Vịnh Lục, dặn dò hai chị em phải mặc vào. Vịnh Lục vui vẻ tiếp nhận những thay đổi của cơ thể, sau khi mặc áo lót, đi đứng bắt đầu ưỡn thẳng ngực, ngẩng cao đầu, có vẻ rất hài lòng với những đường cong trên cơ thể mình, còn Long Vịnh Thanh thì không thích mặc áo lót chút nào, cô cảm thấy thật rườm rà, hơn nữa sau khi mặc áo lót vào, vòng một lộ rõ quá, luôn cảm thấy ngại ngùng, thế nên vẫn mặc chiếc áo lá cũ, âm thầm giấu áo lót xuống dưới gối.

Nhưng, ngay sau đó cô đã phải nếm mùi đau khổ.

Lớp học của cô, thứ ba và thứ sáu hàng tuần đều có hai tiết thể dục. Bởi vì môn thể dục nằm trong phần thi bắt buộc lên các trường cấp ba, môn thể dục mà thường xuyên bị các thầy giáo ngữ văn và anh văn trưng dụng dần dần được coi trọng, cho nên tất cả các thầy cô giáo thể dục lại sục sôi khí thế như những người dân trong vùng giải phóng, dồn hết sức lực luyện tập cho những học sinh có điểm thể dục yếu kém vì hay nghỉ học, làm sân vận động luôn xuất hiện những cảnh tượng kẻ ngã người té vô cùng thê thảm.

Lớp của Long Vịnh Thanh cũng không có may mắn hơn, môn thể dục hôm nay, liên tục hai tiết đều kiểm tra chạy tám trăm mét, đa phần các bạn trong lớp đều không đạt yêu cầu, trong đó có mặt Long Vịnh Thanh, người thường xuyên giành giải quán quân trong tất cả các nội dung chạy ngắn các loại. Thầy giáo thể dục rất kinh ngạc, sau khi tan học gọi Long Vịnh Thanh lại nói chuyện.

“Long Vịnh Thanh, hôm nay em làm sao thế hả?” Thầy giáo thể dục có vóc dáng khỏe mạnh với làn da nâu đen rất phần nộ, ngồi bên cạnh bàn làm việc trong văn phòng, “ừng ực ừng ực” uống hết nửa ly trà, “Trước khi vào học thầy đã hô hào các bạn trong lớp phải học tập em, thế mà em chạy ra nông nổi này, có phải muốn làm mất mặt thầy không hả?”

Long Vịnh Thanh cúi đầu đứng trong văn phòng, khom người xuống, không nói tiếng nào, ra vẻ cực kỳ ăn năn hối lỗi, thầy giáo thể dục nạt cô vài câu, nhìn thấy bộ dạng “thành khẩn” đó liền tha cho cô. Thực ra chẳng phải cô thành tâm, mà cô chỉ cảm thấy rất khó chịu, không được tự nhiên chút nào. Vừa rồi khi chạy bộ cũng như vậy, sở dĩ cô chạy chậm bởi vì vòng một của cô, có lẽ cô được thừa hưởng dáng vẻ đầy đà của mẹ Long, nên vòng một của cô đã phát triển đến mức không thể nào hiểu được, bình thường mặc bộ đồng phục rộng rãi của trường, cũng không thấy gì lắm, nhưng khi chạy bộ sẽ... Nói chung không thể bỏ qua sự tồn tại của nó, hơn nữa còn kèm theo cảm giác hơi nhói đau, cộng thêm việc xấu hổ sợ bị bạn bè nhìn thấy, nên cô chạy càng ngày chậm, chạy có tám trăm mét, mà khó khăn như chạy tám mươi ngàn mét vậy, chắc chắn là không đạt yêu cầu.

Có một lần kinh nghiệm “khủng khiếp” như vậy, Long Vịnh Thanh không dám xem thường người bạn nhỏ áo lót nữa. Ngày hôm đó sau khi về nhà lấy nó ra mặc vào, nhảy lên vài cái ngay tại chỗ, sự ngượng ngùng trước đó giảm bớt đi rất nhiều, mặc dù vẫn hơi có cảm giác gò bó, nhưng cô cảm thấy bản thân mình đã không ghét người bạn nhỏ như trước đây nữa.

Chỉ có điều, từ ngày đó, Triệu Ngôn Thuyết trở nên rất kỳ lạ, nhiều lúc tự nhiên mặt cứ đỏ ửng lên.

Có một lần trên đường đến trường, cô nhảy lên ngồi trên ghế sau của xe Triệu Ngôn Thuyết, đi ngang qua một đoạn đường đất đầy ổ gà ổ vịt, cô vô tình chúi người về phía lưng của Ngôn Thuyết, chuyện này vốn dĩ rất bình thường, việc va chạm cơ thể trước đây không phải chưa từng xảy ra, nhưng lần đó khi đi qua khỏi đoạn đường đất, Triệu Ngôn Thuyết lập tức nhảy xuống xe, không đi tiếp nữa.

“Cậu ngồi một bên được không?” Mặt Triệu Ngôn Thuyết đỏ lên, cũng không dám nhìn vào mắt cô, giọng nói cực kỳ nghiêm túc, “Sau này đừng ngồi như vậy nữa, dù sao cậu cũng là một nữ sinh.”

“Không sao đâu, tớ cũng đâu có mặc váy.” Đồng phục học sinh trường cô nam nữ như nhau, cùng một kiểu, áo rộng và quần kiểu thể dục, không hề phân biệt nam nữ, Long Vịnh Thanh nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Ngôn Thuyết cứ đỏ ửng lên, cứ cảm thấy rất kỳ lạ.

“Nói tóm lại nếu cậu không ngồi nghiêng thì tớ không chở cậu đi nữa đâu, đoạn đường còn lại cậu tự đi bộ đi.” Triệu Ngôn Thuyết quay đầu qua một bên, rất kiên quyết.

“Đi bộ thì đi bộ...” Long Vịnh Thanh tức giận, nhảy xuống khỏi xe, đeo cặp sách lên vai, liếc xéo Ngôn Thuyết một cái, đi về phía trước, “Tớ thèm vào nhờ cậu chở.”

Nếu như bình thường, Triệu Ngôn Thuyết mặc dù sẽ không lập tức hòa giải ngay, nhưng chắc chắn sẽ đẩy xe, âm thầm đi phía sau cô. Nhưng lần này Ngôn Thuyết nhảy lên xe, đạp thẳng một mạch.

Long Vịnh Thanh ở phía sau tức giận hét to, “Triệu Ngôn Thuyết, có ngon thì cả đời này đừng tới tìm tớ.”

Từ đoạn đường đất đỏ đến trường học phải đi qua bệnh viện, mẹ Long làm y tá ở trong bệnh viện đó. Cô đi bộ cả đoạn đường, tức giận đá hết viên sỏi này đến viên sỏi khác trên đường. Vừa ngẩng đầu lên, cô đã nhìn thấy mẹ Long đang đứng ở cổng bệnh viện cãi nhau với một người đàn ông. Người đàn ông đó khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc rất đàng hoàng, cũng rất đẹp trai, bị mẹ Long chặn lại mắng cho một trận, không nói năng gì, nhìn có vẻ rất tội nghiệp. Tính khí mẹ Long nóng nảy nhưng bụng dạ lại rất tốt, chăm sóc người bệnh cũng rất tận tình, thường xuyên cãi nhau với người nhà vì việc người nhà không muốn chăm sóc bệnh nhân, Long Vịnh Thanh chẳng cảm thấy lạ lẫm gì với việc này nữa, cho nên lần này, cô tự động quên việc đang cãi nhau, bước qua đó, cất tiếng chào mẹ Long, tiện thể kể tội của Triệu Ngôn Thuyết luôn.

“Mẹ, tên Triệu Ngôn Thuyết khi gió đó vút con giữa đường, hay là mẹ mua xe đạp cho con đi, con không muốn để hắn chở con nữa.”

Nhưng mà mẹ Long quay đầu lại nhìn thấy cô một cái, rồi giống như không nhìn thấy cô vậy, hoảng hốt kéo người đàn ông kia vào cổng bệnh viện, mà người đàn ông đó cũng nhìn thấy Long Vịnh Thanh, ánh mắt sững lại, sau đó cứ nhìn chằm chằm vào người Long Vịnh Thanh, cho dù bị mẹ Long thô bạo đẩy vào cổng chính bệnh viện, cũng vẫn cứ liên tục quay đầu lại nhìn cô.

Vốn dĩ Long Vịnh Thanh đang ngạc nhiên vì sao mẹ Long không để ý đến cô, muốn chạy theo hỏi, nhưng ánh mắt tha thiết và kinh ngạc của người đàn ông đó làm cô cảm thấy mất tự nhiên, thế rồi cô nhú mày, cúi đầu bỏ chạy.

Đến cổng trường, đã quá thời gian vào học từ lâu, Triệu Ngôn Thuyết đeo túi xách đứng đợi cô ở cổng, cô hừ với Ngôn Thuyết một tiếng, quay người đi lên lớp học, Ngôn Thuyết cũng đi theo, cả hai cùng bước vào lớp. Đương nhiên, ngay sau đó, cả hai lại cùng bước ra khỏi lớp một lúc, đứng

chung trên một hành lang, đứng cách nhau vài mét chịu phạt vì tội đi học trễ.

Liên tục mấy hôm sau, hai người đều không nói chuyện. Giờ nghỉ giải lao, Triệu Ngôn Từ chạy đến tìm Long Vịnh Thanh, điệu bộ vui mừng trước tai họa của người khác, hỏi cô: “Cậu cãi nhau với anh trai tớ à?”

Long Vịnh Thanh tâm trạng đang không vui, cũng chẳng buồn để ý đến Ngôn Từ, nằm lên bàn, uể oải trả lời, “Là cậu ấy sai, cậu ấy quá vô lý.”

“Anh trai tớ vô lý á? Long Vịnh Thanh, cậu đang đùa à?” Triệu Ngôn Từ ngồi lên bàn của cô, chống đôi chân dài xuống đất, cười hỉ hả nghịch cái bút bi, “Là cậu vô lý thì có. Có điều anh tớ cũng chán thật, chắc chắn không vui bằng khi chơi với tớ đâu, nếu cậu cầu xin tớ, tớ về nhà đòi mẹ mua một chiếc xe đạp mới, tớ chở cậu đến trường, được không?”

“Còn lâu mới cầu xin cậu. Đi đi, tớ phải vào học rồi.” Long Vịnh Thanh không hề do dự từ chối đề nghị phách lối của Ngôn Từ, cầm lấy quyển sách đánh vào lưng cậu nhắc nhở đã đến giờ vào học.

Sau khi tan học, Long Vịnh Thanh cố ý nán lại lớp một lúc. Mặc dù cô không muốn thừa nhận mình đang đợi Triệu Ngôn Thuyết đến tìm cô chút nào, nhưng thực tế là cô thực sự đang đợi, vừa đợi vừa tính toán, nếu như Ngôn Thuyết đến tìm cô, mà còn nói xin lỗi, cô nhất định phải hỏi cho ra lẽ cuối cùng ngày đó tại sao lại nổi khùng lên như thế, tại sao cứ nhất quyết bắt cô ngồi một bên, nếu như Ngôn Thuyết không nói rõ, có chết cô cũng không tha cho hắn.

Có điều, lần này, cô không đợi được Triệu Ngôn Thuyết, mà có một nam sinh khác đến tìm cô.

Là một bạn nam ở lớp bên cạnh, Long Vịnh Thanh biết cậu ta, hình như tên là Trương Việt Dương, người cao cao gầy gầy, mặt mũi thanh tú, lại là trưởng nhóm phát thanh của đài phát thanh trường, được rất nhiều nữ sinh theo đuổi. Sở dĩ Long Vịnh Thanh quen cậu ta, là vì cô không chỉ một

lần làm chân chạy cho các bạn gái trong lớp, đưa các kiểu thư tình đến tay cậu ta.

Thấy người đi đến không phải là Triệu Ngôn Thuyết, Long Vịnh Thanh hơi có chút thất vọng, cúi đầu xuống, ngồi tại chỗ thu dọn cặp sách.

“Long Vịnh Thanh, cậu ở đây một mình à?” Trương Việt Dương bước vào lớp, nói năng có vẻ không tự nhiên, khí thế khác hẳn với trước đây khi đọc các loại thông báo của lãnh đạo nhà trường.

“Đừng phí lời, chỉ có tớ ngồi đây, không phải một người, chẳng nhẽ có ma ngồi bên cạnh?” Long Vịnh Thanh đang bực bội vì Triệu Ngôn Thuyết không đến tìm cô, cho nên khi nói chuyện, thái độ trở nên tồi tệ.

Trương Việt Dương lại không để ý, chỉ vò đầu cười, hỏi cô: “Có phải cậu cãi nhau với Triệu Ngôn Thuyết không? Cậu ta không đến đón cậu? Cần tớ đưa cậu về nhà không?”

“Không cần.” Long Vịnh Thanh gói cầm lên cặp sách, trông rất uể oải, nhưng từ chối rất kiên quyết, “Tên Triệu Ngôn Thuyết khỉ gió đó không đến đón tớ, tớ cũng có thể tự đi về nhà được, tại sao lại phải cần người chở, cậu mau đi đi, tâm trạng tớ đang không vui, không muốn nói chuyện.”

Gặp phải trở ngại lớn như thế này, nhưng Trương Việt Dương không đi, đứng bên cạnh chần chờ một lúc, cuối cùng lấy hết dũng khí đi đến bên bàn của Long Vịnh Thanh, hạ quyết tâm, mở âm lượng to như đọc thông báo của trường nói với Long Vịnh Thanh: “Long Vịnh Thanh, sau này cậu đừng đưa thư tình của người khác cho tớ nữa, người tớ thích là cậu, tất cả những người khác tớ không thèm quan tâm, tớ chỉ muốn yêu cậu thôi.”

Long Vịnh Thanh đang tập trung suy nghĩ xem lát nữa hỏi tội Triệu Ngôn Thuyết như thế nào, trong đầu đang rối tinh rối mù, đột nhiên nghe thấy mấy chữ “Tớ chỉ muốn yêu cậu thôi”, trước hết là kinh ngạc, ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn người đối diện thật lâu, sau đó là chụp lấy cặp sách, đẩy nam sinh đứng trước mặt ra, chạy như ma đuổi ra khỏi cổng trường.

Chạy liền một mạch, khi trường học đã nằm tít tắp ở phía sau, Long Vịnh Thanh mới chạy chậm lại, thở dốc ngoái đầu lại xem, hồn xiêu phách lạc lắm lắm: “Tên kia không biết có bị đập đầu vào cửa hay không? Cái gì mà muốn yêu mình, đúng là không biết xấu hổ.”

Lớp chín, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đang là thời kỳ thanh xuân của các chàng trai cô gái, luôn không tự ngăn nổi lòng mình, lén lút viết thư tình, những bạn to gan thì yêu nhau luôn, giấu tịt không cho người lớn biết. Nói là yêu, nhưng thực ra cũng chỉ là cầm tay, hôn hít vài cái, trong lớp thì tranh thủ lúc thầy cô giáo quay lưng lại viết bảng, chuyền nhau mảnh giấy, hoặc là sau khi tan học cùng về nhà, chỉ là mối quan hệ đơn thuần như thế, xem ra có vẻ như hơi ngốc nghếch, nhưng trong mắt các thầy giáo và các vị phụ huynh, đó là những việc làm kinh khủng, tuyệt đối nghiêm cấm, không chừa đất sống sót.

Thực ra, Long Vịnh Thanh cảm thấy, yêu sớm như cây hoa anh túc âm thầm mọc bên bờ tường, màu sắc rực rỡ, tỏa hương thơm quyến rũ chết người, khi người lớn kéo tay cô đi ngang qua nó, nghiêm khắc cảnh cáo cô, đó là loại hoa có độc, không được động vào, mà càng bị cảnh cáo, cô lại càng muốn sờ thử. Chỉ có điều ngại có người lớn bên cạnh, không dám đưa tay ra, trong lòng thầm nghĩ, đợi khi không có người lớn, tự mình đến đây ngắt bông hoa xuống xem như thế nào.

Cô là một nữ sinh vừa có tính tò mò vừa không an phận, cho nên cô cũng không hẳn ghét mấy từ “yêu sớm”. Sở dĩ bỏ chạy, cảm thấy Trương Việt Dương không biết xấu hổ, là bởi vì cô cảm thấy, một nam sinh tỏ tình với một nữ sinh mà ít khi gặp gỡ, không hiểu gì về người ta, chắc chắn chẳng phải người tốt, một nam sinh hư hỏng, tùy tiện, mà tùy tiện đồng nghĩa với không biết xấu hổ.

Thấy người ta không đuổi theo, Long Vịnh Thanh thở phào nhẹ nhõm, không dám quay trở lại chờ Triệu Ngôn Thuyết nữa, đành phải một mình, bước thấp bước cao đi về nhà, vừa đi vừa nghĩ, đợi ngày mai khi thấy Triệu

Ngôn Thuyết, nhất định phải lờ với hắn ta một trận. Mặc dù cô cũng không muốn yêu Trương Việt Dương chút nào, nhưng ở trong trường, Trương Việt Dương rất nổi tiếng, được cậu ấy tỏ tình, là một việc rất có thể diễn.

Từ trường học đến thôn Long Sơn, chỉ có một con đường lớn, đường cũng dễ đi, hai bên đường là ruộng lúa mạch, những bông lúa mạch chín vàng dong đưa theo gió, những hạt lúa mạch tròn căng và chắc nịch, ánh lên màu vàng rực rỡ trong ráng đỏ hoàng hôn của mùa thu. Long Vịnh Thanh thích ngắm ruộng lúa mạch trong chiều thu, những năm trước vào lúc này, cô thường ngồi sau xe đạp của Triệu Ngôn Thuyết, vừa nhàn rỗi dong đưa hai chân, vừa ngẩn ngơ ngắm nhìn những ruộng lúa mạch. Triệu Ngôn Thuyết đạp xe ở phía trước, tốc độ không nhanh không chậm, một làn gió thổi đến, thổi phồng phần áo trắng sau lưng Ngôn Thuyết lên, chất vải mềm mại sẽ dính lên một bên má cô, cô có thể ngửi thấy mùi hương cây cỏ nhàn nhạt trên người Ngôn Thuyết, mùi hương này đang hòa quyện làm một với mùi thơm của cây cỏ xung quanh đây, sau đó rất tự nhiên, cô sẽ dựa đầu vào lưng Ngôn Thuyết, nói những câu không đầu không đuôi.

“Triệu Ngôn Thuyết, lúa mạch sắp chín rồi.”

“Ừ.”

“Triệu Ngôn Thuyết, hôm nay trời đẹp quá.”

“Ừ.”

“Triệu Ngôn Thuyết, cậu sẽ chở tớ đi học mãi chứ.”

“Ừ.”

.....

Toàn những câu nói không quan trọng, Ngôn Thuyết kiên nhẫn phối hợp với trò chơi vô vị của cô. Có đôi khi cô cũng sẽ chẳng biết nói gì, cứ gọi tên người ấy hết lần này đến lần khác, Triệu Ngôn Thuyết... Triệu Ngôn Thuyết... Triệu Ngôn Thuyết...

Bị gọi hoài như thế nên người ấy cũng sẽ hỏi cô, gọi tên người ấy lần này đến lần khác như thế để làm gì? Long Vịnh Thanh luôn nhìn người ấy cười híp mắt, cô không muốn nói cho người ấy biết, thực ra cô không muốn làm gì cả, chỉ là muốn gọi tên người ấy mà thôi, gọi lần này đến lần khác, nghe thấy tiếng người ấy trả lời ở phía trước, sẽ cảm thấy trái tim mình tràn đầy, giống như những hạt lúa mạch mùa thu, cả đời này chẳng có gì tiếc nuối nữa. Chỉ cần có một lần gió thổi đến là đã có thể hân hoan nhảy nhót, đợi chờ người đến thu hoạch về nhà, cẩn thận cất vào kho lương thực.

Cô đã đi trên con đường lớn này gần ba năm, khoảng hơn một ngàn ngày, mỗi ngày đều đi cùng Triệu Ngôn Thuyết. Mới hai ngày trước đây thôi, giữa hai người còn chiến tranh lạnh, Triệu Ngôn Thuyết vẫn cứ đẩy xe đạp đi đằng sau cô, giữ khoảng cách không xa cũng không gần, hộ tống cho đến tận nhà. Hôm nay lần đầu tiên đi một mình, lần đầu tiên cảm thấy cô độc như vậy.

Qua khỏi ruộng lúa mạch là bệnh viện nơi mẹ Long làm việc. Bệnh viện tuy hơi cũ kĩ, nhưng cũng là bệnh viện to nhất của thị trấn. Đi ngang qua cổng bệnh viện, Long Vịnh Thanh nhìn đồng hồ điện tử trên tay, đã sáu giờ rồi, hôm nay mẹ Long không tăng ca, chắc đã về rồi, nếu không đã có thể đi tìm mẹ Long chở cô về, nghĩ đến đây, cô thất vọng cúi đầu, chỉ cảm thấy mình hôm nay rất đáng thương, giống như bị mọi người trên thế giới này vứt bỏ vậy.

Trước cổng bệnh viện kẻ qua người lại, hai bên đường là những tiệm bán trái cây và cửa hàng ăn uống nhỏ, được xem là nơi nhộn nhịp nhất của con đường này. Long Vịnh Thanh cúi đầu đi, đụng phải người đàn ông đang đi về phía này, người đàn ông đó tay xách giỏ trái cây, bị đâm phải nên giỏ trái cây rớt xuống đất, trái cây đủ màu sắc lăn lông lốc trên mặt đất, lúc này Long Vịnh Thanh mới định thần lại, vội vàng quỳ xuống nhặt trái cây, vừa nhặt vừa liên tục nói: “Cháu xin lỗi ạ, xin lỗi ạ...”

“Cũng không trách cháu được, tại chú cũng sơ ý.”

Người đàn ông đó cũng quỳ xuống nhặt trái cây, ngay sau đó trái cây lại được xếp vào trong giỏ, người đàn ông đó đứng dậy, nhìn thấy khuôn mặt của Long Vịnh Thanh, bỗng sống người, sau đó giống như bị trúng tà, vút luôn giỏ trái cây, hai tay túm chặt lấy vai của Vịnh Thanh, gấp gáp hỏi: “Cháu gái, cháu là con gái cô Tú Phần phải không? Cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Cháu tên gì? Nói cho chú, mau nói cho chú...”

Bị người khác túm chặt như thế, Long Vịnh Thanh hết hồn, muốn hất tay người đàn ông này ra theo bản năng, nhưng vô ích vì người đàn ông này quá khỏe. Cho dù cô cố gắng như thế nào đi nữa cũng không hất ra được, chỉ cảm giác được cả người sắp bị ông ấy lắc cho rã rời ra rồi. Cô ngẩng đầu lên nhìn mặt người đàn ông đó, ngạc nhiên phát hiện ra, chính là người đàn ông cãi nhau với mẹ Long buổi sáng, cô sợ người đàn ông đó bị mẹ Long nạt, muốn trả thù, sợ đến nỗi há miệng to ra, hét ầm lên, “Đồ lưu manh, thả cháu ra... Cứu tôi với...”

Trên đường người qua kẻ lại, Long Vịnh Thanh kêu lên như thế, người đàn ông đó có lẽ sợ phiền phức nên mới thả tay ra, lấy lại bình tĩnh nói chuyện với cô, “Cháu đừng hét, chú không phải là người xấu, chú là... Chú là bạn của ba mẹ cháu, ba cháu tên là Long Chí Cương, mẹ cháu là Long Tú Phần, đúng không?”

Tên thì đúng là như vậy, nhưng mà nói đúng tên của ba mẹ cô cũng chẳng nói lên được điều gì. Long Vịnh Thanh lùi ra sau mấy bước, cảnh giác nhìn ông ta, “Thế thì đã sao? Cả thị trấn này, người quen biết bố mẹ cháu nhiều lắm.”

“Vậy có phải cháu sinh vào ngày bảy tháng bảy âm lịch? Cháu ra đời ngày bảy tháng bảy âm lịch phải không?” Hai mắt người đàn ông đó đỏ lên, ánh mắt nhìn Long Vịnh Thanh như muốn nói điều gì đó, khi hỏi đến ngày sinh, giọng nói run run: “Chú nói đúng phải không, cháu còn có một người em gái sinh cùng ngày nữa.”

“Chú còn biết cả Vịnh Lục nữa à?” Long Vịnh Thanh tròn mắt ngạc nhiên hỏi người đàn ông chỉ gặp hai lần này, chỉ cảm thấy người đàn ông

này rất kỳ lạ, áo quần chỉnh tề, rất trẻ, còn rất đẹp trai, hẳn là người có điều kiện, nhưng không hiểu sao người đàn ông này luôn mang đến cho người khác cảm giác tội nghiệp, trong ánh mắt nhìn cô như có một sự khát vọng nào đó, giống như nhìn thấy được người thân mất tích đã lâu. Nói tóm lại, bị một người lạ nhìn như thế, Long Vịnh Thanh cảm thấy không thoải mái. Thế là hất cặp sách ra sau lưng, chuẩn bị đi tiếp, “Cho dù chú biết, cháu cũng không thể tin tưởng chú, bây giờ kẻ xấu đầy rẫy ra đây, làm sao cháu biết chú có phải là kẻ lừa bịp hay không? Cháu phải về nhà rồi, tạm biệt.”

Người đàn ông đó nhìn thấy Long Vịnh Thanh sắp đi, còn muốn nói gì đó. Lúc này, Triệu Ngôn Thuyết đạp xe tới, vội vã đạp về phía cô. Có lẽ do đạp nhanh, mặt đầy mồ hôi, nhìn thấy Long Vịnh Thanh, từ xa đã gọi cô: “Vịnh Thanh, tại sao cậu không chờ tớ, sao lại đi trước một mình như thế?”

Long Vịnh Thanh quay đầu lại nhìn Triệu Ngôn Thuyết, nổi âm ức vì “bơ vơ trơ trọi” suốt cả quãng đường trào lên, làm gì còn tâm tư để ý đến người đàn ông lạ mặt bên cạnh, giờ cặp sách lên đánh vào người Triệu Ngôn Thuyết, bực mình hét lên: “Không phải cậu không chờ tớ nữa à? Cậu không chờ tớ, tớ còn mặt dày chờ cậu làm gì? Một mình tớ cũng đi được vậy. Trên đường có gặp kẻ xấu nào giết tớ, cũng chẳng liên quan gì đến cậu...”

Trong cặp sách của Long Vịnh Thanh thường có rất nhiều đồ chơi kỳ cục, chẳng có mấy quyển sách, cho nên có bị đánh vào người cũng không hề cảm thấy đau. Triệu Ngôn Thuyết không hé răng, chịu đựng cơn thịnh nộ của cô, đợi cô trút giận xong mới nói: “Tớ bị thầy giáo gọi đi giúp chấm bài thi trắc nghiệm. Sau khi tan học, tớ nhờ Trương Việt Dương học cạnh lớp cậu đến nhắn với cậu, bảo cậu đợi tớ một lát, cậu ấy không nói lại với cậu sao?”

“Nói cái con khỉ.” Long Vịnh Thanh nghe đến tên của Trương Việt Dương càng giận hơn nữa, thô bạo giơ chân lên đá Triệu Ngôn Thuyết, “Hóa ra là cậu bảo hắn đi tìm tớ, cậu biết hắn nói gì với tớ không? Hắn nói hắn thích tớ, muốn yêu tớ. Nếu biết trước là cậu bảo hắn đi tìm tớ, tớ đã đồng ý để hắn đưa tớ về nhà...”

Triệu Ngôn Thuyết kinh ngạc, túm lấy cánh tay cô, không cho cô đánh đấm lung tung nữa, phần nộ hỏi: “Trương Việt Dương... Cậu ấy nói thích cậu, cậu ấy sao có thể nói như thế được?”

“Tại sao hử lại không nói được? Dù sao tớ cũng chưa phải là người yêu của ai.” Long Vịnh Thanh giận dữ trừng Ngôn Thuyết, có lẽ đến cô cũng không nhận ra, giọng điệu của mình lúc này quá không xuôi tai, giống như một cô gái kiêu kỳ đang giận dữ bạn trai của mình.

Triệu Ngôn Thuyết nắm cánh tay Long Vịnh Thanh, trong mắt thoáng hiện lên những tâm tư phức tạp, phần nộ, luống cuống, căng thẳng. Ngôn Thuyết nhìn Long Vịnh Thanh đang trừng mắt với mình, đôi môi mấp máy một lúc lâu, hình như muốn nói gì đó, cuối cùng lại chẳng nói gì cả, thất vọng thả tay Long Vịnh Thanh ra, “Đừng quậy nữa, lên xe đi, tớ chở cậu về nhà.”

Long Vịnh Thanh vốn dĩ còn đang ôm hi vọng trong lòng, bỗng chốc cảm thấy cực kì thất vọng, nhưng có một vài câu nói nhất định phải để con trai chủ động nói ra, con trai không nói, làm sao cô có thể mặt dày nói ra được? Cô ủ rũ, cúi đầu xuống, vung vẩy cặp sách đi về phía trước, “Tớ tự đi được, không cần cậu phải lo.”

Triệu Ngôn Thuyết đẩy xe, lặng lẽ đuổi theo, hai người giữ khoảng cách một mét, người trước kẻ sau, lại bắt đầu một cuộc chiến tranh lạnh mới.

Lúc đó, hai người chỉ lo đuổi theo những suy nghĩ riêng của mình, hoàn toàn không hề chú ý, người đàn ông bị đối xử lạnh nhạt kia, ánh mắt nhìn Long Vịnh Thanh, mới đầu là tha thiết, càng lúc càng trở nên thích thú, giống như nhìn thấy niềm hi vọng, ngọn lửa sắp tàn trong tim lại dần dần được thổi bùng lên.

Long Vịnh Thanh và Triệu Ngôn Thuyết, người trước kẻ sau, lặng lẽ đi qua hết đoạn đường nhộn nhịp nhất, đi qua chỗ ngoặt, đằng trước là con đường nhỏ dẫn vào thôn Long Sơn, tiếng huyên náo bị bỏ lại sau lưng, xung

quanh bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, Long Vịnh Thanh đá mấy viên sỏi dưới chân, suy nghĩ về những tâm tư trong lòng, thực ra cô cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận. Cho dù tức giận về chuyện Triệu Ngôn Thuyết vô cớ đuổi cô xuống xe đi, ừ thì cũng được, người nhảy xuống xe là cô, Ngôn Thuyết chỉ bảo cô đổi kiểu ngồi, việc này đã trôi qua rồi, khi cô ngồi đợi ở trong lớp đã hết giận người ta rồi, còn chuyện của Trương Việt Dương, cũng không thể đổ hết lên đầu Ngôn Thuyết, vậy cuối cùng mình đang giận cái gì đây?

Giận cậu ấy không hiểu câu nói giận dỗi “Dù sao tớ cũng chưa phải người yêu của ai cả” ư?

Vậy thì chắc là câu nói bình thường này rồi, rốt cuộc nó có điều gì đáng giận chứ?

Một đoạn đường nhỏ không dài lắm, mỗi người một tâm trạng, hai người lặng lẽ đi cũng khá lâu. Khi đến cổng thôn, Triệu Ngôn Thuyết bỗng nhiên dừng lại, rầu rĩ hỏi một câu: “Vịnh Thanh, Trương Việt Dương tỏ tình với cậu, cậu có vui không?”

Long Vịnh Thanh ngó người, dừng bước chân, quay đầu nhìn lại Ngôn Thuyết, hơi không hiểu Ngôn Thuyết hỏi như vậy là có ý gì, giận dỗi trả lời: “Đương nhiên là vui rồi, hấn không xấu, lại nổi tiếng ở trong trường, được hấn tỏ tình sao lại không vui được?”

“Ồ.” Triệu Ngôn Thuyết cúi đầu, cũng không biết nghĩ gì mà mặt hơi ửng đỏ, do dự một lúc mới nói: “Yêu sớm thực ra là không đúng.”

“Đúng hay sai đều chẳng liên quan gì đến cậu.” Long Vịnh Thanh lần nữa giận điên lên, trừng mắt nhìn Ngôn Thuyết, chuẩn bị bỏ người ta đi tiếp: “Ngày mai tớ đi nói với Trương Việt Dương, nói với hấn, tớ cũng thích hấn, để hai bọn tớ yêu nhau.”

“Đừng...” Triệu Ngôn Thuyết lo lắng, vội vàng giơ tay kéo áo của Long Vịnh Thanh, không cho cô đi, “Đừng, đừng đi nói...”

“Không cần cậu phải lo, tớ không những đi nói yêu hấn, còn cầm tay hấn cùng về nhà, còn ôm hấn...” Nhìn thấy Ngôn Thuyết sốt ruột, trong lòng Long Vịnh Thanh ngập tràn cảm giác thỏa mãn vì được trả thù, càng nói càng phấn khích, “Còn hôn nhau với hấn, còn thi vào cùng trường cấp ba với hấn, lớn lên lại kết hôn với hấn...”

“Không được...”

Không đợi Long Vịnh Thanh nói xong, Triệu Ngôn Thuyết đột nhiên vút luôn xe đạp, đưa tay bịt miệng đang la hét của cô, trong đôi mắt đen láy đó hiện lên ngọn lửa phẫn nộ không tên, hai má lại đỏ dần lên. Vẻ mặt đó cực kỳ cuốn hút, cho dù rất nhiều năm sau, Long Vịnh Thanh vẫn còn nhớ rất rõ ràng hình ảnh ngày đó, cả những lời Ngôn Thuyết nói sau đó nữa: “Cậu không được yêu cậu ấy, không được yêu ai cả, yêu sớm là không đúng, nhưng nếu như... cậu muốn yêu... thì... yêu tớ vậy, bởi vì ngoài tớ ra, tớ không tin tưởng bất kỳ người nào, không tin tưởng người khác sẽ thật lòng thích cậu, thật lòng tốt với cậu như tớ.”

Long Vịnh Thanh bị bịt miệng, hai mắt mở ngày càng to, nhìn đắm đắm vào Triệu Ngôn Thuyết một lúc lâu, mới chậm chậm hất tay Ngôn Thuyết ra, trong lòng hân hoan, nhưng vẫn không buông tha cho người ta: “Ừa? Cái gì gọi là người khác sẽ không thích tớ thật lòng?”

Mặt Triệu Ngôn Thuyết càng đỏ hơn, dờn mắt qua hướng khác, “Có nghĩa là, không có ai thích cậu nhiều như tớ cả.”

Long Vịnh Thanh nhìn thấy khuôn mặt đỏ gay của Ngôn Thuyết, nổi chán chường trong tim bỗng chốc tan biến mất. Cô mỉm cười tủm tỉm ghé đầu lại nhìn Triệu Ngôn Thuyết, cố ý chọc Ngôn Thuyết, cười nói: “Triệu Ngôn Thuyết, thực ra tớ biết là cậu thích tớ.”

“Tại sao?” Triệu Ngôn Thuyết nhú mày.

“Bởi vì nếu cậu không thích tớ, thì sẽ không đối xử với tớ tốt như vậy, hơn nữa cậu luôn lạnh lùng với người khác, tớ đâu có ngốc.” Đúng là chẳng

uổng công trước đây trêu người, giận đối với cậu ấy, cô cảm thấy vô cùng đắc ý.

“Tự tin thái quá.” Triệu Ngôn Thuyết nhéo mũi của cô, nhưng cũng cất tiếng cười theo.

“Tớ có tự tin thái quá đâu, vốn dĩ là tớ cũng rất đẹp mà.” Long Vịnh Thanh làm mặt xấu với Ngôn Thuyết, “Tớ đã âm thầm so sánh rồi, tớ là người đẹp nhất trong lớp. Cho dù có so với toàn bộ nữ sinh cùng khối, ít nhất tớ cũng chỉ đứng sau Vịnh Lục và Chu Thi Văn học lớp tám năm thôi.”

“Này ở trường cậu không lo học hành cho đằng hoàng, lại đi suy nghĩ mấy thứ vớ vẩn linh tinh thế hả?” Triệu Ngôn Thuyết nhíu mày, nhưng nghĩ lại, Long Vịnh Thanh nói cũng đúng, mặt mày của cô rất đẹp, là nét đẹp rất xinh xắn, vóc dáng vào giai đoạn dậy thì cũng rất chuẩn... Nghĩ đến đây, Ngôn Thuyết vội vàng lắc đầu, ngăn không cho mình tiếp tục suy nghĩ bậy bạ.

“Cho dù tớ học dốt cũng chẳng sao cả, dù sao cậu học giỏi, cái gì cậu cũng có thể giúp tớ, đúng không? Cho dù sau này tớ không thi đậu đại học, không tìm được việc làm, cậu cũng có thể nuôi tớ mà, đúng không?” Long Vịnh Thanh mặt dày cười tiếp, quên luôn cả phép tắc nắm lấy tay Ngôn Thuyết, lắc tới lắc lui, “Triệu Ngôn Thuyết, tớ biết cậu tốt với tớ, cho nên những lời nói trước đây là những lời nói giận đối. Cho dù tớ muốn yêu, cũng chỉ muốn yêu cậu mà thôi. Cho nên, chúng ta yêu nhau đi nhé.”

“Được.” Triệu Ngôn Thuyết nói ra từ “được”, mặt lại đỏ đến tận mang tai, tiếp đó lại nghiêm túc nhìn Long Vịnh Thanh, sau đó giơ lên ba ngón tay, “Có điều tớ có ba điều kiện.”

“Hả? Lại còn có điều kiện à?” Long Vịnh Thanh kêu trời.

“Đương nhiên là có rồi, nếu không chắc chắn cậu sẽ không chịu cố gắng lên cho tiến bộ, tớ không lo cho cậu một chút sao được?” Triệu Ngôn Thuyết quả trách cô như người lớn, sau đó bắt đầu nói ra ba điều kiện, “Thứ

nhất, từ bây giờ cậu phải chăm chỉ ôn tập, phải cùng thi vào trường cấp ba với tớ, tớ thi trường Nhất Trung của thành phố.”

“Trường Nhất Trung? Dựa vào năng lực của tớ á? Cậu đang đùa à?” Long Vịnh Thanh cười.

“Đàng hoàng chút xem nào, tớ nói thật mà.” Triệu Ngôn Thuyết trừng mắt nhìn cô, “Mặc dù điểm của cậu hơi kém, nhưng cố gắng từ bây giờ, cộng thêm điểm thể dục của cậu giỏi, nếu như lấy trọn điểm thể dục, những môn khác cố gắng hơn một chút, miễn cưỡng đủ điểm đậu cũng không phải là không có khả năng. Hơn nữa, tớ sẽ giúp cậu ôn tập.”

“E rằng cũng không có khả năng. Tháng sáu năm sau thi rồi, thời gian còn chưa đến một năm.” Nhận thấy đây không phải trò đùa, có người muốn khóc luôn rồi.

“Vậy cậu có muốn xa tớ không?” Triệu Ngôn Thuyết hỏi.

“Không muốn.” Long Vịnh Thanh trề môi lắc đầu.

“Vậy thì phải cố gắng hết sức.”

“Được rồi, để tớ thử xem.”

Lúc này Triệu Ngôn Thuyết mới cười được, nói ra điều kiện thứ hai, “Thứ hai, việc chúng ta yêu nhau, không được nói với bất kỳ ai, đặc biệt là không được cho ba mẹ, Ngôn Từ, Vịnh Lục biết.”

“Tại sao?” Long Vịnh Thanh không hiểu.

“Bởi vì... Yêu sớm là không đúng.” Mặt của Triệu Ngôn Thuyết lại đỏ lên, mắt nhìn ra hướng khác, “Hơn nữa, cậu không có cảm giác gì sao? Ngôn Từ cũng thích cậu, cái gì tớ cũng có thể nhường cho Ngôn Từ, chỉ có cậu là không thể nhường được. Sau khi nó biết, thể nào nó cũng làm ầm lên, tớ không muốn có xung đột giữa hai anh em, không muốn làm mẹ khó xử.”

“Ồ.” Long Vịnh Thanh kinh ngạc kéo dài giọng ra, gật đầu, “Hóa ra là như vậy à.” Thảo nào tên Triệu Ngôn Từ luôn thích thể hiện trước mặt cô,

còn cứ hờ một chút là đánh những bạn nam tiếp cận với cô, hóa ra Ngôn Từ có âm mưu với cô. Còn nữa, cuối cùng cô cũng đã hiểu, ngày đó khi cô muốn tác hợp cho Vĩnh Lạc và Triệu Ngôn Từ, Triệu Ngôn Thuyết chỉ nói Ngôn Từ đã thích người khác, nhưng nhất quyết không thêm nói người Ngôn Từ thích là ai.

Long Vĩnh Thanh thâm thán phục trong lòng, thể giới nội tâm của Triệu Ngôn Thuyết đúng là không cùng đẳng cấp với cô, Ngôn Thuyết đã biết trước được toàn bộ sự việc từ lâu, còn cô đến giờ mới hiểu. Người ta thận trọng chết đi được, cái gì cũng không nói, cô chỉ mới phát hiện một bí mật nho nhỏ, đã vội tỏ ra hí ha hí hửng.

Thiên tài và người thường, quả nhiên là có khoảng cách.

Long Vĩnh Thanh khẽ kéo ba ngón tay của Ngôn Thuyết xuống, rầu rĩ nói: “Cậu nói gì tớ cũng đều đồng ý, như thế đã được chưa?”

“Thế thì tốt.” Triệu Ngôn Thuyết vui mừng vì sự giác ngộ của cô, đôi môi nhướn lên nở một nụ cười rạng rỡ tặng cô, “Nhớ kĩ, lần sau phải ngồi nghiêng một bên.”

Lại là vấn đề này. Long Vĩnh Thanh thật sự không hiểu tại sao Ngôn Thuyết cứ để ý đến chuyện này. Mặc dù nói cái gì cô cũng đều nghe theo người ta, nhưng cuối cùng vẫn không nhìn được hỏi một câu, “Tớ ngồi nghiêng một bên, rốt cuộc là đắc tội gì với cậu thế?”

“Tớ nói xong, cậu không được cười đó.” Triệu Ngôn Thuyết mím môi, thấy cô nghiêm chỉnh gật đầu, mới đằng hắng một tiếng, nói nhỏ: “Khi đạp xe, mỗi lần phanh xe lại hoặc đi qua những đoạn đường gập ghềnh có ổ gà, cả người cậu sẽ bị nhào về phía trước đụng vào lưng của tớ, tớ cảm nhận được vòng một của cậu... E hèm, tớ thấy như vậy không tốt, không được lợi dụng cậu, đợi sau này lớn lên một chút chắc là được.”

Nghe Triệu Ngôn Thuyết nghiêm túc giải thích như thế, Long Vĩnh Thanh không những không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn mặt dày cười rất gian xảo, vừa cười vừa chơi xỏ Ngôn Thuyết, “Hí... hí... Triệu Ngôn

Thuyết, bình thường trông cậu rất đáng hoàng, thực ra trong lòng cậu cũng lưu manh như những nam sinh khác...”

“Tại cậu cứ bắt tớ nói mà.” Triệu Ngôn Thuyết hay xấu hổ, bị cô chơi xỏ, mặt đỏ bừng lên, bực tức đẩy cô ra, dựng xe đạp dậy, đi thẳng về phía trước.

Lần này đến lượt Long Vịnh Thanh đuổi theo người ta, “Triệu Ngôn Thuyết, cậu giận à?”

Phía trước không lên tiếng.

“Triệu Ngôn Thuyết, da mặt cậu sao mỏng thế hả?”

Triệu Ngôn Thuyết vẫn không thèm để ý đến cô.

“Triệu Ngôn Thuyết, không biết tớ đã nói với cậu chưa, tức giận vô có chẳng vui chút nào?”

Ngôn Thuyết vẫn im lặng.

“Triệu Ngôn Thuyết, tớ ngày càng thích chọc cho cậu giận, làm thế nào bây giờ?”

Lần này, phía trước cuối cùng cũng có động tĩnh. Trong ánh nắng vàng còn sót lại của buổi chiều hoàng hôn, chàng trai mím môi ra vẻ giận dỗi đó quay đầu lại, vừa giận vừa cười, nhéo mũi của cô, căn nhắc cô hết như người lớn, “Cậu thật là, không đáng hoàng hơn một chút được à?”

Cô lè lưỡi, làm mặt xấu với Ngôn Thuyết, “Nhưng mà, cậu cũng thích tớ như vậy mà, tớ biết làm thế nào được?”

Chương 5: Ai bảo anh ấy viết tình yêu vào trong tim, để cả đời này

không thể nói ra được

Cảnh tượng hôm đó, cho dù thời gian có trôi qua bao nhiêu năm đi chăng nữa, cô cũng có thể nhớ rất rõ ràng, trang cuối cùng của một quyển sách, dòng thứ ba đếm ngược từ dưới lên, có tên của cô và anh, “Cả đời không thể nói ra”^[1], “Vĩnh Thanh” không thể “Ngôn Thuyết”. Họ cùng phát hiện bí mật này, cảm thấy vui mừng khôn xiết, nhưng lại không để ý rằng, giữa tên của hai người có sự hiện diện của hai chữ “không thể”, không thể bên nhau, giống như ông trời đã an bài trước vậy.

1. “Cả đời không thể nói ra”, âm Hán Việt của câu này là “Vĩnh sinh bất khả ngôn thuyết”, lợi dụng sự đồng âm khác nghĩa trong tiếng Hán, “Vĩnh sinh” đồng âm với “Vĩnh Thanh”, nên hai nhân vật trong truyện đã đọc thành “Vĩnh Thanh bất khả Ngôn Thuyết”

1.

Nếu nói chính thức yêu nhau, chắc là bắt đầu từ lúc ấy, có điều họ đã chơi với nhau từ cấp một, cho dù trong thời gian đó có xảy ra thay đổi gì, chỉ cần hai người không nói gì, bình thường sẽ không bị nhận ra, cho nên không chỉ người lớn, đến Vĩnh Lạc và Ngôn Từ, là hai người thường xuyên gần gũi với họ, cũng không hề phát hiện ra.

Điều khác nhau duy nhất là, từ ngày đó, Long Vĩnh Thanh dần trở nên ngoan ngoãn, hầu như mỗi ngày đều chạy sang nhà họ Triệu tìm Triệu Ngôn Thuyết nhờ kèm cặp bài vở. Triệu Ngôn Từ vốn không ham học lắm, thấy Long Vĩnh Thanh say sưa nghe Triệu Ngôn Thuyết giảng bài, đôi lúc cũng xán lại nghe. Sự thay đổi này làm phụ huynh hai gia đình vui mừng khôn xiết, cũng sẽ không đi điều tra, tại sao thời gian chúng gặp nhau nhiều hơn,

có phải chúng quá gần gũi với nhau hay không nữa. Chỉ cần chúng chịu học hành, mấy thứ khác cứ cho chúng thoải mái.

Kỳ nghỉ đông năm đó, Long Vịnh Thanh cũng dính lấy Triệu Ngôn Thuyết suốt cả ngày, cho nên đương nhiên là không có thời gian chơi với Quan Quan. Quan Quan là một đứa bé hiểu chuyện, hạn chế không quấy rầy cô, chỉ là có đôi lúc cũng nhắc một chiếc ghế nhỏ ngồi bên cạnh họ, chống tay lên cằm, nhìn Triệu Ngôn Thuyết giảng từng bài tập cho Long Vịnh Thanh, nhìn Long Vịnh Thanh làm mặt xấu hổ với Triệu Ngôn Thuyết, nhìn Triệu Ngôn Thuyết vừa tức giận vừa buồn cười nhéo mũi Long Vịnh Thanh, Quan Quan nhìn mãi, nhìn cho đến khi cảm thấy, mình ngồi tiếp ở đó sẽ càng lúc càng lẻ loi hơn, mới âm thầm nhắc ghế bỏ đi.

Có một lần, Long Vịnh Thanh từ nhà họ Triệu trở về, Quan Quan đi theo đằng sau. Nhìn thấy cô vui vẻ hát nghêu ngao, khi sắp đi đến cổng nhà, Quan Quan không lên tiếng suốt quãng đường từ này đến giờ, bỗng nhiên cất tiếng hỏi cô: “Chị Vịnh Thanh, chị đang yêu nhau với anh Ngôn Thuyết phải không?”

Long Vịnh Thanh hết hồn, vội vàng lắc đầu: “Quan Quan, sao em lại hỏi như vậy? Chị và anh Triệu Ngôn Thuyết đã chơi với nhau từ rất lâu rồi, đúng không? Hơn nữa, chị chỉ nhờ anh ấy kèm thêm bài vở mà thôi, em suy nghĩ nhiều quá, ha ha...”

“Thật sao?” Quan Quan nhìn Long Vịnh Thanh, trong đôi mắt hơi ngả sang màu nâu đỏ, xuất hiện những nét ưu tư làm cả người Quan Quan toát lên vẻ cô đơn không phù hợp với lứa tuổi, “Thực ra chị nói thật với em cũng chẳng sao cả, em sẽ không méc mẹ Long, cũng sẽ không nói cho bất cứ người nào.”

Về chuyện giữ bí mật, Long Vịnh Thanh hoàn toàn tin tưởng Quan Quan, nhưng lại sợ Triệu Ngôn Thuyết giận, nhất thời cảm thấy khó xử.

“Yêu nhau với anh Ngôn Thuyết cũng không phải chuyện gì xấu xa, ít nhất em cảm thấy hai anh chị rất hợp nhau, anh Ngôn Thuyết chắc chắn sẽ tốt với chị.” Quan Quan ngẩng đầu nhìn cô, Tiểu Vi Trần đã cao gần bằng

Long Vịnh Thanh, mái tóc mềm mượt, khuôn mặt trắng mũm mĩm, vẫn còn lưu giữ lại hình ảnh “viên ngọc trai bé nhỏ” thuở nào, những lời cậu nói ra lại làm người khác cảm thấy rất già dặn, “Chị không muốn nói, em cũng không hỏi nữa đâu, chị em mình về nhà đi.” Vừa nói xong, không biết có phải bị cảm lạnh không, Quan Quan bỗng bật ho, ho rất mạnh.

Long Vịnh Thanh cuống lên, nghe mẹ Long nói, phần tim bên trái của Quan Quan phát triển không được hoàn chỉnh lắm, chức năng của tim yếu hơn người bình thường một chút. Tuy không nghiêm trọng, nhưng không được bị nhiễm lạnh, không chịu được cú sốc quá lớn. Cô vội vàng đỡ lấy Quan Quan, cuộn chặt chiếc áo lông trên người Quan Quan lại một chút, sau đó kéo vào nhà, hoàn toàn không chú ý đến, ở nơi cách họ đứng không xa, có một người đàn ông đang dõi theo họ, cho đến khi họ bước vào cổng mới quay người bước đi.

Kỳ nghỉ đông này, sức khỏe của Quan Quan không tốt, cũng rất ít nói. Đặc biệt là những khi Long Vịnh Thanh đi tìm Triệu Ngôn Thuyết học kèm, Quan Quan luôn kiếm có đủ kiểu để ở nhà, hoặc là bám lấy Triệu Ngôn Từ, bắt chơi điện tử cùng cậu. Nhờ có Quan Quan, Triệu Ngôn Từ dần dần mê mẩn các trò chơi điện tử, không quấy rối giờ học kèm nữa, làm Long Vịnh Thanh và Triệu Ngôn Thuyết có nhiều thời gian riêng ở bên nhau hơn, thậm chí khi mẹ Long đi ra ngoài, ông nội ngồi ngủ gà ngủ gật ở cửa, họ vẫn có thể lén lút nắm tay nhau, chòm qua cái bàn nhỏ, hôn má nhau nữa.

Tình yêu lén lén lút lút kiểu này, không phải nghi ngờ gì nữa, chính là việc làm điên dại nhất trong cuộc đời anh, nhưng rốt cuộc, anh vẫn lý trí hơn Long Vịnh Thanh nhiều. Bởi vì liên tục mười mấy ngày liền không nhìn thấy Quan Quan, anh không kìm được hỏi Long Vịnh Thanh, “Em nói với Quan Quan quan hệ của chúng mình rồi à?”

“Không.” Long Vịnh Thanh đang loay hoay với một bài tập, mặc dù Triệu Ngôn Thuyết đã giảng cho cô rồi nhưng cô vẫn chưa hiểu lắm, những công thức trông có vẻ na ná nhau đó không biết có liên quan gì đến bài tập này.

“Ồ, vậy mà anh cứ nghĩ em nói với cậu ấy chúng mình đang yêu nhau, muốn có không gian riêng, bắt cậu ấy tách Ngôn Từ ra nữa chứ.” Triệu Ngôn Thuyết cầm bút bi trong tay, hất tóc mái trước trán của Long Vịnh Thanh lên, tóc mái của cô rất dài, thường che mất đôi mắt, mà anh lại thích ngắm đôi mắt của cô, thường xuyên cố ý vén hết tóc mái của cô lên.

“Anh đừng nói nữa, làm giống như em xấu lắm ấy. Quan Quan là em trai em, em cũng biết thương nó mà, được chưa? Không thể lần nào cũng chỉ biết đưa Quan Quan ra lợi dụng như một công cụ được.” Long Vịnh Thanh ngẩng đầu, bĩu môi, thể hiện sự bất mãn với những lời nói vừa rồi của anh.

“À, hóa ra là em cũng có lương tâm.” Triệu Ngôn Thuyết nhéo mũi cô, cười nhạo cô. Bất chợt nhìn xuống bài tập cô đang giải được một nửa trên vở, nhíu mày lại, “Không phải giải như thế này, lúc này không phải anh đã nói với em rồi hay sao, trực tiếp áp dụng công thức vào là được, đây là bài tập dễ nhất mà, Long Vịnh Thanh, ở trong lớp em ngồi làm gì thế hả?”

Để người lớn không sinh nghi, sau giờ học kèm, Long Vịnh Thanh thường tự đi về nhà, không để Triệu Ngôn Thuyết tiễn cô. Mỗi khi về đến nhà, đều nhìn thấy ngay Quan Quan đang ngồi chơi điện tử với Triệu Ngôn Từ ở trong phòng, nở một nụ cười nhẹ ngay khi nhìn thấy cô, “Chị Vịnh Thanh, học kèm xong rồi à?”

“Ừ.” Long Vịnh Thanh vừa trả lời vừa đưa mắt nhìn vào máy chơi điện tử đang được kết nối vào với ti vi, nhìn thấy hai tay Triệu Ngôn Từ đang bận rộn, còn đôi tay của Quan Quan, hờ hững đặt trên những nút điều kiện, khi đánh nhau với quái vật, cũng hoàn toàn không tập trung.

“Anh Ngôn Từ thật lợi hại, lần nào em cũng thua.” Quan Quan ngẩng đầu, cười với cô.

Long Vịnh Thanh cười không nổi. Khi học kèm, Triệu Ngôn Thuyết có nhắc đến, cho rằng cô bảo Quan Quan tách Triệu Ngôn Từ ra để tạo không gian riêng cho họ, cô hoàn toàn không chú ý, thậm chí cho rằng Triệu Ngôn

Thuyết quá đa nghi, bây giờ xem ra, Triệu Ngôn Thuyết quả thật không hề đa nghi rồi.

Quan Quan căn bản không thích chơi điện tử, mà mỗi ngày lại ôm máy điện tử đi tìm Triệu Ngôn Từ, cứ quán lấy Ngôn Từ suốt, có lẽ là bởi vì muốn tạo không gian riêng cho cô và Triệu Ngôn Thuyết.

Long Vịnh Thanh nhìn thấy nụ cười trống rỗng của Quan Quan, bỗng nhiên cảm thấy ngứa mắt, liền nhảy qua rút ổ cắm của ti vi ra, tức giận hét ầm lên với Triệu Ngôn Từ đang dán mắt vào màn hình ti vi, “Triệu Ngôn Từ, trời tối rồi mà vẫn ngồi chơi được à, cậu có biết tim mạch của Quan Quan không tốt không hả? Mỗi ngày cứ bắt nó chơi điện tử với cậu, cậu muốn hại nó chết à?”

Triệu Ngôn Từ đang chơi rất hứng thú, bỗng nhiên màn hình tối đen, đang chuẩn bị nổi cáu, nghe thấy tiếng hét của Long Vịnh Thanh mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài, vỗ vỗ đầu, cười nói: “Ủa, hóa ra trời tối rồi à, chết cha, tớ còn chưa ăn trưa nữa.”

Lúc này, Long Vịnh Thanh mới như sực nhớ ra điều gì, lao vào bếp, nhìn thấy cơm canh cô để dành cho Triệu Ngôn Từ và Quan Quan vẫn còn y nguyên ở đó. Sắp đến Tết rồi, trạm điện và bệnh viện đều rất bận, ba Long và mẹ Long bình thường buổi trưa đều không về nhà ăn cơm, buổi tối cả hai đều phải tăng ca đến tám chín giờ tối cũng là chuyện bình thường, do đó, cơm trưa và cơm tối do cô và Vịnh Lục thay nhau nấu. Buổi trưa hôm nay, sau khi nấu cơm xong, cô vội vàng chạy đến nhà họ Triệu, dặn dò Vịnh Lục nhớ gọi hai người đang thoải mái chơi điện tử đó ăn trưa, nhưng, không hiểu thế nào mà hai người vẫn chưa ăn?

“Em có gọi hai người bọn họ, có điều họ chơi quá say sưa, chẳng nghe thấy mà thôi.” Vịnh Lục từ phòng bước ra, thái độ hơi khó chịu, “Anh Ngôn Từ thích chơi mấy trò chơi điện tử Quan Quan mang từ Nhật Bản sang, còn cảnh cáo em không được quấy rầy anh ấy, em biết làm sao được? Mẹ Triệu còn nhờ em kèm cặp cho anh ấy, kết quả là, mỗi ngày đều đến nhà mình,

chỉ biết đến mấy trò chơi điện tử, đến lúc đó em chẳng biết phải nói năng như thế nào với mẹ Triệu nữa.”

Quan Quan ngồi ở cái ghế nhỏ trước ti vi, lặng lẽ cúi đầu không nói gì, khuôn mặt hơi tái, cái tên Triệu Ngôn Từ thần kinh đó lại hoàn toàn không hiểu được sự trách móc, hờn ghen trong những lời nói của Vịnh Lục, một tay quàng vai Quan Quan, một tay xoa bụng, cười hềnh hếch, nói: “Quan Quan, anh em mình đi ăn cơm, ăn xong chơi tiếp, hôm nay anh nhất định phải chơi đến cùng.”

“Chơi cái đầu cậu, cút về nhà ngay cho tở.” Long Vịnh Thanh phẫn nộ đẩy Triệu Ngôn Từ ra, sau túm lấy cánh tay, kéo Ngôn Từ đuổi ra khỏi cửa.

Buổi tối, Quan Quan ngồi ngẩn ra một mình trong vườn, Long Vịnh Thanh đi đến, nhét túi nước nóng vào trong lòng cậu. Quan Quan hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn, thấy người đó là Long Vịnh Thanh, nhướn môi cười cười, “Chị Vịnh Thanh, chị không phải ở trong phòng làm bài tập à?”

“Mỗi ngày đều làm bài tập, chán chết đi được. Nếu không phải vì sang năm thi lên cấp ba, chị chẳng muốn vất vả, cực khổ ôn tập như thế này.” Long Vịnh Thanh vừa ngồi xuống bên cạnh Quan Quan, vừa nhăn nhó nhắc đến chuyện này.

Quan Quan chăm chú nhìn khuôn mặt của cô dưới ánh trăng, đôi mắt của Quan Quan lạnh lẽo mà cô đơn, “Chị Vịnh Thanh, chị phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh Ngôn Thuyết, anh ấy sẽ đối xử tốt với chị.”

“Hả?” Long Vịnh Thanh kinh ngạc, không ngờ Quan Quan đột nhiên lại nhắc đến chuyện này, cô mắc cỡ gãi đầu cười gượng, “Em đang nói gì thế? Cái gì mà phải ngoan ngoãn với anh ấy? Bọn chị có gì với nhau đâu.”

“Chị ra sức ôn tập như thế, không phải là muốn thi vào một trường với anh ấy sao?” Long Vịnh Thanh liên tiếp phủ nhận làm nụ cười của Quan Quan cũng trở nên lạnh lẽo, không biết Quan Quan lại nghĩ đến chuyện gì không vui, mặt mày tái nhợt, đôi môi cũng bắt đầu tái mét. Quan Quan căn bản không chờ Long Vịnh Thanh trả lời đã hỏi tiếp, những câu hỏi liên tục

như thế, cũng không biết là đang hỏi cô hay hỏi bản thân mình nữa: “Mỗi ngày đều ở bên nhau, chẳng nhẽ chị không thích anh ấy à? Dù sao em cũng đã nhận ra, tại sao lại phải giấu giếm? Tại sao lại lừa em? Em là người không đáng tin như vậy sao? Em sớm biết rằng, có một ngày chị sẽ bỏ em, em đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, nhưng trước khi đến ngày đó, tại sao chị không chia sẻ bớt nỗi đau khổ đó với em?”

“Quan Quan...” Long Vịnh Thanh hết hồn vì những câu nói của Tiểu Vi Trần, ban đầu những câu hỏi đó còn giống như đang trách móc cô, nhưng sau đó hình như có điều gì khác thường, “Quan Quan, em đang nói gì thế? Chị không bỏ rơi em đâu, em là em trai của chị, sao chị có thể bỏ rơi em được?”

Khuôn mặt Quan Quan trắng bệch như tờ giấy trắng, trong đôi mắt hiện lên màn sương mù ướt át, bộ dạng như sắp bật khóc, nhưng cuối cùng kìm lại không khóc, chỉ cúi đầu, lí nhí nói một câu tiếng Nhật: “あなたは嘘つきです!” Sau đó đứng dậy âm thầm trở về phòng.

Long Vịnh Thanh để tâm đến câu tiếng Nhật đó mãi, sau này mới cầu cứu Triệu Ngôn Thuyết, mất rất nhiều thời gian mới tra ra được nghĩa của câu nói đó, “あなたは嘘つきです!” - dịch sang tiếng Hoa có nghĩa là: Mọi người đều đang nói dối, mọi người đều là những kẻ lừa dối!

Ngày hôm sau, những bông tuyết nhỏ bay khắp trong không trung, thời tiết thật lạnh, Quan Quan cả ngày ở trong phòng không ra ngoài, mẹ Long xin nghỉ phép ở nhà chơi với Tiểu Vi Trần, Long Vịnh Thanh nghĩ Quan Quan đang giận mình không dám đến gần cậu, trong lòng cảm thấy day dứt, đi qua đi lại trước cửa phòng Quan Quan, nhưng mãi cho đến khi đi ngủ, cũng không dám mở miệng nói chuyện với Quan Quan.

Nửa đêm, cô thức dậy đi vệ sinh, vừa đi ra cửa đã thấy Quan Quan đứng một mình trong vườn, trên người mặc quần áo ngủ, bên ngoài khoác thêm chiếc áo lông, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Từ trên cao, những bông tuyết nhẹ nhàng bay xuống, rơi trên khuôn mặt lạnh đến tái xanh của Quan Quan, bóng dáng nhỏ nhắn đó, khuôn mặt u sầu nhìn nghiêng đó, làm Long

Vĩnh Thanh thót tim, cuống cuống chạy qua, cuộn chặt chiếc áo lông trên người Quan Quan lại, nổi nóng hỏi: “Quan Quan, em đang làm gì thế? Ngoài này rất lạnh, sao em ăn mặc như vậy mà chạy ra đây hả?”

Quan Quan đứng yên bất động, để mặc Long Vĩnh Thanh nhét hai cánh tay vào trong áo lông, giống như một con rối không có sức sống, lẩm bẩm: “Chị Vĩnh Thanh, đêm nay không có ngôi sao nào.”

“Khi tuyết rơi đương nhiên là không có sao rồi.” Long Vĩnh Thanh mặc áo lông vào cho Quan Quan, lại đặt hai tay của Quan Quan vào lòng mình, đồng thời muốn kéo cậu trở về phòng, nhưng cậu không nhúc nhích. Cho dù Long Vĩnh Thanh có cố kéo như thế nào, cậu vẫn cố thủ đứng ở trong khu vườn đầy tuyết, Long Vĩnh Thanh lo đến nỗi muốn bật khóc, “Quan Quan, em không biết cơ thể em không khỏe mạnh lắm à? Bị lạnh như vậy, nhớ khi lại ngất đi thì sao?”

Sở dĩ Long Vĩnh Thanh nói “lại ngất đi” là bởi vì, có lần Quan Quan bị cô hại đến mức ngất đi thật. Đó là lần đầu tiên Quan Quan đến nhà họ Long để nghỉ đông, lần đó tuyết rơi mãi, thời tiết rất lạnh, Long Vĩnh Thanh và Ngôn Từ hẹn nhau ra con sông sau núi để trượt băng, nhưng lại sợ mẹ Long bắt gặp, bị đánh đòn, thế là cô bắt Quan Quan đứng canh ở ngã đường cách con sông không xa, nhờ khi phát hiện ra bóng dáng của người lớn, phải lập tức ra hiệu báo tin cho hai người ngay. Cô và Triệu Ngôn Từ chơi ở trên con sông bị đóng băng đó suốt cả buổi chiều, Quan Quan cũng đứng gác cho họ ở đó suốt cả buổi chiều thật. Đợi khi hai người chơi chán định về nhà, mới phát hiện ra Quan Quan có gì đó khác thường, sắc mặt tái xanh, môi tím tái, trên đường về nhà, hai mắt nhắm nghiền, ngất đi luôn.

Có bài học lần đó, Long Vĩnh Thanh đâu dám để Quan Quan bị lạnh giữa trời tuyết như vậy nữa. Nhưng lần này, Quan Quan lại nói: “Chỉ có ở trong hoàn cảnh khắc nghiệt, trái tim em mới không bị đau, nhưng mà mẹ em mỗi ngày đều như vậy, từng ngày... từng ngày... Chị Vĩnh Thanh, em nghe mấy người giúp việc bàn tán với nhau, họ nói, nếu như mẹ không sinh em ra, bệnh tình có lẽ không nguy hiểm như vậy... Chị Vĩnh Thanh, mẹ có

thể chết bất cứ lúc nào, có thể lúc em đang ngủ, cũng có thể lúc em đang ăn cơm, cũng có thể lúc này khi em đang nói chuyện, mẹ đã chết rồi...”

Tay của Long Vịnh Thanh run lên, tim như bị búa tạ nện vào, cuối cùng cô đã hiểu một loạt câu hỏi kỳ lạ của cậu ngày hôm qua, rốt cuộc là có nghĩa gì, những câu hỏi đó, ban đầu có thể là đang hỏi cô, nhưng sau đó có lẽ là đang hỏi mẹ Quan Quan. Mẹ Long có nói, mẹ của Quan Quan là một người rất dịu dàng, để cậu đừng lo cho bà, bà luôn giấu bệnh tình của bà, mỗi lần phẫu thuật, cũng phải đợi cho đến khi đưa cậu đến Trung Quốc mới tiến hành, bà cho rằng như vậy mới tốt cho cậu, nhưng, có ai hiểu được những nỗi khổ trong lòng của cậu?

Nếu như Quan Quan ngốc một chút, không thông minh như vậy, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, có lẽ cậu đã rất hạnh phúc. Nhưng mà, cậu không ngốc, cái gì cậu cũng biết, nhưng lại phải giả vờ như không biết, luôn phải tạo ra hình tượng ngây thơ không biết gì, vâng theo ý nguyện của mẹ, sống một cuộc sống theo mong muốn của mẹ.

Long Vịnh Thanh lặng lẽ nhìn Quan Quan, cũng không biết phải an ủi thế nào, đành đứng đó với cậu một lúc lâu, rốt cuộc cũng không khuyên Quan Quan quay về phòng được, đành phải lấy thêm chăn, quần hai chị em lại, đứng ôm Quan Quan ở trong vườn, cùng ngắm trời đêm với cậu cho đến khi cậu ấy lặng lẽ ngủ ở trong lòng cô.

2.

Ngày hôm sau, trời cuối cùng cũng tạnh hơn một chút, chú Quan gọi điện thoại đến, bảo mấy ngày nữa sẽ cho người đến đón Quan Quan về Nhật Bản, vé máy bay đã mua xong rồi, sẽ có thể lên đường ngay.

Mấy ngày sau, ba mẹ Long dẫn Vịnh Thanh, Vịnh Lục ra sân bay tiễn Quan Quan. Trước khi lên máy bay, Quan Quan âm thầm nhét toàn bộ tiền tiêu vặt của mình vào tay Long Vịnh Thanh, mấy tờ một trăm tệ, làm Long Vịnh Thanh cảm thấy vô cùng sửng sốt, Quan Quan cười rất tươi với cô, nói: “Chị Vịnh Thanh, bây giờ chị đã có người yêu, phải mua vài bộ quần

áo mặc vào cho đẹp. Anh Ngôn Thuyết tốt như vậy, lại thông minh, nhất định có rất nhiều cô gái muốn theo đuổi, chị phải cố gắng lên.”

Khuôn mặt âm áp và mềm mại đó, lại làm Long Vịnh Thanh có chút hoài nghi, cậu bé u sầu đứng trong mưa tuyết ngấm trời khuya đêm hôm đó với cậu bé đang đứng trước mặt cô giờ đây, có phải là cùng một người hay không?

Trong khi cô đang ngẩn người, Quan Quan nhướn khóe môi lên, gio tay vuốt tóc cô, nói: “Chị Vịnh Thanh, chắc còn lâu nữa em mới đến thôn Long Sơn, chị phải chăm sóc mình cho thật tốt, đừng gây rối, kéo mẹ Long lại đánh cho đấy.”

Đây có phải là lời nói của em trai dành cho chị gái không? Long Vịnh Thanh không vừa ý chỉ vào trán Quan Quan, bĩu môi nói: “Em cứ lo cho em đi, ông cụ non.”

Sau đó người lớn, trẻ con lần lượt nói lời tạm biệt, đây cũng không phải là lần đầu tiên tiễn Quan Quan đi, e rằng chẳng ai nhận ra được sự khác biệt so với những lần trước. Sau khi về nhà, mẹ Long mới nói, ngày mười lăm tháng một là ngày tiến hành phẫu thuật của mẹ Quan Quan, tất cả việc này phải giấu Quan Quan. May mà phẫu thuật thành công, chú Quan mới dám cho người đến đón Quan Quan về.

Ngày mười lăm tháng một, cũng là ngày mà Quan Quan đứng nhìn trời đêm trong vườn. Hôm đó, Quan Quan nói, chị Vịnh Thanh, đêm nay không có ngôi sao nào. Lúc đó cô không hiểu ý của câu nói này, bây giờ suy nghĩ lại, cuối cùng cô đã hiểu được phần nào.

Đó lại là một câu chuyện làm cô thấy xấu hổ. Trước đây, khi Quan Quan ở trong khu vườn ở nhà bà đỡ, sau khi nghe câu chuyện về ngày sinh của cô xong, có phần không hiểu lắm, không hiểu tại sao Ngưu Lang và Chức Nữ lại ở hai bên sông Ngân Hà, trên đó không phải chỉ có các ngôi sao thôi ư? Quan Quan đã từng nghe nói đến sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ, nhưng vẫn không hiểu được, tại sao vào ngày bảy tháng bảy, họ vẫn có thể gặp nhau? Long Vịnh Thanh vốn đã không thông minh, thật sự cũng

không biết nên giải thích như thế nào về sự khác nhau giữa truyền thuyết và khoa học cho một người không hiểu tiếng Hoa lắm như Quan Quan, đành nói liều: “Bởi vì sau khi chết, người ta sẽ biến thành một ngôi sao trên trời, cho nên những ngôi sao trên trời cũng như con người ở dưới trần gian này vậy, dưới trần gian có một người chết đi, thì trên trời sẽ có thêm một ngôi sao, họ chỉ chuyển chỗ ở lên trên trời mà thôi, chẳng khác gì với trần gian cả, có thể gặp nhau là một chuyện rất bình thường.”

Bởi vì Quan Quan luôn tin tưởng rằng, người chết sẽ chuyển lên ở trên trời. Dưới trần gian có một người chết, trên trời sẽ có nhiều hơn một ngôi sao, cho nên Quan Quan cứ nhìn trời suốt, xem trên trời có thêm ngôi sao nào nữa không. Quan Quan biết ngày đó mẹ có cuộc phẫu thuật quan trọng, cậu sợ mẹ chết trên bàn mổ. Nhưng mà, ngày đó tuyết rơi cả ngày, trời âm u, đến đêm cũng không nhìn thấy sao, cho nên Quan Quan mới lặng lẽ nói với cô: “Chị Vĩnh Thanh, đêm nay không có ngôi sao nào.”

Long Vĩnh Thanh cúi đầu, lặng im một lúc lâu, trong túi vẫn có mấy trăm tệ Quan Quan nhét vào cho cô, cô cảm thấy những tờ tiền đó vẫn lưu lại hơi thở của Quan Quan, đang buồn bã cười với cô.

Mùa đông đó, ông trời sắp đặt sẽ xảy ra rất nhiều chuyện thì phải. Bữa cơm tối trước đêm giao thừa, ông nội của gia đình nhà họ Triệu nói chuyện với mấy cụ già cùng tuổi ở trong thôn, có uống vào một chút rượu, ban đêm tỉnh dậy đi vệ sinh, té ngã trước cửa phòng rồi nằm luôn ở đó. Nửa đêm ba Triệu cảm thấy trong lòng bất an, nói với mẹ Triệu rằng ông nằm mơ thấy người mẹ đã mất, trong mơ mẹ nói với ông rằng, đã đến lúc rồi, phải đưa ông đi thôi. Mẹ Triệu cảm thấy có gì đó khác thường, vội kéo ba Triệu ra khỏi giường, khoác áo vào qua xem bên ông nội thế nào, mới phát hiện ông nội nằm ở cửa phòng, ông đã đi về bên kia thế giới, cơ thể đã lạnh ngắt, nét mặt lại rất bình thản, giống như đã đi cùng bà nội rồi.

Gia đình họ Triệu có một cái Tết đầu buồn vô hạn, theo phong tục, trong bảy đêm đầu tiên sau khi người già mất, phải có con trai hoặc cháu đích tôn túc trực bên cạnh linh cữu. Bởi vì ba Triệu quá đau lòng, túc trực được ba đêm thì lăn ra ốm không dậy nổi, cho nên bốn ngày sau, quyết

định để Triệu Ngôn Thuyết và Triệu Ngôn Từ thay phiên nhau túc trực. Buổi tối khi đến phiên Triệu Ngôn Thuyết, Long Vịnh Thanh sẽ trốn nhà chạy qua đó, ở bên anh không rời nửa bước. Gia đình họ Triệu rất hiếu thuận, nghe nói quỳ trước linh cữu cả đêm, sẽ làm cho ông gặp nhiều thuận lợi khi đi lại dưới suối vàng, không bị những con quỷ nhỏ quấy rối, cũng không biết điều này có căn cứ gì không, cứ quỳ suốt cả một đêm trong linh đường, đến một người xảo quyết nhất, lười biếng nhất như Triệu Ngôn Từ cũng không dám làm biếng một phút nào, đừng nói đến người như Triệu Ngôn Thuyết.

Long Vịnh Thanh nắm lấy bàn tay giá lạnh của anh, cùng quỳ với anh, mặc dù từ đầu đến cuối, anh không hề rơi một giọt nước mắt nào, nhưng Long Vịnh Thanh biết, Triệu Ngôn Thuyết vừa khó gằn vừa mạnh mẽ này sẽ tuyệt đối không khóc trước mặt ông nội, chắc chắn anh muốn để ông nội yên tâm ra đi.

Đêm cuối cùng, Triệu Ngôn Thuyết không nỡ để cô chịu vất vả với anh, một mực bắt cô về nhà ngủ, nhưng Long Vịnh Thanh cũng rất cố chấp, quỳ trước linh đường, sống chết cũng không về.

“Chúng mình đang yêu nhau, thế thì ông nội của anh cũng là ông nội của em, em cũng phải túc trực bên linh cữu của ông chứ.” Cô kiên trì.

“Có tấm lòng này của em, anh và ông nội rất mừng. Nhưng chúng mình còn chưa kết hôn...” Triệu Ngôn Thuyết hai mắt đỏ hoe, giọng khàn khàn, nói năng mệt mỏi.

“Ông nội không đợi được đến lúc chúng ta kết hôn rồi.” Long Vịnh Thanh buồn bã, nhìn Triệu Ngôn Thuyết, nước mắt rung rung, “Chúng mình hãy nhân lúc linh hồn của ông chưa đi xa, hãy nói với ông nội chuyện của chúng ta, nếu không ông mãi mãi sẽ không được biết.”

Triệu Ngôn Thuyết sững người, một lúc sau mới lặng lẽ gật đầu, nắm lấy tay Long Vịnh Thanh, ngẩng đầu nhìn di ảnh của ông nội, nói: “Ông nội ơi, chúng cháu đang yêu nhau, tương lai sẽ kết hôn, ông nội có chúc phúc cho chúng cháu không ạ?”

Sau đó, hai người nắm tay nhau, quỳ cả một đêm. Khi trời sắp sáng, Long Vịnh Thanh sợ mẹ Triệu dậy sớm bắt gặp, nên mới bước thấp bước cao leo tường trở về.

3.

Rồi mùa đông đầy gió tuyết và tiêu điều cũng đi qua, mùa xuân lại đến, nỗi buồn đau của hai anh em nhà họ Triệu cũng dần tan theo băng tuyết, chôn sâu vào trong đáy lòng, nhạt nhòa dần, nụ cười cũng đã trở lại với họ.

Con người trên thế giới này, cho dù có vĩ đại, có đức hạnh tài năng, có ân tiện thấp hèn như thế nào đi chăng nữa, rồi cuối cùng cũng sẽ ra đi, người mất cũng đã mất rồi, người ở lại phải sống cho thật tốt, con đường tương lai trước mắt, người ở lại vẫn phải tiếp tục đi cho đến tận cuối cùng.

Học kỳ mới bắt đầu, Long Vịnh Thanh ngoan lên rất nhiều, bởi vì sau khi ông nội của gia đình nhà họ Triệu qua đời, cả nhà sẽ chuyển vào thành phố. Nếu như cô thi không đậu vào trường Nhất Trung, sẽ không thể nào học cùng trường với Triệu Ngôn Thuyết được, điều này cũng có nghĩa là, hai người họ sẽ không có cách nào gặp nhau. Nghĩ đến đây là Long Vịnh Thanh lại cảm thấy rầu rĩ, thế là bắt đầu chăm chỉ nghe giảng bài, cố gắng tự mình làm hết tất cả các bài tập của các môn học. Thời gian giải lao cũng không đi lung tung theo Triệu Ngôn Từ nữa, ngay cả khi đi vệ sinh cũng phải tranh thủ đọc nhẩm từ mới tiếng Anh.

Lớp học của Triệu Ngôn Từ ở ngay chân cầu thang, phía bên kia cầu thang là nhà vệ sinh nữ. Mỗi lần cô đi ngang qua lớp học của Triệu Ngôn Từ, anh đều đứng mai phục đằng sau cửa, sau đó đợi khi cô không chú ý, đột nhiên xông ra, dọa cho cô giật mình.

“Conversation... C-O-N-V”, Long Vịnh Thanh đang lẩm nhẩm đọc từ mới, đi về phía nhà vệ sinh, Triệu Ngôn Từ lại diễn lại trò cũ, đang định nhảy ra dọa cô, nhưng lại bị dáng vẻ của cô dọa cho hết hồn, hai mắt đăm

đăm, miệng thì lẩm bẩm, điệu bộ kỳ quái, vỗ vai cô từ đằng sau, kỳ lại hỏi: “Long Vịnh Thanh, cậu bị trúng

Tà? Lẩm bẩm cái gì thế?” ,“Cậu mới trúng tà ấy, đừng phiền tớ học từ mới.” Long Vịnh Thanh liếc Ngôn Từ một cái, tiếp tục nhìn vào từ mới viết trên lòng bàn tay, vừa đi vừa đọc, “C-O-V-E-R-S-A-T-I-O-N, conversation...”

Triệu Ngôn Từ bị bỏ rơi một cách lạnh lùng, khó hiểu nhìn theo bóng dáng cô một hồi lâu, chán chường bước vào lớp học.

Sau khi tan học, Ngôn Từ giả vờ vô tình hỏi Vịnh Lục: “Chị cậu dạo này làm cái trò quái quỷ gì thế? Sao tự nhiên lại đóng giả làm học sinh chăm chỉ thế hả?”

Vịnh Lục xách cặp bước ra khỏi đường, lấy tay vuốt lại mấy sợi tóc bị gió thổi tung lên, “Chắc là tâm huyết đang trào dâng, hôm qua em nghe chị nói với bố mẹ muốn thi vào trường Nhất Trung.”

“Trường Nhất Trung á? Dựa vào học lực của cô ấy hả? Điên rồi à?” Triệu Ngôn Từ kinh ngạc kêu to.

“Em cũng thấy vậy, trường Nhất Trung làm gì dễ vào như thế.” Vịnh Lục vuốt gọn lại mái tóc, chỉnh sửa lại cổ áo đồng phục của trường, ngay ngắn ngồi nghiêng một bên sau xe đạp. Một làn gió thổi đến, mái tóc dài bay bay, đẹp hết như một tiên nữ, thu hút rất nhiều ánh mắt xung quanh đó, chỉ có điều, cô người ở sau xe đạp của Triệu Ngôn Từ, các nam sinh cho dù có thèm muốn như thế nào cũng đành phải vứt bỏ mộng tưởng về cô, “Em cũng thi trường Nhất Trung, anh Ngôn Từ, anh định thi trường nào thế?”

Triệu Ngôn Từ không trả lời, đột nhiên đạp mạnh, phóng xe như bay, Vịnh Lục kêu lên thất thanh, vội vàng nắm chặt lấy áo của Ngôn Từ, đôi môi căng mọng được cô lén lút thoa một chút son dưỡng môi cong lên, vẽ ra một nụ cười ngọt ngào, e thẹn chỉ có riêng ở các bạn gái.

Trước khi nghỉ hè, kỳ thi lên cấp ba đến hẹn lại lên, thời tiết chớm hè không nóng nực lắm, bên trong bên ngoài phòng thi đều như nước sôi lửa

bỏ. Long Vịnh Thanh nước đến chân mới nhảy, trước kỳ thi, dùng nghị lực kinh người liên tục thức đêm một tuần liền, sau khi thi xong môn cuối cùng, kết quả là mệt quá sinh bệnh, nằm liệt giường không dậy nổi. Triệu Ngôn Thuyết ngồi bên cạnh giường cô, vừa đau lòng vừa không biết làm cách nào trách móc cô, “Thi không đậu cũng chẳng sao, làm gì mà em băt mạng thế?”

“Đúng rồi đó, chị thi vào trường Tứ Trung, Ngũ Trung, không phải là cũng đều là đi học sao? Mà cũng chẳng có ai kỳ vọng chị nhất định phải vào học trường Nhất Trung.” Vịnh Lục ngồi một bên cắn hạt dưa, lạnh lùng nói.

Long Vịnh Thanh toàn thân rã rời, đau đầu muốn chết, chẳng muốn nói gì, dứt khoát nhắm mắt ngủ tiếp.

Tiếp theo đó là điển nguyên vọng, Triệu Ngôn Thuyết, còn có cả Vịnh Lục, đương nhiên là chọn trường Nhất Trung, điều này đương nhiên là chẳng có gì phải băn khoăn, nhưng Long Vịnh Thanh, mặc kệ sự phản đối từ phía gia đình, cũng chọn trường Nhất Trung. Điều làm mọi người bất ngờ hơn nữa là Triệu Ngôn Từ cũng chọn trường Nhất Trung.

Đối diện với sự chất vấn của mọi người, Triệu Ngôn Từ chẳng thêm để ý, “Có gì đâu? Long Vịnh Thanh chọn vào đó được, chẳng nhẽ con không được? Lần này con thi rất tốt, mỗi tờ giấy thi con đều viết hết từ đầu đến cuối, chẳng để trắng tờ nào.”

“Ngôn Từ, con có cần phải suy nghĩ lại không?” Mẹ Triệu lo lắng.

“Con mặc kệ, không cho con học trường Nhất Trung, con sẽ không thêm đi học nữa, để con vào công ty của ba làm việc cũng được, dù sao mọi người cũng đều nghĩ con học hành chẳng đâu vào đâu.” Triệu Ngôn Từ giở lý sự cùn ra, mẹ Triệu bó tay, đành phải theo anh.

Có điều, may mà “ông trời không phụ lòng người”. Ngày công bố điểm thi, Long Vịnh Thanh bất ngờ đủ điểm đậu vào Nhất Trung, điểm thi vừa suýt soát điểm chuẩn, thoát hiểm được nhập học vào Nhất Trung, không

uống công cô nỗ lực cả một học kỳ. Còn Triệu Ngôn Từ, chưa từng chăm chỉ học hành ngày nào, đương nhiên là kết quả thi rất thảm hại, mặc dù chưa bị đếm ngược từ dưới lên, nhưng so với trạng nguyên toán học Triệu Ngôn Thuyết thì đúng là một trời một vực. Ba Triệu phần nộ dạy cho Triệu Ngôn Từ một bài học, Triệu Ngôn Thuyết đứng một bên nói giúp mãi, ba Triệu mới nguôi ngoai cơn giận. Ai ngờ, Triệu Ngôn Từ đột nhiên không biết điều nói một câu, “Ba, không phải ba có tiền sao? Ba xây cho trường Nhất Trung một cái thư viện gì đó, để hiệu trưởng phá lệ nhận con vào học.”

Ba Triệu đập bàn đứng dậy, “bốp, bốp” cho hai cái tát vào mặt Ngôn Từ, “Cái đồ không có chí tiến thủ, suốt ngày chỉ suy tính chuyện không đáng hoàng, sớm muộn gì cũng hỏng người.”

“Không cho con vào học trường Nhất Trung, con sẽ bỏ nhà ra đi.” Triệu Ngôn Từ bảo thủ đến ngạc nhiên, đổ thêm dầu vào lửa, hét lên.

Ba Triệu giận đến nổi tháo dây nịt ra, đánh cho Ngôn Từ một trận toi bời, cuối cùng phạt cậu bằng cách bắt quỳ cả đêm trước bài vị của ông nội. Cho dù có bị như vậy, Triệu Ngôn Từ cũng không vứt bỏ “ước mơ vĩ đại” vào học trường Nhất Trung, cho dù điểm thi cách điểm chuẩn gần những hai trăm điểm.

Thực ra có nhiều lúc, đạo lý chỉ là đạo lý mà thôi, nói rồi thì thôi, chẳng có phụ huynh nào vì đạo lý mà ép con mình vào đường chết cả, cho nên khi thấy Triệu Ngôn Từ sắp xếp hành lý, hơn nữa khi năm lần bảy lượt nhảy từ ban công tầng hai xuống lúc nửa đêm, chuẩn bị cho việc “bỏ nhà ra đi”, ba Triệu đành phải mất mặt, đến văn phòng của hiệu trưởng trường Nhất Trung uống trà suốt buổi chiều. Sau khi uống trà, trường Nhất Trung bắt đầu xây dựng nhà thi đấu bóng rổ qui mô lớn mà lâu nay do thiếu kinh phí không khởi công được. Và một buổi chiều nào đó, thư chuyển phát nhanh đến nhà của gia đình họ Triệu, mang đến một tờ thông báo nhập học có đóng dấu đỏ tươi của trường Nhất Trung.

Mùa hè này là khoảng thời gian nở mày nở mặt nhất trong đời của Long Vịnh Thanh, bởi vì cô sắp được vào học tại trường Nhất Trung, từ trước đến nay, Long Vịnh Thanh toàn bị làm tấm gương phản diện trong học tập, nay lại đột nhiên thi đậu vào trường Nhất Trung, làm cho một thôn làng không mấy lớn lắm bỗng chốc trở nên xôn xao, những vị phụ huynh có con cái không ham học, ùn ùn kéo nhau đến nhà mẹ Long để xin chia sẻ bí quyết dạy con, làm cách nào để con cái trở nên đam mê với học hành, thời gian đó, mẹ Long gần như trở thành một nữ minh tinh sáng giá.

“Ôi chao, thực ra tôi cũng có dạy dỗ gì đâu, chắc là bữa nay lớn rồi, tự hiểu ra mọi chuyện ấy mà.” Mẹ Long cũng không nói ra được nguyên nhân cụ thể, mỗi lần đều trả lời qua loa như vậy cho xong chuyện.

Trong kỳ nghỉ hè chuẩn bị lên cấp ba, không có bài tập gì cả, cũng không bị ba mẹ cần nhắc, Long Vịnh Thanh chơi đùa cực kỳ thoải mái và vui vẻ, nhiều lúc lặng lẽ kéo Triệu Ngôn Thuyết trốn đi hẹn hò ở những nơi vắng vẻ phía sau ngọn núi. Phong cảnh của thôn Long Sơn đúng là rất đẹp, đứng trên vách đá phía sau ngọn núi, có thể nhìn thấy rất rõ, từng vạt, từng vạt hoa màu xanh biếc trải dài về phía chân trời. Ở đó trồng đủ các loại cây nông nghiệp, khi gió thổi tới, sẽ mang theo từng làn hương thơm của hoa cỏ đại quỳen lẫn với mùi của bùn đất, rất mê hoặc lòng người.

Long Vịnh Thanh rất nghịch ngợm, nhiều khi nhân lúc Triệu Ngôn Thuyết đang ngồi đọc sách trên bãi cỏ, đột nhiên cô nhảy chồm lên từ phía sau, rồi cứ ôm lấy cổ anh như đĩa xôi, bắt anh cõng cô xuống núi cho bằng được, lúc đó cô mới buông tha. Có một lần, Long Vịnh Thanh lại nhảy chồm lên như thế, ai ngờ đúng lúc Triệu Ngôn Thuyết cúi người xuống buộc giày giầy, cô nhảy vào khoảng không, cả người suýt nữa bay vọt qua lưng anh, Triệu Ngôn Thuyết cũng không phòng bị, bị cô đâm vào đằng sau lưng, đột nhiên cả hai cùng lăn lông lốc xuống theo sườn dốc của chân núi. Sườn núi này không dốc lắm, cũng không có nhiều đá, trên đó mọc một thảm cỏ dày, giống như một tấm thảm dày bằng bông, cho dù lăn xuống cũng sẽ không bị thương. Cho dù như thế, Triệu Ngôn Thuyết vẫn ý thức

được phải ôm Long Vịnh Thanh vào lòng, lần đầu tiên được một người con trai ôm như thế này, Long Vịnh Thanh vừa căng thẳng vừa kích động, trái tim nhảy nhót tung bùng trong lồng ngực, cho đến khi chạm đất an toàn mới bùng tĩnh lại.

Đây là lần đầu tiên họ mặt đối mặt ôm nhau như thế này, cách một lớp vải mỏng của áo quần mùa hè, có thể cảm nhận được cơ thể ấm áp bất thường của người kia, Triệu Ngôn Thuyết mặt đỏ đến tận mang tai, có chút mắc cỡ định rời khỏi người cô, nhưng Long Vịnh Thanh lại giơ tay ra ôm lấy eo anh, cười hỉ hả ở trong lòng anh, “Triệu Ngôn Thuyết, hóa ra anh gầy như thế này à, trên người chẳng có chút thịt nào.”

“Em thì mập lắm hả? Mấy cục xương đâm anh đau chết đi được.” Triệu Ngôn Thuyết nghiêm mặt, xấu hổ quay người đi nơi khác. Vừa nói xong, lại thấy có gì không ổn, cảm thấy cứ ôm nhau như vậy không đúng lắm, nhưng làm cách nào cũng không nghĩ ra được, giống như bị thu hút bởi màu sắc rực rỡ của hoa anh túc, rõ ràng biết nó có độc, nhưng cũng không biết làm cách nào để dừng bị nó quyến rũ, vẫn chằm chằm giơ hai tay ra phía bông hoa đó.

“Vậy chúng ta cố gắng ăn nhiều vào, khi lớn lên trở thành hai bé bự, như vậy, sau này ôm nhau sẽ cảm thấy mềm mại hơn.” Long Vịnh Thanh dụi đầu, rí rả trong lòng anh, nói xong lại bật cười “hắc hắc”.

Triệu Ngôn Thuyết tưởng tượng ra dáng vẻ béo ú khi họ lớn lên, cũng cảm thấy buồn cười, hai người cứ thế nằm cười trên mặt đất. Lúc này, trên đầu họ đột nhiên vọng đến giọng nói ngạc nhiên của một người đàn ông, “Hai cháu đang làm gì thế?”

Hai người vội vàng rời nhau ra, có chút nhếch nhác bò trên cỏ dậy. Long Vịnh Thanh sợ chết khiếp, nghĩ rằng đã bị người quen trong thôn nhìn thấy, kết quả là ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện, hóa ra đó là người đàn ông kỳ lạ đã gặp hai lần trước công bệnh viện, nơi mẹ Long làm việc.

“Hai cháu đang yêu nhau à? Yêu sớm là không tốt đâu đấy.” Người đàn ông đó mặc một chiếc áo trắng tinh, đeo thêm một cặp kính gọng vàng,

người cao gầy, nhìn dáng vẻ rất thanh lịch, hai mày nhú chặt, nhìn Long Vịnh Thanh với ánh mắt đau lòng không thể nào che giấu được.

“Bớt lo chuyện người khác đi.”

Gặp người không quen, Long Vịnh Thanh “xùy” một tiếng, kéo Triệu Ngôn Thuyết chạy về phía thôn làng. Triệu Ngôn Thuyết bị cô kéo lấy tay chạy theo, mấy lần quay đầu nhìn người đàn ông đó, sau đó không kìm được hỏi Long Vịnh Thanh, “Em quen chú ấy à?”

“Không quen.” Long Vịnh Thanh bĩu môi, “Như bị thần kinh ấy, mỗi lần gặp mặt cứ bắt chuyện với em.”

“Sao anh cứ cảm thấy chú ấy trông rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.” Triệu Ngôn Thuyết kéo cánh tay của Long Vịnh Thanh, nói cô chạy chậm lại, từ từ lục lại trí nhớ những hình ảnh có liên quan đến người đàn ông đó, cuối cùng lấy tay đập vào đầu một cái, đột nhiên nhớ ra, “Anh nhớ ra rồi, năm ngoái sinh nhật của anh và Ngôn Từ, ba anh tổ chức tiệc mừng ở một khách sạn trong thành phố, trong số những người được mời có chú ấy, hình như là con trai của ông chủ tịch thị trấn, tên là Lâm Quốc Đống, không hiểu sao ba anh lại còn cãi nhau với chú ấy. Đợt trước nghe ba anh nói, vợ chú ấy vừa mới mất vì ốm đau gì đó, chú ấy mới ba mươi ba tuổi, lại không có con, cũng đáng thương lắm.”

Long Vịnh Thanh chẳng hứng thú với những chuyện nhảm nhí của người khác, kéo Triệu Ngôn Thuyết đi tiếp, “Mặc kệ ông ta có đáng thương hay không, em chỉ cầu mong sao chú ấy đừng nói chuyện này với mẹ em. À, mà chắc không đâu, em nhìn thấy ông ấy cãi nhau với mẹ em, cãi nhau to lắm, quan hệ giữa họ chắc chắn không tốt lắm đâu.”

Tiếp theo đó là những việc chuyện liên quan đến việc nhập học, sức khỏe của mẹ Quan Quan đã tốt hơn nhiều sau ca phẫu thuật đó, hy vọng được ở bên cạnh Quan Quan nhiều hơn, cho nên mùa hè năm nay, cậu không đến thôn Long Sơn. Mẹ Long chắc rất cô đơn, tập trung toàn bộ tinh lực lên người hai cô con gái Vịnh Thanh, Vịnh Lục sắp vào thành phố học, hơn nữa lại còn ở lại trong trường, cả ngày từ sáng đến tối cứ nhắc nhở hai

cô ra đó phải chú ý giữ gìn sức khỏe, không được ăn uống tầm bậy, phải giữ mối quan hệ tốt với các bạn trong phòng, không được cãi nhau, vân vân và vân vân.

Long Vịnh Thanh và Vịnh Lục cảm thấy phiền phức chết đi được, ngày mong đêm đợi, mong cho nhanh đến ngày nhập học.

Trước khi nhập học một ngày, mẹ Long uống say khướt, thất thố vỗ vai ba Long nói loạn lên.

“Ông thầy chưa, hai con gái của chúng ta đều đã lớn rồi, sắp vào học trường Nhất Trung rồi, ai có thể nuôi được hai cô con gái giỏi như vậy chứ? Anh Long, ngày đó ở trong bệnh viện, nuôi một đứa con gái chưa đủ, còn muốn nuôi thêm một đứa. Hai đứa thì sao nào? Đều do một tay tôi nuôi nấng, đều là những cô con gái ngoan của tôi, ai dám nói con gái của tôi không tốt, tôi sẽ liều mạng với người đó...”

Ba Long vỗ nhẹ vai mẹ, cười cười vỗ về mẹ, “Tú Phấn, được rồi, được rồi đó, đang có con gái ở đây, có cái không nói được đâu, đừng nói nữa...”

Nghe những lời nói của mẹ Long, Vịnh Thanh và Vịnh Lục mấy ngày trước còn chê mẹ lắm lời, nay lại bật khóc ngon lành trên bàn ăn. Long Vịnh Thanh khóc rõ to, bởi vì cô biết, cô và Vịnh Lục, có một người không phải là con đẻ của ba mẹ Long, vào giây phút này đây, Long Vịnh Thanh thật muốn nói cho Vịnh Lục biết, nói với Vịnh Lục rằng, cho dù một trong hai người, ai là đứa không phải con ruột đó, cũng đều không sao cả, bởi vì họ có chung ba mẹ. Cho dù mỗi ngày đều cãi nhau, quan hệ giữa hai người cũng không tốt, nhưng họ mãi mãi vẫn là những người chị em tốt thân thiết.

Mùa hè trước khi nhập học, gia đình nhà họ Triệu chính thức chuyển vào thành phố, mà trường Nhất Trung cách nhà trong thành phố của họ rất gần, mẹ Triệu không cho hai anh em ở trong trường, còn qui định buổi trưa và buổi chiều phải về nhà ăn cơm. Thời gian hẹn hò lén lút của Long Vịnh Thanh và Triệu Ngôn Thuyết đương nhiên ít đi rất nhiều, thế là sau khi tan học, thư viện trở thành nơi hẹn hò quan trọng của họ.

Anh em gia đình nhà họ Triệu là anh em sinh đôi, giống nhau như đúc thì không nói làm gì, lại rất đẹp trai, ai cũng có tài năng riêng, gia thế lại tốt, cho nên vừa đến Nhất Trung đã trở thành đối tượng chú ý của mọi người. Hai người chơi thân thiết với họ nhất là Vịnh Thanh và Vịnh Lục, đương nhiên cũng được mọi người biết đến, mọi người đều biết, hai cặp sinh đôi này chơi với nhau từ thời tiểu học, quan hệ rất tốt, cho nên dù giữa họ có nảy ra quan hệ khác thường đi chăng nữa cũng không dễ gì bị người khác phát giác.

Triệu Ngôn Thuyết là người quản lý thư viện, mỗi buổi chiều sau khi tan học phải đến thư viện, giúp thầy giáo xếp lại các loại sách. Thư viện của trường cấp ba này rất lớn, sách cũng rất nhiều, nhưng người đến đọc sách thì lại rất ít, các thầy cô giáo cũng lười biếng, nên trực tiếp giao chìa khóa cho Triệu Ngôn Thuyết, để sau khi anh sắp xếp sách xong, thì cứ khóa cửa thư viện rồi về nhà. Thế nên, thư viện đã trở thành nơi hẹn hò quan trọng của họ.

Người đến mượn sách không nhiều, khi Triệu Ngôn Thuyết rảnh rỗi, sẽ ngồi tựa lưng vào dưới giá sách cùng Long Vịnh Thanh, hoặc là cùng nhau đọc một quyển sách, hoặc là nói những chuyện trên trời dưới đất, lại hoặc là nữa, anh đọc sách, còn cô cảm thấy vô vị, dựa đầu vào vai anh ngủ thiếp đi. Anh thích nắm lấy tay cô khi đang ngủ, bàn tay của anh khác với bàn tay bần thủ, đen đúa của bọn con trai trong thôn, tay của anh rất sạch sẽ, ngón tay trắng trẻo thon dài, đặt lên tay cô, ấm áp mà mạnh mẽ. Nhiều lúc nắm lâu quá, mồ hôi sẽ rịn ra từ lòng bàn tay của anh, trong giấc mơ, cô sẽ thường mơ thấy mình đang bị bao bọc trong thế giới ẩm ướt, giống như mầm cây đang cuộn tròn trong mặt đất, được nước và đất đai bao bọc, không những không cảm thấy buồn phiền, ngược lại có cảm giác an toàn không nói nên lời.

Lần đầu tiên hôn nhau, cũng là ở trong thư viện đó. Anh với tư thế đang ngồi trên mặt đất, đưa môi sang bên này. Rõ ràng là do cô đề nghị trước, nhưng khi cảm giác được hơi thở anh đang đến gần, tự nhiên cô bắt đầu cảm thấy căng thẳng, hai mắt nhắm chặt, cả cơ thể run rẩy, quên luôn cả

hít thở, mà anh cũng không có kinh nghiệm, chỉ biết dán môi lên môi cô, còn tiếp theo, hoàn toàn không biết phải tiến hành như thế nào. Cơ thể hai người cứ quán quýt như vậy rất lâu, xung quanh rất yên tĩnh, thậm chí họ còn nghe thấy tiếng trái tim đang đập to như tiếng sấm của nhau, cô cảm thấy sắp chết vì ngạt thở, nhưng vẫn không dám nhúc nhích, cho đến khi quyển sách trên đầu gối anh rớt xuống nền nhà, “loạch xoạch” vang lên một tiếng, họ mới như bị điện giật, mặt mũi đỏ gay, rời khỏi nhau.

Không khí lúc đó cực kỳ mắc cỡ, tiểu quản gia của cô chỉ số thông minh là hai trăm, nhưng tình trường là số không, một khuôn mặt tinh tế còn đỏ hơn cả khuôn mặt của cô. Cô xấu hổ chết đi được, vô tình liếc nhìn quyển sách rơi trên mặt đất, quyển sách đó được lật đến trang cuối cùng, trên đó có một câu: “Cô rong chơi trong miền tình yêu đó, niềm vui đó cả đời không thể nói ra được...”

“Có tên của hai bọn mình này.” Cô mừng rỡ ngẩng đầu lên nhìn anh nói to, khuôn mặt nhỏ hưng phấn đỏ lên.

Anh nhào người qua xem, cũng cười theo, “*Vĩnh Thanh* bất khả *Ngôn Thuyết...*”

Cảnh tượng hôm đó, cho dù thời gian có trôi qua bao nhiêu năm đi chăng nữa, cô cũng có thể nhớ rất rõ ràng, trang cuối cùng của một quyển sách, dòng thứ ba đếm ngược từ dưới lên, có tên của cô và anh, “Cả đời không thể nói ra”, “*Vĩnh Thanh*” không thể “*Ngôn Thuyết*”. Họ cùng phát hiện bí mật này, cảm thấy vui mừng khôn xiết, nhưng lại không để ý rằng, giữa tên của hai người có sự hiện diện của hai chữ “không thể”, không thể bên nhau, giống như ông Trời đã an bài trước vậy.

Chương 6: Người nhu nhược làm sao dám nói tiếng yêu?

Nếu như thật sự có ngày đó, cô nghĩ, người đầu tiên trốn chạy nhất định là cô, sau đó ở một nơi xa xôi, không ngừng lừa gạt bản thân, dùng khả năng đặc biệt đã luyện được trước đó để thay đổi ký ức, giả làm một người có bố mẹ khỏe mạnh, giả vờ vui vẻ để tiếp tục sống.

1.

Tình yêu ngọt ngào đó đi theo suốt những năm tháng học cấp ba trong những năm sau đó, có sự bầu bạn của Triệu Ngôn Thuyết, trong ngôi trường nổi tiếng khắt khe này, Long Vịnh Thanh không cảm thấy buồn chán, chỉ có điều cô vẫn không ham học hành lắm, trong giờ học thường không tập trung, thành tích luôn xoay vòng trong mười người học kém lớp, dần dần, cô và Triệu Ngôn Từ bị các thầy cô giáo liệt vào nhóm “vô vọng đối với các trường đại học danh tiếng”.

Khi thi đại học, Triệu Ngôn Thuyết sợ cô lại bạt mạng như lần cô thi lên cấp ba, sợ cô mệt lại sinh bệnh nặng, cũng không nỡ ép cô, cứ để cho cô thoải mái tinh thần thi cử, thi như thế nào cũng chẳng sao cả, dù sao anh cũng sẽ thi vào trường đại học tốt, tương lai sẽ có công việc tốt, anh sẽ nuôi cô.

Long Vịnh Thanh ôm tinh thần thoải mái như vậy bước vào phòng thi, kết quả là phát huy rất tốt, cuối cùng đậu vào một trường đại học xếp hạng ba. Địa chỉ của trường đại học đó ở thành phố S, ngày nhận được giấy thông báo nhập học, cô vui mừng khôn xiết, không do dự chọn ngay chuyên ngành dễ nhất của trường đại học đó... ngành nghệ thuật làm vườn.

Còn Triệu Ngôn Thuyết và Vịnh Lục cùng thi vào một trường đại học nổi tiếng ở một thành phố gần đó, điểm thi của Triệu Ngôn Từ vẫn cứ kém đến mức chẳng buồn nhắc đến. Khi chọn trường, ba Triệu vút cho anh một

đồng các danh sách, giới thiệu các trường mà chỉ cần đóng tiền là có thể vào học, Ngôn Từ tùy tiện chỉ vào một trường, giống như đang đùa, chọn một trường dạy nghề gần trường của Long Vịnh Thanh nhất, học nghề sửa chữa xe ô tô.

Ba mẹ Triệu gửi gắm hết niềm hy vọng vào Triệu Ngôn Thuyết, cũng không buồn tức giận với Triệu Ngôn Từ nữa. Triệu Ngôn Từ nhàn rỗi vui vẻ, sau khi thi xong, suốt cả mùa hè cứ lông bông ở bên ngoài suốt, nhiều lúc còn chạy đến thôn Long Sơn tìm Long Vịnh Thanh, sau đó cứ ở lý trong nhà Long Vịnh Thanh đến mấy ngày, chẳng chịu quay về nhà trong thành phố.

Mùa hè sắp lên đại học này thực sự buồn chán đối với Long Vịnh Thanh, không những cô chẳng được gặp Triệu Ngôn Thuyết, mà còn bị Triệu Ngôn Từ đeo bám, bắt cô chơi mấy trò chơi điện tử Quan Quan để lại. Cô vốn chẳng thích mấy trò chơi điện tử, nhưng cũng không cách nào từ chối được, bởi vì chỉ cần cô từ chối, Ngôn Từ lại nửa đùa nửa thật nhào sang bóp cổ cô, hoặc là đẩy cô ngã lên trên giường, đánh nhau như ngày còn nhỏ. Nhưng xét cho cùng họ đã không còn nhỏ nữa, làm sao có thể chơi vô tư như trước đây được nữa? Có một lần, họ đang đánh nhau không ai chịu thua ai ở trên giường, mẹ Long đột nhiên đẩy cửa bước vào, nhìn thấy hai người đang đè nhau ra đánh nhau trên giường, mặt đánh lại, hét âm lên, “Hai đứa cút ra ngoài mau, như vậy còn ra cái thể thống gì nữa hả?” rồi đập cửa đi ra ngoài.

“Tại cậu cả đấy, nhờ mẹ tớ hiểu lầm thì sao?” Long Vịnh Thanh đẩy Triệu Ngôn Từ ra, vội vàng bò dậy, bực tức đá cho Triệu Ngôn Từ vẫn đang còn nằm trên giường cô một phát, sau đó xuống giường mang dép vào. Từ khe cửa, cô nhìn thấy Vịnh Lục đang đứng ở bên ngoài, từ khe cửa đó trừng mắt nhìn cô.

Cô biết, lần này không những bị mẹ Long hiểu lầm, còn bị cả Vịnh Lục hiểu lầm nữa.

Sau đó là những lời răn đe của mẹ Long và ba Long, cuối cùng phạt không cho cô ăn cơm. Buổi tối, sau khi đứng ngoài cửa làm mỗi hai tiếng cho lũ muỗi, còn kẻ cầm đầu gây ra tội lỗi Triệu Ngôn Từ lại làm như không xảy ra chuyện gì, cầm một cái đèn gà từ trong cửa đi ra, cười gian trá với cô, đã làm sai rồi mà còn không biết điều, “Ai bảo cậu không chơi điện tử với tớ? Đáng đời. Với trình độ đó của cậu, tớ chịu chơi với cậu đã xem như là coi trọng cậu lắm rồi đây. Nếu như có Quan Quan ở đây, tớ thêm vào chơi với cậu.”

Long Vịnh Thanh đang không vui, nghe nhắc đến tên Quan Quan, trong lòng bỗng nhiên chùng xuống.

Đã mấy năm rồi, Quan Quan không đến thôn Long Sơn nghỉ hè nghỉ Đông nữa, cô cũng đã nhờ mẹ Long hỏi thăm chú Quan tình hình của Quan Quan, nhưng mỗi lần cũng đều là những thông tin sáo rỗng như “Nó rất tốt”, “Không cần phải nhớ nhung quá.”

Sau đó Long Vịnh Thanh lại nhớ Triệu Ngôn Thuyết, nhờ anh tìm ba Triệu hỏi thăm tình hình, lúc đó mới biết, thực ra chú Quan cũng đã lâu không về Nhật Bản, cũng có nghĩa là, mấy năm rồi chú chưa hề gặp Quan Quan.

Mẹ Long nói, bệnh tình của mẹ Quan Quan kéo dài đến tận bây giờ đã là kỳ tích rồi, bây giờ sống được ngày nào tốt ngày ấy, đã hoàn toàn vứt bỏ điều trị, mà chú Quan và anh trai Quan Nhã Dương không chấp nhận với sự thật là bà ấy có thể chết bất kỳ lúc nào, trốn tránh suốt, không dám về Nhật Bản thăm bà ấy. Chỉ Quan Quan, một mình túc trực bên cạnh mẹ cả ngày, việc học cũng phải nhờ giáo viên về nhà dạy kèm...

Biết được tin tức này, Long Vịnh Thanh trốn vào căn phòng Quan Quan từng ở, khóc rất lâu. Thực ra cô không cách nào tưởng tượng được, cũng không dám tưởng tượng, đối mặt với một người mẹ sắp chết, đối mặt với sự lựa chọn trốn chạy chỉ vì một câu nói “không chấp nhận sự thật”, ba và anh trai gần mấy năm không lộ diện, Quan Quan tro troi một mình không ai giúp đỡ, đã làm cách nào mà có thể tự mình trèo chống được? Làm

cách nào để vừa chăm sóc, an ủi mẹ, vừa mong ngóng được gặp mặt ba và anh trai? Làm sao để vượt qua những đêm dài tít tắp trong tuyệt vọng ấy được...

Sau khi khóc xong, một mình cô vào thành phố tìm Triệu Ngôn Thuyết, nói anh nghĩ cách gọi điện thoại cho Quan Quan. Bởi vì những gia đình bình thường sẽ không mở dịch vụ gọi điện thoại quốc tế, cho nên Triệu Ngôn Thuyết đành phải đưa Long Vịnh Thanh đến công ty của ba Triệu. Điện thoại đổ chuông rất lâu mới có người nhắc máy, nói toàn tiếng Nhật, giọng nói nhẹ nhàng, giống như vừa phải chạy tới, trong tiếng nói có mang theo hơi thở gấp gáp.

“Là Quan Quan phải không?” Long Vịnh Thanh không hiểu tiếng Nhật, nhưng cô nhận ra giọng nói của Quan Quan, hai tay nắm ống nghe, sốt ruột hỏi, “Là Quan Quan phải không? Chị là Long Vịnh Thanh, Long Vịnh Thanh ở thôn Long Sơn.”

“Chị Vịnh Thanh ạ?” Quan Quan vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, dùng tiếng Hoa hỏi lại một lần, “Chị Vịnh Thanh hả? Em không nghe nhầm đây chứ, chị Vịnh Thanh, có thật là chị không?”

“Là chị thật mà, Quan Quan, đã lâu không gặp rồi...” Cô muốn hỏi “Em khỏe không?” Nhưng mấy chữ này nặng gần cả tạ, mắc ở trong lòng, không cách nào nói ra được. Có khỏe không? Làm sao mà khỏe cho được? Nhưng nếu như cô hỏi, Quan Quan nhất định sẽ trả lời, “Em rất khỏe, chị Vịnh Thanh, chị đừng lo cho em.” Thế thì, hỏi như vậy có ý nghĩa gì đâu? Thế là cô âm thầm đổi chủ đề, “Quan Quan, bọn chị đều đã học đại học cả rồi, lần sau đến đây gặp bọn chị, chắc chắn em sẽ bị giật mình, chị đã cao một mét sáu rồi, Vịnh Lục cao hơn chị hai centimét, anh Ngôn Thuyết và Ngôn Tử còn kinh khủng hơn nữa, sắp cao đến một mét tám rồi...”

Cô kể lể một loạt chuyện, Quan Quan bên kia yên lặng lắng nghe. Một lúc sau mới nghe tiếng cười nhẹ, than thở, “Chị Vịnh Thanh, em rất nhớ mọi người, nhưng không cách nào vứt bỏ mẹ lại được. Đợi đến khi bệnh của mẹ tốt hơn, em sẽ lập tức về thôn Long Sơn thăm mọi người.”

Sống mũi của Long Vịnh Thanh cay cay, còn muốn nói gì đó, nhưng nghe thấy có tiếng bước chân chạy đến, tiếp đó là tiếng gọi khẩn thiết, nói tiếng Nhật, Long Vịnh Thanh nghe không hiểu. Quan Quan dùng tiếng Nhật trả lời bên đó, tiếp theo vội vàng xin lỗi Long Vịnh Thanh: “Xin lỗi, chị Vịnh Thanh, em phải đi nấu thức ăn dinh dưỡng cho mẹ rồi, sau này chúng ta nói chuyện tiếp...”

“Nhà em không phải có người giúp việc và người chuyên chăm sóc mẹ à? Sao mấy việc này mà em phải làm?” Long Vịnh Thanh nhíu mày, đau lòng hỏi.

“Thức ăn dinh dưỡng của mẹ đều là công việc của người chuyên chăm sóc mẹ, nhưng người trước đó vụng về quá. Có lần còn đổ hết bát canh lên người mẹ em, cho nên em cho người ta nghỉ việc rồi, người mới còn chưa đến, cho nên em đành phải tự làm, thực ra tìm một người thạo việc không dễ, em đã cho năm người nghỉ việc rồi, làm những việc này cũng đã quen rồi. Chị Vịnh Thanh, thật sự là không nói chuyện với chị được nữa, mấy người giúp việc đang gọi em, em đã dặn dò họ, ai cũng không được động vào thức ăn của mẹ em, cho nên canh của mẹ em đang sôi, họ cũng không dám động vào, em phải vào đó xem mới được...”

Quan Quan nói một tràng vừa nhanh vừa gấp, sau đó gác điện thoại, đi luôn, Long Vịnh Thanh vẫn đứng đó cảm ổng nghe, cảm rất lâu mà không buông ra. Cô ngăn người ra khoảng nửa phút, “cạch” một tiếng, bỗng nhiên vút luôn điện thoại, phần nộ quay đầu hét lên với Triệu Ngôn Thuyết: “Ngôn Thuyết, anh có biết số điện thoại của chú Quan không? Em phải nói cho chú ấy biết, con trai nhỏ của chú ấy, Quan Quan nhỏ hơn chúng ta hai tuổi đó, hiện nay đang làm gì? Cậu ấy đang ở lứa tuổi đi học, không được đi học thì không nói làm gì, bây giờ là một người quản gia của gia đình bên Nhật Bản, cái việc sa thải người làm ở trong nhà, là công việc mà những đứa con trai bằng tuổi cậu ấy phải suy nghĩ hay sao? Giờ này, đáng lẽ cậu ấy phải được đi đá bóng với bạn bè, mỗi ngày vui vẻ bàn tán xem đội bóng nào mạnh hơn mới phải chứ? Cái gì mà không dám chấp nhận sự thật,

TMD^[1], họ không dám chấp nhận sự thật, dựa vào cái gì mà bắt Quan Quan một mình chấp nhận sự thật đó? Dựa vào cái gì?”

[1] TMD: Một câu chữ thể.

May mà lúc này ba Triệu đi họp, không có ở văn phòng, thư ký ở bên ngoài hết hồn khi nghe thấy tiếng động ở phía trong, hoảng hốt chạy vào xem. Triệu Ngôn Thuyết nhẹ nhàng đưa tay ra hiệu, bảo không có việc gì, để cô ấy đi ra ngoài trước, sau đó đi đến bên cạnh Long Vịnh Thanh, nhẹ nhàng xoa vai cô, “Vịnh Thanh, thực ra, chúng ta không có tư cách gì để trách chú Quan, mình không ở trong hoàn cảnh đó, chúng ta không có cách nào đặt mình vào vị trí đó để hiểu hết được cảm nhận của họ. Em thử nghĩ xem, nếu người đang bị bệnh sắp ra đi là mẹ Long, người đầu tiên muốn trốn chạy, không chấp nhận sự thật đó sẽ là ai chứ?”

“Đừng nói những đạo lý to tát quá với em, em không muốn nghe.” Long Vịnh Thanh tức giận bưng bưng, làm gì nghe những lời khuyên của Triệu Ngôn Thuyết, mặt tối sầm lại đẩy anh ra, xông thẳng ra khỏi văn phòng.

Thực ra, Long Vịnh Thanh cũng đang giận bản thân mình, khi ở thôn Long Sơn, cái gì Quan Quan cũng lo cho cô, không biết chịu thay cho cô bao nhiêu trận đánh, cũng không biết đã nói dối giùm cô biết bao nhiêu lần, bây giờ Quan Quan phải một mình trèo chống nhiều việc như thế, cô lại chẳng giúp được gì. Ngoài việc đòi công bằng cho Quan Quan, nổi giận, trách mắng chú Quan và Quan Nhã Dương qua điện thoại ra, những việc khác đều không làm được... Cô cảm thấy mình thật bất lực.

Về đến nhà, Long Vịnh Thanh rầu rĩ không vui suốt mấy ngày liền. Cô cũng đã từng suy nghĩ kỹ những lời nói của Triệu Ngôn Thuyết, nghĩ rằng, nếu người bị bệnh sắp chết đó là mẹ Long, người đầu tiên trốn chạy không chấp nhận sự thật đó sẽ là ai.

Sẽ là ai? Trong ngôi nhà này, người nhát gan nhất, hèn nhát nhất, ngoài cô ra còn có ai đâu?

Đúng vậy, nếu quả thật có ngày hôm đó, cô nghĩ, người đầu tiên trốn chạy...

Bởi vì quá yêu, cho nên không cách nào chấp nhận người mình yêu thương ra đi, thà rằng thay đổi ký ức, trong tim cô, trong tiềm thức của cô, suy nghĩ chân thực đúng là như vậy!

Nếu bản thân mình cũng là người hèn nhát, vậy thì, cô làm gì có tư cách giận chú Quan và Quan Nhã Dương chứ?

2.

Mùa hè buồn chán rồi cũng qua nhanh, chẳng mấy chốc lại đến ngày nhập học vào đại học. Ba Triệu đích thân lái xe đưa Triệu Ngôn Thuyết đến trường học, bởi vì cùng một trường, nên cũng tiện chở Vĩnh Lục đi luôn, còn Triệu Ngôn Từ làm người ta mất mặt bị vứt một bên, ba Triệu dứt khoát không thèm quan tâm hỏi han, cử một tài xế đưa anh đi. Trước khi đi, Triệu Ngôn Từ lấy lý do trường gần, phải vòng về thôn Long Sơn, chở Long Vĩnh Thanh đi cùng.

Trái ngược với sự khô khan và buồn chán ở trường cấp ba, môi trường của trường đại học hạng ba này, đối với một người thích lông bông như Long Vĩnh Thanh thì đúng là thiên đường. Xa nhà rồi, bên cạnh lại không có Triệu Ngôn Thuyết quản lý, cô thoải mái rong chơi khắp nơi, ngày nào cũng trốn học đi gặp bạn bè mới với Triệu Ngôn Từ, chơi bởi xả láng. Triệu Ngôn Từ đẹp trai, biết đánh nhau, gia đình lại có tiền, đi đến đâu cũng được mọi người hoan nghênh đón chào, đặc biệt là những học sinh, thanh niên chơi bởi lêu lổng ở trong trường và trên đường phố. Chẳng bao lâu sau, tên tuổi của Triệu Ngôn Từ đã lan rộng trên các con đường có trường đại học xung quanh đó, hơn một nửa những thanh niên, học sinh ham chơi đó, gặp Ngôn Từ phải mời anh hút thuốc, đâm lưng, gọi anh là anh Ngôn Từ. Mà Long Vĩnh Thanh suốt ngày được Ngôn Từ kéo theo bên mình, lâu dần, những người đó liền cười đùa gọi cô là “chị dâu”, mỗi lúc như vậy, Triệu Ngôn Từ luôn kích động, nhảy lên, nửa thật nửa đùa đánh cho người ta một trận, “Chị dâu cái gì, đây là người anh em, người bạn tốt của anh, không

phải là cái quan hệ chán ngắt ấy đâu, sau này phải biết quan sát một chút, gọi là chị Vĩnh Thanh nghe chưa?”

Long Vĩnh Thanh mặc dù chẳng hề ủng hộ việc Triệu Ngôn Từ cứ hờ ra là đánh người, nhưng lại rất hài lòng với câu nói này. Họ quả thật là bạn tốt, hơn thế nữa, phải làm bạn tốt cả đời, điều này đã được xác định từ hồi còn nhỏ, không ai được thay đổi cả.

“Anh còn nói Ngôn Từ thích em, tuyệt đối không có khả năng, bây giờ ai bảo em qua lại với Ngôn Từ liền bị cậu ấy đánh cho một trận, đây là biểu hiện của việc thích người khác à? Xùy, lại đọc sách à, anh thông minh thật, chỉ có duy nhất việc này, xem ra anh đã nhầm rồi.” Cuối tuần, Long Vĩnh Thanh trốn đi sang thành phố bên cạnh, âm thầm hẹn hò với Triệu Ngôn Thuyết, không chỉ nói một lần với anh như vậy.

“Thật không?” Triệu Ngôn Thuyết và cô dựa vào vai nhau ngồi trên thảm cỏ trong công viên Sâm Lâm. Diện tích của công viên này rất lớn, cho dù lượng khách cuối tuần rất đông cũng không thấy ồn ào, hơn nữa họ cố ý chọn những nơi vắng vẻ yên tĩnh, xung quanh gần như không nhìn thấy ai. Nghe những lời cô nói, anh cũng không cãi, cúi đầu lật một quyển sách nguyên tác tiếng anh. Anh học chuyên ngành tài chính, bài vở rất nhiều, hơn nữa anh lại chọn học ba ngoại ngữ, thời gian ở trường, ngoài ăn cơm là học bài, đến việc đi vệ sinh mà còn bị anh bảo là tốn thời gian, đúng là khác nhau một trời một vực so với tư tưởng tệ hại của Long Vĩnh Thanh, vào đại học chỉ để dễ tìm được việc làm, “Anh cũng hy vọng là anh đoán sai rồi.”

“Chắc chắn là anh nhầm rồi, em và Ngôn Từ cho dù có ôm nhau lăn trên giường, cũng chẳng có cảm giác gì cả.” Long Vĩnh Thanh bĩu môi, dựa đầu vào vai anh, móc điện thoại trong túi anh ra, tự tìm trò chơi cho mình, “Thực ra chúng ta đều đã lớn rồi, hơn nữa cũng không phải là mối quan hệ xấu xa gì, chắc chẳng cần phải giấu giấu giếm giếm gì nữa rồi nhỉ? Mỗi lần các bạn trong lớp đi giao lưu kết bạn tâm giao, em không biết có nên đi cùng hay không, nếu đi, em cảm thấy có lỗi với anh, nếu không đi, lại bị bạn bè cười nhạo, bảo giả làm ra vẻ thuần khiết.”

Triệu Ngôn Thuyết đang chăm chú vào quyển sách tiếng anh trên tay, không nghe rõ cô đang nói gì, chỉ nghe thấy mấy chữ kết bạn tâm giao, con ghen nổi lên, nhúu mày không vui nhìn cô, “Giao lưu kết bạn? Em nói em đi giao lưu kết bạn hả?”

“Anh ghen à?” Long Vịnh Thanh thấy anh hiểu lầm cũng chẳng thèm giải thích, cười “hí hí” nháy mắt với anh, hình như rất thích nhìn thấy dáng vẻ lên cơn ghen của anh, cố ý lừa anh, nói: “Đúng rồi, em không chỉ đi giao lưu kết bạn tâm giao, hơn nữa còn làm vương làm tướng ở quán bar đó, mọi người đều gọi em là nữ vương quán bar nữa... Đợi đã, cái cô Giang Lệ Vũ này là ai? Sao bọn anh lại gọi cho nhau nhiều thế này?”

Cô nghịch điện thoại của anh, không tránh khỏi việc mở nhật ký cuộc gọi ra, nhìn thấy có ba mươi cuộc gọi, tất cả đều là số của một cô gái, ngay lập tức nâng cao cảnh giác, vội vàng mở tin nhắn ra, quả nhiên hai người nhắn tin cho nhau cũng rất nhiều lần. Không ngờ có một tin nhắn với nội dung như sau: Đợi em một lát, em sẽ đến ngay, hơn nữa sẽ mang cho anh một niềm vui bất ngờ, anh chờ nhé.

Nhìn thấy tin nhắn thân mật như vậy, Long Vịnh Thanh nổi cơn ghen lên, đưa màn hình đến sát mắt anh, phần nộ chất vẫn anh, “Mỗi ngày đều gọi điện, nhắn tin, liên lạc mật thiết hơn giữa anh và em, người con gái này rốt cuộc là ai?”

“Long Vịnh Thanh, em có biết không, tin nhắn và nhật ký cuộc gọi thuộc về bí mật cá nhân, sao em lại tùy tiện mở ra xem như vậy?” Triệu Ngôn Thuyết vươn tay ra chụp lấy điện thoại.

Anh vốn là một người đàng hoàng, đối với những vấn đề về đạo đức và lễ nghĩa, anh vốn có những quy tắc bảo thủ không phù hợp với độ tuổi, yêu người không biết xấu hổ như Long Vịnh Thanh quả đúng là một kỳ tích. Anh không hiểu tại sao, nhưng vẫn cứ cảm thấy ngọt ngào như ăn mật, hơn nữa còn không bao giờ chê bai cô điều gì, sẽ dạy dỗ cô một lúc mới bắt đầu giải thích, cũng giống như dạy bảo cô lúc còn nhỏ, phải tự mình làm bài tập vậy, đơn thuần là chinh đón cô theo phản xạ có điều kiện, không hề có ý gì

khác. Nhưng những lời nói lần này, Long Vịnh Thanh lại nghĩ khác, giống như sau khi bị cô phát hiện bí mật anh đang qua lại với người khác, thẹn quá hóa giận mới dạy dỗ cô, cô càng nổi điên, không thèm quan tâm đến cái gì nữa, giật lại điện thoại gọi điện cho Giang Lệ Vũ.

Có người bắt điện thoại ngay, cô không đợi cho bên kia nói gì, hét luôn một câu, “Tôi cảnh cáo cô, lần sau tránh xa Triệu Ngôn Thuyết một chút, nếu không...”

Triệu Ngôn Thuyết quả thật không ngờ được Long Vịnh Thanh lại dám làm việc bất lịch sự như thế ngay trước mặt mình, khuôn mặt biến sắc, chồm qua giật mạnh điện thoại, vừa ngăn Long Vịnh Thanh lại, vừa xin lỗi người phía đầu dây bên kia.

“Xin lỗi nhé, chỉ là một chút hiểu lầm... Ồ, đúng vậy... Không hiểu phép tắc lắm... xin lỗi...”

Xen kẽ là tiếng la hét của Long Vịnh Thanh, sau khi bị người ta cười nhạo cho một trận, tắt điện thoại, Triệu Ngôn Thuyết cảm thấy mình chẳng còn chút tôn nghiêm nào cả, lại sợ Long Vịnh Thanh gọi điện làm phiền người ta, anh đành phải tháo pin ra, vứt vào hồ nước bên cạnh thảm cỏ.

“Triệu Ngôn Thuyết, anh thả tôi ra, rốt cuộc anh có ý gì hả? Người con gái đó là ai?”

Người ta nói, người phụ nữ đáng sợ nhất là khi lên cơn ghen, Triệu Ngôn Thuyết bây giờ mới thấu hiểu được điều này, anh vất vả lắm mới giữ Long Vịnh Thanh lại được, khó khăn lắm mới giữ không cho tay chân của cô đánh đấm loạn xạ, nhưng không cách nào ngăn được tiếng la hét của cô, cuối cùng không còn cách nào, đành phải cúi người xuống, dùng môi mình chặn miệng cô lại.

Rất nhiều người nói, hai người đang yêu ở xa nhau, kéo nhau lên giường là việc làm đầu tiên khi gặp mặt. Họ chưa phát triển đến mức độ đó, khi gặp nhau, chỉ lén lút trốn vào trong nhà vệ sinh, hôn nhau rất lâu trong đó, gửi gắm hết nỗi khổ sở vì nhớ nhung vào những nụ hôn.

Mặc dù đã hôn rất nhiều lần, nhưng Long Vịnh Thanh vẫn chẳng khá lên được chút nào. Chỉ cần môi của Triệu Ngôn Thuyết dán lên môi cô, cả người cô lập tức mềm nhũn, cả người tê dại không nhúc nhích nổi, cơn giận trước đó cũng đã lắng xuống ít nhiều.

Triệu Ngôn Thuyết hôn cô, thấy cô đã bình tĩnh trở lại, mới dần dần nhích môi ra, cách khuôn mặt cô khoảng một centimét, nhìn cô, “Đó là bạn học của anh, bài tập điều tra thị trường của học kỳ này, hai bọn anh ở chung một nhóm, phải viết báo cáo với nhau. Tin nhắn em đọc được, là những tin nhắn bọn anh hẹn gặp nhau thảo luận về báo cáo, địa điểm là căng tin sinh viên của trường, nói như vậy em vừa ý rồi chứ?”

“Thật à?” Cô trề đôi môi bị hôn hơi sưng lên, có vẻ không hài lòng lắm.

“Thật mà.” Anh chăm chú gật đầu.

“Anh thề?” Cô vẫn không tha.

“Anh thề!”

Anh cúi đầu cọ cọ vào mũi cô, hôn lên môi cô lần nữa. Hôn được một chút, Long Vịnh Thanh tình cảm lại trào dâng, đẩy nhẹ anh ra, cười gian ghé sát vào tai anh thì thào, “Triệu Ngôn Thuyết, anh có muốn làm không?”

“Làm cái gì?” Triệu Ngôn Thuyết theo phản xạ có điều kiện hỏi lại, vừa hỏi xong lại cảm thấy câu hỏi của mình ngu ngốc không chịu nổi, vừa ngượng vừa xấu hổ bỏ dẫy từ người cô, nghiêm mặt trách móc cô, “Những lời này mà em cũng nói được à?”

“Sao lại không nói được?” Long Vịnh Thanh lè lưỡi với anh, “Anh là người yêu của em, sao em lại không nói được? Hơn nữa, em chờ anh mở miệng nói ra, thì phải chờ đến bao giờ? Tám mươi tuổi hay là chín mươi tuổi?”

“Nói tóm lại, bây giờ không được, chúng ta vẫn đang là học sinh.” Khuôn mặt Triệu Ngôn Thuyết ửng đỏ.

“Triệu Ngôn Thuyết, anh đúng là bằng chứng sống của đá hóa thạch.” Long Vịnh Thanh không vui ngồi dậy, ghé sát vào anh tiếp tục hỏi, “Vậy khi gặp em, anh có động lòng không? Chẳng nhẽ anh chẳng hề muốn em chút nào...”

“Long Vịnh Thanh...” Triệu Ngôn Thuyết nghiêm mặt lại, nhíu mày, điệu bộ kỳ cục, “Em còn nói linh tinh, anh sẽ về trường ngay lập tức, anh chẳng có thời gian ở đây để làm loạn với em đâu.”

“Em làm loạn?” Long Vịnh Thanh như một con mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy cả người lên, chỉ vào Triệu Ngôn Thuyết chát vắn: “Bây giờ anh muốn đuổi em phải không? Anh không muốn nhìn thấy em thì cứ nói thẳng, không cần phải vòng vo như vậy.”

“Anh chỉ nói em là đừng làm loạn, có nói không muốn nhìn thấy em đâu?” Triệu Ngôn Thuyết thấy cô trở mặt còn nhanh hơn cả trở lòng bàn tay, cảm thấy thực sự bị cô đánh gục.

Từ nhỏ đến lớn, Long Vịnh Thanh, tiểu yêu tinh chuyên dày vò người khác không hề thay đổi, vô lại, mặt dày, làm việc không tính đến hậu quả, những cuộc hẹn hò từ khi vào đại học cũng vậy. Trong đầu cô hình như không có sự tồn tại của cụm từ “thông báo trước”, từ trước đến nay đều là, tối hôm trước đột nhiên gọi điện thoại, báo ngày mai sẽ đến. Mỗi khi như vậy, cho dù anh như thế nào đi chăng nữa, cũng phải lập tức gác công việc lại, đi chơi cùng cô, cũng giống như lần này, để có thời gian rảnh cho ngày hôm nay, đêm qua anh đã thức trọn đêm viết báo cáo, chưa ngủ phút nào, buổi sáng phải vội vàng chạy ra bến xe đón cô, còn cô, ăn no ngủ kỹ, hoàn toàn không quan tâm đến nổi vất vả của anh, kéo anh đi chơi khắp nơi. Khó khăn lắm mới được ngồi nghỉ một chút, cô lại năm lần bảy lượt gây chuyện, không ngừng giày vò anh, anh thật sự cảm thấy mệt chết đi được, anh ngồi lặng lẽ, quay đầu đi nơi khác, quyết định lạnh nhạt với cô một lúc, để cô tự thức tỉnh về những hành vi của mình.

Nhưng mà trong từ điển của Long Vịnh Thanh căn bản không hề có hai từ thức tỉnh, Triệu Ngôn Thuyết không thèm để ý đến cô, cô chỉ nghĩ là,

điều cô nghi ngờ đã được chứng minh, cô phần nộ giờ chân lên đá vào anh.

Bấp chân của Triệu Ngôn Thuyết bị đôi giày da của cô đá trúng mấy lần, đau buốt từng đợt, nhưng cô vẫn chẳng tỏ ra áy náy chút nào cả. Lúc đó anh cũng phát bực, mặt đánh lại hét lên với cô, “Long VỊnh Thanh, chính cái kiểu được nuông chiều rồi ngang ngược, thích gì làm nấy của em làm người ta cảm thấy chán ghét. Đúng vậy, anh không muốn nhìn thấy em, em đi đi.”

Câu nói này vừa ra khỏi cửa miệng, không những Long VỊnh Thanh, đến cả Triệu Ngôn Thuyết cũng sững sờ, không khí ngưng ngập khoảng vài giây, Long VỊnh Thanh phần nộ quay lưng, bỏ chạy như bay ra khỏi công viên.

3.

Sau khi chạy ra khỏi công viên Sâm Lâm một lúc, Triệu Ngôn Thuyết cũng không hề đuổi theo, một mình Long VỊnh Thanh đi lững thững trên con đường xa lạ, cô cúi đầu, đếm bước chân mình, càng đếm càng thấy tâm trạng nặng nề.

Ba ngàn sáu trăm tám mươi chín... Ba ngàn sáu trăm chín mươi... Ba ngàn sáu trăm chín mươi một...

Cô đã đi được ba ngàn sáu trăm chín mươi một bước chân, không kể lúc bắt đầu chạy, đi đúng một tiếng đồng hồ.

Trước đây cũng đã từng cãi nhau, nhưng lần nào, cô nhiều nhất chỉ đi khoảng ba bước, anh nhất định sẽ đuổi theo. Cho dù cô không nói gì, giận dữ, làm mặt lạnh không nói gì với anh, anh tuyệt đối cũng sẽ không để cô đi một mình với quãng đường dài như vậy, anh luôn lặng lẽ đi theo. Cho đến khi cô không giận nữa, quay đầu lại pha trò với anh, anh mới nhíu mày, bước nhanh lên vài bước, nắm lấy tay cô, đi tiếp về phía trước.

Cảm giác mát mát lớn dần trong lồng ngực, lần đầu tiên trong đời Long VỊnh Thanh có cảm giác đau đớn. Cô đứng ở vạch kẻ đường dành cho người đi bộ ở ngã tư chờ đèn xanh, không đếm bước chân mình được nữa,

cô đành đếm những vạch đen trắng ở trước mặt, hình như chỉ có như vậy mới có thể chuyển hướng chú ý của mình sang nơi khác, mới không cảm thấy trong lòng mình mỗi lúc một đau đớn hơn.

Thực ra cô cũng không hề đề tiện như thế, không nhất quyết bắt anh phải làm gì, hỏi những câu về quan hệ nam nữ, chẳng qua muốn thử anh một chút, xem vị trí của mình trong trái tim anh, muốn xác nhận lại lần nữa, nhiều năm trôi qua như vậy rồi, bản thân mình còn có sức hấp dẫn đối với anh nữa hay không. Trước đây khi còn ở thôn Long Sơn, cô cảm thấy rất tự tin về bản thân mình, nhưng sau khi đến thành phố S học đại học, cô dần dần mất đi sự tự tin, vẻ ngoài không thuộc dạng xuất sắc nhất, đầu óc cũng không thông minh, tương lai rõ ràng là rất mù mịt. Con một gạo chờ anh đến nuôi, rốt cuộc còn điểm gì để đáng cho anh ấy yêu?

Cho nên, cô muốn có một vài ràng buộc với anh ấy hơn. Về đầu óc, đương nhiên cô không bằng anh, vậy thì ít nhất, ở những mặt khác...

Anh hoàn toàn không hiểu nỗi sợ hãi trong lòng cô, cô vốn không đề tiện như vậy, nói ra những lời đó, bản thân cô cũng cảm thấy rất khó xử, lại còn bị anh trách móc, không còn gì tội tệ hơn việc này nữa rồi.

Long Vịnh Thanh đá vào vỏ lon nước ngọt ai vút lung tung dưới chân mình, tâm trạng suy sụp, cánh tay đập vào ba lô sau lưng, mới đột ngột nhớ ra, cô mới xin ba Long mua di động cho mình. Lần này đến, cô định sẽ âm thầm lén lút nhập số điện thoại của mình vào máy của anh, sau đó trên đường về, nhắn tin cho anh, làm cho anh hết hồn. Việc này bây giờ, xem như không còn có khả năng nữa rồi.

Thời gian buồn bã trôi qua chậm rì, cô tưởng rằng đã đợi rất lâu rồi, nhưng thực ra mới đợi được vài giây. Đèn xanh chưa bật lên, bên cạnh có người không tuân thủ luật lệ giao thông, vội vàng đi qua đường, tinh thần đang hoang mang, tưởng đèn xanh bật lên rồi, cũng đi theo người đó, hoàn toàn không để ý rằng, trên đường vẫn có xe qua lại, một chiếc xe taxi đang lao đến, vốn đang định tăng tốc, nhân lúc đèn xanh vẫn còn vài giây cuối cùng, phóng qua con đường rộng rãi này, ai biết rằng, đúng lúc này, Long

Vịnh Thanh cũng đang hoang mang đi qua bên này đường. Đúng vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc đó, thời điểm có thể xảy ra thảm kịch này, may mắn thay, đằng sau có người dùng hết sức bình sinh kéo cô lại, mới có thể kéo cô từ Quỷ môn quan trở về.

Long Vịnh Thanh đang đi bình thường, đột nhiên có người kéo giật ngược lại một phát, cả người ngã lộn về phía sau, nằm đè lên một người nào đó. Lúc này, cô mới định thần lại, nhìn thấy một chiếc xe taxi chỉ cách cô vài milimét vọt qua trước mặt cô, còn ân nhân vừa kéo cô lại đang nằm phía dưới, làm đậm thịt cho cô.

“Xin lỗi ạ... Đè phải chú rồi...” Long Vịnh Thanh bừng tỉnh, như vừa quay lại nhân gian, vội vàng bò dậy khỏi “ân nhân”, vừa xin lỗi, vừa cảm ơn, “Cảm ơn... Cảm ơn đã cứu cháu.”

“Không sao...” “Ân nhân” hình như bị té không nhẹ, nghiêng người ôm lấy cánh tay, mặt cũng đang cúi xuống, hình như rất đau đớn, dưới cánh tay hình như có máu rịn ra, chứng tỏ lúc nãy ngã xuống, cánh tay chạm đất trước nên bị thương.

Long Vịnh Thanh rất áy náy, đưa tay ra đỡ người đó, mới nhìn thấy khuôn mặt người đó đang từ từ ngẩng lên, cô sững người ngay lập tức, “Lâm Quốc Đống”.

Đúng là Lâm Quốc Đống, Long Vịnh Thanh đã từng gặp người đàn ông kỳ lạ này mấy lần ở quê, mấy năm rồi không gặp nhưng ông cũng chẳng có gì thay đổi, chỉ là bây giờ nửa người đang nằm trên mặt đất, trông có vẻ hơi thê thảm.

Ở thành phố xa xôi cách thôn Long Sơn mấy trăm ki lô mét này mà vẫn gặp người mình hơi không ưa, Long Vịnh Thanh khó tránh khỏi cảm thấy chán nản, nhưng nghĩ lại người này vừa cứu mình, cô cũng không thể nào bất lịch sự, quay người bỏ đi như trước đây, đành phải rầu rĩ hỏi thăm một tiếng, “Tại sao lại là chú? Chú có sao không ạ? Có cần đi bệnh viện không?”

“Không sao, không sao.” Thấy Long Vịnh Thanh không quay người đi, ngược lại còn cúi xuống nói chuyện nhiều như vậy, Lâm Quốc Đống sợ hãi lắc đầu liên tục, “Bị thương một chút này không sao đâu, chỉ cần cháu không bị sao là tốt rồi.”

“Chú nói vậy là sao? Muốn cháu áy náy ă?” Long Vịnh Thanh thật ra không quen được một người xa lạ tỏ ra quá quan tâm, nghe thấy khó chịu, thế là xịu mặt lại, đỡ ông dậy.

“Không phải, không phải, ý chú là bị thương một chút như vậy, không cần đi bệnh viện, chú tự băng bó được...” Lâm Quốc Đống đứng dậy, chân hơi run run, hình như chân cũng bị thương. Nhìn thấy dáng vẻ Lâm Quốc Đống như vậy, cho dù không thích người này như thế nào đi chăng nữa, Long Vịnh Thanh cũng cảm thấy day dứt, vội vàng ngắt lời, “Hay là cứ đi bệnh viện đi, nhờ may nhiễm trùng thì sao?”

Lâm Quốc Đống không từ chối nữa, nói xe của ông đậu cách đây không xa lắm, bảo ông dìu cô qua đó. Hai người lên xe, đến bệnh viện gần nhất, lấy sổ, vào khám, tất cả đều thuận lợi, vết thương ở trên tay không sao, chỉ bị thương ngoài da, khâu hai mũi là xong, vết thương ở chân lại hơi phiền phức, mặc dù nhìn thì không sao, nhưng không đi đứng bình thường được, bác sĩ nghi ngờ khớp gân ở chân có vấn đề, bắt Lâm Quốc Đống phải nằm viện hai ngày.

Việc này làm Long Vịnh Thanh hơi khó xử, “Chú nằm viện theo dõi, chắc không cần cháu ở lại phải không, cháu cãi nhau với bạn, chẳng biết đi đâu, cũng không có tiền ở nhà khách, chú xem như vậy được không? Cháu về trường trước, cháu để lại số điện thoại cho chú. Nếu như xảy ra chuyện gì, chứ cứ gọi điện cho cháu, tiền điều trị cháu sẽ nói với ba mẹ, nghĩ cách gửi lại cho chú.”

Lâm Quốc Đống vốn định nói không cần cô phải trả tiền điều trị, nhưng vừa nghe Long Vịnh Thanh nói đưa số điện thoại, liền vội vàng gật đầu, lúc gần đi, còn hỏi Long Vịnh Thanh có tiền đi xe về thành phố S hay không, nếu như không có, có thể cho cô mượn tạm.

“Không cần đâu ạ, cháu còn tiền đi xe, cháu không nghèo đến mức đấy đâu, hơn nữa là cháu mắc nợ chú, sao còn cầm tiền của chú được?” Long Vịnh Thanh dần dần có cảm tình với người đàn ông vốn rất đáng ghét này, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy hơi nghi ngờ, làm sao Lâm Quốc Đồng biết cô về thành phố S? Lúc này cô chỉ nói, ở đây không có chỗ nào để đi, phải về trường trước, không hề nói trường mình ở thành phố S, làm sao mà ông biết được? Có điều, sau đó cô liền nghĩ, có lẽ ông vô tình nhìn thấy mình ở thành phố S, hơn nữa mình hại ông bị thương, trong lòng đã rất áy náy rồi, nên cũng không nghĩ nhiều nữa, để lại số điện thoại rồi ra khỏi bệnh viện.

4.

Ra khỏi bệnh viện, cô gọi một chiếc xe đến trường của Triệu Ngôn Thuyết, trước khi quay về trường ghé thăm Vịnh Lục một lát, nhân tiện... À, nhân tiện xem Triệu Ngôn Thuyết đã về chưa. Nếu anh không đi tìm cô thật, đã quay về ký túc xá, vậy thì sau này, cô không thèm đến tìm anh nữa. Mặc dù cô chẳng có chí khí, chẳng có tiền đồ, nhưng cô vẫn còn có chút ít sĩ diện nhỏ nhoi.

Xuống khỏi xe taxi, từ đằng xa, cô đã nhìn thấy huy hiệu sáng chói của trường đại học Q, nhiều nữ sinh viên dịu dàng, xinh đẹp ôm cặp sách ra ra vào vào trước cổng trường, cảnh tượng tích cực phấn đấu đó đúng là khác hẳn một trời một vực với một trường đại học hạng ba như trường của cô, cô đứng ở cổng trường, ngắm cái huy hiệu biểu tượng cho sự kỳ tài xuất chúng kia, sự tự ti và nỗi mất mát đã bị cô chôn sâu trong tim lại trỗi dậy lần nữa, nó lớn dần lên thành hình thù mà cô không thể nào tưởng tượng được, hai chân cô như bị đóng chặt xuống mặt đất, không cách nào đi tiếp được nữa.

Lúc này, đột nhiên điện thoại di động trong ba lô đổ chuông. Cô lấy máy ra, là một số lạ hoặc cô chưa từng gặp, do dự một lúc rồi nhấn nút nghe. Phía bên kia điện thoại truyền đến tiếng thổi vi vu của gió, tiếp theo là một giọng nói quen thuộc, giống như ở một nơi xa xôi nào đó vọng lại, “Chị Vịnh Thanh, bây giờ chị đang ở đâu? Em muốn gặp chị.”

Giọng nói này, mặc dù trầm hơn nhiều so với mấy năm trước đây, nhưng ngữ điệu mềm mại, cách phát âm pha lẫn ngữ điệu của người Nhật Bản rất đặc biệt này, chắc chắn không phải ai khác, là Quan Quan.

“Quan Quan?” Cô nghi hoặc hỏi lại, có chút không tin vào tai mình, ba Long gửi điện thoại di động này cho cô, cô mới nhận được một ngày, số điện thoại chỉ có ba mẹ Long mới biết, cô còn chưa kịp nói cho Vịnh Lục và Ngôn Từ biết nữa, làm sao Quan Quan biết được?

“Là em, chị Vịnh Thanh, em đến thôn Long Sơn, hỏi ba Long địa chỉ trường và số điện thoại của chị, bây giờ em đang ở dưới ký túc xá của sinh viên nữ, các bạn học của chị nói với em, chị đi ra ngoài, chưa về, bây giờ chị ở đâu? Em muốn đi tìm chị.” Giọng nói của Quan Quan rất gấp gáp, mang theo cả sự mệt mỏi không che giấu được nữa.

“Em đến Trung Quốc rồi à?” Long Vịnh Thanh kinh ngạc, đồng thời không thể không nghĩ đến một vấn đề khác, thế thì mẹ Quan Quan giờ ra sao? Không hiểu tại sao, nghĩ đến đây, cô có một dự cảm không lành, “Chị ở một thành phố gần đó, ở trường của Vịnh Lục, lát nữa sẽ về ngay, đợi...”

Cô chưa nói xong, đã bị ngắt lời. Quan Quan nghe cô nói ra vị trí của cô, chẳng suy nghĩ gì cả, nói luôn: “Em sẽ qua đó ngay, chị Vịnh Thanh, chị nhất định phải chờ em.”

Sau đó dập điện thoại ngay, Long Vịnh Thanh còn không có cơ hội nói “Đừng đến, chị sẽ về ngay” nữa.

Hoặc nói cách khác, thực ra trong lòng cô cũng muốn Quan Quan đến đây. Quan Quan đến đây rồi, ít nhất cô cũng đường đường chính chính có lý do đi tìm Triệu Ngôn Thuyết, bạn cũ gặp nhau, vẫn còn có thể diện hơn là tức tối bỏ đi, còn dai như đĩa muối đi giảng hòa với anh.

Với suy nghĩ này, tạm thời cô không cần đến đại học Q nữa, thế nên cô quay người, đi qua con đường bên cạnh trường, tìm một khách sạn nhỏ cho thuê phòng theo giờ gần đó, định vào đó ngủ một lúc, nhưng sau khi vào đó mới phát hiện, khách sạn này mở ra hình như để dành cho sinh viên “thực

hành chuyện người lớn”. Cô mới đi vào một chút, nhìn thấy ba, bốn cặp nam nữ sinh viên tay trong tay từ trong đó bước ra, cô vòng qua mấy đôi nam nữ đó, cầm chìa khóa bước vào phòng mình, đóng cửa phòng lại, ngã lên trên giường, chẳng bao lâu sau chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô đang ngủ ngon, điện thoại di động báo chuông nhận được tin nhắn, cô lơ mơ mở điện thoại xem, là tin nhắn của Lâm Quốc Đống, hỏi cô đã về thành phố S chưa, nói vết thương của mình không sao, không cần cô phải trả tiền điều trị, cuối cùng còn có một câu nói lạ lùng: “Mấy năm nay cháu sống rất tốt, thực ra chú không nên làm phiền cháu, nhưng chú không kiềm chế được bản thân mình, bởi vì hiện nay, cháu là niềm hy vọng duy nhất để chú trên cõi đời này.”

Long Vịnh Thanh đang ngủ mơ màng, chỉ đọc được một nửa, rồi nhân nút quay trở lại, mắt nhắm mắt mở đánh hai chữ, “cảm ơn”. Cảm ơn Lâm Quốc Đống không bắt cô trả tiền điều trị, câu nói lạ lùng sau đó, cô không hề đọc được.

Buông điện thoại xuống, lại ngủ trên một lúc. Khi trời sắp tối, cuối cùng cô cũng nhận được điện thoại của Quan Quan, Quan Quan nói đã đến trước cổng trường đại học Q, hỏi cô đang ở đâu, cô ngồi dậy, nhìn lên móc chìa khóa ở đầu giường, mơ hồ trả lời, “Khách sạn Di Tình ở con đường bên cạnh đại học Q, phòng 334, chị nghĩ chắc phải hai tiếng nữa em mới tới, nên đi tìm chỗ ngủ một lúc.”

Sau khi dập điện thoại khoảng năm phút, cô nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, “cốc, cốc, cốc” vang lên một tràng, cô nhảy xuống giường, vuốt gọn mái tóc ngắn ngang vai, mở cửa phòng, lập tức bị một chàng trai đầy nét bụi trần ôm trọn vào lòng.

“Chị Vịnh Thanh, cuối cùng đã gặp được chị rồi.”

Chàng trai đó thì thảo bên tai cô, mặc dù cô biết người đến là ai, nhưng mà quả thật cũng bị người đó làm cho hết hồn. Họ không gặp nhau đã mấy năm rồi, Quan Quan đứng trước mặt cô đây, ngoài khuôn mặt vẫn còn giữ những nét của ngày xưa ra, còn lại đều khác hẳn. Long Vịnh Thanh giơ tay

lên, định xoa đầu Quan Quan như ngày còn bé, nhưng vừa giơ tay lên, nhưng cuối cùng chỉ dừng lại được ở vị trí cao hơn cô khoảng một cái đầu, sờ thấy tóc của Quan Quan, vóc dáng cao lớn của cậu chẳng khác Triệu Ngôn Thuyết là mấy, cô còn nhớ lần cuối cùng tiễn Quan Quan ra sân bay, Quan Quan chỉ cao gần bằng cô, cô không tìm được kinh ngạc than thở, tốc độ dậy thì của con trai làm người ta thực sự cảm thấy kinh ngạc.

“Quan Quan, được rồi, được rồi mà, em mà cứ ôm chị như thế này, nhớ bị người ngoài nhìn thấy, sẽ tưởng hai chị em mình là học sinh lén lút ra đây hẹn hò bây giờ,” Long Vịnh Thanh vỗ vào đầu cậu, nhẹ nhàng đẩy Quan Quan ra, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt anh, lại nhéo mặt anh như khi còn nhỏ, “Đã lớn thành một anh chàng đẹp trai rồi, chắc giờ có nhiều em gái mê em lắm hả?”

Quan Quan nhướn môi cười với Long Vịnh Thanh, nụ cười đó vẫn ấm áp và mềm mại như ngày Quan Quan còn nhỏ, giống như cơn gió nhẹ thổi qua ruộng lúa mạch, cho dù bất cứ lúc nào nhìn thấy cũng đều có thể dễ dàng chứa được nỗi đau khổ trong lòng của Long Vịnh Thanh, cô cũng vui vẻ cười theo, “Sao tự nhiên em về nước vậy? Cũng không thông báo trước một tiếng, để chị tổ chức ‘một tiểu đoàn’ ra sân bay đón em?”

“Một tiểu đoàn” ra đón tại sân bay mà Long Vịnh Thanh nói, gồm có ba Long, mẹ Long, Vịnh Lục, Ngôn Thuyết, Ngôn Từ và cô, những khi ba Triệu không bận cũng sẽ đi theo, mẹ Triệu chưa đi lần nào, bởi vì lúc đó ông nội gia đình họ Triệu còn sống, bà khó đi ra khỏi nhà được.

“Tự nhiên em muốn đến, đột nhiên muốn nhìn thấy chị Vịnh Thanh, nên đặt vé đi liền.” Quan Quan cúi xuống, nhìn Long Vịnh Thanh cười, có vẻ như vừa trút được những nỗi căng thẳng trong lòng, lộ ra vẻ mệt mỏi, ngồi thừ trên sofa cạnh cửa, ngẩng đầu nhìn cô cười khổ sở, “Có điều, vừa đi máy bay, vừa đi xe hơi, di chuyển cả một ngày trời, đúng là mệt thật.”

“Ngốc ạ, ai bảo em gấp gáp làm chi? Em không đến đây, chị cũng sẽ trở về thành phố S ngay lập tức.” Long Vịnh Thanh vỗ đầu Quan Quan, trong lòng trào dâng nỗi thương xót.

“Ba Triệu cho tài xế đến đón em, nên em đến đây gặp chị vẫn nhanh hơn một chút.” Quan Quan vẫn giữ nụ cười.

“Nhanh hơn một chút, chậm hơn một chút thì có sao đâu?” Long Vịnh Thanh nhú mày, có chút bực bội vò đầu tóc của Quan Quan cho rối tung lên, “Chị cũng đâu có chạy trốn, lúc nào gặp mà chẳng được?”

“Không được.” Quan Quan nắm lấy tay cô, nắm thật chặt, nụ cười dần trở nên méo xẹo, cuối cùng trở thành một nụ cười đau khổ làm người ta xót xa, “Em nhất định phải gặp chị sớm, để chứng tỏ rằng em vẫn còn sống... Chị Vịnh Thanh, mẹ em mất rồi.”

Quả nhiên...

Điều này sớm muộn gì cũng phải đến, từ ngày đầu tiên Long Vịnh Thanh quen với Quan Quan, cô đã ý thức được điều này, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, hơn nữa cũng đã chuẩn bị rất nhiều lời an ủi trong lòng, nhưng khi phút giây này thật sự xảy ra, cô lặng người, cổ họng mắc nghẹn lại không nói được câu nào.

Cô chỉ biết lặng lẽ ôm lấy đầu Quan Quan, vỗ nhẹ vào vai, muốn cho Quan Quan một nơi nương tựa ấm áp, cô biết, Quan Quan là người nhỏ nhất trong mấy người, nhưng lại là người kiên cường nhất, chịu đựng giỏi nhất, chưa bao giờ khóc trước mặt người khác, cho nên ít nhất, cô muốn Quan Quan cứ khóc to một trận cho thoải mái.

Nhưng mà cuối cùng, Quan Quan vẫn không khóc, im lặng không nói gì, ngồi trên ghế sofa ôm lấy eo cô, cứ ôm rất lâu như thế.

Tất cả mọi việc đều xảy ra quá bất ngờ, hai người ở trong phòng cứ mãi theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, không để ý rằng cửa vẫn còn mở. Trên hành lang ngoài kia, lâu lâu vẫn có hai ba người khách đi ngang qua, nhìn vào cảnh tượng trong phòng, rồi bịt miệng cười trộm. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy, chắc hai người yêu nhau đang giận dỗi có lẽ vừa mới làm lành với nhau. Tình cảm dạt dào trời dậy, chỉ nhớ mà ôm nhau thôi, quên cả đóng cửa.

“Ừa, Lệ Vũ, cậu nhìn kia, cô gái bên trong đó giống người mà cậu nhờ bọn mình tìm ấy...”

Bên ngoài cửa có khoảng ba, bốn cô gái đi cùng nhau, trong đó có một nữ sinh đột nhiên kéo cô gái người cao gầy, để kiểu tóc uốn lộn màu hạt dẻ đi đứng trước lại, chỉ vào cánh cửa chỉ mở một nửa, khẽ ngạc nhiên kêu lên.

Nữ sinh có tên là Lệ Vũ đó quay người lại, cũng nhìn vào trong cửa, mở máy di động ra nhìn hai lần, mới kinh ngạc gật đầu, “Đúng là cô ấy, nhưng cô ấy sao lại ở đây hẹn hò với người khác được nhỉ? Người yêu cô ấy còn đang nhờ tớ đi tìm cô ấy dùm nữa.”

“Bắt cá hai tay? Cô gái này cũng ghê gớm nhỉ? Giấu người yêu đi hẹn hò với người khác còn chẳng thèm đóng cửa.” Nữ sinh bên cạnh kéo tay của Giang Lệ Vũ, chọc ghẹo cười nói, “Lệ Vũ, cậu không được đối xử như vậy với Triệu Ngôn Thuyết, người ta là đối tượng của tất cả bạn gái trong khoa tài chính của chúng ta, không biết có bao nhiêu người đang để ý đến Ngôn Thuyết đó. Nghe nói gia thế cũng rất tốt, các cậu đúng là trời sinh một đôi.”

“Làm gì có...” Giang Lệ Vũ xấu hổ cúi đầu, nhưng lại nhanh chóng chỉnh điện thoại đến chế độ chụp ảnh, lén mọi người chụp trộm vài tấm, sau đó nói với các bạn gái đứng bên cạnh: “Chúng ta đi thôi, trở về nói với bạn nam nhờ tớ đi tìm người, nói rằng không tìm thấy. Xét cho cùng thì cũng là chuyện của người ta, chúng ta xem vào cũng chẳng hay ho gì.”

5.

Long Vịnh Thanh ở trong phòng ôm lấy Quan Quan, cũng không biết là đã ôm bao nhiêu lâu, hai chân càng lúc càng tê mỏi mới cất tiếng gọi Quan Quan, nhưng thấy Quan Quan không có phản ứng gì, cúi đầu nhìn xuống xem, lúc này mới phát hiện Quan Quan dựa vào người cô không biết đã ngủ say từ lúc nào, chắc là đã rất mệt mỏi.

Long Vịnh Thanh dự định là, đợi Quan Quan đến đây, sẽ đưa cậu đến trường đại học Q tìm Triệu Ngôn Thuyết, gọi thêm cả Vịnh Lục, mấy người

tìm chỗ nào đó ăn cơm rồi nói chuyện cho vui, coi như là một buổi gặp gỡ nho nhỏ. Đến lúc đó cô có thể tự nhiên nói chuyện với Triệu Ngôn Thuyết, không cần lo lắng quá ngại ngùng xấu hổ nữa. Nhưng mà giờ đây, Quan Quan mệt như thế này, thật sự cô không nỡ lòng nào gọi anh dậy đi đến đại học Q, cô suy nghĩ một lúc, quyết định để anh ngủ một chốc đã, đợi khi nào Quan Quan tỉnh rồi đi cũng còn kịp. Nếu như muộn quá, thì để đến sáng sớm mai, cũng để cô và Triệu Ngôn Thuyết có thể bình tĩnh lại được.

Suy tính mọi chuyện xong, cô vỗ vào đầu Quan Quan, gọi cậu tỉnh lại, nhắc cậu đi lên giường ngủ. Nếu như cứ ngủ suốt đêm với tư thế này, cho dù lưng của Quan Quan không mỏi, thì chân của cô cũng sẽ tàn phế trước.

Quan Quan có lẽ đã lâu không được ngủ ngon, mơ màng đứng dậy, nằm vật lên trên giường rồi chìm vào giấc ngủ say ngay lập tức. Long Vịnh Thanh ngồi bên giường, nghe tiếng thở đều đều của anh, nghịch ngợm véo mạnh vào má của anh, cho dù là đang ngủ say, tính khí cũng rất dễ thương, cảm nhận được có người đang làm phiền, Quan Quan chỉ nhú mày tỏ vẻ không bằng lòng, quay người qua, ngủ tiếp.

Quan Quan ngủ một mạch đến tận bốn giờ sáng, bên ngoài trời cũng đã tảng sáng, Long Vịnh Thanh nằm cuộn tròn ngủ trên sofa cạnh cửa, cũng không biết là vì lạnh, hay vì ghế không thoải mái, cô ngủ không say, đôi lúc còn nhú mày, lông mi rung rung. Anh vỗ vào đầu, mới dần nhớ ra, ngày hôm qua mình đã vô ý ngủ quên từ lúc nào, hơn nữa còn chiếm dụng luôn chiếc giường duy nhất trong căn phòng này, anh áy náy đi xuống giường, cầm theo cái chăn, đắp lên người Long Vịnh Thanh.

Trước khi Long Vịnh Thanh ngủ, cô buồn chán mở điện thoại của mình ra, vô tình nhìn thấy tin nhắn của Lâm Quốc Đống, cô đọc đến tận đoạn cuối cùng. Từ giây phút đó cho đến trước khi ngủ, cô cảm nhận được từng đợt lạnh buốt chạy dọc sống lưng, một vài việc sắp bị cô quên lãng lại bị bới móc lên, cô hồi tưởng lại những lần gặp gỡ với Lâm Quốc Đống, bắt đầu từ năm lớp chín, đôi lúc gặp ở cổng bệnh viện của mẹ Long, cho đến hôm nay lại gặp ở trên đường, Lâm Quốc Đống trở thành ân nhân cứu mạng của cô. Trong những lần gặp mặt ít ỏi đó, cô thật sự cũng cảm nhận được,

ánh mắt nhìn cô của Lâm Quốc Đống rất kỳ lạ, ánh mắt cực kỳ thân thiện, hoàn toàn không giống với người lạ, làm cho cô cảm giác không thoải mái, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu mà cô ghét ông.

Vậy những thứ này có nói lên được điều gì không? Lâm Quốc Đống nói mấy năm nay cô sống rất tốt, vốn không định làm phiền cô, ông nói cô là niềm hi vọng duy nhất của ông, điều đó có nghĩa là gì?

Long Vịnh Thanh thật sự không muốn liên tưởng đến bí mật đã nghe trộm ngoài cửa phòng của ba Long và mẹ Long, nhưng vẫn không kìm được bản thân mình liên tưởng, và những dự đoán mà cô nghĩ ra làm cô thấy hoảng sợ, cô thử gửi mấy tin nhắn đi hỏi Lâm Quốc Đống, những lời ông nói có nghĩa là gì?

Tin nhắn gửi trả lời lại rất nhanh, trên đó viết rõ sự do dự: Chú không muốn làm tổn thương cháu, cũng không biết phải nói với cháu như thế nào, có thể cháu hoàn toàn không hề hay biết, cháu không phải con gái của gia đình nhà họ Long, cháu không phải là con gái ruột của Long Tú Phần, cháu là con gái của chú, chú mới là ba ruột của cháu.

Cô đọc được tin nhắn trùng khớp với dự đoán của cô, nhưng vẫn thấy kinh ngạc và sợ hãi, mồ hôi ướt lạnh cả người, tay run run, suýt nữa thì làm rớt điện thoại xuống nền nhà, sau đó cô ra sức thuyết phục với bản thân mình rằng, đừng tin ông ta, đừng tin ông ta, chắc chắn là ông ta nói tầm bậy, chắc chắn là bởi vì mẹ Long đã từng cãi nhau với ông ta, đến bây giờ ông ta vẫn còn hận mẹ Long, muốn chia rẽ gia đình nhà họ Long, để trả thù mẹ Long. Mặc dù cách nói này quá ngây thơ không đáng tin cậy, nhưng cô bắt buộc phải tự thuyết phục mình như vậy, nếu không cô sẽ cảm thấy khó thở, mồ hôi lạnh không ngừng rịn ra, cô cảm nhận được cái xương cá mắc vào trong cổ họng ngày xưa, cuối cùng tức anh ách không chịu được những tháng ngày dài đằng đẳng, bắt đầu bị nhiễm trùng, đang kêu gào trong đó lần nữa.

Tiếp đó, điện thoại di động lại nhận được tin nhắn thứ hai, hình như Lâm Quốc Đống sợ cô không tin, đặc biệt nhấn mạnh: Chú biết cháu khó có

thể tin vào những việc này, có nên nói cho cháu biết chuyện này hay không, chú cũng đã từng đấu tranh rất lâu, từ khi cháu mười lăm tuổi, lần đầu tiên vô tình nhìn thấy cháu, đến bây giờ cũng chỉ dám nhìn trộm cháu từ đằng xa, rất ít khi lộ diện, nhưng bây giờ cháu lớn rồi, cũng nên cho cháu biết sự thật. Nếu như cháu vẫn không tin, chú cháu mình có thể đi xác định quan hệ huyết thống cha con... Thực ra chú chẳng mong gì cả, cũng không ước mong được cháu gọi một tiếng ba, chỉ mong khi chú già, có một người thân thích ở bên cạnh.

Long Vịnh Thanh đọc kỹ từng chữ từng câu, sau đó biên soạn một tin nhắn trả lời, viết lặp đi lặp lại: Chú chết đi, chú là kẻ lừa bịp, tôi chẳng thèm tin những lời nói linh tinh của chú, chú đi mà lừa đứa trẻ lên ba... Viết lặp đi lặp lại như thế, nhưng một giây trước khi gửi đi lại nhấn nút xóa, sau đó chán nản vút máy điện thoại đi động vào góc ghế sofa.

Ông ta là ba ruột của mình, những lời nói linh tinh như thế, cô không muốn tin, không muốn tin chút nào, tuyệt đối không tin được.

Nhưng mà, có thật hoàn toàn... có thật hoàn toàn không tin một chút nào được không?

Chẳng nhẽ trong lòng không hề bị lung lay chút nào ư?

Đừng lừa dối người khác nữa, Long Vịnh Thanh, trong lòng cô đang phát ra tiếng cười chế nhạo cô, sau đó cô liên tục hồi tưởng lại, đoạn đối thoại mà cô nghe trộm đó, “khả năng đặc biệt” mà cô đã luyện để thay đổi ký ức đó, nay đã không còn tác dụng nữa rồi.

“Tú Phần này, bà nói xem hai đứa con nhà mình sao không ở được với nhau nhỉ? Từ nhỏ đã sống với nhau, cho dù không phải chị em ruột, cũng phải có tình cảm với nhau mới đúng chứ.”

“Chị em với nhau cũng phải có duyên nợ, hai bọn nó e rằng không có cái duyên này.”

“Bà nói hồi đó chúng ta ôm đứa bé đó ở bệnh viện về là đúng hay là sai đây?”

“Đúng với sai cái gì, chẳng lẽ để đứa bé khóc đút hơi ở trong thùng rác ở bệnh viện sao? Có phải ông không biết mẹ nó là người như thế nào đâu, sinh con còn không trả tiền viện phí, bỏ trốn luôn, còn hy vọng bà ấy lo cho sự sống chết của con bé à?”

“Cũng đúng, dù sao hai đứa đều sinh một ngày, đều do chúng ta nuôi nấng, đứa nào cũng là con, hai đứa bọn nó không hợp nhau, tôi cũng sốt ruột lắm.”

“Ai mà không sốt ruột, nhưng mà sốt ruột được cái gì? Mau ngủ đi thôi, mai còn phải đi làm.”

...

Nếu như không nghe được những lời này, cô chắc chắn sẽ kiên quyết cho rằng, Lâm Quốc Đồng là một ông chủ kỳ cục, chắc là thêm muốn sắc đẹp của cô, nhưng những lời nói của ba mẹ là có thật, hơn nữa cho đến tận hôm nay, nó vẫn còn in đậm trong trí óc cô.

Cô và Vịnh Lục không phải là chị em ruột, một trong hai người được ba mẹ Long ôm về từ thùng rác của bệnh viện, cái người vừa mới chào đời đã bị vứt vào thùng rác, sau này mới được ba mẹ Long nhặt về, không biết như vậy là quá may mắn hay là quá xui xẻo, đứa bé bị vứt bỏ đó lại chính là cô.

Cái tên Long Vịnh Thanh này, đáng lẽ ra không phải thuộc về cô, cái họ tên mà cô đã từng cảm thấy tự hào, vốn không phải thuộc về cô.

Cô suy nghĩ linh tinh một lúc, cuộn tròn trên sofa, cả người rét run lên từng đợt, cho đến khi trời gần sáng mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, cô vốn ngủ không say, cho nên khi Quan Quan đắp chăn cho cô, một động tác nhẹ nhàng như vậy cũng có thể làm cô hết hồn tỉnh dậy.

“Em đánh thức chị dậy à?” Quan Quan nhìn thấy Long Vịnh Thanh tỉnh dậy, cười ăn năn với cô, “Sao chị không kêu em dậy? Để em chiếm giường của chị lâu như vậy?”

“Ồ...” Xung quanh ánh sáng rất yếu ớt, nghe được những lời nói của Quan Quan, cô hốt hoảng ngồi dậy, đầu óc lơ mơ, ngồi đó cố gắng hồi tưởng lại một lúc, mới dần dần nhớ ra những việc xảy ra trước khi ngủ, cô day day huyết thái dương, hỏi Quan Quan đang quỳ bên ghế sofa, “Em dậy làm gì? Chạy tới chạy lui cả ngày trời như thế, sao không ngủ thêm một chút nữa?”

“Em đã ngủ đủ rồi, hơn nữa chị em mình lâu rồi không gặp nhau, ngủ thì quá lãng phí thời gian, em muốn ngồi nói chuyện với chị.” Quan Quan dựa đầu vào ghế, nhướn môi lên, nụ cười phảng phất nét xót xa.

Long Vịnh Thanh cũng đã tỉnh ngủ, dựa vào sofa, mở mắt ra, ngẩng nhìn khuôn mặt Quan Quan qua những tia sáng nhạt nhòa. Trước đây mỗi lần nhìn anh, dù ít dù nhiều, cô cũng cảm thấy đồng tình và thương yêu cậu, nhưng vào giờ phút này, cô nhìn Quan Quan, không ngờ lại nảy sinh cảm giác đồng cảnh ngộ với cậu.

Cô nhìn ra bầu trời còn hơi xám xịt bên ngoài, thở dài một tiếng, hỏi Quan Quan, “Em có hận chú Quan và anh trai em không?”

“Hận chứ.” Không ngờ Quan Quan trả lời vô cùng dứt khoát như thế, nét mặt vẫn rất hòa nhã, nhưng giọng nói rất kiên định, không giống như đang nói dối, cậu cười, “Có điều, đã không sao nữa rồi, em cũng đã trả thù họ được rồi.”

“Em trả thù họ ư?” Long Vịnh Thanh kinh ngạc.

“Dạ, khi mẹ mất, họ không biết, cho đến một ngày trước khi hạ huyết, em mới gọi điện thoại thông báo cho họ. Lúc đó mẹ em đã được hỏa táng rồi, chỉ còn lại một hộp tro tàn, họ không được gặp mặt mẹ em lần cuối cùng...” Quan Quan nheo mắt lại, nhướn môi lên, có màn đêm làm nền, khuôn mặt cậu sa sầm lại như một con cáo, “Họ không có tư cách đi gặp mẹ em, người chỉ biết trốn chạy nhất định phải bị trừng phạt, em đã thay bản thân em, cũng đã thay mẹ em trừng phạt họ, bây giờ chắc chắn họ đau khổ hơn em nhiều. Nghĩ đến đây, em cảm thấy rất vui, cho nên cũng không thấy hận họ nữa.”

“Em...” Long Vịnh Thanh nghe Quan Quan nói những lời này, một Quan Quan từ trước đến nay luôn trên kính dưới nhường, luôn lo lắng cho người khác, sao tự nhiên lại nghĩ ra chuyện trả thù như vậy? Nhưng kinh ngạc cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi, cuối cùng không hiểu sao lại bật cười thành tiếng, “Em hư hỏng quá rồi, Quan Quan.”

“Thì có sao đâu? Ít nhất bây giờ em không còn hận họ nữa rồi, sau này cho dù có sống cùng nhau cũng có thể sống vui vẻ được, có gì là không tốt đâu?” Quan Quan chậm chậm đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, mở cánh cửa sổ đang đóng chặt ra. Một cơn gió lạnh lẽo của trời đêm ulla vào, thổi thẳng vào khuôn mặt của anh, anh đứng đó, nhìn về phía chân trời đang dần dần sáng ra, nhẹ nhàng hít thở một hơi, nhướn môi cười, “Bác sĩ tâm lý của mẹ em đã từng nói với em một câu, ông ấy nói, con người, đừng tìm cách đè nén nỗi hận thù vào trong lòng, con người biết thù hận là phản ứng tâm lý tự nhiên khi bị tổn thương, đó là điều bình thường, nhưng nếu như đè nén quá mức những nỗi hận này, sẽ làm nó thay đổi bản chất, hơn nữa nó sẽ lớn dần lên trong lòng mình. Lúc này, cách giải quyết tốt nhất chính là để những nỗi hận thù này thoát ra ngoài, tạo một vài hành động trả thù không ảnh hưởng gì lớn đến người ta, hoặc là để nỗi hận thù di chuyển qua nơi khác. Nói tóm lại, phải có một lối thoát cho nó phát tiết ra ngoài, như vậy, nỗi hận thù này không thể trở thành vật cản đường trong cuộc sống của mình. Chị Vịnh Thanh, chị có thấy thế không? Người bị tổn thương, nếu như cứ để những nỗi hận thù này làm vật cản đường trong cuộc sống của mình, vậy thì đúng là quá vô vị. Một khi bị nỗi hận thù vây bủa, thì cuộc sống của chúng ta đã kết thúc vào giây phút trước đó rồi.”

Long Vịnh Thanh ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt Quan Quan qua ánh sáng mờ mờ từ ngoài cửa chiếu vào, trên khuôn mặt đó hiện ra một nụ cười, sao tự nhiên cô cảm thấy nó rất xa lạ. Quan Quan đứng trước mặt cô đây rất lý trí, rõ ràng cậu là người cần sự an ủi, nhưng lại có thể đứng trước mặt cô, cười nói với cô những điều mà có lẽ cả đời này cô căn bản không thể nào hiểu được.

Lúc ấy, cô không hiểu được những lời anh nói, nhưng vẫn ghi nhớ kỹ, và nay mai đây thôi, trong tương lai sẽ lấy những hành động của mình để kiểm chứng sự đúng sai của những lời anh vừa nói.

Lúc này, cô không hề biết được rằng, rồi có một ngày, cô cũng sẽ bị những nỗi hận thù bủa vây, sớm kết thúc cuộc sống tốt đẹp đáng lẽ thuộc về bản thân cô.

Chương 7: May mà có anh

Ở trên cành cây đó, có thể nhìn thấy bầu trời đẹp nhất của cả thôn Long Sơn. Tiếc là chúng ta lớn nhanh quá, còn nó thì lớn quá chậm, nó không thể nào chịu nổi trọng lượng của chúng ta nữa, không thể nào leo lên cây được nữa.

1.

Long Vịnh Thanh và Quan Quan sánh đôi ra khỏi khách sạn, lúc này là bảy giờ sáng. Hôm nay là thứ hai, Triệu Ngôn Thuyết và Vịnh Lục chắc chắn có giờ học, cho nên bắt buộc họ phải đến trước khi hai người lên lớp mới gặp được họ. Trước khi rời khách sạn, cô đã gọi vào điện thoại di động của Triệu Ngôn Thuyết mấy lần nhưng đều khóa máy. Long Vịnh Thanh gọi đến phòng của anh, nhưng lại nghe nói rằng, Triệu Ngôn Thuyết cả đêm qua không về, nghe nói đi tìm người yêu rồi, lúc này Long Vịnh Thanh mới biết hóa ra Triệu Ngôn Thuyết đi tìm cô mãi, còn tìm suốt cả đêm, những nỗi bức tức ở trong lòng tự nhiên tan biến hết, ngược lại cô bắt đầu cảm thấy lo cho anh, đi cả đêm như vậy chắc chắn sẽ rất mệt.

Cô vội vàng kéo áo Quan Quan chạy về phía đại học Q, trước hết đến phòng của Triệu Ngôn Thuyết, quả nhiên không có anh ở đó, sau đó chạy đến ký túc xá của Vịnh Lục. Vịnh Lục đang chuẩn bị đến lớp, bị Long Vịnh Thanh chặn lại ở dưới lầu, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, “Chị đến trường em thật à? Hôm qua anh Triệu Ngôn Thuyết đến hỏi em, có nhìn thấy chị không? Em cứ tưởng anh ấy đùa nữa chứ.”

Sau đó nhìn thấy Quan Quan đứng bên cạnh Long Vịnh Thanh, lại kinh ngạc, “Quan Quan, em về nước lúc nào thế?”

“Vừa về hôm qua.”

Quan Quan mỉm cười với cô, anh biết Vịnh Lục luôn lạnh nhạt với mọi người, cho nên cũng không hy vọng cô sẽ có thái độ nhiệt tình. Quả nhiên, cô chỉ gật gật đầu, dời tầm mắt đi chỗ khác, tiếp tục nói chuyện với Long Vịnh Thanh: “Chị mau về trường đi, em còn có tiết, không có thời gian chơi với chị, tối hôm qua chị ngủ ở khách sạn à? Thế còn tiền về trường không? Nếu không có em sẽ đưa cho chị.” Nói đến đây, lại liếc nhìn Quan Quan một cái, nhớ ra cái gì đó, cười lạnh nhạt nói, “Cứ xem như là em chưa nói gì, có Thần Tài ở bên cạnh, làm gì đến lượt em phải lo lắng xem chị còn tiền hay không?” Vịnh Lục nói chuyện luôn rất lạnh lùng, lại hay khất khe, Quan Quan cảm nhận sâu sắc điều này, cũng không trả lời, chỉ mỉm cười nhả nhận với cô giống như không nghe thấy lời nói châm biếm của cô.

Long Vịnh Thanh sốt ruột, “Vịnh Lục, bây giờ chị muốn tìm anh Triệu Ngôn Thuyết, anh ấy không có ở trong phòng, em biết anh ấy đi đâu rồi không?”

“Chị còn chưa biết à, anh Ngôn Thuyết đã có người yêu rồi. Nghe nói hôm qua cãi nhau với người yêu, anh ấy cứ đi tìm mãi.” Vịnh Lục hình như vẫn không biết quan hệ giữa Triệu Ngôn Thuyết và Long Vịnh Thanh, cũng chẳng ngờ rằng, cô người yêu trong những lời nói của cô lại chính là chị ruột của mình, chỉ lạnh nhạt kể rằng, chuyện đó cô nghe được từ mấy người bạn học, “Không ngờ anh Ngôn Thuyết lại là người yêu sớm nhất trong số chúng ta. Hình như người yêu anh ấy học cùng khoa, tên là Giang gì đó, em hay gặp họ cùng ăn cơm ở căng tin, quan hệ có vẻ rất tốt đẹp, đêm hôm qua chắc là đi tìm cô ấy, có người nhìn thấy anh Ngôn Thuyết với cô gái đó cùng lên một chiếc taxi.”

Nghe đến đây, Long Vịnh Thanh cảm thấy trong đầu cô ong ong, bỗng nhiên “bùm” nổ vang một tiếng, trái tim từ nãy giờ đang lo lắng cho Triệu Ngôn Thuyết bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Cô cứ nghĩ rằng, Triệu Ngôn Thuyết vì đi tìm cô nên cả đêm không về, ai ngờ là tự cô đa tình. Hôm qua còn mặt dày dụ dỗ anh, còn bị anh giáo huấn, nhưng đêm hôm đó, anh lại lên xe taxi cùng cô gái mà anh thề thốt

chỉ là bạn học đó, hơn nữa, lại cả đêm không về trường, đúng là quá chậm biếm.

Cô lùi về phía sau hai bước, chậm chậm nở nụ cười lạnh lùng, quay người nói với Quan Quan, “Xem ra anh Ngôn Thuyết của chúng ta rất bận rộn, chúng ta về thôi.”

“Chị về à? Thế hai người đi đường cẩn thận nhé, em còn có tiết nên không tiễn hai người được.” Vịnh Lục đứng sau lưng cô, lạnh nhạt nói một câu, lại nhìn Quan Quan, “Quan Quan, chăm sóc chị ấy nhé, đừng để chị ấy phá phách lung tung.”

Quan Quan gật gật đầu, cười với Vịnh Lục, nhìn thấy cô ôm sách đi vào trong khu giảng đường, mới quay người qua nói với Long Vịnh Thanh: “Chị Vịnh Thanh, chị đừng vội có kết luận gì, xét cho cùng, những lời chị Vịnh Lục nói đều là nghe bạn bè kể lại, chị ấy đâu có tận mắt nhìn thấy cái gì. Anh Ngôn Thuyết không phải là người đứng núi này trông núi nọ, anh ấy qua lại với chị thì tuyệt đối sẽ không đi tìm người con gái khác.”

“Em hiểu anh ấy, hay là chị hiểu anh ấy?” Long Vịnh Thanh tức tối hét lên, khi ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt đã ướt đầm nước mắt, “Anh ấy giỏi nên yêu cầu đối với người khác cũng rất cao, anh ấy thích những cô gái giỏi. Từ bé đến lớn, kể cả lúc quen nhau, anh ấy luôn cẩn thận chị không giỏi, đến cả việc hôn nhau, chị cũng phải chủ động. Đúng vậy, chị mặt dày, cứ thích quẩn lầy anh ấy, đó là vì chị luôn nghĩ anh ấy thích chị thật. Nhưng mà, ở bên nhau lâu như vậy, anh ấy chưa hề nói yêu chị. Chị học một trường đại học hạng ba, chắc chắn sẽ không có tương lai, anh ấy lại là sinh viên giỏi của một trường đại học nổi tiếng, hôm qua chị chỉ thử hỏi anh ấy có muốn lên giường với chị không, cũng chỉ hỏi mà thôi, cho dù anh ấy lừa chị một chút cũng được, chị cũng đâu có thấp hèn như thế... Nhưng anh ấy bảo chị làm loạn, đuổi chị đi... Những việc này... xâu chuỗi lại với nhau, em nói xem, làm sao chị tự tin cho nổi đây? Làm sao mà tin tưởng anh ấy được?”

Xâu chuỗi nhiều chuyện lại với nhau, e rằng còn một chuyện nữa, đó chính là cái “xương cá” mắc vào cổ họng cô từ ngày xưa đang nhiễm trùng, cô được cho biết, cô đúng là người được nhặt về từ thùng rác trong bệnh viện, mà người duy nhất biết được bí mật này đã không thể nào chia sẻ được nỗi đau với cô nữa, từng bước, từng bước, cách cô ngày càng xa...

“Chị đừng nói như vậy, chị Vịnh Thanh, chị có những điểm tốt của chị...” Quan Quan bước qua, vòng tay qua vai, vỗ nhẹ vào lưng cô, khuôn mặt cậu ở dưới bóng cây, hiện rõ sự mất mát, đau lòng, day dứt vì mâu thuẫn, nhẹ giọng an ủi cô, “Người biết được những điểm tốt của chị, nhất định sẽ si mê chị, chắc chắn sẽ không bỏ chị đâu. Chị Vịnh Thanh, chị phải tự tin lên một chút.”

Long Vịnh Thanh bị những nỗi đau khổ và xót xa chiếm cứ toàn bộ con tim, cô không thể nào nói được nữa, gơ tay túm lấy vạt áo của Quan Quan, khóc nhỏ thành tiếng, sau đó thút thít nói: “Quan Quan, chị muốn về nhà, chúng ta về thôn Long Sơn đi.”

Từ đây về thôn Long Sơn phải đi xe đến thành phố K, sau đó từ bến xe của thành phố K đổi xe buýt ra ngoại ô. Suốt cả chặng đường, Long Vịnh Thanh dựa vào vai Quan Quan khóc thút thít suốt. Quan Quan cũng không an ủi cô, cứ để cô khóc cho nhẹ lòng, mình thì quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt trẻ trung đó, hiện rõ những cảm xúc không phù hợp với lứa tuổi lắm. Cho đến khi thấy Long Vịnh Thanh không còn nức nở trên vai, anh mới quay đầu lại, nhìn thấy nửa khuôn mặt đang ngủ của cô, mới mỉm cười.

2.

Đổi xe hai lần, cộng thêm việc xếp hàng mua vé, chờ kiểm tra vé, nếu tự lái xe, quãng đường đó chỉ đi mất khoảng bốn tiếng, không ngờ họ lại mất hết cả ngày trời. Khi về đến thôn Long Sơn thì trời đã sắp tối. Mẹ Long vừa đi làm về, nhìn thấy Long Vịnh Thanh với hai con mắt đỏ hoe như mắt thổ bước vào nhà cũng Quan Quan, kỳ lạ hỏi: “Vịnh Thanh, sao

con lại về đây? Ở trường không có tiết học à? Cả Vi Trần nữa, không phải con nói muốn ở lại thành phố S vài ngày à?”

Long Vịnh Thanh không nói năng gì, trực tiếp đi thẳng về phòng, bước ngang qua mẹ Long, dừng bước chân lại một chút, hình như định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại lặng im không nói, mở cửa bước vào phòng.

Quan Quan vừa đi theo sau Long Vịnh Thanh, vừa chủ động giúp cô thêu dệt những lời nói dối có độ tin cậy cao, “Chị Vịnh Thanh đưa con về mà. Đã lâu con không về đây, không nhớ nhiều chữ Hán lắm, sợ ngồi nhầm xe, chị Vịnh Thanh xin nghỉ học ở trường, có thể vài ngày sau rồi tới trường lại.”

“Con thì cứ bảo vệ cho nó.” Đối với những lời nói của Quan Quan, mẹ Long tuy tin tưởng anh một trăm phần trăm, nhưng bộ dạng của Long Vịnh Thanh cứ thế nào ấy, dễ làm người ta nghi ngờ, “Nó lại gây rối gì hả? Là cãi nhau hay đánh nhau với bạn học hả?”

“Mẹ Long, chị Vịnh Thanh có phải là học sinh tiểu học nữa đâu, sao có thể cả người chỉ biết đi gây sự được?” Quan Quan mỉm cười với mẹ Long, sau đó nhõng nhẽo lay lay cánh tay của bà, “Mẹ Long, lúc nào mới được ăn cơm à? Cả ngày hôm nay con mới ăn có một gói bánh bích quy, con sắp chết đói rồi đây này.”

“Cả ngày chỉ ăn có một gói bánh quy? Như vậy sao được? Mẹ đi nấu cơm ngay, con cố chờ thêm một lát...” Những lời nói của Quan Quan đã thành công di dời sự chú ý của mẹ Long, bà vỗ vào tay của Quan Quan đầy thương yêu, mang tạp dề bước vào bếp, vừa đi vừa nhìn về phòng của Long Vịnh Thanh hét lên, “Vịnh Thanh, cái con bé chết tiệt này chắc cũng không ăn uống cho đàn hoàng chứ gì? Trước khi đi học không phải mẹ đã cảnh cáo con rồi à, phải ăn uống cho đàn hoàng chứ? Có phải con lại tiết kiệm tiền ăn để đi mua sắm không? Con bé chết tiệt này, thật không hiểu con nghĩ như thế nào nữa? Vẽ đẹp còn quan trọng hơn cái bụng hả?”

Long Vịnh Thanh im lặng, chui đầu vào chăn, không muốn nghe gì nữa.

Chẳng bao lâu sau, ba Long cũng đi làm về, Quan Quan chào ông, hai người nói chuyện vài câu, rồi ba Long đi vào phòng thăm Long Vịnh Thanh, Long Vịnh Thanh vẫn cuộn mình trong chăn như con đà điểu, không chịu lộ diện, ba Long đánh vào cái chăn, cười nói: “Con sao vậy? Nói cho ba biết, ai bắt nạt con? Ai bắt nạt con, ba sẽ đánh người đó.”

Ba Long là một người chẳng có sáng kiến gì cả. Từ bé đến lớn, những lời an ủi người khác đều có mỗi một câu này, chưa bao giờ thay đổi. Long Vịnh Thanh co người lại trong chăn, không nói năng gì, nghe thấy tiếng của ba Long chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, bỗng đứng lại muốn khóc.

Lúc này, điện thoại trong ba lô vang lên, ba Long giúp cô lấy điện thoại để lấy lòng cô, vừa kéo dây kéo của ba lô vừa nói, “Điện thoại ba mua cho con như thế nào? Có hợp ý con không? Con phải giữ bí mật đấy nhé, tạm thời đừng nói với Vịnh Lục, tháng này ba hết tiền rồi, không cách nào mua cho Vịnh Lục được, đợi tháng sau có lương rồi mới...” Nói đến đây, ông cầm điện thoại ra, nhìn thấy tên người gọi đến đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại, chữ màu đen, rất rõ ràng: Lâm Quốc Đống.

Tay ba Long run lên, nụ cười tắt ngay trên môi, gương cười hỏi: “Lâm Quốc Đống gọi điện thoại, là bạn học của con à?”

“Dạ không phải...” Long Vịnh Thanh trốn trong chăn cuối cùng cũng đã phải lên tiếng, nói giọng mũi, tiếng được tiếng mất, “Triệu Ngôn Thuyết nói với con, chú ấy là con trai chủ tịch thị trấn của chúng ta.”

Tay của ba Long lại run lên, “cạch” một tiếng, điện thoại rơi xuống mặt bàn, điện thoại chỉnh chế độ rung và đổ chuông đang rung lên từng hồi trên bàn, tiếng “rù rù rù” ồn ào phát ra theo tiếng chuông điện thoại. Sau đó ba Long kéo chiếc chăn Long Vịnh Thanh đang trùm ra, có phần hơi kích động và phẫn nộ, hỏi cô: “Sao con lại quen với ông Lâm Quốc Đống này? Ông ta đã nói cái gì với con?”

Long Vịnh Thanh ôm lấy đầu gối ngồi co ro trên giường, nhìn thấy phản ứng của ba Long, bóng đen đồ sộ trong lòng cuối cùng cũng sụp đổ,

giống ngày còn bé, cô xây một tòa nhà bằng bùn bên bờ sông, qua một đợt tấn công của mưa gió, cái gì cũng không còn. Cô ngược đầu lên nhìn ba Long, sứt sứt mũi, “Ba, ba lo lắng như vậy, chẳng nhẽ những lời chú ấy nói với con đều là thật à? Ba...”

“Cái gì mà thật với giả? Ông ta có thể nói với con chuyện gì được? Chắc lại là những chuyện nhảm nhí... Ba chỉ sợ ông ta làm hư con, nói chung ông ta nói cái gì, con cũng đừng tin là được rồi...” Ba Long nhìn thấy dáng vẻ của Long Vịnh Thanh mới nhận thấy lúc này mình quá kích động, muốn trốn tránh ánh mắt của cô, muốn chuyển đề tài, nhưng trời sinh ông là một người thật thà, thực sự không biết nói dối, cho nên càng làm cho ông cảm thấy hoảng hốt.

Long Vịnh Thanh cúi đầu, khẽ nói: “Thực ra, chú ấy cũng chẳng nói gì với con cả, chỉ nói chú ấy mới là ba ruột của con, chú ấy nói con không phải là con ruột của ba mẹ...”

“Cái lão thôi tha...” Mẹ Long không biết đã đứng nghe ngoài cửa bao nhiêu lâu, nghe đến đây, không thể nhịn tiếp nữa, xông từ ngoài vào, trên tay còn cầm cái muôi múc canh, Quan Quan cũng đi theo sau mẹ vào phòng, nhìn Long Vịnh Thanh với vẻ mặt khó có thể tin được.

“Cái lão thôi tha...” Mẹ Long lại chửi bậy thêm một lần, gõ cái muôi lên mặt bàn, “Vịnh Thanh, mẹ nói cho con nghe, Lâm Quốc Đống chẳng phải người tốt đẹp gì. Con cũng đã nhìn thấy mẹ cãi nhau với lão ấy rồi đấy, lần đó là vị vợ ông ấy còn đang nằm trong bệnh viện, đau sắp chết, ông ấy còn đi ra ngoài tìm người yêu, lão ấy chê vợ không sinh được con cho lão ấy, con nói xem, những lời nói của người này có đáng tin không? Mọi người trong thị trấn đều biết, gia đình họ Lâm làm việc xấu quá nhiều, bị tuyệt đường con cái, cả ba đời nay đều là con một. Vợ của Lâm Quốc Đống chết rồi, chẳng để lại mụn con nào, lão ấy làm sao mà có quan hệ gì với con được?”

Long Vịnh Thanh dụi mặt vào giữa hai chân, không hề lên tiếng. Nếu như chỉ với những lời nói của Lâm Quốc Đống, cô đương nhiên là không

tin, nhưng tại sao ông trời lại trêu đùa cô như vậy? Tại sao đêm hôm đó lại nghe trộm cuộc nói chuyện của ba mẹ? Những lời nói của Lâm Quốc Đồng không đáng tin, nhưng những lời nói của ba mẹ thì sao? Cô có nên tin hay không?

Hơn nữa, Lâm Quốc Đồng ba đời đều là con một, vợ chết rồi nhưng lại không có con... Ông thật sự đã nói với cô, cô chính là niềm hy vọng duy nhất để ông sống trên cõi đời này... Không phải là con của vợ chính thức, chẳng nhẽ là con của người yêu?

Tại sao bầu trời của cô càng ngày càng trở nên âm u?

Long Vịnh Thanh cúi đầu, càng tự nói với mình đừng tin tưởng ông ta, cô càng không thể kìm chế bản thân mình suy nghĩ lung tung. Cô dứt khoát ôm lấy đầu, không muốn nghe ai nói nữa cả, nói lí nhí, “Thực ra con biết từ lâu rồi, con và Vịnh Lục, có một người không phải là con ruột của ba mẹ, được nhặt về từ thùng rác của bệnh viện. Không phải con cố ý nghe trộm ba mẹ nói chuyện, tối hôm đó, con đói bụng nên đi vào bếp tìm thức ăn, ngang qua phòng ba mẹ vô tình nghe thấy được, sau khi nghe xong con rất hối hận, cứ suy nghĩ suốt, người được ba mẹ nhặt về đó, rốt cuộc là con hay là Vịnh Lục...”

Không chỉ có ba Long và mẹ Long, đến cả Quan Quan nghe thấy những lời nói của cô cũng sững sờ, hai mắt dán vào cô, như thể rất khó tiêu hóa được tin tức quá đổi bất ngờ đó.

“Cái đó... Cái đó chắc chắn là ba và mẹ uống nhiều rượu nên nói tầm bậy...” Mẹ Long lắp bắp, căng thẳng đến chớp mắt liên tục, “Những lời nói khi say không đáng tin cậy...”

“Mẹ, giờ này mẹ nói những lời này còn có ý nghĩa gì nữa không?” Long Vịnh Thanh vẫn cúi đầu xuống, nước mắt đã thấm ướt hết phần vải quần tiếp xúc với khuôn mặt, giọng nói cũng không rõ ràng, “Con biết con không có tư cách nói gì, nhưng con có tư cách được biết sự thật, không muốn phải làm một con ngốc, không muốn trong lòng cứ nơm nớp lo sợ bất

an, không muốn trải qua cuộc sống giống như một tên trộm đi ăn cắp ba mẹ của người khác nữa.”

Mẹ Long trầm ngâm, ba Long cũng không nói chuyện, Quan Quan nhìn Long Vịnh Thanh, một thời gian ngắn mà không biết đã lộ ra không biết bao nhiêu cảm xúc trên khuôn mặt. Không khí ngưng ngập như vậy không biết kéo dài bao nhiêu lâu, cuối cùng mới nghe ba Long thở dài, nói: “Đúng, con được ba mẹ đưa về từ bệnh viện, con và Vịnh Lục sinh cùng ngày Thất Tịch hôn đó, cũng được ba mẹ nuôi từ nhỏ đến lớn, ba mẹ chưa bao giờ xem con là người ngoài.”

Ba Long nói đến đây, giọng nói nghẹn lại. Mẹ Long vốn định ngăn ba lại, không cho ba nói, nhưng đã muộn rồi, vút luôn cái muỗi, đến ngồi trên giường của Long Vịnh Thanh, cố gắng dùng giọng nói âm áp nhất để nói với cô, “Con không phải con ruột, cũng nhất quyết không phải là con gái của Lâm Quốc Đống. Tin lời mẹ đi, từ nay về sau đừng gặp ông ấy nữa, ông ấy không phải người tốt, ba của ông ấy cả đời làm lãnh đạo, cũng xấu xa chết đi được. Cả gia đình đều làm quan nên ai cũng xấu xa cả.”

Mẹ Long ngồi trên giường nói một tràng, Long Vịnh Thanh chỉ nghe, đôi lúc gật gù đầu, không có một câu phản bác nào.

Quan Quan cũng lặng lẽ đứng bên cạnh cô, nghe những lời nói của mẹ Long, cậu nghĩ, Long Vịnh Thanh nhất định đang rất đau khổ, trông cô có vẻ qua loa đại khái như những cảnh cây thô rạp ngoài kia, nhưng trên thực tế lại là người rất miễn cảm. Cậu chắc là đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì, chắc cô nghĩ tự nhiên mình lại trở thành người ngoài của gia đình này, cảm thấy mình chẳng có tư cách gì để phản bác mẹ Long nữa, cảm thấy tất cả mọi thứ bây giờ thuộc về mình, thức ăn, quần áo, từng đồng từng xu tiền học và sinh hoạt phí, đều là được bố thí, đều không phải là những thứ mà cô được hưởng. Cô đã lấy đi hạnh phúc mà đáng lẽ chỉ thuộc về một mình Vịnh Lục, cô là một kẻ ăn cắp.

Ba Long và mẹ Long thay phiên nhau nói chuyện với Long Vịnh Thanh một lúc, sau đó vừa khuyên vừa dỗ cô xóa sổ của Lâm Quốc Đống

đi, rồi còn bắt cô hứa từ nay về sau không gặp Lâm Quốc Đống nữa. Cuối cùng, cô nói buồn ngủ rồi, ba mẹ Long mới rời khỏi phòng cô.

Quan Quan cảm thấy lúc này đứng ở đây có phần không thích hợp lắm, nên cứ đứng suốt ở cửa phòng, đợi ba mẹ Long đi ra, mới đẩy cửa phòng Long Vịnh Thanh bước vào. Quả đúng như dự đoán, nghe tiếng bước chân của ba mẹ Long đã đi xa, Long Vịnh Thanh vốn ngồi bó gối ôm hai chân ở trên giường, thần thờ không nói năng gì, chụp lấy cái gối úp mặt vào đó, cố gắng kìm nén nhưng vẫn khóc to thành tiếng.

Quan Quan vội vàng đóng cửa phòng lại, còn khóa hai lần khóa lại, mình thì đứng dựa lưng vào cửa, cứ đứng nhìn cô khóc, đứng mãi, đứng mãi... Đứng cho đến khi anh nghi ngờ cô đã khóc đến nỗi sắp đứt hơi, cô mới ngẩng đầu lên, cầm lấy điện thoại ở trên giường, bấm rất nhanh một dãy số, sau khi điện thoại đổ chuông, bên đó có tiếng người trả lời, nhưng cô chỉ nghe đúng một câu, rồi bất ngờ quăng điện thoại vào tường, dùng âm thanh lớn đến nỗi có thể bức chết người, ngữ điệu tuyệt vọng chửi bới, “Khốn kiếp, Triệu Ngôn Thuyết...”

Quan Quan không hiểu những lời chửi rủa người khác, chỉ là bị bộ dạng của cô dọa cho hết hồn, vội vàng chạy về phía trước hỏi cô bị làm sao. Cô không trả lời, kéo mạnh cái chăn, nhét mình vào trong đó, khóc còn to hơn nữa.

Lúc này cô gọi điện thoại cho Triệu Ngôn Thuyết, nhưng không phải Triệu Ngôn Thuyết nghe điện thoại, mà là giọng nói nhẹ nhàng của một cô gái, nói xin lỗi cô: “Xin lỗi, Ngôn Thuyết uống say rồi, đang ngủ ở trong phòng, cô có việc gì gấp không? Nếu như không có gì gấp thì ngày mai gọi lại, với tình trạng hiện nay, e rằng anh ấy không nghe nổi điện thoại.”

3.

Một tuần tiếp theo đó, Long Vịnh Thanh không hề trở lại trường học. Ba Long có đến trường của Long Vịnh Thanh, giúp cô làm thủ tục nghỉ học, đây là việc mà ba mẹ Long quyết định sau khi bàn bạc với nhau, mặc dù Long Vịnh Thanh đã xóa số điện thoại của Lâm Quốc Đống, nhưng biết đâu

Lâm Quốc Đống lại đến trường học tìm cô, để đoạn tuyệt triệt để mối liên hệ giữa cô và Lâm Quốc Đống, họ cảm thấy khoảng thời gian này Long Vịnh Thanh ngoan ngoãn ở trong nhà là tốt nhất.

Cả tuần này, Long Vịnh Thanh cứ rầu rĩ, không nói năng gì, gần như là mất đi khả năng ngôn ngữ, mỗi ngày đều ngồi dưới gốc cây ngân hạnh, ngẩng đầu nhìn cành cây đến thờ thần. Đôi lúc Quan Quan cũng sẽ tới cạnh cô hỏi cô đang nhìn cái gì, cô liền đỡ đầu gối tay lên chỉ vào cành cây to nhất trên đó, “Ở trên cành cây đó, có thể nhìn thấy bầu trời đẹp nhất của cả thôn Long Sơn. Tiếc là chúng ta lớn nhanh quá, còn nó thì lớn quá chậm, nó không thể nào chịu nổi trọng lượng của chúng ta, không thể nào leo lên cây được nữa.”

Quan Quan cũng trầm ngâm, chỉ lặng lẽ ngồi đợi cô dưới gốc cây. Cứ như thế, hai người họ một đứng một ngồi, không nói một câu nào, một ngày cứ thế trôi qua.

Cuối tuần, Vịnh Lục về nhà, gia đình nhà họ Long mở một cuộc họp gia đình đơn giản, mẹ Long dịu dàng nói nguyên nhân tạm thời không cho Long Vịnh Thanh đi học, còn dặn dò Vịnh Lục khi ba mẹ đi làm, nếu như có người lạ mặt nào tìm Long Vịnh Thanh, thì phải lưu ý một chút.

Vịnh Lục chỉ nhìn Long Vịnh Thanh đang cúi đầu xới cơm một cái, sau đó gật gật đầu, “Dạ” một tiếng. Sau đó, không nói thêm một câu nào, thái độ luôn luôn rất lạnh lùng.

Ăn cơm xong, Long Vịnh Thanh chủ động đi rửa bát, mẹ Long không cho, giục Vịnh Lục đi dọn bàn, rửa bát, Vịnh Lục uể oải bưng chén bát ra ngoài. Long Vịnh Thanh bị giữ lại trong nhà, cảm thấy cả người cứ thế nào ấy, tay chân cứ thừa thãi không biết làm gì. May mắn thay lúc ấy Quan Quan nói mới mua máy di động, nhưng không biết nhiều chữ Hán lắm, nhờ cô chỉ cách lưu số điện thoại, vội vàng kéo cô đi vào phòng.

Việc đau buồn vô vọng nhất trên thế giới này chắc cũng không bằng việc sống với nhau hai mươi mấy năm, nhưng cuối cùng chỉ còn lại sự thật rằng không phải ruột thịt của nhau.

Nếu như ngay từ đầu Long Vịnh Thanh như Quan Quan, đến gia đình này như một người khách, không phải người ruột thịt, như vậy, có lẽ rằng, mười mấy năm ở với nhau đã sớm trở thành người một nhà rồi. Nhưng mà, trường hợp của họ lại hoàn toàn đối lập, những người mà nhiều năm trước đây, cô luôn cho rằng là người cùng một nhà có quan hệ huyết thống với nhau, tự nhiên mất luôn quan hệ huyết thống, làm sao có thể chấp nhận ngay sự thật này được, hơn nữa, làm sao có thể sống vui vẻ, hòa thuận như trước đây được nữa?

Có một vài sự việc, được bao bọc bởi một lớp màng có lẽ sẽ tốt hơn, nếu một ngày nào đó, lớp màng bị rách đi, nhìn thấy máu thịt bên trong, rất khó có thể tự lừa dối bản thân nữa. Nó phải lành lặn nguyên vẹn, ít nhất Long Vịnh Thanh bây giờ cũng không cách nào kéo tay mẹ Long làm nũng, không cách nào gây rối ở bên ngoài một cách vô tư để người nhà phải đi giúp cô xử lý hậu quả được, không thể nào cứ xoắn xuýt bên ba Long, tìm đủ cớ để đòi tiền tiêu vật được nữa.

Những việc không cách nào tiếp tục duy trì được nữa, bạn có thể nào tự lừa dối bản thân, nói với mình rằng, những ngăn cách đó thực sự không tồn tại không?

Ngày hôm sau, Vịnh Lục phải quay về trường. Trước khi đi, Long Vịnh Thanh đứng tần ngần trước cửa phòng cô rất lâu, mới đẩy cửa bước vào.

“Làm gì thế?” Vịnh Lục đang thu dọn hành lý, lạnh lùng nhìn cô một chút, rồi lại cúi xuống.

“Vịnh Lục...” Cô nắm lấy vạt áo, do dự đến gần hơn một chút, nhìn vào gương mặt của Vịnh Lục. Cũng không biết là nhìn bao nhiêu lâu, cuối cùng mới hỏi một câu đã muốn hỏi từ lâu, “Chẳng nhẽ em không hận chị à? Rõ ràng không phải chị ruột, lại cứ hay cãi nhau với em, thậm chí còn đánh nhau với em. Nếu như không có chị, đáng lẽ em đã có được một cuộc sống hạnh phúc hơn...”

Vĩnh Lục ngẩng đầu nhìn cô, sau đó thò tay vào trong túi xách đã chuẩn bị sẵn, lấy ra một quả trứng luộc. Đó là quả trứng mẹ Long luộc để cô mang về trường, để dành ăn sau khi nhà ăn đóng cửa, có thể ăn để chống đói. “Cạch” một tiếng, cô đập quả trứng lên trên bàn, “Em không thích ăn trứng gà, không phải vì đó là trứng của con gà đen đẻ hay do trứng của con gà trắng đẻ, mà chỉ là vì nó là trứng gà, em không thích mùi vị của nó, chỉ vậy thôi, chị hiểu không?”

Long Vĩnh Thanh nhìn quả trứng luộc bị đập vỡ đó, nhìn sững sờ, mãi một lúc sau mới quay đầu, mỉm cười với Vĩnh Lục.

Vĩnh Lục xách túi bước ra khỏi cửa, đi được vài bước lại liền quay ngoắt lại, lấy quả trứng gà bị đập vỡ đó nhét vào lại trong túi, quay đầu nhìn Long Vĩnh Thanh, “Mặc dù em không thích ăn trứng luộc, nhưng nó cũng có ưu điểm của nó, nó có chất dinh dưỡng này, ăn vào đỡ đói mà lại rất tiện lợi này, nó tốt hơn nhiều so với mấy thứ được đóng gói đẹp như mì gói và bánh mì, em thà chọn nó còn hơn. Cho nên, chị đừng suy nghĩ linh tinh nữa, cứ ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt vào.”

Đừng suy nghĩ linh tinh, cứ ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt vào. Đây có lẽ là những lời nói ấm áp nhất trong cuộc đời của Vĩnh Lục dành cho cô. Long Vĩnh Thanh gạt đầu thật mạnh, sống mũi cay cay, cô gắng kìm nén bản thân mình lại, không cho nước mắt trào ra.

4.

Sau khi Vĩnh Lục đi, Triệu Ngôn Từ từ thành phố S chạy về như một cơn lốc, hỏi cô tại sao đột nhiên nghỉ học? Hỏi cô tại sao không có nghĩa khí? Không nói một lời nào, vút anh ở lại thành phố S một mình, như vậy là thế nào?

Long Vĩnh Thanh thực ra chẳng còn sức lực để giải thích cho anh nghe mọi chuyện xảy ra gần đây, hơn nữa cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt của anh. Nhìn thấy Ngôn Từ, cô lại không kìm được nhớ đến Triệu Ngôn Thuyết, nghĩ đến khi cô tuyệt vọng nhất, cần sự giúp đỡ nhất, cần có người ở bên cạnh cô nhất, lại không phải là anh, cảm thấy đau đớn trong lòng. Để

cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cô không nói lời nào với Triệu Ngôn Từ, đóng cửa lại, để anh đứng ngoài cửa.

Triệu Ngôn Từ đâu phải kiểu người giỏi giải câu đố đâu. Anh tức tối đứng gõ cửa, Quan Quan ngăn anh lại, kéo anh sang một bên, kể ngắn gọn cho anh nghe về thân thế của Long Vịnh Thanh và Lâm Quốc Đống, lúc này Triệu Ngôn Từ mới yên lặng trở lại, đốt cho mình một điếu thuốc, thái độ bản thân, liên tục nhả ra mấy vòng khói thuốc.

“Thảo nào, Vịnh Lục và Vịnh Thanh chẳng giống nhau chút nào.” Anh đứng dựa vào cửa, ngẩng đầu nhìn trời, “Thực ra có phải là ruột thịt hay không, có liên quan gì đâu? Chúng ta đâu có để ý đến cái đó.”

“Đương nhiên là chúng ta đều nghĩ như vậy, chính như vậy nên chúng ta không thể nào hiểu được cảm giác của chị ấy, việc này có xảy ra với chúng ta đâu.” Quan Quan đứng bên cạnh Ngôn Từ, cũng với tư thế đó, đứng dựa người vào cửa, quay đầu nhìn cây ngân hạnh ngoài cửa, trên cây đó có một cành cây rất to. Mặc dù nó rất to, nhưng theo Quan Quan ước lượng thì chắc chắn rằng, nó không thể nào nâng đỡ được cơ thể trưởng thành của họ được nữa.

“Cũng đúng.” Triệu Ngôn Thuyết hút hết một điếu, lại châm thêm một điếu khác, tiện thể dúi một điếu vào tay Quan Quan, “Biết hút không?”

“Không biết.” Quan Quan cười, lắc đầu.

“Không biết thì từ từ học, không biết hút thuốc thì không phải là đàn ông.” Triệu Ngôn Từ cứ dúi vào trong tay của Quan Quan cho bằng được, đồng thời châm lửa cho anh, “Hút thuốc có hại, nhưng rất khỏe mạnh.”

“Đây là lý lẽ ngược đời nào thế?” Quan Quan không dám gạt bừa với những lời nói của Ngôn Từ, nhưng vẫn mặc kệ đưa thuốc lên miệng, thử hút một hơi, ngay lập tức cúi người ho kịch liệt. Nhưng sau khi hết ho, lại tiếp tục hút, mặc dù rất chậm, nhưng đã hút hết điếu thuốc đó thật.

“Quan Quan, mặc dù chú em là con lai Nhật Bản, nhưng anh thích những người có nghĩa khí như chú mày.” Triệu Ngôn Từ khoác vai anh,

“Còn Long Vịnh Thanh nữa, hai người đều là người anh em của Triệu Ngôn Từ anh đây. Nhìn thấy cô ấy không vui, anh cũng rất khó chịu, có điều cũng may, có chú em hút thuốc với anh, cùng khó chịu với nhau vậy.”

Những tin tức của Long Vịnh Thanh, Lâm Quốc Đống đã nắm bắt hết, điện thoại di động hỏng rồi, cũng không đến trường. Lâm Quốc Đống không liên lạc được với cô, nên trực tiếp gọi điện thoại về nhà họ Long, nhiều khi còn đến tận nhà tìm Long Vịnh Thanh, thậm chí còn lấy danh nghĩa ba ruột của Long Vịnh Thanh ra để ép gia đình nhà họ Long, ông nói rằng, nếu như không cho gặp Long Vịnh Thanh, thì sẽ làm cho gia đình nhà họ Long không thể nào sống nổi ở cái thị trấn này nữa. Có điều, với tính cách dữ dằn của mẹ Long, bà không hề sợ chiêu này của ông ta, cầm lấy cây chổi to, vừa đánh vừa đuổi ông ta ra khỏi thôn Long Sơn.

Làm căng không được, đương nhiên là phải dùng chiêu thức mềm mại hơn. Sau mấy lần được mẹ Long dỗ dành, Lâm Quốc Đống hình như ngoan ngoãn hơn nhiều. Sau đó, ông ta đúng là không đến, nhưng lại mời một luật sư đến nói chuyện với ba mẹ Long, nói rằng, nếu như Long Vịnh Thanh quả đúng là con gái ruột của Lâm Quốc Đống, thì sẽ đưa sự việc ra tòa, pháp luật sẽ đứng về phía Lâm Quốc Đống, người của gia đình nhà họ Long sẽ không được lợi ích gì. Nhưng, nếu như bây giờ người của gia đình họ Long nhượng tay, đồng ý để Lâm Quốc Đống gặp Long Vịnh Thanh, rồi nhận Long Vịnh Thanh về, thì Lâm Quốc Đống tình nguyện bồi thường gấp đôi tiền nuôi dưỡng. Trong khi nói chuyện, vị luật sư còn đưa ra một loạt các điều luật, ân cần khuyên bảo ba mẹ Long rằng, ra tòa sẽ bất lợi cho gia đình nhà họ Long, mẹ Long giơ tay lên, hất cả chậu nước rửa rau vào mặt người luật sư trẻ tuổi, phẫn nộ hét lên: “Bảo ông ta cứ việc đi kiện chúng tôi đi, chúng tôi chờ giấy gọi của tòa an, tôi không tin, quan tòa nào mà không biết phân biệt phải trái, đúng sai?”

Thực ra Lâm Quốc Đống không dám làm to chuyện này, xét cho cùng, ba ông ta vừa mới được điều lên Ủy ban kiểm tra kỷ luật của thành phố, đang lúc cạnh tranh chức vụ chủ nhiệm, đúng vào thời điểm then chốt như

thế này, ông không thể để lộ chuyện riêng của mình ra, hủy hoại tiền đồ của ba mình.

Qua một thời gian tới lui, hình như nhận thấy sự kiên quyết của gia đình nhà họ Long, Lâm Quốc Đống giống như thay đổi tính nết, không đi làm phiền gia đình họ Long nữa, hình như cũng đã cảm thấy nản lòng với việc muốn nhận lại Long Vịnh Thanh.

Chương 8: Đáng tiếc không phải là anh, đồng hành cùng em đến tận

cuối cùng

Cô đứng bên bờ sông ảm ướt, nhìn thấy cánh hoa cuối cùng rơi vào dòng nước, lưu giữ hình ảnh nước mắt vào trong tim mãi mãi, giống như một chiếc đồng hồ bị hỏng, kêu lên một tiếng “tích tắc” thật to cuối cùng, sau đó, rơi vào một khoảng không yên tĩnh không bến bờ.

1.

Rồi sóng gió cũng lắng dần, ba mẹ Long đều cho rằng, Lâm Quốc Đống vứt bỏ ý định nhận Long Vịnh Thanh vì sợ làm lớn chuyện, dần dần nói lỏng cảnh giác, bắt đầu lo liệu làm thủ tục đi học lại cho Long Vịnh Thanh. Cho dù đã lãng phí mất bao nhiêu thời gian, nhưng may mà bài vở và chế độ quản lý của trường đại học hạng ba thoải mái, chỉ cần nộp đủ tiền học phí, học lại một năm thì hoàn toàn không thành vấn đề, cho nên khi Vịnh Lục và Ngôn Thuyết lên đại học năm ba, Long Vịnh Thanh vẫn loay hoay ở năm hai.

Thời gian này, Quan Quan không quay về Nhật Bản, sống suốt ở thành phố S, một phần vì muốn được bình tĩnh trở lại, suy nghĩ kỹ về tương lai của mình, mặt khác, ba mẹ Long nhờ anh trông hộ Long Vịnh Thanh, đừng để cô tiếp xúc với người lạ, đặc biệt là Lâm Quốc Đống. Thế nên Quan Quan trở thành về sĩ kiêm giám hộ của Long Vịnh Thanh. Long Vịnh Thanh ở trong trường, anh liền thuê một căn hộ ở gần đó, còn không quên mua tài liệu học tập, tranh thủ học thêm khi ở nhà, một ngày đến trường của Long Vịnh Thanh thăm cô một đến hai lần. Long Vịnh Thanh đã từng hỏi Quan Quan có muốn học đại học ở Trung Quốc không, anh chỉ cười nhạt và trả lời: “Ở nơi nào mà càng làm cho em đau khổ và xót xa trong lòng, thì em càng muốn đến nơi đó, ở đó có thể chiến thắng những nỗi đau khổ ấy. Cho dù bây giờ không được, nhưng em tin tưởng rằng, sớm muộn rồi cũng có

một ngày, em sẽ làm được. Cho nên, đợi em điều chỉnh lại tâm trạng hiện nay, sẽ quay trở về Nhật Bản, về quê hương của mẹ, ở bên cạnh mộ mẹ, học xong đại học.”

“Đây là tự ngược đãi bản thân.”Long Vịnh Thanh không hiểu.Nếu như là cô, cái nơi mà làm cho cô đau khổ, xót xa, chắc chắn cô sẽ đi khỏi đó thật xa, chạy trốn còn không kịp, làm sao mà quay trở về được?

“Cho dù là tự ngược đãi cũng chẳng sao cả.”

Căn hộ mà Quan Quan thuê ở bên ngoài đó gần như trở thành địa điểm đến của riêng Long Vịnh Thanh. Chỉ cần không có tiết học, cô đều ở đó, dù sao ở đó cũng có phòng của cô, muốn ở bao lâu thì ở. Chỉ tiếc rằng hai người đều không biết nấu ăn, cho dù trong phòng bếp có đầy đủ đồ nghề nấu ăn nhưng cũng chỉ bày biện ra như thế thôi, đói bụng thì gọi người mang đến, hoặc là xuống dưới tiệm bán thức ăn nhanh ở dưới lầu giải quyết. Lúc này hai người đang ở trong nhà, đợi người mang bánh Pizza đến, Long Vịnh Thanh nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, còn Quan Quan thì đang ngồi trên thảm xem tivi. Câu chuyện nói đến đây, đột nhiên chuông cửa vang lên, có lẽ là người giao thức ăn đến, anh đứng dậy đi mở cửa, vừa đi vừa quay đầu nói với Long Vịnh Thanh: “Tự ngược đãi cũng không sao, bởi vì em rất khỏe mạnh.”

Ăn xong bánh Pizza, cũng chẳng biết mùi vị thế nào, Long Vịnh Thanh không biết tiếp theo phải làm gì, chỉ buồn chán nằm trên sofa, nhìn ngơ ngẩn vào cái điện thoại ở trong phòng.

Thực ra từ rất lâu trước đây, cô đã nghĩ, có nên gọi điện thoại chất vấn Triệu Ngôn Thuyết hay không? Hỏi anh rằng, anh và cô Giang Lệ Vũ rốt cuộc có quan hệ gì với nhau? Được thôi, cho dù không có Giang Lệ Vũ, cho dù cô tin tưởng anh một trăm phần trăm không phản bội cô, nhưng mà cuối cùng là vì nguyên nhân gì? Sự việc của Lâm Quốc Đống xảy ra lâu như vậy rồi, anh chẳng thèm gọi một cuộc điện thoại đến? Giận dữ cũng nên có giới hạn chứ, trong hoàn cảnh này, chẳng nhẽ lại bắt cô đi tìm anh giảng hòa?

Trong chuyện này, rốt cuộc là cô đã làm sai điều gì? Tại sao lại phải chịu uất ức như vậy chứ?

Quan Quan cất bánh Pizza còn thừa lại vào trong tủ lạnh, Long Vịnh Thanh nằm bò trên ghế, ngẩn người nhìn theo bóng lưng của anh. Cũng không biết dây thần kinh nào của cô có vấn đề, đột nhiên nói một câu không suy nghĩ, “Quan Quan, chúng ta cưới nhau quách đi cho xong. Chúng ta mà cưới nhau, chắc chắn sẽ rất vui vẻ.”

Tay của Quan Quan run lên, hộp bánh Pizza ở trong tay suýt nữa rơi xuống nền nhà, nhưng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh, quay đầu cười với cô, “Thế anh Ngôn Thuyết thì sao?”

“Cứ để cho anh ta đi chết đi, tình yêu gì gì đó, cũng chết hết đi cho rồi.” Long Vịnh Thanh nghe nhắc đến tên của Triệu Ngôn Thuyết, tự nhiên trở nên bức bối chết đi được, vớ lấy cái gối úp lên đầu mình, hét lên âm ỉ, “Yêu đương cái nỗi gì, cái tên Triệu Ngôn Thuyết khốn kiếp đó, chẳng thèm gọi một cuộc điện thoại cho chị, chị dựa vào cái gì mà phải nhớ đến hắn? Dựa vào cái gì?”

“Chị Vịnh Thanh, chị đừng có ịch kị như vậy nữa có được không? Chị không cần tình yêu, nhưng mà em lại cần đó...” Quan Quan lấy một chai cô ca ở trong tủ lạnh ra, uống một hơi hết nửa chai, tay phải bóp vào điện thoại di động ở trong túi quần, do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn không lấy ra.

Đó là điện thoại di động anh mới mua được, lắm sim điện thoại cũ của của Long Vịnh Thanh. Vốn là định mang đến cho cô một niềm vui bất ngờ, nhưng không hiểu tại sao bây giờ lại đột nhiên không muốn lấy ra, để cho cô đoạn tuyệt quan hệ với thế giới bên ngoài cũng tốt. Ít nhất, trong khoảng thời gian này, cô hoàn toàn thuộc về anh. Nghĩ đến đây, anh nhướn khóe môi lên, vuốt ve điện thoại ở trong túi, nhẹ nhàng gỡ cục pin của điện thoại ra.

Buổi chiều Long Vịnh Thanh có tiết học, Quan Quan đưa cô tới cổng trường rồi quay trở về. Long Vịnh Thanh bước vào trong lớp học, mười

phút sau lại quay trở ra, vòng qua con đường nhỏ ở sau các lớp học, ở đó có người đang đợi cô.

Là Lâm Quốc Đống.

Khoảng thời gian này, Lâm Quốc Đống không làm phiền người nhà của Long Vịnh Thanh là vì, Long Vịnh Thanh cảnh cáo ông, nếu còn đến quấy rối gia đình họ Long, thì cả đời này, cô sẽ không bao giờ xuất hiện để gặp ông nữa, nếu như ông bình tĩnh, giữ được cuộc sống bình an, thoải mái cho gia đình nhà họ Long, như vậy họ còn có thể bí mật gặp gỡ nhau một hai lần.

Mẹ nói Long Quốc Đống chẳng phải loại người tốt đẹp gì, đương nhiên là cô tin, nhưng trước mặt cô, Lâm Quốc Đống lúc nào cũng dè dặt, nói chuyện cũng rất cẩn thận, chỉ sợ chọc tức cô, điều này, có chút gì đó giống với ba Long, chắc hẳn là xuất phát từ tình yêu của ba dành cho con gái. Mẹ Long kiên quyết phủ nhận Lâm Quốc Đống không phải cha ruột của cô, nhưng mỗi lần gặp mặt, Lâm Quốc Đống đều năm lần bảy lượt thề thốt, ông tuyệt đối là ba ruột của cô, bởi vì ông là người đàn ông đầu tiên của mẹ ruột cô, ông có niềm tin vào điều đó. Suy nghĩ của Long Vịnh Thanh ngày càng rối như tơ vò, dần dần không biết nên tin tưởng vào ai nữa.

“Khi chú và mẹ con thích nhau, mới có mười tám tuổi, lúc đó mẹ con là bảo mẫu của nhà chú, lớn hơn chú hai tuổi, sau này ba chú biết chuyện của chú và mẹ con liền đuổi mẹ con ra khỏi nhà, nhưng mà chú và mẹ con vẫn lén lút gặp nhau, sau đó mẹ con có bầu, ba chú lại ép chú lấy một người con gái của một gia đình có chức quyền. Sau khi kết hôn, chú vẫn không quên được mẹ con, chạy đi tìm cô ấy thì phát hiện mất con rồi, cô ấy bảo sau khi sinh con xong vứt con vào thùng rác của bệnh viện. Mẹ con hận chú, muốn trả thù chú... Để trả thù chú, mẹ con còn tự bán thân, làm gái trong một câu lạc bộ đêm... Có điều, cũng đã không có gì quan trọng nữa rồi, trước khi chú đến đây nhận cháu, mẹ cháu đã chết vì bệnh tật rồi...” Lâm Quốc Đống nói cho Long Vịnh Thanh nghe chuyện đã qua, hai vai co rút lại, ngược mắt lên, trên con đường âm u đó, nhìn Long Vịnh Thanh với ánh mắt như có lửa, “Vĩnh Thanh, chú biết cháu là con chú, từ lúc lần đầu

tiên nhìn thấy cháu, chú đã nhận ra ngay, bởi vì, cháu giống mẹ cháu như đúc, giống hệt dáng vẻ của cô ấy ngày còn trẻ...”

“Đủ rồi.” Rõ ràng đã căn dặn mình không được gặp Lâm Quốc Đống, nhưng vẫn không kiềm chế được bản thân, mỗi chiều thứ sáu đều đến đây âm thầm gặp Lâm Quốc Đống. Rõ ràng đã căn dặn mình không được tin những lời Lâm Quốc Đống nói, nhưng vẫn không ngừng muốn hỏi ông những chi tiết có liên quan đến xuất thân của cô, về người phụ nữ mà cô chưa từng gặp mặt, người phụ nữ đã sinh ra cô. Rõ ràng cô không hào hứng gì nhưng vẫn không kiềm chế được, cũng muốn đi gặp người phụ nữ đó, “Người phụ nữ đó không phải là mẹ cháu, mẹ cháu là Long Tú Phần, chú cũng không phải là ba cháu, ba cháu là Long Chí Cương.”

“Nếu như cháu không tin, chú cháu mình có thể đi xét nghiệm AND xác nhận quan hệ cha con, Vĩnh Thanh, cháu hãy thương lấy người cha này với, năm ngoái chú đi kiểm tra sức khỏe, phát hiện ra sức khỏe có vấn đề, không thể nào có con được nữa, cháu là đứa con duy nhất của chú, cháu là máu mủ duy nhất của gia đình nhà họ Lâm, cháu vẫn có thể tiếp tục mang họ Long, nhưng ít nhất cháu cũng đừng phủ nhận mình là con gái của nhà họ Lâm, đừng làm cho gia đình họ Lâm bị tuyệt tự.” Lâm Quốc Đống nói đến những nỗi khổ sở ở trong lòng, mặc dù đã đến tuổi trung niên nhưng không thềm để ý đến thể diện, khóc rầm rức thành tiếng.

Long Vĩnh Thanh thật sự không chịu được khi nhìn thấy bộ dạng này của Lâm Quốc Đống, quay mặt đi nơi khác, chán nản nói: “Việc xác định AND, cháu sẽ suy nghĩ, chú đừng khóc nữa.”

“Được... được...” Lâm Quốc Đống nhìn thấy Long Vĩnh Thanh nhượng bộ, vui mừng khôn xiết gật gật đầu, gỡ mắt kính ra, vội vội vàng vàng lau nước mắt, “Mấy năm gần đây chú có đầu tư một ít vào đất đai, kiếm được rất nhiều tiền, còn có mấy căn nhà, trong tương lai đều là của cháu cả. Ông nội cháu cũng đã lên làm chủ nhiệm của ủy ban kiểm tra kỉ luật thành phố, tất cả tài sản của gia đình nhà họ Lâm, tương lai cũng sẽ là của cháu. Nếu như Long Tú Phần không ngăn cản cháu, thì cháu nói với mẹ, cứ cho là cháu nhận người ba này đi, cũng sẽ hiếu thuận với bà ấy, tiền của cả nhà

chú đều là của cháu, cháu muốn cho bà ấy bao nhiêu, chú quyết sẽ không ngăn cản, như vậy bà ấy cũng sẽ không phải làm y tá ở bệnh viện nữa, mỗi ngày phải cực khổ đi làm, cũng rất mệt....”

Long Vịnh Thanh lặng lẽ đứng nghe, tâm trạng vẫn rất rối bời, nhưng không biết vì sao mà tim lại đập nhanh như vậy, tưởng tượng đến dáng vẻ mình trở thành thiên kim tiểu thư, tưởng tượng đến việc cái gì cũng có, rút ngắn khoảng cách chênh lệch giữa mình và Triệu Ngôn Thuyết, đột nhiên cảm thấy căng thẳng và hưng phấn không kiềm chế được. Nhưng rất nhanh ngay sau đó, cô nhận thấy rằng, suy nghĩ của mình sao quá xấu xa, vội vàng lắc lắc đầu, hy vọng có thể tổng được những suy nghĩ đen tối này ra khỏi đầu, quay người bỏ đi, “Đợi cháu suy nghĩ xong, cháu sẽ mượn máy của bạn học nhắn tin cho chú. Chú đừng chủ động đến tìm cháu nữa, cũng đừng đi làm phiền gia đình nhà họ Long nữa, nếu không cả đời này, cháu sẽ không gặp chú nữa.”

“Được, được, được.” Lâm Quốc Đống gật đầu liên tục, nhìn thấy Long Vịnh Thanh sắp đi, vội vàng đuổi theo, lấy trong túi áo ra một cái phong bì dày cộp, nhét vào người Long Vịnh Thanh, “Vịnh Thanh, cháu cầm lấy một ít tiền trước, đi mua một ít quần áo, giày dép mới, con gái không phải ai cũng thích những thứ này sao? Tiêu hết tiền rồi thì nhắn tin cho chú, chú sẽ đưa qua bất cứ lúc nào.”

Long Vịnh Thanh lạnh lùng đẩy trả lại phong bì cho Lâm Quốc Đống, “Gia đình họ Long tuy không khá giả, nhưng chưa bao giờ để cho cháu thiếu thốn cái gì, hơn nữa, có một số thứ, không thể mua bằng tiền.”

2.

Từ ngày đó, Long Vịnh Thanh luôn bị giằng xé bởi những mâu thuẫn trong lòng. Trước đây mỗi lần không quyết định được việc gì, cô đều tìm Triệu Ngôn Thuyết trao đổi, Triệu Ngôn Thuyết cũng đều chỉ dẫn cho cô rất rõ ràng, giúp cô có được lựa chọn chính xác, cho nên từ bé đến lớn cô chưa từng biết đến hoang mang, từ trước đến nay chưa từng bị giằng vặt, đấu tranh khổ sở như bây giờ. Đấu tranh tư tưởng khổ sở được mấy ngày, cô thực sự chịu không nổi nữa, quyết định quẳng tự tôn sang một bên, chủ động gọi

điện cho Triệu Ngôn Thuyết, chủ động làm lành với anh. Thế là, khi nghỉ giải lao, cô mượn điện thoại di động của bạn học, gọi điện cho Triệu Ngôn Thuyết, nhưng không ngờ, người nghe máy lại là mẹ Triệu.

“Vĩnh Thanh à, cháu tìm Ngôn Thuyết hả? Ừa, cháu không biết hả? Ngôn Thuyết đi Mỹ làm cái gì mà trao đổi sinh viên gì gì đó, đi khoảng nửa năm rồi, hết hè mới về, đến nước Mỹ rộng lớn như thế, bác nói với ba Triệu mua di động mới cho Ngôn Thuyết, máy cũ giữ lại để bác dùng, cháu có việc gì không?”

Giọng nói của mẹ Triệu truyền sang, Long Vĩnh Thanh nghe mà cứ như từ một thế giới nào vọng đến, cô nhìn điện thoại trầm ngâm một lúc, nhẹ nhàng nói một câu, “Không có việc gì ạ.” Sau đó muốn ngắt điện thoại, mẹ Triệu đột nhiên gọi cô lại, “Vĩnh Thanh này, việc của cháu, bác đã nghe Ngôn Từ nói rồi, kỳ thực bác cũng chẳng biết phải nói gì, cũng chỉ biết nói là ông trời trêu ngươi, cháu cũng đừng để ý làm gì. Còn nữa, đó là... Nếu như cháu không có việc gì, thì đừng tìm Ngôn Thuyết nữa, ba nó đã bắt đầu liên hệ cho nó một trường đại học ở nước ngoài, muốn nó sang năm, hoặc sang năm nữa đi du học. Dù sao đi nữa học ở nước ngoài về cũng sẽ có tiền đồ hơn là học ở trong nước, cháu thấy thế có đúng không? Nếu như không có việc gì quan trọng, những việc chơi bời gì gì đó thì thôi, đừng tìm nó nữa. Còn nữa, việc cháu tìm Ngôn Thuyết, nhất định không được nói với ba của Ngôn Thuyết, gia đình họ Triệu có thù oán với gia đình nhà họ Lâm. Năm đó, gia đình nhà bác chưa ra đây làm ăn, ông Lâm chủ tịch thị trấn nhận tiền hối lộ, chung vốn với người khác mở một mỏ than trái phép, ngang nhiên cho người đến đào mộ phần của dòng họ Triệu lên, đến mộ của bà nội Triệu Ngôn Thuyết cũng bị xới tung. Cái gia đình nhà họ Lâm đó, có người làm to từ đời này sang đời khác, vừa có tiền của vừa có quyền lực, nhà bác không làm gì được họ, nhưng ít nhất, cũng không thềm qua lại với người nhà họ Lâm...”

Long Vĩnh Thanh thở dốc, hơi thở ngày càng gấp gáp, cổ họng khô cứng lại, đau đớn. Để tránh không cho bản thân mình bật khóc thành tiếng

vì tội thân, cô vội vàng lấy cóng ngắt điện thoại, “Cháu xin lỗi bác Triệu ạ, cháu còn có tiết, cháu tắt máy trước đây ạ.”

Tắt điện thoại xong, cô lê bước vào phòng học, ngồi ngơ ngẩn một lúc lâu ở chỗ ngồi của mình, dần dần mới hiểu ra một số chuyện. Cuối cùng cô cũng đã hiểu, tại sao Triệu Ngôn Thuyết cứ khẳng khẳng không muốn công khai quan hệ giữa hai người, cứ bí mật yêu cô như thế, không chỉ vì Triệu Ngôn Thuyết, nguyên nhân chính là ở mẹ Triệu, mẹ Triệu tuyệt đối sẽ không đồng ý để Ngôn Thuyết yêu đương với loại người như cô, Triệu Ngôn Thuyết là một người con có hiếu, anh sợ đối diện với cơn thịnh nộ của mẹ Triệu, lo sợ phải đưa ra lựa chọn giữa mẹ Triệu và cô, xét cho cùng, hai người chơi với nhau từ nhỏ, và sau đó lớn lên, yêu nhau, kết hôn với nhau là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Cô vốn dĩ cho rằng, nếu như cô mang họ Lâm, trở thành tiểu thư của gia đình họ Lâm thì mới có thể xứng lứa vừa đôi với anh, bây giờ đột nhiên tỉnh ngộ, chẳng qua đó là vì cô cảm thấy tội nghiệp bản thân mình nên mới có một giấc mơ như vậy.

Cô chóng cảm ngồi chờ người ra đó, dần dần nhận ra khoảng cách giữa hai người, chậm chậm thở dài một cái.

Mấy ngày tiếp theo đó, Long Vịnh Thanh cũng không biết là mình sống như thế nào nữa, chuồn học hai ngày liền, ru rú ở trong nhà của Quan Quan, cô cố gắng hết sức để mình có thể trở thành một cây nấm bị lên mốc. Quan Quan chạy hết cả thành phố S, mua về tất tần tật những món cô thích, Long Vịnh Thanh vẫn không hề nhúc nhích, không ăn không uống, không ngủ không chơi, mọi hoạt động của cơ thể hầu như bị ngưng trệ lại.

“Chị Vịnh Thanh, chị ăn một chút gì đi, chị mà không ăn uống nữa là em gọi xe cấp cứu đây...” Quan Quan bung một đĩa thịt bò sốt tiêu ngồi bên cạnh cô, nhìn khuôn mặt tiều tụy của cô, cảm thấy trái tim mình cũng đau đớn theo cô, “Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng nhẽ không nói với em được à?”

“Nói với em, em có thể thay hết máu trong người này của chị được không?” Long Vịnh Thanh từ từ ngẩng đầu lên, hai quầng mắt sưng lên,

đen thui, làm cho cả khuôn mặt cũng trở nên tái mét, “Em có thể xóa hết mọi chuyện xảy ra trong thời gian gần đây không? Em nói cho chị biết, có phải chị chỉ gặp ác mộng thôi, phải không?”

Quan Quan trầm mặc không nói, từ từ đứng dậy, cho đĩa cơm thịt bò sốt tiêu đang cầm trên tay vào trong lò vi sóng, hâm lại cho ấm. Khi quay trở lại, đĩa cơm thịt bò đang bốc hơi nghi ngút, anh đưa đĩa cơm lại trước mặt cô, nói: “Ăn hết cái này đi, ăn xong rồi, em sẽ nói cho chị biết, làm thế nào để thoát khỏi cơn ác mộng.”

Long Vịnh Thanh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Quan Quan, trên khuôn mặt của anh không hề biểu lộ ra chút cảm xúc nào, cô không hiểu lời anh vừa nói, cũng không đả động gì đến đĩa cơm, mở đôi môi khô khốc ra hỏi: “Có thể tỉnh dậy từ cơn ác mộng được thật sao?”

“Em nói được là chắc chắn được.” Quan Quan gật đầu, “Việc chị lên lút gặp gỡ Lâm Quốc Đống, em cũng sẽ không nói cho ba mẹ Long biết đâu.”

“Làm sao em biết được...” Cô kinh ngạc, nhưng cơ thể yếu ớt của cô không cho phép cô nói quá to, cho dù là âm thanh hết cỡ của sự kinh ngạc, nhưng cũng chỉ làm cho người ta thấy âm thanh đó như bị hụt hơi vậy.

“Chiều thứ sáu mỗi tuần đều gặp nhau, mỗi tối thứ sáu, sau khi tan học đến đây, tâm trạng của chị rất tồi tệ. Nhiều lần cứ lặp đi lặp lại như vậy, em không cách nào cho rằng đó là sự trùng hợp được.” Quan Quan để đĩa cơm xuống dưới nền nhà, lay lay người cô, “Ăn đi, cũng sắp được nghỉ hè rồi, em đang định khi chị nghỉ hè sẽ quay về Nhật Bản, liên hệ việc học đại học, thứ sáu tuần này em sẽ ra sân bay đặt vé, lúc đó chị muốn đi đâu thì đi.”

Long Vịnh Thanh nhìn khuôn mặt của anh, rồi lại nhìn đĩa cơm đặt dưới chân đã được hâm nóng không biết bao nhiêu lần rồi, nước mắt tí tách chảy xuống, gơ tay bung lấy đĩa cơm, nhét từng miếng, từng miếng thịt bò to đùng vào trong miệng, nước mắt với mùi vị cau nồng của tiêu xộc thẳng vào thực quản, làm cô ho sặc sụa, cô vừa ho vừa ăn, ăn cho đến khi nhét hết đĩa cơm thịt bò vào bụng, mới nhào vào trong lòng của Quan Quan, khóc to

lên, “Chị muốn biết rõ, rốt cuộc chị và Lâm Quốc Đống có quan hệ gì với nhau không? Chị muốn biết rõ, chị và Triệu Ngôn Thuyết, cuối cùng có khả năng đến với nhau hay không... Quan Quan, may mà còn có em, may mà còn có em hiểu được chị!”

Quan Quan ngang ngược ôm lấy cô từ trên nền nhà giá lạnh, đặt lên trên giường, sau đó đắp chăn giúp cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ trán cô giống như cô hay dỗ dành anh thuở bé, “Chị mau ngủ đi, ngủ đủ giấc rồi mới có thể tính chuyện của ngày mai được.”

Cả khuôn mặt đầm đìa nước mắt, cô gật gật đầu, sau đó mới từ từ nhắm mắt lại. Quan Quan ngồi ở đầu giường, nhìn dáng vẻ ngủ không ngon giấc của cô, đột nhiên khẽ hỏi một câu, “Chị có muốn đi Nhật Bản với em không? Rời xa nơi này, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì vậy, đừng gặp bất kì người nào nữa, bao gồm cả Triệu Ngôn Thuyết...”

Long Vịnh Thanh chưa ngủ say, nhưng mà giọng nói của anh quá nhỏ, cô không nghe rõ Quan Quan nói gì. Thế là mở mắt ra, nghi hoặc hỏi: “Em nói gì thế?”

“Không có gì.” Quan Quan giật mình, giống như tỉnh dậy từ trong giấc mơ vậy, nhướn môi lên cười, liên tục lắc đầu, “Không có gì, em chẳng nói gì cả.”

Ngày hôm sau, Long Vịnh Thanh trốn Quan Quan, lấy điện thoại trong phòng gọi điện cho Lâm Quốc Đống, nói cô đồng ý đi làm xét nghiệm xác định quan hệ cha con, thứ sáu tuần này bảo ông lái xe đến đón.

Sáng thứ sáu, Quan Quan ra sân bay từ sáng sớm. Long Vịnh Thanh đến cổng trường, phát hiện ra Lâm Quốc Đống đã đứng đợi cô ở đó từ lâu, mặc một bộ quần áo mới tinh, mái tóc cũng được chải rất gọn gàng, giống như đang chuẩn bị đi làm lễ cưới, nụ cười thường trực trên môi, nhìn thấy Long Vịnh Thanh thì vội vàng vẫy tay với cô, sau đó giúp cô mở cửa xe, “Vịnh Thanh, cháu đến rồi à? Xin lỗi nhé, có phải chú quá nôn nóng không? Đáng lẽ phải để cháu ngủ thêm một chút nữa.”

“Không sao đâu ạ, cháu cũng muốn được biết kết quả sớm.” Long Vịnh Thanh ngồi vào xe, cố gắng đẩy cái mũ trên đầu xuống, muốn che đi gương mặt tiều tụy, trắng bệch của mình, sau đó giục Lâm Quốc Đống, “Mau đi đi chú, cháu không muốn để bạn học nhìn thấy.”

“Ồ, được, được, được.” Lâm Quốc Đống sưng âm ỉ, nhảy lên xe, vừa hát khe khẽ, vừa khởi động xe, đạp ga, giống như sắp nghênh đón một thời khắc thiêng liêng, lái xe hướng về phía bệnh viện.

Long Vịnh Thanh ngồi trên ghế phụ phía bên cạnh Lâm Quốc Đống, ngẫu nhiên cũng quay đầu nhìn ông một lúc. Năm mười lăm tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy cho đến tận bây giờ, mấy năm gần đây, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Lâm Quốc Đống cười, cô lặng lẽ cúi đầu xuống, bất kể người đàn ông này có phải ba ruột của cô hay không, cô đều cảm thấy Lâm Quốc Đống là một người rất đáng thương, từ nay về sau bản thân mình không phải đối xử tệ bạc như thế đối với Lâm Quốc Đống nữa.

Đến bệnh viện, Lâm Quốc Đống tìm một vị bác sĩ tương đối thân thiết, mà cũng có thể là đã sắp xếp hết rồi, họ được đưa đến một phòng chuyên dùng để tiếp khách. Khi y tá vào lấy máu của họ, Lâm Quốc Đống tỏ ra rất căng thẳng, không ngừng căn dặn cô y tá phải nhẹ tay, đừng để Long Vịnh Thanh bị đau, đã vậy còn như bị thần kinh, trách móc y tá suốt, “Đừng lấy nhiều quá, lấy vừa đủ xét nghiệm là được rồi, cả gia đình họ Lâm chúng tôi chỉ có được một đứa cháu này thôi, bảo vật quý giá lắm đó, đừng có lấy nhiều như vậy.”

Sau khi lấy máu xong, Lâm Quốc Đống ngồi nói chuyện với bác sĩ một lúc, rồi đưa Long Vịnh Thanh về. Kết quả phải nửa tháng sau mới có, lúc đó Long Vịnh Thanh đi nghỉ hè rồi, ba mẹ Long trông coi cô rất chặt, Lâm Quốc Đống hẹn trước với cô, ngày có kết quả, ngày hai mươi tám tháng bảy, sẽ gọi điện đến gia đình nhà họ Long lúc một giờ sáng, đến lúc đó, cô cứ ngồi bên cạnh điện thoại, điện thoại vừa kêu thì cô nhắc máy ngay, như vậy sẽ không làm kinh động người nhà gia đình họ Long.

Ngày cô được nghỉ hè, Quan Quan sắp xếp lại một lượt đồ đạc của mình, sau đó đưa Long Vịnh Thanh về thôn Long Sơn, sau đó một mình quay trở về Nhật Bản. Đối với những người không đi học cấp ba đầy đủ, những trường đại học có thể tiếp nhận họ thật sự rất có hạn. Cũng may thành tích học tập của Quan Quan rất khá, có một trường đại học tốt muốn nhận anh, lần này trở về, anh phải đến trường đại học đó để liên hệ các thủ tục nhập học có liên quan.

Thực tế là trước đây, chú Quan Dịch Phong, ba của Quan Quan cũng đã mấy lần ngỏ ý muốn đón anh đến Anh để học, cũng đúng vào thời điểm Quan Nhã Dương đang chuẩn bị đến Anh học nghiên cứu sinh, ông muốn nhân cơ hội này để ba cha con được đoàn tụ. Nhưng Quan Quan nhận điện thoại rồi chỉ cười cười, nói với Quan Dịch Phong ở bên kia điện thoại: “Con đã quen với việc tự mình lo việc của mình rồi, đoàn tụ hay không thì cũng thế cả thôi, chúng ta cứ tiếp tục sống như cách trước đây, cũng không phải là không tốt.”

Long Vịnh Thanh ở bên cạnh nghe những lời nói nhàn nhạt này của anh, không kìm được thở dài một tiếng, “Trước đây toàn em gọi điện cho chú Quan, nói rằng em muốn đoàn tụ với họ, muốn người nhà được cùng ở với nhau, bây giờ lại đổi chỗ cho nhau, em biến thành người không cần đến họ.”

“Ngày còn nhỏ, mỗi lần gọi điện thoại bị ba từ chối xong, em đều nghĩ, có phải mình quá không hiểu chuyện, cứ thích bám lấy người khác hay không, thế là em liền cố gắng бат mạng, ra sức suy nghĩ cố gắng độc lập, cố gắng để trở thành một người lớn có thể tự mình quyết định được mọi việc. Bây giờ, cuối cùng em đã có thể sống tự lập, cũng đã làm ông ấy được thỏa mãn, không bám lấy ông ấy nữa, một mình cũng có thể sống rất tốt. Nhưng mà, ông lại muốn biến em trở lại như ngày còn nhỏ, đây không phải là quá ích kỉ sao?” Quan Quan xếp quyển sách cuối cùng vào trong hành lý, lại lấy từ trong túi áo ra một cái điện thoại di động mới tinh, nhét vào tay của Long Vịnh Thanh, “Điện thoại mới này dùng số điện thoại cũ của chị, em lén lút mua, không ai biết cả đâu, chị giấu cho kỹ một chút, cảm thấy không vui thì cứ gọi điện thoại cho em.”

Long Vịnh Thanh nắm chặt điện thoại, hai bàn tay không kiềm được run lên, “Quan Quan, đợi có kết quả xác nhận quan hệ rồi... Nếu như, chị đúng thật là con gái của Lâm Quốc Đống, em có thể đưa chị đi Nhật Bản được không?”

Quan Quan nhìn khuôn mặt trắng bệch bởi mấy hôm nay bị ức chế và căng thẳng của cô, cảm xúc trên khuôn mặt gần như ngừng lại mấy phút, cuối cùng vẫn nhướn môi lên, cười với cô, “Được, đến lúc đó, đến lượt chị qua đó học đại học với em.” Nói xong, anh xách hành lý đi ra, đi được vài bước, quay đầu lại, “Đừng ép bản thân mình quá, chỉ cần còn có em, chị mãi mãi không bao giờ bị dồn vào ngõ cụt.”

Quan Quan quay về Nhật Bản, Vịnh Lục nghỉ hè về nhà, trở thành người giám hộ thứ hai của Long Vịnh Thanh. Bình thường Long Vịnh Lục cũng không thích ra khỏi nhà, chỉ khi nào Triệu Ngôn Từ đến nhà của gia đình họ Long, đôi lúc mới đi ăn uống, hát karaoke cùng với họ, chỉ đáng tiếc là, gần đây, Triệu Ngôn Từ cũng bị ngăn cấm của gia đình họ Triệu, không cho phép tiếp cận với Long Vịnh Thanh, cho nên, cũng đã lâu rồi họ không gặp nhau.

Triệu Ngôn Thuyết đương nhiên là vẫn bật vô âm tín, nghe Vịnh Lục nói, việc trao đổi sinh viên của trường đại học Q với trường đại học California của Mỹ lần này số lượng sinh viên có hạn, cả khoa tài chính cũng chỉ có hai người, là anh ấy cũng Giang Lệ Vũ được đi mà thôi. Nói đến đây, Vịnh Lục tỏ ra có chút gì đó rất ngưỡng mộ, Long Vịnh Thanh để ý nói: “Thành tích học tập của em giỏi như vậy, tại sao không tranh thủ một suất mà đi?”

“Gia đình mình làm gì có nhiều tiền dư giả như thế? Chỉ mỗi tiền học phí của hai chị em mình thôi cũng đã đủ cho ba mẹ vất vả rồi.” Long Vịnh Lục ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nhìn cô, cầm lấy quyển sách, đi về phòng mình học bài.

Long Vịnh Thanh cúi đầu nhìn lên ghế sofa, không nói gì nữa, hình như còn trở nên trầm lặng hơn trước đây nữa.

Buổi tối trở về phòng ngủ, cô lén lút lấy điện thoại mà Quan Quan dúm vào tay cô ra, nhắn tin cho Lâm Quốc Đống, “Nếu như cháu nhận chú là ba, chú có thật sẽ đưa cho cháu rất nhiều tiền?”

Tin nhắn rất nhanh đã được trả lời, Lâm Quốc Đống cảm thấy rất vui mừng và hưng phấn vì cô đã chủ động nhắn tin cho mình, “Đương nhiên, đương nhiên rồi, cháu là con gái duy nhất của chú, toàn bộ gia sản của chú, trong tương lai, tất cả đều là của cháu.”

“Đợi có kết quả xác định quan hệ cha con, nếu như cháu quả đúng là con gái của chú, trước tiên chú có thể đưa Vịnh Lục ra nước ngoài du học, chi trả toàn bộ chi phí du học ở nước ngoài cho Vịnh Lục được không?”

“Được chứ, được chứ, chỉ cần cháu là con gái của chú, cái gì chú cũng sẽ nghe theo lời cháu.”

Đọc đến đây, Long Vịnh Thanh mới miễn cưỡng nở một nụ cười, đây là kết quả tồi tệ nhất mà cô đã từng suy nghĩ. Nếu như cô đúng thật là con gái của Lâm Quốc Đống, thế thì mối quan hệ của cô và Triệu Ngôn Thuyết cũng sẽ thật sự chấm dứt, cũng không thể nào ở lại thôn Long Sơn này được nữa, cô sẽ đi Nhật Bản với Quan Quan, vậy thì ít nhất, trước khi cô đi, cô cũng sẽ thay gia đình họ Long, thay Vịnh Lục là một việc cuối cùng này.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình máy di động, đọc từng chữ từng hàng trên màn hình, nhấp vào nút trả lời, còn muốn trả lời một tin nhắn cho Lâm Quốc Đống. Ai ngờ đúng lúc này, mẹ Long bưng một tô canh nóng vừa nấu xong, đột nhiên đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô đang cầm máy di động nhắn tin, đặt tô canh xuống bàn, trừng mắt hỏi cô: “Không phải điện thoại của con bị rớt hỏng rồi à? Điện thoại di động này ở đâu ra vậy? Con đang nhắn tin cho ai?”

“Dạ không... Không ai cả...”

Long Vịnh Thanh nơm nớp lo sợ, hoảng hốt giấu điện thoại ra sau lưng, vừa giấu vừa vội vội vàng vàng xóa hết những tin nhắn lúc nãy. Mẹ Long vốn có tính nóng nảy, làm sao mà để cô giấu đi được, liền nhào qua chụp

lấy điện thoại, hai người cứ thế giằng co ở trên giường. Long Vịnh Thanh lấy tay che để tránh mẹ Long, vừa xóa hết tin nhắn, đợi đến khi xóa xong tin nhắn mới cầm điện thoại ra, đưa cho mẹ Long, sợ sệt nhắc lại, “Thật không có ai mà, con mượn điện thoại của bạn học cùng lớp, trong đó có mấy tin nhắn riêng tư của người ta, không tiện cho mẹ xem mà thôi.”

Mẹ Long cầm điện thoại qua, xem một lúc lâu, cũng không nhìn thấy có gì khả nghi, đang định nói giúp cô cất vài ngày, đợi đến khi nhập học rồi trả lại cho cô. Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên đổ chuông, Lâm Quốc Đống thấy Long Vịnh Thanh mãi mà không trả lời tin nhắn, nên bất ngờ gọi điện thoại sang.

“Con lại còn dám liên lạc với con người khốn nạn này hả, không phải mẹ đã nói với con rồi ư, đừng có để ý đến ông ta nữa rồi hay sao?” Mẹ Long phẫn nộ vút điện thoại lên giường, “Tại sao con lại cứ không nghe lời mẹ hả? Cái người họ Lâm đó không phải hạng người tốt đẹp gì...”

“Không phải hạng người tốt đẹp gì, không phải hạng người tốt đẹp gì, nhưng mà, có khả năng người đó là ba ruột của con...” Long Vịnh Thanh cắn môi dưới, từ từ ngẩng đầu lên nhìn mẹ Long, khuôn mặt trắng bệch đến phát sợ, “Mẹ, mẹ cứ nói trước mặt con là chú ấy chẳng phải hạng người tốt đẹp gì, mẹ đã bao giờ nghĩ tới cảm giác của con chưa? Cái người mà trong mắt mẹ không phải hạng người tốt đẹp gì đó, nếu thật sự là ba của con, như vậy con thì sao? Há chẳng phải cũng tồi tệ như thế sao?”

“Ông ta không phải ba của con.” Giọng nói của mẹ Long bỗng nhiên cao vút lên, trong đôi mắt hiện rõ sự đau đớn, trừng mắt nhìn Long Vịnh Thanh, “Mẹ nói bao nhiêu lần con mới chịu tin đây? Khi mẹ ôm con vào lòng, có nghe mấy công nhân dọn vệ sinh của bệnh viện nói, khi mẹ con vút con lại, lúc đó bà có nói đó là con của một khách làng chơi, nghe nói là người ngoại tỉnh...”

“Trước khi có kết quả giám định quan hệ cha con, không ai được nói như vậy cả.” Long Vịnh Thanh không muốn nghe những lời nói tiếp theo, cũng không dám nhìn vào mắt của mẹ Long, cúi đầu, dùng hết sức nắm chặt

lấy ga giường, nói to cắt ngang lời của mẹ Long. Bởi vì nắm chặt quá, các khớp ngón tay đều trở thành trắng xanh không hề tự nhiên, “Mẹ không cần lo lắng, cho dù con có nhận người cha ruột đó, con cũng sẽ hiếu thuận với mẹ...”

Bốp...

Long Vịnh Thanh còn chưa nói xong, trên mặt đã nhận lấy một bạt tai, đau rát. Cánh tay giơ cao lên của mẹ Long còn chưa kịp thu về, cô ngẩng đầu lên nhìn, trong đôi mắt phần nộ và tràn trề sự thất vọng của mẹ Long, cô nhìn thấy nước mắt của mẹ đang từ từ chảy ra, sau đó tay mẹ Long chỉ ra cửa, hét lên với cô, “Con cút đi, con cút đi cho mẹ... Con cảm thấy mẹ vì lo sợ con nhận Lâm Quốc Đống làm cha ruột, sẽ không hiếu thuận được với mẹ nên mới ngăn cấm con liên lạc với ông ta, nếu đã suy nghĩ như vậy, bây giờ con cút ngay đi... Bây giờ con đi mà tìm người cha đó, xem xem ông ta yêu thương con được tới mức nào... Mẹ không cần sự hiếu thuận của con, người của gia đình nhà họ Long, trong tương lai, cho dù có phải đi ăn xin cũng không cần sự hiếu thuận của con...”

Giọng nói oang oang đó của mẹ Long làm cho ba Long và Vịnh Lục sợ đến nổi tỉnh cả ngủ, vội vàng chạy đến. Ba Long mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng mà nhìn thấy đôi mắt ướt nhoe của mẹ Long và một bên má của Long Vịnh Thanh đỏ lên, cũng đã đoán được tình hình không mấy khả quan, vội vàng kéo mẹ Long ra khuyên, “Xảy ra chuyện gì vậy? Đừng nổi nóng lên như thế, đêm đã khuya rồi, nhờ may đánh thức hàng xóm thì không hay lắm...”

Vịnh Lục vẫn mặc bộ quần áo ngủ, đi đến trước giường của Long Vịnh Thanh, nhíu mày lạnh lùng hỏi: “Chị làm gì thế mà làm mẹ tức giận đến mức này? Chị mau xin lỗi mẹ đi, để cho ba và mẹ về đi ngủ, chẳng lẽ chị không biết gần đây nhiều người trong thôn ngó nghiêng nhà mình, đợi xem kịch vui sao? Chị không nhịn được một chút à?”

Long Vịnh Thanh lấy tay úp vào một bên má bị đánh, cúi đầu không hé miệng, chỉ chậm chậm bước xuống giường, mở cửa bước ra ngoài. Vịnh

Lục hốt hoảng kéo cô lại, “Chị đi đâu vậy?”

“Chị đâu phải người của gia đình nhà họ Long, ở lại đây làm cái gì?” Từ khi việc này bị phát hiện, Long Vịnh Thanh luôn nín nhịn trong lòng, cảm thấy tự ti, sống khép nép với những người mà cô đã từng cho rằng là ruột thịt của mình. Lần đầu tiên dùng giọng điệu kiêu này, đến cả cô còn bị những lời nói này làm cho giật mình, nhưng đã nói ra rồi làm sao mà thu hồi lại được. Khuôn mặt cô trắng bệch, lúc này cô có cảm giác rằng, bản thân mình trở nên thật cô độc và đáng thương, linh hồn đã rời xa cô, chỉ còn lại một chút tôn nghiêm tội nghiệp không nỡ vứt bỏ, “Hơn nữa mẹ đã nói chị cú đi rồi, làm sao chị có thể mặt dày ở lại đây được nữa?”

“Đó là những lời mẹ nói khi tức giận, chị nghe mà không hiểu à? Long Vịnh Thanh, chị đừng có làm loạn nữa được không hả?” Vịnh Lục giữ chặt áo của cô, không dám buông lỏng một giây phút nào. Nhưng thái độ lần này của Long Vịnh Thanh cũng rất kiên quyết, sống chết cũng không quay về phòng, cuối cùng ba Phong phải qua giúp Vịnh Lục, hai người vừa kéo, vừa lôi, cuối cùng cũng “áp giải” được Long Vịnh Thanh quay trở về phòng cô.

4.

Mấy ngày hôm sau, mẹ Long cũng không nói chuyện với Long Vịnh Thanh. Sau đó, Long Vịnh Thanh cũng suy nghĩ lại, mặc dù cũng cảm thấy những lời nói ngày hôm đó của mình có phần hơi quá đáng, nhưng cô không có ý định đi xin lỗi, cô cứ chờ kết quả của việc giám định quan hệ cha con đã. Cô đã tính toán mọi chuyện hết rồi, nếu như cô là con gái của Lâm Quốc Đống, vậy thì cô phải làm cho ba Long và mẹ Long ghét cô triệt để, như vậy, khi cô rời khỏi căn nhà này đi Nhật Bản mới có thể không làm cha mẹ quá đau lòng.

Đương nhiên, nếu như không phải thì càng tốt, tất cả đều có thể bắt đầu lại từ đầu, cho dù là tình yêu đối với Triệu Ngôn Thuyết, hay là mối quan hệ với mọi người trong nhà đều có thể bắt đầu lại từ đầu. Cô sẽ cố gắng học hành, tương lai tìm được một công việc đàng hoàng một chút, để ba mẹ

Long vui lòng, cũng cố gắng để cho cha mẹ Triệu phải nhìn cô với một ánh mắt khác.

Cô tính toán xong những điều này, trong lòng thấp thỏm không yên đợi chờ thêm mấy ngày nữa. Cuối cùng cũng đã đến ngày hai mươi tám tháng bảy. Ngày hôm đó, từ sáng sớm, cô đã ngồi nhìn đăm đăm vào máy di động, không đi ra khỏi phòng một giây nào. Cô biết, Lâm Quốc Đông biết cô có điện thoại di động mới, chắc chắn sẽ không gọi vào máy bàn nữa, cũng không cần đợi cho đến đêm, có thể gọi điện, nhắn tin cho cô bất kì lúc nào. Cũng không biết có phải ông trời giúp cô hay không, ngày hôm đó là thứ bảy, ba Long và mẹ Long đều phải tăng ca, chỉ có cô và Vịnh Lục ở nhà. Vịnh Lục ở trong phòng học bài cả ngày, căn bản là không có thời gian mà để ý đến cô, đương nhiên cũng không có ai phát hiện ra sự khác lạ đó của cô.

Đến giờ ăn trưa, Vịnh Lục xuống bếp nấu mì, Long Vịnh Thanh ru rú ở trong phòng, bỗng nhiên cô nghe ở ngoài cửa chính có người đang ra sức gõ cửa. Cô sợ là Lâm Quốc Đông cầm kết quả trực tiếp chạy đến đây tìm cô luôn, nên vội vàng chạy ra khỏi phòng, trong lúc Vịnh Lục còn chưa kịp phản ứng gì, cô đã chạy ào ra ngoài, mở cửa.

Không phải Lâm Quốc Đông, lại là người đã lâu không gặp, Triệu Ngôn Thuyết.

Đã lâu rồi không gặp, thực ra ban đầu ngay khi vừa nhìn thấy anh, Long Vịnh Thanh còn ngỡ rằng là Triệu Ngôn Từ. Bởi vì, Triệu Ngôn Thuyết trước mắt cô thực sự có chút thâm trầm, trước đây áo quần luôn thẳng thớm gọn gàng, còn bây giờ quần áo nhăn nhoe, xộc xệch, trên khuôn mặt trắng trẻo đó còn lả chĩa những cọng râu mới nhú màu xanh đen, giống như bộ dáng của một người lang thang trên phố đã lâu không về nhà, chỉ có đôi mắt là vẫn còn rất sáng, đôi mắt nhìn chăm chú vào Long Vịnh Thanh, sau đó túm chặt lấy vai cô, gấp gáp hỏi cô: “Vịnh Thanh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lâm Quốc Đông sao có thể là ba ruột của em? Không phải em là con ruột của ba Long và mẹ Long à?”

Cả thế giới này đều không lấy chuyện này ra để làm tin tức thời sự nữa rồi, chỉ có anh bây giờ mới được biết. Trước khi gặp anh, Long Vịnh Thanh mỗi đêm đều mơ thấy anh, mơ thấy anh thay thế vị trí của Quan Quan, mỗi ngày đều ở cùng cô, cùng cô vượt qua những ngày tháng khổ sở này. Nhưng bây giờ, khi anh thật sự xuất hiện trước mặt cô, hỏi cô một câu hỏi như vậy, cô cười như bị ma quỷ xui khiến.

“Em không mang họ Long, em họ Lâm, tốt nhất, anh tránh xa em ra một chút, mẹ anh nói gia đình họ Lâm của em chính là kẻ thù đã đào bới mồ mả tổ tiên của nhà họ Triệu...”

Ánh mắt cô lạnh lẽo, trên môi còn có cả nụ cười chế giễu, chưa nói xong câu nói hờn dỗi đó, Triệu Ngôn Thuyết bất ngờ kéo tay cô, kéo cô chạy về ngôi nhà của gia đình nhà họ Triệu nằm phía sau nhà cô.

Long Vịnh Thanh bị lôi đi cả đoạn đường, rồi bị kéo vào căn phòng ngày xưa của Triệu Ngôn Thuyết, ngay lập tức, cô bị anh ôm trọn vào lòng. Cơ thể lạnh lẽo của cô có thể cảm nhận được hơi ấm trên người anh, sau đó anh thì thâm bên tay cô, “Xin lỗi, anh xin lỗi, Vịnh Thanh, cái gì anh cũng không biết, lại còn giận dỗi với em, không nói tiếng nào đã chạy sang bên Mỹ. Mấy ngày trước mới nghe Triệu Ngôn Từ nói đến việc này, anh xin lỗi, là tại anh quá ích kỷ hẹp hòi, không để ý gì đến em.”

“Anh rút đi.” Khi Long Vịnh Thanh nghe anh nói xin lỗi, nước mắt cô đột nhiên trào ra, vừa tủi thân vừa phẫn nộ đẩy anh ra xa, giơ chân đạp mạnh vào anh, vừa đạp vừa hét lên, “Xin lỗi có thể làm cơm để ăn được không? Xin lỗi có thể giảm bớt những tủi nhục mà em phải chịu trong thời gian vừa qua hay không? Nói một câu xin lỗi, thì em phải tha thứ cho anh sao? Anh rút đi, anh chết đi, đừng để em nhìn thấy anh nữa, đi mà du học với nàng Giang Lệ Vũ gì đó của anh đi, sau đó kết hôn, sinh con là xong, còn trở về đây tìm em làm gì?”

“Vịnh Thanh... Vịnh Thanh, anh xin lỗi, là anh quá ích kỷ hẹp hòi. Khi nhìn thấy ảnh em và Quan Quan đang ôm nhau trong khách sạn mà Giang Lệ Vũ gửi cho anh, anh như mất đi lý trí, cho rằng em phản bội anh, anh đã

uống rượu suốt đêm trong quán bar, rồi còn giận dỗi bỏ đi Mỹ. Sau đó suy nghĩ lại, anh cảm thấy có gì đó không bình thường, đã từng gọi điện thoại về tìm em, nhưng điện thoại nhà em cứ không liên lạc được suốt. Anh hỏi Vịnh Lục, cô ấy luôn nói em rất tốt, chẳng nói gì với anh cả...” Triệu Ngôn Thuyết vừa chịu đựng cơn giận của Long Vịnh Thanh, vừa không ngừng giải thích với cô, cái chân bị cô đá cho mấy cái đau buốt từng đợt.

Lúc này Long Vịnh Thanh mới chợt nhớ ra, để phòng tránh Lâm Quốc Đồng quấy nhiễu, có một thời gian mẹ Long rút dây điện thoại trong nhà ra, cũng cảnh cáo Vịnh Lục rằng, không được đi nói lung tung về chuyện của gia đình mình. Mà tính cách của Vịnh Lục vốn rất lạnh lùng, lại kiêu ngạo, không thể nào chủ động đưa mặt xấu của mình ra cho người khác thấy. Vịnh Lục thích Triệu Ngôn Từ, khi Triệu Ngôn Từ hỏi cô, có thể cô sẽ nói thật, nhưng mà còn Triệu Ngôn Thuyết, cái gì cô cũng không nói, điều này cũng chẳng có gì là lạ cả.

Cho dù là như vậy, cô vẫn rất tức giận, không ngừng đánh đấm anh, hít hít mũi chát vắn tiếp: “Em không cần biết cái cô Giang Lệ Vũ làm sao biết chuyện của em và Quan Quan ở trong khách sạn, cho dù như thế nào đi chăng nữa, vì việc này mà anh hoài nghi em, đúng là quá làm cho người khác quá thất vọng. Giữa em và Quan Quan là quan hệ như thế nào, anh còn không biết ư? Bọn em ngủ cùng chăn từ hồi còn nhỏ, em còn thân thiết với cậu ấy hơn với anh, bọn em là người một nhà, làm sao có khả năng có chuyện gì được?”

“Em cảm thấy không có gì, không đồng nghĩa với việc Quan Quan cũng cảm thấy không có gì. Quan Quan tốt với em như thế, mọi người đều nhìn thấy hết, cậu ấy vừa về nước, người đầu tiên cậu ấy đi tìm là em, còn bọn anh đều không biết gì cả. Bọn anh cũng lớn lên với Quan Quan từ bé, điều này nói lên cái gì đây, ngay từ lúc bắt đầu, trong mắt Quan Quan chỉ có em mà thôi, những người như bọn anh đây, cậu ấy không hề để ý đến.” Triệu Ngôn Thuyết nắm lấy tay cô, đôi mắt mệt mỏi nhìn vào đôi mắt đang ướt nhoe của Long Vịnh Thanh, đau lòng lau nước mắt cho cô, “Chính vì em quá không để tâm vào mấy chuyện này, cho nên anh mới không yên

tâm. Ngày hôm đó, ban ngày em vừa mới nói mấy câu linh tinh, buổi tối em đã cùng Quan Quan xuất hiện trong khách sạn, lại còn ôm nhau một cách thắm thiết như vậy, thằng đàn ông nào mà không tức giận cho được? Mặc dù nói Quan Quan là em trai em, nhưng thực ra chẳng có một chút quan hệ huyết thống nào cả, em lại còn lo lắng cho Quan Quan như vậy...”

Long Vịnh Thanh hất tay anh ra, “Còn anh thì sao? Cũng không phải là ở với Giang Lệ Vũ suốt đêm à? Đêm thứ hai, em gọi điện thoại cho anh, không ngờ là cô ta bắt máy, còn nói là anh uống say rồi, đang ngủ ở trong phòng, tại sao anh lại uống say, mà lại ngủ ở trong phòng của cô ta?”

“Ngày đó máy di động của anh rút trong phòng học, sau đó bạn anh nhặt được mới trả lại cho anh, anh không hề biết là em đã gọi điện thoại cho anh.” Triệu Ngôn Thuyết âm ức vô cùng, nói đến đây, anh giơ tay lên thề, “Lần này đi Mỹ, ba mẹ anh cũng rất kỳ lạ, mỗi tháng đều đúng vào một thời gian cố định gửi sinh hoạt phí cho anh, hơn nữa lại vừa đúng số tiền chỉ đủ chi tiêu trong tháng đó. Sau này nghe Triệu Ngôn Tứ nói với anh, cậu ấy nói, ba mẹ vì không muốn anh lén lút đi gặp em, mới không dám gửi cho anh quá nhiều tiền, sợ anh lấy tiền mua vé máy bay trốn về nước. Lần này, anh đã lấy hết tiền của tháng này mới mua được vé máy bay để về, bây giờ còn nghèo hơn cả mấy người ăn xin ngoài đường, lại còn không dám về nhà, cả ngày hôm nay lại chưa có gì vào bụng, cả đời này, chưa bao giờ anh lại thê thảm như thế này.”

Nghe đến đây, mặc dù trong lòng Long Vịnh Thanh vẫn chưa vui, nhưng khi nghe anh nói cả ngày chưa ăn gì thì thấy tim mình thất lại, tạm thời không muốn đôi co vấn đề này nữa, đợi anh ăn xong rồi nói sau, “Bây giờ em vẫn chưa tin tưởng anh hoàn toàn đâu, nhưng mà... Dù sao anh cũng đã đến nhà em rồi, đi ăn trước đã, Vịnh Lục chắc cũng đã nấu mì xong rồi.”

Nói xong, cô hất tay anh ra rồi bỏ đi, Triệu Ngôn Thiết ngay lập tức chụp lấy cánh tay cô, kéo cô quay trở lại, ôm chặt cô vào lòng, “Vịnh Thanh, đợi một chút, cho anh ôm em một lát. Đây là lần đầu tiên trong đời anh giận em thật sự, anh rất hối hận. Cho nên, đây cũng là lần cuối cùng. Từ

nay về sau, cho dù em có làm loạn đến thế nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không bao giờ giận em, cũng không bao giờ rời xa em lâu như vậy nữa, Vịnh Thanh, anh thật sự rất nhớ em.”

Long Vịnh Thanh vốn đang định vùng vẫy để thoát ra khỏi anh, nhưng những lời anh nói giống như bỏ bùa mê, làm cho cả người cô tê cứng lại, không nhúc nhích nổi. Họ dán sát vào nhau, rất gần, cô dựa vào trước ngực anh, có thể nghe rất rõ ràng tiếng tim đập của anh đang hòa nhịp với tiếng tim đập của cô, dần dần làm cho cô cảm thấy mê muội, không còn phân biệt nổi cuối cùng trái tim của người nào nhớ người kia nhiều hơn, không kìm chế được mà kêu gào lên trong cơ thể họ.

Ăn xong mì Vịnh Lục nấu, Long Vịnh Thanh liền tìm một bộ quần áo của Quan Quan để lại đưa cho Triệu Ngôn Thuyết, để anh đi tắm rửa trước, còn mình thì ở lại dọn dẹp. Vịnh Lục ăn xong trước họ, bây giờ đang ôm một quyển sách, từ trong phòng bước ra nhìn Long Vịnh Thanh, rất có hứng khởi hỏi cô: “Anh Ngôn Thuyết quan tâm chị thật đấy, vì chuyện của chị mà dám âm thầm trốn ba Triệu và mẹ Triệu chạy từ Mỹ về đây, anh Ngôn Từ hình như cũng vì chuyện của chị mà cãi nhau với ba Triệu và mẹ Triệu. Họ đều đối xử tốt với chị như vậy, còn chị thích ai hơn? Hay là, có khi nào chị thích Quan Quan không nhỉ?”

Rốt cuộc là cô thích ai?

Long Vịnh Thanh nghe được vấn đề này, cũng ngẩn ngơ mất một lúc.

Nếu như bí mật về thân thể của cô không bị nổi lên khỏi mặt nước, vĩnh viễn chỉ là một cái xương cá trong lòng cô mà thôi, vậy thì, sau bao nhiêu lâu yêu đương với Triệu Ngôn Thuyết, hôm nay Vịnh Lục hỏi cô, cô nghĩ rằng cô sẽ nói đúng theo sự thật, cô yêu Triệu Ngôn Thuyết, nhưng bây giờ, cô lại có chút gì đó không dám chắc chắn, cô không nhìn thấy tương lai, bắt đầu cảm thấy mờ lung.

Cô đứng bên cạnh bàn tắm ngần ngại một lúc, sau đó quay người bung chén bát vào trong nhà bếp. Vịnh Lục thấy cô không trả lời, cũng không hỏi nữa, mặt mày buồn bã quay về phòng học bài.

Rửa chén xong, cô quay trở về phòng mình, Long Vịnh Thanh cảm nhận được điện thoại di động trong túi áo rung lên một cái, cô biết đó là tín hiệu của tin nhắn trong máy di động của cô, bỗng nhiên cô có chút căng thẳng, khi lấy máy di động ra, tay cô cũng hơi run lên.

Quả nhiên là tin nhắn của Lâm Quốc Đống, nội dung của tin nhắn rất đơn giản, chỉ có một câu: Lấy được kết quả rồi, gặp nhau ở ngọn núi phía sau.

Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý trực tiếp nhìn thấy kết quả, nhìn thấy dòng chữ trên màn hình điện thoại di động, cảm thấy có chút thất vọng, cô muốn nhanh chóng biết được kết quả, do dự một lúc, trả lời một tin nhắn: Trực tiếp nói kết quả cho cháu.

Tin nhắn được gửi đi rất lâu mà không thấy tin nhắn nào trả lời, Long Vịnh Thanh càng dừng ngồi không yên. Đang do dự không biết có nên trực tiếp gọi điện thoại hỏi hay không thì đúng lúc này, điện thoại di động lại rung lên: Cháu đến ngọn núi phía sau, chú muốn gặp cháu một lát, đồng thời muốn cho cháu xem ảnh của mẹ cháu luôn.

Đưa ảnh của mẹ cho cô xem, chẳng lẽ là, kết quả đã nói rõ, cô chính là con gái của Lâm Quốc Đống? Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý rất kỹ, thậm chí cô cũng đã suy tính đường lui cho mình rồi, nhưng khi những suy nghĩ này chạy thẳng vào đầu óc cô, Long Vịnh Thanh vẫn có chút gì đó không thể chấp nhận được, cảm giác giống như có một chậu nước đá đang dội thẳng xuống đỉnh đầu, cả người lạnh run từ đầu đến chân.

Cô hít thở thật sâu mấy cái, để tự mình an ủi trong lòng. Cũng có thể là do Lâm Quốc Đống cố tình tự huỷ hoại, việc này cũng có thể có khả năng ngược lại, đi gặp Lâm Quốc Đống đi, đi gặp mặt ông ấy một lần cũng tốt, nói tất cả mọi việc cho rõ ràng. Với suy nghĩ như vậy, cô nhét điện thoại vào trong túi quần, bước về phía cổng, đi đến trước phòng tắm, cô suy nghĩ một lúc, rồi gõ cửa nói với Triệu Ngôn Thuyết đang ở trong đó, “Triệu Ngôn Thuyết, bây giờ em đi gặp một người, việc của chúng ta đợi em về rồi nói tiếp, bây giờ em vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng anh đâu, có tha thứ cho

anh hay không...” Cô nói đến đây, ngưng lại một lúc, cắn môi dưới, “Thôi được rồi, tất cả mọi việc đợi em về rồi hẵng nói vậy.”

Triệu Ngôn Thuyết vừa tắm xong, nghe thấy tiếng của Lâm Vịnh Thanh, vội vàng vơ lấy bộ quần áo mặc lên người, vừa mặc vừa hét lên với người đang đứng ngoài cửa: “Em đi đâu vậy hả? Đợi anh một lát, anh đi cùng với em.”

“Em đến ngọn núi phía sau gặp một người, rất gần... Cũng rất nhanh. Anh không cần đi cùng với em đâu, việc này chỉ một mình em đi được thôi.” Lâm Vịnh Thanh không đợi anh mặc xong quần áo, liền hạ quyết tâm, quay người chạy thẳng ra khỏi cổng nhà.

Hai bên con đường từ thôn Long Sơn dẫn ra ngọn núi phía sau đều là đất trồng trọt của người trong thôn làng, bây giờ đang đứng vào giữa mùa hè, các loại rau củ của mùa hè đang lên rất tươi tốt, đập vào mắt là những vạt rau xanh tươi mát mênh mông, nhiều chỗ còn được điểm tô thêm bởi những loại hoa dại đủ màu sắc. Cảnh tượng đó cho dù có sống trong thành phố bao nhiêu lâu cũng không thể nào nhìn thấy được. Trước đây, mỗi lần đi trên con đường này, cô đều nhìn quanh nhìn quất, rồi cực kì thô thiển thò tay ra hái dưa leo của nhà ai đó trồng bên đường, cho luôn vào miệng, nhai ngấu nghiến, bây giờ rõ ràng là không có tâm trạng đó, chỉ biết cúi đầu cắm cúi chạy suốt trên con đường nhỏ, từ trong thôn chạy đến dưới chân núi chỉ mất mười lăm phút.

Ngọn núi thấp phía đằng sau thôn, vốn dĩ là không cao, từ chân núi leo lên đỉnh núi, nhiều nhất cũng chỉ mất mười mấy phút, Long Vịnh Thanh leo một hơi lên đến nơi, ngay lập tức nhìn thấy Lâm Quốc Đống trên đỉnh núi. Lâm Quốc Đống đang ngồi trên một cành cây khô quay lưng về phía cô, trong tay cầm một cái túi giấy mà da bò, sống lưng thẳng đứng, không nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Quốc Đống, cũng không biết ông đang nghĩ gì.

Long Vịnh Thanh bước qua đó, trên đường đi giẫm vào mấy cành cây khô, những âm thanh “răng rắc” đó không hề làm ảnh hưởng đến Lâm Quốc

Đống, cuối cùng cô gọi một tiếng, Lâm Quốc Đống mới đột nhiên bừng tỉnh, chậm chậm quay người qua.

“Ừa... Chú... Chú làm sao vậy ạ?” Vừa nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Quốc Đống, Long Vịnh Thanh hết hồn, Lâm Quốc Đống trước mặt cô đây, đầu tóc bù xù, kính mắt cũng không biết là đã đánh rơi từ khi nào, đôi mắt đỏ ngầu, cà vạt bị kéo xuống hơn một nửa, vạt va vạt vẹo trên cổ, áo sơ mi có lẽ là bị vướng vào cành cây, có mấy nơi bị rách lỗ chỗ, cả người không hề có một chút sức sống nào, cứ ngồi thẳng đờ ra đó. Long Vịnh Thanh hỏi Lâm Quốc Đống một câu, không thấy ông trả lời, thế là tiếp tục hỏi: “Tại sao chú lại ra nông nổi này? Báo cáo đâu? Cháu muốn biết kết quả”

“Hết rồi, cái gì cũng hết rồi...” Lâm Quốc Đống nhìn về phía trước, tự lẩm bầm một mình, lẩm bầm một lúc, rồi đột nhiên cười “ha ha” lên hai tiếng: “Mỹ Vân, em đúng là quá tàn nhẫn, tàn nhẫn thật đấy.” Sau đó, đột nhiên ôm lấy đầu, khóc rống lên.

Long Vịnh Thanh thấy Lâm Quốc Đống cứ như người điên, vừa lẩm bầm lại vừa khóc vừa cười làm cho cô càng thấy sợ hơn, lùi về phía sau hai bước, lại hỏi tiếp: “Chú... rốt cuộc chú có ý gì... Mau đưa báo cáo cho cháu xem.”

Lúc này, Lâm Quốc Đống mới chậm chậm đưa tay lên, mở cái túi màu da bò ra, “loạt xoạt, loạt xoạt” đổ hết mọi thứ từ trong đó ra, trong đó có mấy tờ báo cáo to như tờ giấy A4 và một tập ảnh, bị đổ ra như thế, toàn bộ bị rớt ra lung tung trên nền đá sỏi của đỉnh núi, một cơn gió thổi đến, ngay lập tức bị thổi đi tứ tung. Long Vịnh Thanh đang nôn nóng xem báo cáo, hốt hoảng chạy đuổi theo nhặt, nhặt một lúc lâu mới gom được hết các tờ giấy A4 và mấy tấm ảnh kia về lại được.

Những tấm ảnh này có lẽ được chụp lâu lắm rồi, ở các góc ảnh đã có chỗ bị ố vàng, nội dung của những tấm ảnh này đa số là ảnh chụp chung của Lâm Quốc Đống và một cô gái, người con gái đó có mái tóc gọn gàng như của học sinh, xem ra khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, quả thật rất giống với Long Vịnh Thanh bây giờ. Bây giờ Long Vịnh Thanh mới hiểu

được, tại sao Lâm Quốc Đống lại bảo cô giống hệt mẹ ruột, hóa ra không phải lừa cô. Có điều, bây giờ cô chẳng có tâm trạng xem ảnh, cô muốn biết kết quả của việc giám định quan hệ cha con, thế nên vội vàng cúi đầu lật tìm báo cáo.

Phản trên là một loạt các thuật ngữ chuyên ngành mà cô đọc không hiểu, cô nín thở, lật từng trang từng trang để đọc, cuối cùng một trong những trang giấy đó, có một hàng cuối cùng ghi rõ kết quả giám định của bệnh viện: Người được giám định không có quan hệ cha con.

Không có quan hệ cha con... Không có quan hệ cha con... Không có quan hệ cha con...

Long Vịnh Thanh nhìn thấy hàng chữ này, nỗi vui mừng khôn xiết trào dâng lên trong lòng, lan tỏa đến từng tế bào trên cơ thể cô. Cô có chút không tin tưởng vào mắt của mình, ra sức dụi dụi mắt, đọc lại một lần nữa, vẫn là dòng chữ đó: Người được giám định không có quan hệ cha con.

Cô cầm lấy tờ giấy báo cáo đó, chỉ cảm thấy cả người đang toát mồ hôi ra, cô hít vào thở ra, hít vào thở ra từng đợt, mới dần dần cảm thấy trở lại với thực tại, nhướn môi lên, nở một nụ cười mừng vui.

“Chú không phải ba của cháu.” Cô đưa báo cáo lại cho Lâm Quốc Đống, còn cẩn thận chỉ vào hàng chữ đó cho Lâm Quốc Đống xem, nhấn mạnh lại: “Chú xem cho rõ đây này, chú không phải là ba của cháu, sau này chú đừng đến nhà cháu nữa, đừng có đến quấy rầy cháu nữa.”

“Đồ dê tiện...” Lâm Quốc Đống hoàn toàn không để ý đến những lời cô nói, vội vàng chụp ngay mấy tờ báo cáo trên tay của Long Vịnh Thanh như một gã điên, hần học xé nát mấy tờ giấy đó, sau đó đưa tay lên tát cho cô một cái, cái tát đó quá mạnh, mạnh đến nỗi làm cho Long Vịnh Thanh hoa hết cả mắt mũi. Còn chưa hiểu được là đang xảy ra chuyện gì, ngay sau đó cô lập tức bị Lâm Quốc Đống tóm lấy tóc, kéo về phía ông, “Ngô Mỹ Vân, mày đúng là quá dê tiện, chia tay với tôi là đi tìm ngay người đàn ông khác, còn sinh con cho hắn ta, nó không phải là con của tôi, thế rốt cuộc nó là con của ai hả? Mày nói đi, nói đi...”

“Ông làm gì thế? Thả tôi ra, tôi không phải là Ngô Mỹ Vân...” Long Vịnh Thanh trước hết là bị tát một cái, một bên má vẫn còn đau rát, vẫn nóng ran lên, tiếp sau đó là bị tóm lấy tóc, bị kéo, bị giật thật mạnh, làm cho cô đau đến tê dại, bật khóc, lấy hết sức bình sinh đánh đấm Lâm Quốc Đống, “Thả tôi ra, cái đồ thần kinh này, ông vẫn còn có mặt mũi để chửi người khác ư? Ờ, không phải vì ông đi cưới người đàn bà khác rồi về nhà hất hủi con gái nhà người ta hay sao? Bà ấy đúng là một người đáng thương, ông không có tư cách để nói về bà ấy như thế... Thả tôi ra, đồ thần kinh...”

“Tôi không có tư cách ư? Tại sao tôi lại không có tư cách? Tại sao ông trời lại đối xử với tôi như thế? Vợ thì chẳng sinh cho tôi được một mụn con nào, bây giờ đến hi vọng duy nhất cũng bị dập tắt rồi... Tôi là con một của ba đời rồi, cả gia đình nhà tôi chỉ hy vọng vào một mình tôi để nối dõi tông đường thôi, lại bắt tôi bị cái bệnh đó, cho dù là con gái tôi cũng không chê bai nữa, chỉ cần là con của tôi thôi là được rồi, nhưng mà, tại sao ông trời lại bắt tôi bị tuyệt đường con cái...” Giọng nói của Lâm Quốc Đống khàn đặc đi, càng ra sức tóm tóc của Long Vịnh Thanh, gào thét cuồng điên, giống như quá kích động, “Tại sao không phải là con của tôi? Tại sao vậy? Cô sinh đứa con này ra để trả thù tôi hả? Bây giờ nhìn thấy tôi đi từ hy vọng đến vực sâu của tuyệt vọng, chắc cô vui lòng lắm hả? Vui lòng lắm hả?”

Long Vịnh Thanh đau đến nổi sắp tắt thở, toàn bộ máu trên người đang đông cứng lại ở trên đầu, cơ thể đã bắt đầu tê cứng, đang dần dần mất đi tri giác, chỉ cảm giác được rằng, nếu như ông ta không ngừng tay, cả vùng da đầu có thể bị ông ta kéo giật ra khỏi đầu. Để tự vệ, cô đành phải cố hết sức lực, lấy chân đá vào đầu gối của ông ta một phát.

Lâm Quốc Đống bị đau mới ý thức rằng phải thả lỏng tay ra, Long Vịnh Thanh nhân sơ hở này hoảng hốt vội lấy mái tóc của mình, chạy xuống dưới núi, ông ta thực sự xem cô là Ngô Mỹ Vân đã chết trước đó, đâu có buông tha cho cô bỏ chạy đi dễ dàng như thế, không thèm để ý đến chỗ đau trên đầu gối nữa, càn nhấc càn nhấc chạy đuổi theo đằng sau. Long Vịnh Thanh bị dọa đến chết khiếp, chạy còn không vững, chạy chẳng được

bao xa đã bị vướng vào cành cây, cả người ngã sõng soài trên nền đá sỏi lởm chởm, bàn tay và đầu gối đều bị xây xước. Nhưng mà cô không còn để ý gì nữa, vội vàng bò đứng dậy, tiếp tục chạy về phía trước, đầu biết được rằng đã không còn kịp nữa rồi, lúc này đây, Lâm Quốc Đống đã kịp nhào lên, từ đằng sau túm lấy cô, kéo cô lại.

“Chơi cho tôi một ván xong rồi muốn trốn chạy hả, cô đừng có nằm mơ, cô cho rằng người nhà họ Lâm tôi đây ăn chay hả? Đứa con trước đây đã không phải là con của tôi, vậy thì, bây giờ, cô phải để lại cho tôi, bây giờ cô phải để lại cho tôi một đứa con...” Ông ta gào thét, giống như con thú hoang đang giãy dụa lên trước khi chết, vừa hét to vừa đè Long Vịnh Thanh xuống dưới đất, bắt đầu xé toang quần áo của cô.

Áo quần mặc mùa hè vốn đã rất mỏng, làm gì chịu nổi sự thô bạo của người đang không làm chủ được bản thân như ông ta, chiếc áo thun cotton chắc mấy chốc bị xé làm từng mảnh, lộ ra chiếc áo lót màu xanh nhạt. Long Vịnh Thanh dùng hết sức bình sinh phản kháng, vừa liều mạng đánh đấm và người Lâm Quốc Đống, vừa tuyệt vọng kêu to lên: “Cứu với... cứu với... thả tôi ra, đồ biến thái, tôi không phải là Ngô Mỹ Vân... thả tôi ra...”

Lâm Quốc Đống quá kích động, đã sớm mất đi lý trí, xé rách áo thun trên người Long Vịnh Thanh xong, liền bắt đầu cởi quần áo của mình, nhưng mà cúc áo của ông ta quá khó cởi, ông ta dứt khoát xé luôn cả cái áo, cúc áo bị kéo mạnh văng ra tứ phía, phát ra một tràng âm thanh “lách cách lách cách” trên nền sỏi đá. Long Vịnh Thanh càng sợ hãi hơn nữa, không còn để ý gì nữa, vớ phải hòn đá, cành cây gì bên cạnh cũng đánh, đập tùm lum lên người ông, trán của ông bị hòn đá của cô đánh trúng, máu đỏ chảy xuống mắt, ông ta cúi người xuống, đối mặt với Long Vịnh Thanh, hần học cho cô thêm hai cái bạt tai nữa.

Vì giãy giụa và kêu gào thật sự quá mất sức, nên cả người cô đều đau đớn, Long Vịnh Thanh cảm thấy cơ thể mình không thể chịu đựng thêm được nữa, đầu óc dần dần trở nên trống rỗng, cô tuyệt vọng nhìn lên bầu trời, trong lòng thầm kêu tên của rất nhiều người: “Quan Quan... Ngón

Thuyết... Ngôn Từ... ba... mẹ... Vĩnh Lục... đến cứu con, cầu xin mọi người mau đến đây cứu con...”

Câu cầu cứu cuối cùng này, cô hét thật to lên trong lòng, dùng âm thanh tuyệt vọng nhất, bất lực nhất, nhưng thực ra nó không hề phát ra thành tiếng. Có lẽ là ông trời thương xót cô, trước khi cô bất tỉnh, cô thật sự nhìn thấy có người vừa gọi tên cô, vừa chạy về phía cô bên này, sau đó đẩy mạnh Lâm Quốc Đống ra.

Tiếp theo đó cô được người ta ôm lấy, có người cố gắng dùng sức lay mạnh vai cô, cô mới có thể dần dần hít thở lại được, mở mắt ra nhìn khuôn mặt đẹp trai của Triệu Ngôn Thuyết, giống như bản thân mình được nhìn thấy thiên sứ, bất lực nhào người vào lòng anh, khóc âm lên.

“Vĩnh Thanh, Vĩnh Thanh, em không sao chứ? Anh đã nói là để anh đi cùng em...” Triệu Ngôn Thuyết đau lòng ôm lấy cô, cẩn thận lấy đi những cọng cỏ đang bám vào đầu cô, cởi áo khoác đang mặc trên người ra choàng lên người cô, “Đừng khóc nữa, không sao nữa đâu, anh sẽ bảo vệ cho em, em đừng sợ.”

“Ngôn Thuyết...” Long Vĩnh Thanh khóc sụt sùi, “Ngôn Thuyết, em không phải là con gái của ông ta, em không phải họ Lâm, tốt quá, em không phải là kẻ thù của nhà anh. Chỉ cần em cố gắng, một ngày nào đó, mẹ Triệu sẽ chấp nhận em... Chúng ta đừng cãi nhau nữa... Em cũng sẽ không giận anh nữa đâu, chúng ta lại có thể ở bên nhau được rồi, Ngôn Thuyết...”

Trong đầu cô cứ ong ong, chỉ biết vừa khóc vừa nói, những lời cô nói ra cũng bị ngắt quãng, thực ra, cô cũng không hề biết bản thân mình đang nói những gì.

Triệu Ngôn Thuyết ôm cô, lo lắng kiểm tra những vết thương trên người cô, có điều cũng may là tất cả đều là vết thương ngoài da, cho dù cô nói gì, anh cũng đều gật đầu đồng ý.

Cũng đúng vào lúc này, Lâm Quốc Đống gần như đã trở nên điên điên khùng khùng đó nhảy ập đến, anh đành phải bỏ Long Vĩnh Thanh ra, quay qua đối phó với Lâm Quốc Đống. Mặc dù Lâm Quốc Đống đang ở độ tuổi

có sức khỏe, nhưng trong người đang có bệnh, nên khi giằng có với người mạnh khỏe như Triệu Ngôn Thuyết cũng không hề thấy có lợi thế hơn là mấy, ngược lại càng ngày càng đuối sức. Cuối cùng, Triệu Ngôn Thuyết gio một nắm đấm lên, đấm cho ông ta nằm lăn ra đất, tưởng chừng như sắp chế ngự được ông ta, không ngờ ông ta ngẩng khuôn mặt đầy vết thương lên, hần học nhìn Long Vịnh Thanh cười một cách gian trá, “Người tình của cô đến cứu cô rồi đây, tôi sẽ không làm cho cô được toại nguyện đâu, cho dù có chết, tôi cũng phải kéo theo hẳn ta, sẽ không làm cho cô được thỏa lòng mong ước đâu.”

Liền ngay sau đó, ông ta bất ngờ lấy hết sức nhảy bổ về phía Triệu Ngôn Thuyết, bất ngờ ôm lấy anh nhảy ngay xuống vực núi trước mặt...

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, căn bản không hề cho người ta bất kỳ một cơ hội phản ứng nào. Không những Long Vịnh Thanh, có lẽ ngay cả đến bản thân Triệu Ngôn Thuyết cũng không hề ngờ rằng, sự việc lại đột nhiên biến thành như thế này, vào giây phút trước khi anh rơi xuống vực đó, anh còn mở to mắt ra, nhìn về phía của Long Vịnh Thanh, cánh tay vẫy vẫy trong không trung, mấp máy môi, nhìn như là nói gì đó. Long Vịnh Thanh phát điên lên bò về phía có anh bên đó, cô chỉ lo bò về phía trước, còn không kịp đứng dậy, chỉ muốn nhanh hơn một chút để có thể nắm lấy cánh tay đang vẫy vẫy của anh. Nhưng mà cuối cùng vẫn là quá muộn, khi cô bò đến bên bờ vực, tận mắt chứng kiến cánh tay đó rơi xuống trước mặt mình.

Những sự việc sau đó cô không còn nhớ rõ nữa, cô chỉ mở hồ nhớ rằng, mình đặc vừa bò, vừa lăn, vừa chạy xuống núi, cũng không biết đã gặp người đầu tiên trong thôn là ai, dù sao cô cũng chỉ nói một câu, Ngôn Thuyết rơi xuống vực núi, cứu mạng, sau đó ngất luôn. Đợi đến lúc cô tỉnh dậy ở trong phòng bệnh của bệnh viện, Quan Quan đã ngồi bên cạnh giường của cô. Bên ngoài hành lang của phòng bệnh, có người đang gào khóc thảm thiết gọi tên của Triệu Ngôn Thuyết, cô nghe ra đó là giọng của mẹ Triệu, cô không thềm để ý đến sự đau đớn trên cơ thể mình, gắng gượng ngồi dậy hỏi Quan Quan, “Sao thế em, Triệu Ngôn Thuyết bị làm sao thế?

Anh ấy không sao chứ? Vực núi đó rất thấp, rớt xuống cũng không thể nào chết được...”

Quan Quan vừa từ Nhật Bản trở về, ba lô còn đeo trên vai, đứng dậy giúp cô rót một cốc nước, cố ý trốn tránh câu hỏi của cô: “Chị có chỗ nào không khỏe không? Vừa mới tỉnh dậy bụng có động đập lung tung, bác sĩ nói vết thương ngoài da của chị rất nghiêm trọng, không chăm sóc kỹ, có khả năng để lại sẹo.”

Long Vịnh Thanh không muốn nghe anh lái nhai nữa, sốt ruột không chịu được nên vội vàng bò xuống giường, bước thấp bước cao tìm về hướng phát ra tiếng khóc, cô nhìn thấy mẹ Triệu đang quỳ trên nền nhà ôm lấy chân bác sĩ, đau khổ van xin: “Bác sĩ ơi, bác sĩ khám lại cho con tôi với, nó chưa chết, nó chưa chết, nhất định sẽ cứu sống được nó... Cho dù tốn bao nhiêu tiền tôi cũng chấp nhận... cầu xin bác sĩ đi khám lại cho nó một lần...”

Bác sĩ đứng thẳng tắp, khuôn mặt hiện lên vẻ thương tiếc và áy náy, xin lỗi và nói một câu mà thường nghe thấy ở trong những bộ phim truyền hình: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

Người vây quanh đó rất đông, ba Triệu và Triệu Ngôn Từ lời mẹ Triệu, muốn kéo bà đứng dậy, nhưng mẹ Triệu sống chết cũng quỳ trên nền nhà. Hai người đàn ông to lớn mà cũng không kéo nổi mẹ Triệu dậy, còn có cả ba Long mẹ Long và Vịnh Lục, mọi người đều có mặt ở đó, tất cả mọi người đều lặng lẽ lau nước mắt.

Cô lão đảo đi về phía đó, cô đứng ở phía ngoài đám đông, nhìn thấy bên trong phòng bệnh đang mở cửa ấy, có một người nằm ở đó, trên đầu có đắp một chiếc ga giường màu trắng, căn bản là không nhìn thấy rõ là ai, lúc đó cô chỉ nhìn thấy nức cười, trong lòng còn nghĩ, những người này có phải là điên hết rồi hay không, Triệu Ngôn Thuyết làm sao có thể chết được, rớt xuống từ vách núi đó không thể nào mà chết được, cô bước vào bên trong, giơ tay kéo tấm ga giường màu trắng ở trên đầu của người đang nằm trên

giường bệnh đó ra. Lúc này, mẹ Triệu xông vào, hần học đẩy cô ra, gào thét, khóc âm ỉ lên với cô.

“Đừng đụng vào Ngôn Thuyết của tôi, đều là do cô hại nó cả, là do cô hại nó chết đấy, cái con bé khắc tinh này, từ nhỏ đã bắt đầu làm hại Ngôn Thuyết, tại sao cô không tránh xa gia đình tôi ra một chút hả?”

Cả người cô đều bị thương, bị mẹ Triệu xô một cái như thế, đầu cô chạm mạnh vào tường, đầu như bị nổ tung ra, rồi không cách nào đứng dậy được nữa. Ba Long và mẹ Long hoảng hốt chạy qua đỡ lấy Long Vịnh Thanh, Long Vịnh Thanh lại đẩy tay của ba Long và mẹ Long ra, hai môi ngọt nhạt còn nở một nụ cười với mẹ Triệu, “Bác Triệu, bác đang nói gì đấy ạ? Ngôn Thuyết không chết, Ngôn Thuyết đang đùa với cháu đấy mà, nếu không tin, để cháu đến gọi anh ấy, cháu mà gọi anh ấy, anh ấy sẽ dậy ngay, chúng cháu trước đây cũng thường chơi đùa như vậy mà...”

“Cút ngay, cô chính là mầm mống gây tai họa, hồi nhỏ đã dạy Ngôn Thuyết trèo cây, dạy cho nó toàn cái xấu, đáng nhẽ ra tôi phải đưa nó về thành phố sớm hơn một chút, đáng nhẽ phải cho nó tránh xa cô ra sớm hơn... Trước khi quen cô, Ngôn Thuyết của tôi rất biết vâng lời, lần này nó lại dám lén lút chạy một mình từ Mỹ về đây, chắc chắn là tại cô xúi giục nó, chắc chắn là cô, cô đã hại chết nó, cô còn mặt mũi nào mà đứng đây nữa hả... Cái đồ con hoang nhà họ Lâm này, cô mau cút ngay cho khuất mắt tôi...” Mẹ Triệu bị sốc mạnh, đầu tóc rối tung lên, trong mắt hần lên những tia máu, gần như là phát điên lên, nói xong đột nhiên vớ lấy phích nước sôi bên cạnh đập vào người Long Vịnh Thanh.

Quan Quan đứng một bên đột nhiên xông vào, đứng che trước mặt Long Vịnh Thanh, phích nước sôi giáng mạnh lên người anh. Cũng may là trong phích không có nước sôi, có điều, ruột phích bị va chạm mạnh, vỡ tan, phát ra những tiếng nổ nhẹ. Long Vịnh Thanh co quắp trong lòng Quan Quan, quên mất cả khóc, nhỏ giọng thì thào: “Cháu không phải người nhà họ Lâm, cháu không phải, báo cáo giám định cha con đã có rồi, cháu không phải người nhà họ Lâm...”

Mẹ Long từ này đến giờ đang cố nín nhịn không nói gì, bây giờ thì bà không chịu được nữa, đau lòng xoa đầu của Long Vịnh Thanh, hét lên với mẹ Triệu: “Ngôn Thuyết xảy ra việc ngoài ý muốn như thế, mọi người đều rất buồn, nhưng tại sao chị lại có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu con bé Long Vịnh Thanh nhà tôi được? Nó không phải người họ Lâm, cũng không hại chết Ngôn Thuyết, người hại chết Ngôn Thuyết là cái tên giết người Lâm Quốc Đống kia kìa, chị đi mà lý lẽ với hắn, đừng có trút cơn giận lên người con bé Long Vịnh Thanh nhà tôi.”

Rốt cuộc mẹ Long vẫn cứ bảo vệ cho Long Vịnh Thanh, xét cho cùng, đứa con do mình nuôi nấng từ nhỏ, trong mắt người mẹ, con ruột hay không phải con ruột không hề quan trọng, những lời nói của bà động chạm đến nỗi đau của mẹ Triệu, có lẽ là để trút ra sự đau khổ trong lòng, hai người đàn bà từ xưa đến nay vốn chơi thân với nhau như hai chị em đừng cãi nhau đến long trời lở đất trong phòng bệnh, hơn nữa còn ra tay đánh nhau, cuối cùng hai người đàn ông được coi là tỉnh táo hơn một chút phải kéo hai người phụ nữ đó ra, cuộc chiến này mới ngưng lại được.

Người lành chết sớm, kẻ ác sống lâu, câu nói từ ngàn xưa quá đúng với trường hợp này, Triệu Ngôn Thuyết và Lâm Quốc Đống cùng rơi xuống vực núi, Triệu Ngôn Thuyết chết, Lâm Quốc Đống lại giữ được mạng sống. Hai người bọn họ làm sao lại rơi xuống vực? Tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quặc, nhưng không người nào biết được, lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bởi vì sau khi chuyện đó xảy ra, nhân chứng duy nhất là Long Vịnh Thanh đã trở nên ngờ ngợ ngẩn ngẩn. Cô thường ngồi ngẩn ngơ cả ngày nhìn sững vào một nơi nào đó, nói những lời chẳng ai hiểu được. Có một lần, cô bỗng nhiên một mình chạy lên trên núi, định nhảy từ trên núi xuống, may mà Quan Quan lúc nào cũng bên cạnh cô, giây phút cô định nhảy xuống vực đó, anh ôm lấy eo của cô, kéo cô quay lại. Bác sĩ nói, cô sốc nặng nên bộ não của cô bị ảnh hưởng, phải qua một thời gian nữa mới có thể hồi phục trở lại, Quan Quan dời lại thời gian học đại học, ở lại bên cô ở trong bệnh viện, nghe cô cứ lảm nhảm mãi một câu: “Tôi phải trả thù, là Lâm Quốc Đống đẩy Triệu Ngôn Thuyết xuống vực núi, ông ta muốn kéo

Triệu Ngôn Thuyết chết cùng, tôi phải trả thù, tôi nhất định phải giết ông ta cho bằng được.”

Gia đình nhà họ Triệu báo công an, công an tiến hành điều tra một thời gian cũng không đưa ra được kết luận gì, bởi vì người sống sót là Lâm Quốc Đống thì thần kinh hình như cũng có vấn đề, chỉ biết lảm nhảm suốt mấy câu, Ngô Mỹ Vân, đồ đệ tiện... những câu mà không ai hiểu gì cả, hơn nữa trên người cũng có mấy chỗ bị gãy xương, ngay sau đó đã chuyển về phòng chăm sóc đặc biệt, có ông bố là chủ nhiệm ủy ban kiểm tra kỷ luật thành phố che chở cho, nên công an cũng không dám tra hỏi gì nhiều.

Long Vịnh Thanh mặc dù ngờ ngợ ngẩn ngẩn, nhưng khi công an tra hỏi, cũng đã kể một mạch diễn biến của sự việc, nói rằng Lâm Quốc Đống đột nhiên nổi điên lên tấn công cô, Ngôn Thuyết đến cứu cô, nhưng bị ông ta đẩy xuống vực núi. Chỉ tiếc là, trên quyển sổ khám bệnh bác sĩ chuẩn đoán, bởi vì chịu sự đả kích quá mạnh nên thần kinh của cô có vấn đề, nên căn bản không có ai tin tưởng lời nói của cô, cũng không có ai kiên nhẫn ngồi nghe cô nói. Chỉ có Quan Quan, mỗi ngày đều nắm lấy tay cô khuyên nhủ: “Chị Vịnh Thanh, chị phải nhanh chóng khỏe lên, để ra toàn làm chứng cho mọi tội lỗi của Lâm Quốc Đống.”

Vụ án cuối cùng cũng kết thúc như vậy, gia đình họ Triệu vẫn cứ kiên trì kháng án, cũng làm ầm ĩ lên không biết bao nhiêu lần. Trên thị trấn dần dần xuất hiện những tin đồn như, người bố làm chủ nhiệm ủy ban kỷ luật trên thành phố của Lâm Quốc Đống có mối quan hệ rất tốt với mấy cán bộ cấp cao của ngành công an, ba Triệu ở thành phố K cũng là nhân vật có tầm cỡ, lãnh đạo của thành phố cho rằng, việc này nếu cứ tiếp tục làm ầm ĩ lên như thế, sẽ có ảnh hưởng rất xấu, nên đã mời hai gia đình đến ăn một bữa cơm. Ăn cơm xong đó, vụ án này từ đó trở đi, không ai còn nhắc đến nữa.

Mẹ Triệu xem như là đã đoạn tuyệt quan hệ với gia đình nhà họ Long, đặc biệt là cực kì ghét Long Vịnh Thanh, nhưng mà ba Triệu còn chút lý trí hơn, những khi buồn bã, ông đều đến tìm ba Long uống rượu, sau khi uống say đều đau khổ bật khóc luôn trên bàn rượu, vừa khóc vừa ném cái ly rượu xuống nền nhà, “Làm quan to đều bức ép dân đi vào chỗ chết, chúng ta

không có quyền lực, lại không có chứng cứ, chỉ căn cứ vào những câu nói không tỉnh táo đó của Long Vịnh Thanh, không thể nào đi tố cáo được, căn bản là không thể nào đi tố cáo được.”

Long Vịnh Thanh ngồi trong phòng, hai mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, lặp đi lặp lại mỗi một câu, “Không ai tin lời tôi, tôi phải tự mình đi trả thù, tôi nhất định phải giết ông ta, nhất định phải giết ông ta cho bằng được...”

Ngày đưa tang của Triệu Ngôn Thuyết, Long Vịnh Thanh lén lút chạy trốn ra khỏi nhà, một mình chạy đến nghĩa trang thành phố K, lấy tiền tiêu vặt trên người mua một bó hoa cúc trắng, dự định đặt trước ngôi mộ của Triệu Ngôn Thuyết, nhưng khi cô đứng chen vào trong đoàn người đến đưa tang, cô bị mẹ Triệu phát hiện ran gay, cho người đến đuổi cô ngay lập tức, cô khóc to ôm lấy bó cúc trắng đó, rồi bị hai người đàn ông lôi ra khỏi nghĩa trang.

Khi Quan Quan và Vịnh Lục hốt hoảng tìm đến, Long Vịnh Thanh đang ngồi ngẩn người ở bờ sông cạnh nghĩa trang, bứt từng cánh hoa cúc trắng ra, thả từng cánh, từng cánh vào trong dòng sông, buổi sáng ngày hôm đó, có một trận mưa nhỏ, mặt đường rất trơn, rêu xanh phủ đầy bên hai bờ sông, cô đứng bên bờ sông ướt át, trơn trượt đó, nhìn cánh hoa cuối cùng rơi xuống dòng sông, lưu giữ hình ảnh trước mắt mình vào trong tim mãi mãi, giống như một chiếc đồng hồ bị hỏng, kêu lên một tiếng “tíc tắc” thật to cuối cùng, sao đó, rơi vào một khoảng không yên tĩnh không bến bờ.

Chương 9: Hồi ức biết tìm lại nơi đâu

Nhưng mà trong tương lai, nơi này có đẹp đẽ như thế nào đi chăng nữa, cũng đã không còn thuộc về cô. Những thứ thuộc về cô đang dần dần biến mất, cuối cùng sẽ chẳng còn lại gì, cho dù là một chút hồi ức mà tiểu quân gia đã để lại cho cô, cuối cùng cũng chẳng biết về đâu để tìm lại, thế thì, cuộc sống của cô, rốt cuộc còn sót lại được những gì đây?

1.

Hồi ức quá kinh khủng, Long Vịnh Thanh hét lên một tiếng, ngồi bật dậy, đúng lúc đó nhìn thấy mẹ Long đang bung một chén súp gà đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cả người cô ướt đầm mồ hôi, khẽ thở dài một cái.

“Lại nằm mơ thấy Ngôn Thuyết à? Nhiều năm trôi qua như vậy rồi, tại sao con không quên được một chút nào vậy hả?”

“Làm sao quên được ạ?” Long Vịnh Thanh lấy tay quệt quệt mồ hôi trên trán, ngẩn ngơ nhìn vết nứt trắng trắng trên tường nhà, lẩm bẩm nói, “Đến bây giờ con vẫn còn nhớ, ngày đó hình như Triệu Ngôn Thuyết nói với con câu gì đó, nhưng mà trong hoàn cảnh ấy, Triệu Ngôn Thuyết có thể nói gì được nhỉ, đến hôm nay con vẫn chưa hề nghĩ ra. Có lẽ, một ngày nào đó khi con nghĩ ra, thì may ra mới quên anh ấy được.”

Cô lẩm bẩm nói như vậy, rồi lại dờ dẩn nằm xuống giường, hai hàng nước mắt chảy ra khỏi đôi mắt nhắm nghiền của cô, chảy xuống dưới gối, để lại vết ướt đầm trên vỏ gối màu hồng nhạt.

Mẹ Long thở dài một cái, đặt chén súp xuống, nhắc nhở cô nhớ đừng quên ăn, sau đó đóng cửa đi ra ngoài.

Lần này, Long Vịnh Thanh không nằm trên giường lâu, bởi vì sáng sớm ngày hôm sau, Quan Vi Trần đã từ thành phố K chạy qua đây, sau lưng anh còn có một người con gái xinh đẹp, ăn mặc và trang điểm rất tinh tế.

Là Lý Tịch.

Dưới sự chỉ dẫn của mẹ Long, Lý Tịch đến giường của Long Vịnh Thanh, nhìn thấy vẻ chán chường uể oải của cô, không kìm được nhíu mày. “Em yêu, sao lại đày đoạ mình ra nông nỗi này?”

“Lý Tịch.” Long Vịnh Thanh nhìn thấy Lý Tịch, bất giác nhớ đến sự ương ngạnh của mình ngày hôm đó, chẳng nói chẳng rằng đã tắt điện thoại, bây giờ cảm thấy áy náy, miệng mếu máo, khô khốc nặn ra hai giọt nước mắt, “Ngày đó trong điện thoại, tớ nói là nghỉ việc, sau đó chẳng nói chẳng rằng ngắt luôn điện thoại, cậu không giận tớ đấy chứ?”

Tớ mà có nhận thức giống cậu, chắc không sống được đến ngày hôm nay, ngay từ khi bước chân vào công ty, cậu đã làm tớ giận chết đi được rồi...” Lý Tịch bóp mặt cô, giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu ở nhà hưởng sự sung sướng, nhàn rỗi, một đồng công việc quăng đó cho một mình tớ làm, nghĩa khí của cậu vút đi đâu rồi hả? Nói cho cậu biết, hôm nay sếp Hồ phân công tớ đến đây, thứ nhất là bắt cậu trở về, thứ hai là khảo sát địa thế của vùng này. Sếp Hồ nói, thần Tài của công ty chúng ta là tập đoàn Phong Hoa muốn biến nơi này thành điểm du lịch với ý tưởng chủ đạo về hoa cỏ, cho nên, phụ trách tất cả các thiết kế lâm viên của địa điểm trồng hoa và cây cảnh này là đường xa gánh nặng của ta.”

“Tớ nghỉ làm ngang xương nhiều ngày như vậy, nhiệm vụ công ty giao cho tớ cũng chưa hoàn thành, sếp Hồ có nổi điên lên không?” Long Vịnh Thanh rất là bần chòn, mọi việc làm, hành động gần đây của cô có thể nói rằng là quá hung hăng càn rỡ, được đảng chân lân đảng đầu, với tính cách nhất gan của sếp Hồ, không những không đuổi việc cô, ngược lại còn cho Lý Tịch đến tìm cô, điều này đúng là quá sức tưởng tượng.

“Cậu nghỉ việc ngang xương lúc nào? Không phải cậu bị bệnh sao? Tổ trưởng Quan đích thân đến xin nghỉ cho cậu đó.” Vừa nói, Lý Tịch vừa cúi người xuống, nháy nháy mắt mờ với cô, rồi chỉ vào Quan Vi Trần từ nãy đến giờ đang đứng ngoài cửa, cười nói: “Bây giờ tất cả mọi người ở công ty đều biết công tử của Quan Dịch Phong là em trai thanh mai trúc mã của

cậu, sếp Hồ bây giờ không dám nổi điên lên với cậu đâu. Tập đoàn Phong Hoa là thần Tài của công ty chúng ta, mà cậu lại là chị gái của thần Tài.”

Thần Tài đã đủ già lắm rồi, chị gái của thần Tài không lẽ nào còn già hơn cả bà đỡ? Long Vịnh Thanh kiêng kị nhất khi bị người khác nói cô già, thế là đẩy Lý Tịch một cái, cái giận nói: “Cậu là chị gái của thần Tài thì có, cả gia đình nhà cậu đều là chị gái của thần Tài.”

“Cậu cho rằng ai cũng có thể làm chị gái của thần Tài được à? Số tớ chẳng đở được như vậy đâu.” Lý Tịch hai tay ôm trước ngực, đến gần giường cô, liếc nhìn ngoài cửa với hàm ý sâu xa, cười rặng rờ.

Long Vịnh Thanh nương theo ánh mắt của Lý Tịch nhìn ra ngoài, thấy Quan Vi Trần đứng dựa cửa, ngẩng đầu nhìn về đằng xa, không biết là đang suy nghĩ điều gì. Thực ra, từ nhỏ Quan Vi Trần đã là một đứa bé có nhiều tâm sự trong lòng, thuở nhỏ mỗi lần đến nhà cô nghỉ hè và nghỉ đông, Quan Quan cũng sẽ thường xuyên ngăn người ra như thế, nhiều lúc cô cũng đến bên cạnh Quan Quan, hỏi xem có phải có chuyện gì không vui hay không, đáp án mỗi lần cô nghe được đều không khác nhau là mấy, nói rằng mình không sao, để khỏi làm cô lo lắng. Chỉ có một lần, hai mắt đỏ hoe ngẩng đầu nhìn cô, hỏi: “Chị Vịnh Thanh, chị nói xem, mẹ em sẽ chết phải không?”

Cô biết người mẹ xinh đẹp người Nhật Bản của Quan Quan bị bệnh tim bẩm sinh, số ngày có thể đi lại trong một năm cộng lại chắc không quá mười, cho nên Quan Quan bé nhỏ rất cô độc, rất sợ hãi, một người có ba mẹ mạnh khỏe, vô tâm vô tư như cô đương nhiên là không thể nào hiểu được tâm tư của Quan Quan, nhưng mà bởi vì chơi lâu với ông cụ non Triệu Ngôn Thuyết, cô cũng không kìm được vỗ vỗ vào vai Quan Quan, làm ra vẻ của một người chị gái bao dung độ lượng, giả vờ giả vịt nói một câu tiếng người: “Yên tâm đi, Quan Quan, em ngoan hiền như vậy, vâng lời như vậy, mẹ em làm sao có thể nỡ lòng nào bỏ em lại được? Mẹ em sẽ không chết đâu, bà ấy sẽ sống đến một trăm tuổi cho mà xem.”

Lúc ấy, Quan Vi Trần sau khi nghe được lời an ủi của cô mới cười, từ đó sùng bái cô như một vị cứu tinh cứu rỗi nhân loại, cứ lẻo đẻo đi theo cô khắp nơi, mặc cho cô sai khiến. Bây giờ suy nghĩ kĩ lại, mặc dù trên danh nghĩa cô là chị gái, nhưng mà ngoài việc đôi lúc ngẫu nhiên cố làm ra vẻ nói dăm ba câu an ủi ra, còn những việc làm thật sự của “một con người”, cô chưa từng làm gì cho Quan Quan, giống như vậy ngày trước đây, cô vô duyên vô cớ nổi cáu lên với anh.

Long Vịnh Thanh cảm thấy hổ thẹn áy náy, thế là bước qua đó khẽ nói lời xin lỗi, “Vi Trần, xin lỗi nhé, ngày đó đáng lẽ không nên nổi cáu với em.”

“Việc ngày đó đã không sao nữa rồi.” Quan Vi Trần quay qua nhìn cô, trong mắt xuất hiện những tia máu đỏ, mặt mỉm cười nói, “Lúc này em cứ suy nghĩ suốt, lát nữa nếu như chị giận giữ hơn nữa, thì em phải làm như thế nào? Không biết có nên tìm chỗ nào trốn tránh trước mấy ngày hay không?”

“Chị sẽ giận giữ hơn? Tại sao?” Long Vịnh Thanh ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, đôi mắt này, cô đã thấy từ khi anh còn nhỏ cho đến khi lớn, vẫn ấm áp như ngày nào, nhưng mà đằng sau sự ấm áp đó lại dần dần xuất hiện thứ gì đang bủa vây lấy nó, cho dù cô cố gắng đến thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào nhìn thấy được, “Em đã làm chuyện gì rồi?”

“Em đã xin kinh phí từ anh trai em, quyết định xây dựng một cô nhi viện ngay cạnh địa điểm trồng hoa và cây cảnh ở thôn Long Sơn này, địa điểm là ngay cạnh nhà của bà đỡ và mấy nhà xung quanh, trước khi em đến đây, đã đến nhà bà đỡ rồi, em đọc kế hoạch xây cô nhi viện cho bà ấy nghe, bà ấy đã đồng ý rồi, bây giờ, những người phụ trách việc di dời chắc đang ở trong nhà bà ấy để bàn việc bồi thường có liên quan.” Quan Vi Trần nói xong thở nhẹ ra một hơi, đứng thẳng người, đối diện với khuôn mặt đang dần dần trở nên tái xanh của Long Vịnh Thanh, cười cười, “Chị cũng biết rồi đó, làm ăn kinh doanh, đều cần phải có thủ đoạn, quyền góp từ thiện cũng có thể làm tăng thêm tiếng tăm của tập đoàn Phong Hoa của ba em, giới truyền thông lại có đề tài để khai thác. Điều quan trọng là, đề nghị này,

bà đỡ sẽ không từ chối.”

Bà đỡ không con không cái, không họ hàng thân thích, cô đơn cả đời người, lại thích trẻ con như vậy, làm sao mà bà lại có thể từ chối đề nghị lấy căn nhà của bà để xây dựng cô nhi viện, có thể cho những đứa bé không nơi nương tựa một căn nhà ở tạm được? Đừng nói là lấy nhà của bà ấy, cho dù có cần cả tính mạng của bà đắp vào đó, bà cũng sẽ tuyệt đối không nhú mảy.

Chiêu thức này của Quan Vi Trần đã đánh trúng vào điểm yếu của bà đỡ, một mũi tên bắn trúng hai đích, đúng là tuyệt chiêu.

Long Vịnh Thanh mặt mày tái mét, đứng sững ở đó một lúc lâu, mới tìm lại được giọng nói của mình, giằng xé quãng ra một câu nói khó nghe, “Còn có chị, chị có chết cũng không đồng ý di dời nơi này.”

“Ngôi nhà này ba Long là chủ hộ, chỉ cần ba kí tên lên đó, chị có đồng ý hay không, cũng không còn quan trọng nữa...”

“Em...”

Long Vịnh Thanh nghẹn lời, chẳng nói được câu nào nữa, đầu óc trở nên lú lẫn, gơ tay tát cho Quan Vi Trần một cái, Quan Vi Trần lặng lẽ hững hờ chịu cơn giận dữ của cô, cũng không hề trốn tránh, ánh mắt vẫn âm áp như bình thường, nhưng trong ánh mắt hiện rõ sức mạnh không thể nào chống cự lại được. Lần đầu tiên Vi Trần dùng ánh mắt tuyệt đối có ưu thế này nhìn cô, làm cho Long Vịnh Thanh nhất thời cảm thấy không thích ứng lắm, chỉ cảm thấy anh trở nên lạ lẫm, trở nên cực kì ngứa mắt, cô rất sợ một Quan Vi Trần như thế này, bàn tay đánh người xong còn nóng rát, không ngờ chính mình lại còn thấy đau hơn là bị đánh.

Quan Vi Trần không trốn tránh, Long Vịnh Thanh lại càng cảm thấy sự yếu đuối của mình lộ ra một cách đáng thương, thế là quay người, dùng sức đóng cửa phòng lại, bực bội nhốt anh ở ngoài cửa.

Lý Tịch này giờ đứng một bên xem kịch miễn phí, cũng không lên tiếng, cho đến khi nhìn thấy đôi mắt ngân ngấn nước của Long Vịnh Thanh,

mới buồn bã thở dài một tiếng, “Tổ trưởng Quan có một người chị thanh mai trúc mã như cậu đây, đúng là quá xui xẻo.”

Long Vĩnh Thanh không lên tiếng, chỉ đứng dựa người vào cửa, lặng lẽ hít hít mũi. Mặc dù cô vô tâm vô tính, nhu nhược không tài cán gì, không dám chấp nhận hiện thực, làm tổn thương rất nhiều người, thậm chí là để trốn tránh, ba năm nay cô không dám về nhà, nhưng ít nhất cô cũng biết rằng cây ngân hạnh của cô vẫn đứng sừng sững ở trước cổng nhà, cho dù bất cứ lúc nào cô quay về, chắc chắn nó vẫn còn ở đó, nhưng mà bây giờ thì sao? Chẳng nhẽ mọi thứ đều mất hết rồi sao?

Thư viện của trường cấp ba Nhất Trung, nơi mà cô và Triệu Ngôn Thuyết đã học ở đó, nơi chứa đựng vô số hồi ức của cô và Ngôn Thuyết, đã bị tháo dỡ cách đây năm năm rồi, bây giờ Quan Vi Trần lại có ý định tự tay mình đào cây ngân hạnh của cô lên.

Những thứ mà cô có thể bảo vệ được, những thứ mà cô coi trọng, không nhẽ chẳng giữ lại được gì sao?

Giống như trong lòng cô tràn ngập hi vọng nói với Triệu Ngôn Thuyết, chúng ta có thể ở bên nhau rồi, ngay sau đó, anh lại rơi xuống vực núi. Người được sinh ra vào đúng ngày bảy tháng bảy âm lịch, quả nhiên là bị nguyên rủa, đã bị an bài như Ngưu Lang và Chức Nữ, bị chia cắt bởi một con sông không cách nào vượt qua được, chỉ có thể đứng nhìn ngắm hạnh phúc từ đằng xa mà thôi.

“Cây ngân hạnh đó rốt cuộc là quan trọng đến mức nào? Tại sao cậu cứ liều mạng đi bảo vệ nó thế?” Lý Tịch ngồi ở đầu giường hỏi cô.

Quan trọng đến mức nào?

Bà đỡ đã từng nói, cây là nơi có bóng mát, cũng là nơi mà linh hồn của con người sau khi chết đi có thể ngủ an lành trên dương gian. Ông Cát vẫn luôn ở trên cây lựu ở trong vườn nhà, đợi bà đỡ cũng đi với ông, còn tiểu quản gia của cô, Ngôn Thuyết của cô, nhất định cũng đang ngủ ở trên cây ngân hạnh, vẫn luôn luôn ở bên cạnh cô.

“Lần trước cậu gọi điện thoại cho tớ nói về việc của bà đỡ, bây giờ việc của bà đỡ đã giải quyết xong rồi, bà đã hiến tặng tín ngưỡng của mình cho đám trẻ con mà bà yêu thương suốt cuộc đời, không hẳn là không phải chuyện tốt.” Lý Tịch lại nói.

Đúng vậy, trên đồng hoang tàn của ngôi nhà cũ kĩ của bà đỡ, xây dựng một cô nhi viện mới tinh, đón chào những sinh mệnh mới, tín ngưỡng của bà đỡ đúng thật là đã được sắp xếp ổn thỏa, thế nhưng, tín ngưỡng của cô thì sao đây?

Long Vịnh Thanh sục sục mũi, ngồi chồm hồm trên nền nhà, lặng lẽ khóc.

Lý Tịch bước qua vổ vổ vào đầu cô, muốn an ủi cô, nhưng rốt cuộc cũng chẳng biết nói như thế nào, chỉ biết ngẩng đầu, nhìn vào cánh cửa mỏng đó, cuối cùng hỏi một câu: “Vịnh Thanh này, tình cảm của cậu đối với cây ngân hạnh đó, có lẽ mình là người ngoài nên mình không hiểu được, nhưng mà, cậu đã bao giờ nghĩ rằng, xây dựng một cô nhi viện cần bao nhiêu tiền đầu tư không? Có phải là một chuyện rất dễ dàng không? Hơn nữa, trong dự án đầu tư sắp được thi công này, nhất quyết phải xẻ ra một miếng đất, Tổ trưởng Quan tại sao lại đi làm một chuyện thừa thãi như vậy? Tại sao anh ấy lại phải làm như thế? Cậu đã bao giờ suy nghĩ cho kỹ là tại vì sao chưa?”

2.

Long Vịnh Thanh giam mình trong phòng đúng một buổi sáng, đến giờ ăn trưa, mẹ Long mới gõ cửa phòng cô. Khi Lý Tịch và cô với đôi mắt đỏ hoe bước ra ngoài, Quan Vi Trần đã rời khỏi đây, ba Long cũng lần đầu tiên phá lệ về nhà ăn trưa, mẹ Long chăm sóc Lý Tịch, ba Long uống rượu trắng một mình, sau khi ly rượu trắng vào bụng, ông mới mượn rượu nói từng chữ, từng câu với Long Vịnh Thanh: “Vịnh Thanh, ba đã ký tên vào trong hợp đồng đến bù giải tỏa rồi.”

Long Vịnh Thanh bung bát cơm, lặng lẽ nhai, không trả lời, giống như tất cả mọi việc đã không còn liên quan tới cô vậy.

“Ba thấy mọi việc cũng đã trôi qua nhiều năm rồi, thay vì cứ ở mãi nơi cũ như thế này, chi bằng đổi một chỗ mới, bắt đầu làm lại từ đầu.” Ba Long đảo đảo mấy hạt cơm trong chén, nói tiếp.

Mẹ Long nhìn thấy sắc mặt của Long Vịnh Thanh tối sầm lại, vội vàng đẩy ba Long một cái, say đó quay sang chăm sóc Lý Tịch, người đầu tiên đến nhà của cô làm khách, “Nào nào, Lý Tịch, ăn cơm đi, đều là những món ăn bình thường của gia đình, không biết có hợp khẩu vị của cháu không?”

“Bác gái, bác khách sáo quá ạ, cháu và Vịnh Thanh là hai chị em tốt của nhau, cháu không nghĩ cháu là người ngoài đâu ạ.”

Lý Tịch ăn nói ngọt ngào, gặp phải người hay nói tầm phào như mẹ Long, nói tóm lại là có thể hóa giải sự lung túng, khó xử trên bàn ăn. Ăn cơm xong, Lý Tịch mang theo máy ảnh, máy tính xách tay, kéo theo Long Vịnh Thanh đi khảo sát thực địa thôn Long Sơn, để chuẩn bị cho những bản thiết kế, nhân tiện ngắm cảnh quê hương vốn dĩ là niềm tự hào của Long Vịnh Thanh một chút.

Mặc dù hướng dẫn viên có chút lười nhác tiêu cực, cơ bản là chẳng hề giới thiệu gì cả, nhưng Lý Tịch cũng tự tìm niềm vui, chụp ảnh, ngắm nghía khắp nơi, chơi rất vui vẻ, vừa ngắm vừa khen ngợi thôn Long Sơn quả đúng là cảnh đẹp ngoài cõi trần từ trong tranh thủy mặc rớt xuống, cảm thán công ty Phong Hoa và Sếp tổng của họ quá tinh mắt.

Cô không hề quá lời, thôn Long Sơn quả thật rất đẹp. Trước thôn là một hồ nước lớn, trong hồ hoa sen đua nhau khoe sắc, trong vòng nửa cây số đằng sau thôn làng là cả dãy núi như kéo dài đến tận chân trời, trên núi cây cối xanh mướt um tùm, suối trên núi đổ xuống, chảy xuống chân núi tạo thành một con sông nhỏ, trước núi là đồng ruộng bằng phẳng, trồng đủ các loại hoa màu, đứng trong đồng ruộng sẽ cảm nhận được sự thú vị khác biệt. Lý Tịch hít sâu không khí mát lạnh có pha lẫn mùi thơm của hoa cỏ, không kìm được nhắm mắt lại mơ màng, nói với Long Vịnh Thanh đang đứng bên cạnh: “Bây giờ cuối cùng tớ cũng đã hiểu được những cô gái trong thôn này

tại sao lại đẹp long lanh hơn người thành phố như tớ đây, hóa ra đều là do đất đai thổ nhượng nơi đây nuôi nấng, nếu như cậu xấu xí, thì chắc chắn là trời đất sẽ không dung tha.”

“Đáng tiếc rằng, nơi non xanh nước biếc này sắp bị phá nát rồi.” Long Vịnh Thanh lặng lẽ quỳ trên bờ ruộng, bốc lấy một nắm đất, lặng yên nhìn những hạt đất nhỏ li ti rơi qua kẽ tay mình, trên mặt không lấy một nụ cười.

“Cái gì mà gọi là phá nát?” Lý Tịch giơ tay ra đánh vào đầu cô, cô đã quen với Long Vịnh Thanh suốt ngày vô tâm vô tư cười ha hả, đối diện với một Long Vịnh Thanh có suy nghĩ tiêu cực như bây giờ, cảm thấy có gì đó không quen, “Không phải là phá nát, mà làm cho nơi này trở nên đẹp đẽ hơn nữa. Cậu cứ nghĩ xem, tương lai nơi này sẽ trồng đủ các loại hoa cỏ, hoa cỏ là quần áo, nguồn nước là da thịt, cậu tưởng quê hương của ai cũng có được niềm vinh dự như thế này à?”

Long Vịnh Thanh ngơ ngẩn ngẩng đầu lên, nhắm nhìn quê hương quen thuộc của mình, đang tưởng tượng dáng vẻ của quê hương mình trong tương lai. Tương lai, nơi đây sẽ được sửa chữa lại, trồng cả một đồng hoa cỏ mênh mông, hoa hồng, hoa tulip, hoa oải hương... đến cả bầu không khí cũng sẽ được mùi thơm, nhất định sẽ rất đẹp đẽ.

Nhưng mà trong tương lai, nơi này có đẹp đẽ như thế nào đi chăng nữa cũng đã không còn thuộc về cô. Những thứ thuộc về cô đang dần dần biến mất, cuối cùng sẽ chẳng còn lại cái gì nữa, cho dù là một chút hồi ức mà tiểu quân gia đã để lại cho cô, cuối cùng cũng chẳng biết về đâu để tìm lại, thế thì cuộc sống của cô, rốt cuộc còn sót lại được những gì đây?

Sáng sớm hôm sau, Long Vịnh Thanh thu xếp hành lý, trở về thành phố K với Lý Tịch. Lý Tịch vốn định đi dạo, ngắm cảnh thêm chút nữa nhưng Long Vịnh Thanh nói, “Mỗi cành cây ngọn cỏ, mỗi ngọn núi viên sỏi ở đây toàn bộ đã nằm trong đầu tớ rồi, chắc chắn có tác dụng hơn nhiều so với mấy tấm hình cậu chụp lại trong máy ảnh đó.”

Nhìn thấy thái độ kiên quyết như vậy của cô, lại nghĩ đến tâm trạng suy sụp của cô ngày hôm qua, Lý Tịch cũng sợ nếu ở lại đây nữa cô sẽ càng

không vui hơn nên chẳng nói gì cả.

Trước khi đi, Long Vịnh Thanh đứng trước gốc cây ngân hạnh rất lâu, cuối cùng, nhẹ nhàng, cẩn thận ngắt một lá cây ngân hạnh kẹp vào trong túi tiền, lúc đó mới cầm lấy hành lý, lên xe của Lý Tịch.

Trên đường đi, Lý Tịch nhận được một cuộc điện thoại, cũng không biết là ai gọi đến, cô nửa khách sáo nửa khôi hài tám chuyện một lúc lâu, sau khi ngắt điện thoại, mới quay đầu qua nhìn Long Vịnh Thanh cười, “Là em trai thần Tài của cậu, hỏi thăm tình hình của cậu, nhờ vả tớ chịu khó bỏ công sức ra chăm sóc cậu. Ái chà, cậu ta làm em trai của cậu cũng chẳng dễ dàng gì nhỉ, vừa bị đánh, lại vừa không quên quan tâm đến tình hình của chị gái, cậu đúng thật là, không biết tu thân tích đức từ đời nào mà lại có phúc đến vậy, ngưỡng mộ chết đi được.”

Long Vịnh Thanh vẫn không nói năng gì, chỉ quay đầu nhìn những bóng cây vụt qua ngoài cửa sổ, gió lùa vào từ cánh cửa xe chưa đóng. Tháng chín vừa chớm thu, rõ ràng là thời tiết không lạnh lắm nhưng cô lại vô cớ run mình, sau đó ngồi co ro ở trên ghế, cuối cùng bật khóc ngon lành.

3.

Về đến thành phố K, tâm trạng của Long Vịnh Thanh vẫn không khá lên được, trong giờ làm việc nhiều lúc ngẩn người ngồi nhìn máy vi tính, mà khi đã ngẩn người ra như thế, một lần ngồi đến mấy tiếng đồng hồ. Mấy lần bị sếp Hồ bắt gặp tại trận, nhưng cũng may cô được thơm lây bởi tiếng tăm của người em trai thần Tài Quan Vi Trần, sếp Hồ cũng không nạt nộ cô, luôn cười ha hả, gõ gõ vào bàn cô, ra ám hiệu cho cô định thần lại, đôi lúc còn mời cô đến văn phòng “uống trà”.

“Vịnh Thanh này, Quan công tử đạo này khỏe không? Tôi muốn mời cậu ấy ra ngoài ăn bữa cơm, nhưng mà hẹn mấy lần rồi đều không thấy hồi âm. Tôi biết là cậu ấy bận, nhưng mà bận thế nào đi chăng nữa, cũng cần phải chú ý nghỉ ngơi chứ. Cũng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm, cứ xem như là giao lưu tình cảm với nhau, cô nói xem có đúng như vậy không?” Sếp Hồ

nói chuyện tương đối khách sáo, khi cười hai mắt híp lại tạo thành một đường chỉ, cúi người xuống rót trà cho Long Vịnh Thanh.

Long Vịnh Thanh không quen với thái độ của sếp Hồ đối với cô, hết sức lo sợ giờ hai tay ra đón lấy ly trà, không biết làm thế nào đành cười nhạt, “Sếp Hồ, thực ra em và Quan Vi Trần ngày xưa mới có quan hệ tốt đẹp với nhau. Bây giờ sau nhiều năm không gặp nhau, tất cả đều đã thay đổi.”

Cũng giống như, cô thế nào cũng không thể nào ngờ được, Quan Quan ngày còn bé tình nguyện làm mọi chuyện vì cô, bây giờ lại trăm phương ngàn kế nghĩ cách tháo dỡ thôn Long Sơn, dốc hết tâm trí ra để hủy hoại tín ngưỡng của cô.

“Tình cảm khi còn nhỏ mới đáng quý. Hôm nay tôi đã đặt phòng ở Đông Phong Viên, mời Quan công tử ăn một bữa cơm bình thường, nhiệm vụ này thôi thì giao cho cô, cô có thể về sớm hơn một chút.” Sếp Hồ uống hết ly trà, cuối cùng mới nói ra ý đồ thực sự khi mời cô đến đây, cuối cùng còn không quên dặn đi dặn lại, “Nhớ kỹ, tám giờ tối nay, Đông Phong Viên, cô cũng phải đến đó, tôi sẽ nói Lý Tịch đi theo cho cô có bầu bạn.”

Long Vịnh Thanh nhìn thấy không có đất để phản bác, đành phải gắng gượng đồng ý với công việc được giao này. Đương nhiên, có sắc lệnh của sếp Hồ, trở về văn phòng, cô kiên quyết không hề do dự thu xếp đồ đạc, ra về sớm. Trước khi đi, Lý Tịch còn ngưỡng mộ trêu đùa, “Xem ra sếp Hồ dự định mở một phòng quan hệ cộng đồng, thể hiện cho tốt vào nhé, trường phòng quan hệ cộng đồng tương lai.”

Có thể danh chính ngôn thuận đi làm về sớm quả nhiên rất sáng khoái, nhưng mà sau khi về đến nhà, cô không tài nào cảm thấy nhẹ nhõm được, bởi vì thực sự cô không biết phải mở miệng với Quan Vi Trần như thế nào. Máy ngày trước ở thôn Long Sơn, cô cho anh một cái tát, người có sĩ diện đương nhiên là không cách nào làm ra vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì để gọi điện thoại cho người ta được. Nhưng mà sự thật chứng minh, Long

Vịnh Thanh quả đúng là người chẳng biết xấu hổ, cô cầm điện thoại bấm bấm một lúc, rồi trực tiếp bấm số điện thoại gọi điện cho Quan Vi Trần.

Sau khi điện thoại được kết nối, rất nhanh đã có người nghe, chính là Quan Vi Trần, âm thanh nghe ra có chút mơ hồ, hình như là đang ngủ.

“Em không nhìn nhầm đấy chứ, Vịnh Thanh, là chị à? Em nghĩ rằng em không chủ động tìm chị, cả đời này chắc chị không thèm để ý đến em nữa chứ.”

“Sao có thể như vậy được? Vi Trần, nghe em nói như vậy, làm như chị là người nhỏ nhen lắm ấy. Thực ra chị muốn hẹn em đi ra ngoài ăn cơm. Dù sao cũng mấy năm rồi không gặp nhau, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội có thể gặp nhau thường xuyên, đương nhiên là phải ngồi ôn lại chuyện cũ mới được.” Long Vịnh Thanh vui vẻ nói một hơi, bản thân đang tự cảm thấy báỉ phục sao da mặt mình lại có thể dày như thế. Đương nhiên cô cũng biết, Quan Vi Trần hiểu rõ cô như thế nào, đoán trước được rằng nếu như nói nhiều sẽ bị vạch trần, cho nên vội vội vàng vàng để lại thời gian và địa điểm sếp Hồ dặn, sau đó ngắt điện thoại.

Gọi xong điện thoại, Long Vịnh Thanh ở nhà ngủ một giấc, cũng không biết đã ngủ được bao lâu. Khi trời tối, cô thức giấc bởi một tràng gõ cửa liên hồi, cô mơ màng bò xuống đi ra mở cửa, nhìn thấy Quan Vi Trần ăn mặc chỉnh tề, có dáng vẻ của một người thanh niên ưu tú của xã hội. Anh đứng ở cửa phòng cô, nhìn thấy quần áo xộc xệch, mắt ngái ngủ lơ lơ của cô, không biết làm cách nào phải lắc lắc đồng hồ trên tay, “Tiểu thư, là cô hẹn tôi tám giờ ăn tối ở Đông Phong Viên. Bây giờ là bảy giờ rưỡi rồi, cô còn chưa chuẩn bị gì cả, điều này quả là không chuẩn mực chút nào phải không? May mà tôi dự đoán trước được, chạy đến đây trước xem thế nào, nếu không nhất định là lại ngốc nghếch đứng đợi ở đó lâu lắm mới có thể gặp được người hẹn hò với tôi.”

“Hả? Đã bảy giờ rưỡi rồi cơ à? Chị cứ tưởng chị mới ngủ được nửa tiếng đồng hồ thôi.” Long Vịnh Thanh gãi gãi đầu, cố căng mắt lên mời Quan Vi Trần vào phòng, rồi chạy vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Trong khoảng thời gian này, họ đều không nói gì nữa, không khí hình như rất tự nhiên, không ai nhắc đến việc tranh cãi hôm đó ở thôn Long Sơn, giống như việc đó chưa từng xảy ra vậy. Từ lần gặp nhau này, gặp nhau giả ngốc đã trở thành cách thức gặp gỡ của họ, cho dù đã từng xảy ra chuyện gì, chỉ cần gặp mặt nhau là tuyệt nhiên có thể xóa bỏ đi những ký ức không vui vẻ trong đầu, Quan Vi Trần đi vào phòng khách, theo thói quen giúp cô thu dọn tạp chí và áo quần đang vứt lung tung ở đó, bật cười lắc lắc đầu, khả năng đặc biệt có thể thay đổi ký ức, hình như anh cũng sắp học được rồi.

Long Vịnh Thanh chuẩn bị xong xuôi, lên xe của Quan Vi Trần, đã là bảy giờ năm mươi phút. Trên đường đi, Qun Vi Trần không ngừng tăng tốc, Long Vịnh Thanh có chút chột dạ nhìn qua anh nói: “Không cần gấp vậy đâu, dù sao ăn muộn một chút cũng chẳng sao.”

“Đến đúng giờ vẫn cứ tốt hơn, nếu không, chị đến đó làm sao ăn nói với sếp Hồ?” Anh một tay lái xe, quay đầu qua nhìn cô, đôi môi nhướn lên, lộ ra một nụ cười dịu dàng, “Bây giờ có thể nói sự thật cho em nghe được rồi, đã ngồi trên xe rồi, không sợ em không đi nữa đâu.”

“Làm sao em biết được?” Mặc dù cô biết anh hiểu cô, nhưng khi bị hỏi thẳng như thế, Long Vịnh Thanh vẫn cảm thấy kinh ngạc.

“Em không ngại thơ đến nỗi đến bây giờ vẫn đang mộng tưởng chị chủ động mời em đi ăn cơm, hơn nữa địa điểm còn là Đông Phong Viên, một bữa cơm có thể tiêu tốn hết nửa tháng lương của chị...” Vi Trần vẫn cười, nụ cười rất đẹp mà cũng rất ấm áp. Bất kỳ ai nhìn thấy nụ cười đó cũng đều bị đắm chìm vào đó, “Chị đang nghĩ gì em đều biết rất rõ, đừng quên rằng, em đã từng là bác sĩ tâm lý của chị, chị là bệnh nhân đầu tiên của em.”

Những lời nói này đều không phải là giả. Sau khi xảy ra sự kiện Triệu Ngôn Thuyết, tinh thần và tâm lý của Long Vịnh Thanh đều có vấn đề, Quan Vi Trần đề nghị đưa Long Vịnh Thanh đi Nhật Bản, anh nói rằng thay đổi môi trường có thể có ích đối với việc hồi phục cho cô, hơn nữa ở Nhật Bản, anh có quen với một bác sĩ tâm lý. Ba Long mẹ Long vốn có đôi chút không yên tâm, nhưng nhìn thấy dáng vẻ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn của Long

Vịnh Thanh, thật sự cũng không còn cách nào khác, đành phải gật đầu đồng ý.

Kỳ thực Long Vịnh Thanh chẳng bị bệnh nặng gì cả, chỉ là bị sốc quá mạnh, nhất thời không có cách nào chấp nhận sự thật. Ở Nhật Bản, Quan Vi Trần đưa cô đi gặp một bác sĩ tâm lý mà anh quen biết, một vị tiến sĩ tâm lý, Hoa kiều Nhật Bản, bác sĩ Tôn. Bác sĩ Tôn nói với Quan Vi Trần, bệnh nhân gặp phải cú sốc quá mạnh, thực ra không cần thiết cứ nhất định phải ép cô chấp nhận sự thật đó, điều trước tiên phải làm là dẹp tan nỗi sợ hãi trong lòng của cô, giống như một người bệnh bị thương ngoài da vậy. Nếu như người đó sống chết không chịu để bác sĩ tiếp cận, thì đừng nói đến việc chữa trị hay làm lành vết thương. Trước hết phải gần gũi với cô, sau đó mới dần dần “lau rửa” vết thương của cô, rồi sau đó mới tìm thời cơ cho cô thêm một liều thuốc mạnh mà có hiệu quả. Quá trình lâu dài này, bác sĩ nhất định phải có tính nhẫn nại.

Quan Vi Trần nghe bác sĩ giảng giải như vậy, suy nghĩ một lúc, quay trở về trường, đổi chuyên ngành của mình thành tâm lý học, anh muốn làm bác sĩ của Long Vịnh Thanh. Bởi vì anh biết, trên thế giới này không ai có tính nhẫn nại bằng anh, vì vết thương của cô nên chịu tổn thời gian mấy năm, thậm chí là mười mấy năm, ở bên cạnh cô, hết lòng hết dạ chữa trị cho cô.

Dưới sự giúp đỡ của bác sĩ Tôn và sự hỗ trợ của một vài loại thuốc, tinh thần của Long Vịnh Thanh dần dần được hồi phục lên rất nhiều. Những lúc rảnh rỗi, cô đã có thể tự đi ra ngoài hít thở không khí trong lành, chứ không phải hàng ngày cứ ngẩn ngơ ngồi một chỗ nữa. Nửa năm sau, cô đã có thể chủ động cảm quyền truyện cười lên, lật đọc từng trang, đôi lúc còn bật cười lên một chút.

Mùa xuân, Quan Vi Trần đưa cô đến Hokkaido ngắm hoa anh đào. Lần đầu tiên nhìn thấy “hoa đào rơi xuống như bông tuyết”, cô phấn chấn đến nỗi hét to lên, chạy suốt từ đầu đường đến cuối con đường, chơi nhảy lò cò với các bạn nhỏ không cùng ngôn ngữ. Anh đứng một bên lặng lẽ nhìn cô,

âm thầm nhét đầy cánh hoa đào vào bùa hộ mệnh đựng trong túi sách của cô.

Bác sĩ Tôn rất hiếu kì về mối quan hệ giữa hai người, thường xuyên nhìn Quan Vi Trần đang mải mê tìm đọc các loại sách vở, tài liệu về tâm lý học, hỏi anh: “Cậu yêu cô ấy à?”

“Em yêu cô ấy.” Động tác lật sách của Quan Vi Trần không hề ngừng lại, giống như đáp án đã ăn sâu vào từng tế bào trong cơ thể, căn bản không cần phải suy nghĩ câu trả lời.

“Nhưng mà cô ấy vì một người con trai khác mà trở nên như vậy.” Bác sĩ Tôn lắc lắc cây bút trên tay, tỏ ra rất hiếu kỳ.

Quan Vi Trần ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy Long Vịnh Thanh đang đuổi bắt bướm trong vườn, nhướn môi cười, nói: “Chẳng sao cả, em sẽ chữa khỏi cho cô ấy.”

“Bắt đầu từ khi nào?” Bác sĩ Tôn lại hỏi, “Ý tôi là, lúc nào thì cậu phát hiện ra mình yêu cô ấy?”

“Mười tuổi.” Anh lại cúi đầu đọc sách.

“Cậu chắc chắn như vậy ư?”

“Không có gì mà không chắc chắn cả, từ lần đầu tiên gặp gỡ nhau, em đã phát hiện, cho dù tương lai hay hiện tại, người con gái này đều là độc nhất vô nhị đối với em.”

“Mười tuổi đến bây giờ, nhiều năm như thế, tại sao cậu không chủ động tỏ tình với cô ấy? Để cô ấy đi yêu người con trai khác?”

“Bởi vì, tình yêu của em không cần bất kỳ một hình thức khẳng định nào cả.” Anh cho mấy quyển sách đã được chọn vào ba lô, nheo mắt cười, rõ ràng là bề ngoài rất hòa nhã, không có sức sát thương, nhưng vô hình trung lại cho người ta một cảm giác cực kỳ kiên định.

Bác sĩ Tôn ngăn người ra một lúc, rồi sau đó cũng cười, đứng dậy vỗ vỗ vào vai anh, “Vi Trần, may mà cậu đổi sang chuyên ngành tâm lý học, nếu không tôi sẽ cảm thấy rất đáng tiếc cho cậu. Cậu có một trái tim dịu dàng và bao dung, trời sinh sẽ làm một bác sĩ tâm lý.”

Thời gian rảnh rỗi ngoài giờ học, Quan Vi Trần cũng sẽ tư vấn tâm lý cho Long Vịnh Thanh, đương nhiên đều là những cách điều trị bước đầu đơn giản, ví dụ như chơi những trò chơi điền ô chữ đơn giản, đưa cô đến chùa chiền lễ Phật, mướn một thửa ruộng nhỏ, trồng mấy hàng rau cải, tưới nước bón phân, cùng nhau chờ đợi đến khi rau cải ăn được, tưởng tượng mùi vị của chúng, đặt những cái tên độc nhất vô nhị cho từng cây rau cải một.

Dần dần, Long Vịnh Thanh hồi phục tính cách nghịch ngợm, vô tư vô lo như trước đây, hay chọc phá người khác, thậm chí còn chọc phá cả bác sĩ Tôn. Cô cho muối vào trong cà phê của bác sĩ, cho tiêu vào trong bánh sandwich, làm bác sĩ Tôn liên tục kêu trời, nhiều lúc nói với cô: “Rốt cuộc là tôi đã chữa khỏi bệnh cho cô, hay là làm cho bệnh của cô nặng thêm hả?”

Mùa hè năm thứ hai, ba Long gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình của Long Vịnh Thanh, đồng thời nói rõ về tình hình trường đại học bên đó, trường đại học mà Long Vịnh Thanh đang theo học chỉ cho bảo lưu hai năm, nếu như kéo dài hơn, Long Vịnh Thanh e rằng phải chịu mất đi bằng tốt nghiệp đại học rồi.

Quan Vi Trần hỏi ý kiến bác sĩ Tôn, bác sĩ Tôn nói: “Chúng ta có thể giúp cô ấy loại bỏ những nỗi sợ hãi trong lòng, dần dần rửa sạch vết thương cho cô ấy. Nhưng trong quá trình đó, khó tránh khỏi gặp phải một số ít hạt sạn, để lấy được những hạt sạn này ra, chắc chắn sẽ rất đau đớn. Làm cách nào để chiến thắng những nỗi đau đớn này, điều đó phải dựa vào bản thân bệnh nhân, cứ để cho cô ấy quay về đi.”

Thế là Quan Vi Trần đưa Long Vịnh Thanh quay trở về thôn Long Sơn. Tháng thứ hai, cô đi đến trường học như một người bình thường. Mặc dù những sinh viên bằng tuổi của mình đa phần đều đã tốt nghiệp, mà cô thì

chỉ mới lên năm ba, nhưng cô chẳng ngại ngừng chút nào cả, ngược lại còn vui chơi vui vẻ hơn trước đây nữa.

Học kỳ hai của năm thứ ba, Quan Vi Trần đến trường học thăm cô, cô nhảy nhót kéo theo Triệu Ngôn Từ đã tốt nghiệp từ trong trường chạy ra, nói với anh: “Quan Quan, chị và anh Ngôn Từ yêu nhau, anh chị chỉ nói với một mình em thôi, em phải giữ bí mật giúp anh chị đây nhé.”

Triệu Ngôn Từ giận dữ vỗ vào đầu cô, “Tại sao lại phải giữ bí mật? Chúng ta yêu nhau chẳng nhẽ rất mất mặt à? Anh đang định ngày mai về nhà thưa chuyện với ba mẹ đây. Mặc dù biết họ sẽ cản năn, nhưng, đây là việc của chúng mình, chỉ cần chúng mình vui vẻ là được, quan tâm đến người khác làm gì.”

Quan Vi Trần đứng một bên nhìn khuôn mặt giống Triệu Ngôn Thuyết như đúc của Triệu Ngôn Từ, nghe những lời nói đã từng nghe từ Long Vịnh Thanh, trong lòng bất giác dấy lên sự hoang mang lo sợ không cách nào kiềm chế lại được, anh biết, trong vết thương của cô đúng là có sạn, hạt sạn đó đang chà xát làm cho cô cảm thấy đau đớn.

Mà lúc đó, anh căn bản không hề biết làm cách nào mới có thể loại bỏ hạt sạn đó ra khỏi vết thương của cô, lúc đó, chắc là anh cũng hoảng lên, cuống lên, cho nên không biết phải nói gì, phải làm gì, chỉ khẽ thở ra một tiếng, sau đó trái tim bắt đầu đau thắt nhói lên từng cơn. Cảm giác đau đớn đó, từ sau khi mẹ ra đi, đã rất lâu rồi anh chưa hề bị lại. Bây giờ đột nhiên đau đớn như vậy, có chút gì đó không thể nào cầm cự được, nhưng không muốn làm ảnh hưởng đến Long Vịnh Thanh đang đứng cười đùa kia, anh đành phải ôm lấy ngực, buồn bã không nói nên lời, lặng lẽ nắm chặt tay lại thành một nắm đấm.

Chương 10: Cảnh cũ còn đây, người xưa nay đâu

Tuổi thanh xuân của họ bị chôn vùi dưới Đông hoang tàn đó, rất nhanh sẽ có người đến san bằng đồng hoang tàn đó đi. Phủ lên một lớp bùn đất, lấy chất dinh dưỡng dưới đồng hoang tàn kia để trồng đủ các giống hoa. Chỉ có điều, cô không có niềm tin, trên mảnh đất có tuổi thanh xuân quá đổi thâm kia của cô, có thể nở ra những bông hoa đẹp được hay không?

1.

Lái xe vội vàng suốt cả quãng đường, thế mà đến Đông Phong Viên vẫn trễ mất mười mấy phút, sếp Hồ sốt ruột dẫn Lý Tịch ra đứng đợi ở cổng, nhìn thấy Long Vịnh Thanh và Quan Vi Trần sánh đôi từ bãi giữ xe đi vào mới thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười bước qua đón họ.

Sau màn chào hỏi khách sáo, sếp Hồ nắm lấy tay Quan Vi Trần như một người bạn cũ đã lâu không gặp bước trước vào phòng ăn đã đặt trước. Lý Tịch tò mò lấy vai huých vào vai của Long Vịnh Thanh, hỏi: “Bị cậu đánh, rồi lại đáp ứng đầy đủ những yêu cầu của cậu, còn đích thân lái xe đi đón cậu, người em trai tốt như thế này tại sao cậu lại cho qua dễ dàng như thế nhỉ? Theo tớ thì, cậu đừng đi tìm đàn ông nữa, phù sa không chảy ra ruộng ngoài, chính là cậu ta.”

“Cậu nói tầm bậy tầm bạ gì thế. Bọn tớ quen nhau quá lâu rồi, lại lớn lên cùng với nhau nữa, điểm tốt điểm xấu gì cũng biết hết rồi, hoàn toàn không thể bắn ra điện để hút nhau, làm sao mà có thể yêu nhau được.” Long Vịnh Thanh liếc mắt nhìn đứa bạn Lý Tịch nhiều chuyện, “Con thỏ không ăn cỏ gần hang, cậu có hiểu không hả?”

“Đó là vì cậu chưa gặp được cỏ non, gặp phải cỏ non xem ai giành nhanh hơn.” Lý Tịch không đầu hàng tiếp tục truy hỏi tiếp, hơn nữa còn kèm theo ngôn ngữ cơ thể giơ tay ra xoa xoa bóp bóp trên người cô, “Đừng

làm ra vẻ ta đây trong trắng, tốt hay không phải dùng thử một chút mới biết được, cứ xoa bóp sờ soạng một lần như thế này này, như thế này này, hoặc thử lên giường với nhau một lần xem, tớ không tin, giữa hai người chẳng nhẽ không có một chút hấp dẫn nào?”

“Lên giường cũng không có cảm giác, khi cậu ấy mười tuổi, tớ đã ngủ cùng cậu ấy rồi.” Long Vịnh Thanh sợ nhột, vừa phải tránh người trốn Lý Tịch, vừa cầm túi xách giơ lên đánh vào cô ấy, cười nói đùa giỡn với Lý Tịch, “Cậu nói thế làm giống như tớ dâm dăng lắm ấy, tớ vẫn chưa bị thất thân, đang còn hy vọng vào cái đó để trừ tính gả cho một cậu công tử nhà giàu có nào đó đây.”

Long Vịnh Thanh từ nhỏ đến lớn đều có một đức hạnh như vậy, khi nói dối không cần viết bản thảo trước. Có điều, khi nói ra câu “lên giường cũng không có cảm giác”, cô vẫn không kìm được, cảm thấy hơi chột dạ, trong đầu đột nhiên hiện lên một vài hình ảnh, hai cơ thể quấn quýt lấy nhau, những tiếng hít thở nặng nề, còn có cả những giọt nước mắt rơi suốt đêm vì cảm thấy xấu hổ nữa. Lên giường cũng không có cảm giác, kiểu nói này, ai mà tin cho được.

Đông Phong Viên là khách sạn năm sao duy nhất, hào nhoáng nhất của thành phố K. Thành phố K tuy là một thành phố trong mấy năm gần đây phát triển kinh tế rất tốt, hơn nữa xung quanh có sông núi bao quanh, dần dần nhận được sự ưu ái của những người có tiền, chọn nơi đây làm điểm đến du lịch tuyệt vời trong những kỳ nghỉ hoặc là dưỡng lão. Những nơi ăn chơi, mua sắm cao cấp của người có tiền mở ra cũng rất được ưa chuộng, cứ lấy Đông Phong Viên ra làm ví dụ, tình hình kinh doanh những năm gần đây càng ngày càng tốt, tốt đến mức nếu như không đặt bàn trước vài ngày sẽ không có chỗ ngồi. Nghe nói tập đoàn Phong Hoa đã nhìn trúng miếng đất vàng này rồi, đang thương lượng với những đơn vị liên quan, chuẩn bị xây dựng một khách sạn cao cấp tại thành phố K, sở dĩ sếp Hồ lại sốt sắng mời Quan Vi Trần đi ăn cơm, ngoài việc trao đổi những công việc của địa điểm trồng hoa và cây cảnh ra, còn muốn moi một ít thông tin có liên quan về dự án đầu tư khách sạn. Lại nghe nói rằng, con trai của sếp Hồ mới mở

công ty trang trí nội thất, nếu như trúng thầu việc trang trí nội thất cho khách sạn mới này, kiếm được tiền thì không nói làm gì, chủ yếu là bắn một phát pháo vào ngành trang trí nội thất, là một việc tốt đến nỗi thấp hương cầu xin còn chưa chắc có được.

Trong bữa ăn, sếp Hồ và Lý Tịch liên tục chúc rượu, chuyện nọ xọ chuyện kia, luôn vô tình mà cố ý đã động đến dự án đầu tư khách sạn mới của tập đoàn Phong Hoa. Quan Vi Trần cũng được xem là khá kín tiếng, trả lời nước đôi với sếp, ăn đến nửa bữa cơm rồi mà vẫn không hề hé lộ ra nửa câu thông tin có ích, Lý Tịch lại qua rót rượu, Quan Vi Trần bắt đầu từ chối nói tử lượng không tốt, nói rằng mình không được uống quá nhiều, sếp Hồ liền trêu người, chỉ vào Long Vịnh Thanh hét lên “Vịnh Thanh, cô làm chi thì phải thay cậu ấy uống một ly, đừng có mãi lo ăn như thế.”

Long Vịnh Thanh đang cúi đầu ăn món cá sốt tương vừa được đưa lên, đột nhiên bị gọi trúng tên, vội vàng ngẩng đầu lên, tương dính đầy lên mặt. Cô đương nhiên là không phát hiện ra, cả khuôn mặt dính đầy tương nở nụ cười với sếp Hồ, “Sếp Hồ đánh giá em cao quá rồi, tử lượng của em cũng tệ lắm.”

Nhìn dáng vẻ buồn cười của cô, Lý Tịch ngồi bên cạnh cứ cười suốt. Vốn đang định ra ám hiệu cho Long Vịnh Thanh bên khước miệng có dính tương, nào ngờ Quan Vi Trần ngồi bên cạnh cô đã đi trước cô một bước, cầm lấy khăn giấy lau nước tương cho cô, vẻ mặt và hành động của anh dịu dàng mà tự nhiên, dưới ánh đèn êm dịu trong căn phòng này, hành động đó có chút gì đó yêu thương. Long Vịnh Thanh hơi mắc cỡ, vội vàng nói cảm ơn. Lý Tịch mờ ám chớp chớp mắt với cô, còn sếp Hồ càng giống như một con hồ ly, nhìn thẳng vào Long Vịnh Thanh, nhìn rất lâu mà không hề rời mắt đi chỗ khác.

Từ lúc đó trở về sau, sếp Hồ chẳng biết có phải là đôi tính hay không, buông tha cho Quan Vi Trần bắt đầu chúc rượu Long Vịnh Thanh. Long Vịnh Thanh mặc dù nói tử lượng của mình tệ lắm. Nhưng nhìn thái độ ly rượu của sếp mình đưa đến trước mặt không cách nào từ chối sau khi uống liền mấy ly. Cô bắt đầu cảm thấy cả cơ thể mềm ra, đầu óc quay cuồng.

Quan Vi Trần nhìn thấy ánh mắt mơ màng của cô, liền lấy ly rượu uống giúp, nào ngờ khi đã uống ngà ngà như thế, lại hứng chí lên uống tiếp, cô đưa tay ra giật lại ly rượu, chạy đến quàng vai bá cổ với sếp Hồ.

“Sếp Hồ, những năm gần đây may mà có sếp Hồ quan tâm đến em, ly rượu này em chúc sếp... chúc sếp...” Cô nói năng bắt đầu ngắc ngứ, nhưng mà cũng tương đối biết nịnh nọt.

Sếp Hồ cũng không vòng vo, cầm một ly rượu to, đầy ắp lên chạm ly với cô, “Cô và Lý Tịch đều là nhân tài mà tôi coi trọng nhất, tương lai các cô cần phải cố gắng cống hiến nhiều hơn nữa cho công ty đấy nhé.”

Lý Tịch bị bỏ rơi ngồi rảnh rỗi một bên thờ ơ lạnh nhạt, hình như có suy tính gì trong đầu mà cứ nhìn tới nhìn lui mấy người đang ngồi trên bàn ăn. Mặc dù trong lòng có đôi chút xót xa cho Long Vịnh Thanh, nhưng mà cuối cùng vẫn không mở miệng, không hành động gì cả, để cho tình hình cứ thế mà phát triển.

Kết thúc bữa ăn, Quan Vi Trần, nhân vật chính của buổi cơm này chỉ uống lâng lâng, còn Long Vịnh Thanh lại say mèm. Khi tính tiền xong chuẩn bị về, sếp Hồ mới nói lời xin lỗi Quan Vi Trần, “Thật là ngại quá, Vịnh Thanh đành phải giao cho cậu rồi đấy. Cô ấy vốn là nhân viên của tôi, đáng nhẽ ra tôi phải cho người đưa cô ấy về, nhưng mà tôi cũng uống hơi quá chén, không cách nào lái xe được, đành phải nhờ Lý Tịch đưa tôi về, hơn nữa, tổ trưởng Quan và Long Vịnh Thanh vốn đã quen biết với nhau thế đành làm phiền cậu vậy, để ý chăm sóc cô ấy một chút.”

Quan Vi Trần đỡ lấy Long Vịnh Thanh đang say mèm ra, đến đứng còn không vững, khách sáo mỉm cười gật đầu với sếp Hồ, “Sếp Hồ khách sáo quá, tôi cũng vốn rất thuận đường mà.”

Lại thêm một lần chào tạm biệt nồng nhiệt, sếp Hồ dẫn Lý Tịch đưa Quan Vi Trần và Long Vịnh Thanh đến trước cửa xe, sau đó mới lên xe của Lý Tịch rời đi. Quan Vi Trần dìu Long Vịnh Thanh đang bước đi không vững kia, khó khăn lắm mới đẩy cô lên được xe, nhưng lại nhìn thấy cô đang ôm lấy ngực, tỏ vẻ rất khó chịu, tiếp theo đó liền cúi gập người xuống,

chắc là chuẩn bị nôn, Quan Vi Trần có tính sạch sẽ chịu không nổi cô, vội vàng dìu cô xuống. Quá nhiên, sau khi dìu cô xuống xe, cô liền dựa ngay vào cái cột bên cạnh xe, nôn thốc nôn tháo. Anh đứng một bên, vỗ vỗ vào lưng cô giúp cô hít thở, không thể không trách móc mấy câu: “Không uống được thì đừng có ép mình uống, mỗi lần đều uống say khướt, còn nhất quyết không cho người ta uống thay, thật không biết chị như vậy được gọi là hết mình hay là ngốc nghếch nữa?”

Long Vịnh Thanh đã say đến nỗi không còn hiểu tiếng người nữa, sau khi nôn xong liền lắc lư người đứng dậy, dựa vào vai của Quan Vi Trần cười ngốc với anh, “Hôm nay vui ghê, tiếp theo ta sẽ đi đâu nhỉ?”

Quan Vi Trần biết cô đang say rượu nên cũng không thêm để ý đến cô, ôm lấy cô chuẩn bị dìu lên xe, chợt nghe phía sau có người chào hỏi với anh.

“Khéo thế này cơ à, ở đây mà cũng gặp được cậu.”

Quan Vi Trần quay đầu, nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi đang đứng bên cạnh xe hơi cách mình không xa. Mái tóc người đó rất ngắn, ngũ quan tinh tế trắng trẻo, ánh mắt khô khan lạnh nhạt, mặc một chiếc áo khoác bằng da màu đen, đang đứng dựa vào cửa xe hơi, dứt chìa khóa vào ngón tay, xoay xoay.

Khuôn mặt này, cho dù đối với Quan Vi Trần hay là Long Vịnh Thanh đều đã quá quen thuộc, là Triệu Ngôn Từ một thời gian không gặp, mái tóc của anh hình như có dài hơn. Dần dần đã không còn giống dáng vẻ của một hòa thượng khi gặp ở thôn Long Sơn nữa, chỉ có điều ánh mắt nhìn người khác vẫn rất lạnh lùng, không còn nhiệt tình như trong ký ức, sau đó nhìn thấy Quan Vi Trần đang ôm Long Vịnh Thanh trong lòng, lại lạnh nhạt cười một tiếng, sửa lại ngay, “Ồ, không phải là cậu, là các cậu. Cái nơi tồi tàn này thật là nhỏ bé quá, đi đâu cũng có thể gặp được người quen.”

“Đã lâu rồi không gặp, anh Ngôn Từ.” Quan Vi Trần đẩy Long Vịnh Thanh lên xe, quay đầu nở nụ cười với Triệu Ngôn Từ, “Gần đây anh sống có tốt không?”

"Tốt, đương nhiên là tốt rồi, ở ngoài này cho dù có đi ăn xin, thì chắc chắn cũng sẽ tốt hơn ở trong tù." Triệu Ngôn Từ lạnh lùng cười bước qua, liếc nhìn vào Long Vịnh Thanh đang say xỉn ngồi không vững ở trong xe, trong mắt hiện lên một thứ tình cảm phức tạp, vừa lạnh lùng và có chút gì đó thương yêu. Lúc này, Long Vịnh Thanh ở trong xe cũng nhìn thấy anh, nhưng mà ý thức vẫn còn đang rất mơ hồ, nhìn thấy khuôn mặt của anh, mơ mơ màng màng vịn ghế đứng dậy, từ cửa sổ xe hơi thò tay ra, nắm chặt lấy vai của anh, mơ mơ hồ hồ lắm lắm: "Ngôn Thuyết, anh đã về rồi đấy ư?"

"Đừng có động vào tôi." Triệu Ngôn Từ chán ghét hất tay cô ra, những nét yêu thương trong ánh mắt cũng theo đó tan biến luôn, ánh mắt đó bỗng chốc trở nên hằn học, "Cô nhìn cho kĩ vào, tôi là Triệu Ngôn Từ, không phải là Triệu Ngôn Thuyết."

Long Vịnh Thanh bị hất ra, nghiêng ngả té về chỗ ngồi, cũng không biết có phải lại nhớ đến những ký ức không đẹp gì hay không mà bỗng nhiên bật khóc hu hu.

"Anh Ngôn Từ; anh không cần phải đối xử với Vịnh Thanh như vậy." Quan Vi Trần vội vàng ngăn Triệu Ngôn Từ lại, nhúu mày đóng cửa xe, đóng kính cửa sổ lại, đảm bảo cho việc cô ở trong xe sẽ không nghe thấy tiếng nói chuyện của người ở bên ngoài mới tiếp tục, "Em biết chị ấy có lỗi với anh, anh hận chị ấy, cũng có thể chọn cách không gặp mặt chị ấy, hoặc là lỡ gặp nhau rồi thì quay người bỏ đi. Chị ấy đã quá khổ sở rồi, đừng đối xử với chị ấy như vậy nữa, được không?"

"Tôi đối xử như vậy với cô ấy? Ngày xưa cô ấy đối xử với tôi như thế nào?" Triệu Ngôn Từ xưa nay là một người không biết giấu giếm cảm xúc của mình, sự tức giận trong lòng ngay lập tức sẽ được thể hiện ra ngoài mặt, trừng mắt lên chỉ vào Long Vịnh Thanh đang ở trong xe, "Chủ động nói yêu tôi, tôi còn cho rằng cô ta thật lòng, vui mừng hết biết, thậm chí còn chẳng tiếc mà đoạn tuyệt với gia đình. Cô ta thì sao, cô ta chỉ lấy tôi ra để làm vật thể thân cho anh trai tôi, chơi tôi xong lại định đá, thậm chí để mà

đá tôi, không tiếc gì đi yêu người đàn ông khác, cuối cùng lại còn đi dụ dỗ cậu.”

Chuyện tình của ba năm trước, có thể đơn giản tóm tắt lại thành như thế này, cũng có thể có cách giải thích khác, Quan Vi Trần nhìn thấy ánh mắt Triệu Ngôn Từ vì bị tổn thương mà trở nên lạnh lùng, muốn giải thích một chút nhưng mà môi mấp máy rất lâu, cuối cùng lại không nói ra sự thật. Anh không nói ra, bởi vì sự thật cũng không thể nào làm Ngôn Từ vui lên được bao nhiêu, còn có khả năng làm anh đau lòng thêm.

Trầm mặc một lúc, cuối cùng anh vẫn quyết định không nói ra, chỉ lặng lẽ nhướn môi lên, nói: “Chị Vịnh Thanh không dụ dỗ em, là em tự nguyện, tất cả đều là do em tự nguyện, cho nên ít nhất, ở đây anh muốn trách thì cứ trách em đi, đừng trách chị ấy nữa.”

2.

Từ bãi đỗ xe của Đông Phong Viên đi ra, Quan Vi Trần vốn định đưa Long Vịnh Thanh về nhà, nhưng đến cửa nhà cô mới phát hiện ra, cô căn bản không hề mang theo chìa khóa nhà, hoặc nói cách khác, có thể là mang theo, chỉ có điều không biết là đã vứt đi đâu. Quan Vi Trần tìm trong túi xách, túi áo, lật tìm khắp nơi cũng không thấy, quả thực là không cách nào vào nhà được đành phải tiếp tục nhét cô lên xe, đưa cô về nơi ở của mình.

Nơi anh ở là một căn hộ của khách sạn ở trung tâm thành phố, là công ty sắp xếp anh ở tạm khi làm việc ở thành phố K, là căn hộ có một phòng khách, một phòng ngủ và một thư phòng. Anh cho Vịnh Thanh nằm ngủ trên giường của mình, còn mình thì đi tắm rửa thay quần áo trước, lúc quay trở lại kinh ngạc nhìn thấy Long Vịnh Thanh cởi gần hết quần áo trên người, trần truồng nằm trên giường, anh hốt hoảng chạy qua, lấy chăn quấn cô lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một cái.

Cho quần áo của cô vào trong máy giặt tự động giặt sạch, sấy khô, gấp lại gọn gàng ngăn nắp để trên đầu giường, Quan Vi Trần mới tắt đèn, nằm trên chiếc sofa cạnh cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn ngắm trời đêm mịt mù ngoài cửa sổ, làm thế nào cũng không thể dỗ mình đi vào giấc ngủ được.

Đã hết tháng chín rồi, màn đêm lạnh lẽo như nước, bên ngoài có mấy ngọn đèn đang nhấp nháy, hoàn toàn không nhìn thấy tông tích của các vì sao, làm người đang ngẩng đầu ngắm nhìn trời đêm khó tránh khỏi có cảm giác thất vọng. Phòng ngủ ở lầu hai, để tiện cho việc chăm sóc Long Vịnh Thanh, anh không đóng cửa, trong không khí còn nồng nặc mùi rượu và mùi nước hoa kỳ lạ mà ngọt ngào, đem đến cho buổi tối lạnh lẽo như thế này một chút nồng ấm. Anh hít thở những mùi hương này, chẳng hiểu tại sao tim mỗi lúc một đập nhanh hơn, trong đầu xuất hiện sự căng thẳng kỳ lạ, giống như một tên trộm đang rình rập viên đá quý trong cửa hàng bán trang sức vàng bạc đá quý nào đó, phấn chấn hết sức nhưng lại lo lắng sợ bị người khác phát hiện. Cảm giác căng thẳng và kích thích này làm anh kiềm chế không được bản thân mình, cuối cùng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại đứng dậy, đi đến bên giường của Long Vịnh Thanh.

Cô ngủ không sâu, trên khuôn mặt còn đọng lại vệt nước mắt đã khô, đôi môi khẽ động đậy, giống như đang gọi tên ai đó trong giấc mơ, cảnh tượng này đã quá đỗi quen thuộc rồi, anh cố gắng hít thở, không kìm chế được nữa, chậm chậm dán môi mình lên môi cô...

Ban đầu, cô còn hơi giãy giụa, nhưng khi cơ thể đã thích ứng được với nhiệt độ ấm áp của anh, cô mới thả lỏng cơ thể, dần dần ôm lấy cổ anh, phát ra hai tiếng rên rỉ theo mỗi động tác của anh, những âm thanh này càng kích thích thần kinh của anh, anh chỉ biết được rằng lý trí đã rời xa khỏi anh từ lúc nào, cũng quên mất cả dục dằn, chỉ dựa vào bản năng của mình, hung hăng tiến vào cơ thể cô, đồng thời khi sự hưng phấn của cơ thể đạt đến đỉnh điểm, anh còn lưu lại trên cổ cô hai dấu răng mờ mờ.

Khi Long Vịnh Thanh tỉnh dậy đã là nửa đêm, xung quanh tối đen, có lẽ cô đã hoàn toàn tỉnh rượu, mở mắt ra nhìn cơ thể trần truồng của mình và cái giường to rộng mênh mông, cô có chút hoảng hốt, không dám chắc chắn những thứ đã thấy trong giấc mơ, không biết có phải là xuân mộng không nữa. Thế là cô giơ tay lên trên cổ tìm dấu răng, lúc này mới dám khẳng định việc đó thật sự có xảy ra. Cô lấy ga giường quấn quanh mình đi chân đất

xuống dưới lầu, trước cửa sổ dưới đó Quan Vi Trần đang ngồi quay lưng về phía cô, lặng lẽ đứng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô cũng không lên tiếng, chỉ lo ôm lấy ga trải giường, ngồi bệt xuống trên cầu thang, ngẩn ngơ nhìn bóng lưng của anh.

Bóng lưng của anh hơi gầy, có chút gì đó cô đơn, giống như bóng lưng của cô vậy. mấy tháng trước, những tấm hình trong tiệc rượu của công ty đã từng bị tung lên mạng nội bộ của công ty, cô đã nhìn thấy bóng lưng của mình trên mấy tấm hình đó, cũng gầy gò, cô đơn đến tội nghiệp như thế này đây. Sự cô đơn đó ăn sâu vào tận xương tủy, cho dù có cười tươi như thế nào đi chăng nữa, trong một giây phút không chú ý nào đó cũng sẽ để lộ ra ngoài. Cô cứ ngẩn như vậy được một lúc, ngẩn mãi, ngẩn mãi, rồi chẳng hiểu tại sao nước mắt lại tuôn ra, khóc òa lên trong đêm tối. Anh nghe thấy tiếng khóc của cô, quay đầu lại, còn cô vào giây phút này, đột nhiên chạy ào qua, hân học bóp lấy cổ anh.

“Em hận anh đến mức này sao?” Quan Vi Trần đứng yên, ngược lại còn nhướn môi lên cười.

Long Vịnh Thanh rơi nước mắt, gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, sức lực của đôi cánh tay cứ yếu dần đi cuối cùng đành uể oải buông xuống, sau đó nhào vào lòng anh khóc to lên, “Quan Quan, tại sao lại là anh? Tại sao lại là anh tháo dỡ thôn Long Sơn? Nếu như mất đi cả anh, em thật sự chẳng còn lại gì nữa.”

“Nếu không tháo dỡ thôn Long Sơn, em sẽ sống tốt hơn được một chút không?” Con người của Quan Vi Trần sáng lên, trong đêm tối ôm lấy eo cô, “Rốt cuộc em muốn sống trong hồi ức bao nhiêu lâu nữa đây?”

Long Vịnh Thanh không trả lời, chỉ ra sức ôm lấy eo của anh, sau đó bắt đầu kéo toang áo ngủ bằng cotton trên người anh ra, tìm kiếm ký ức cùng anh quán quýt trong mơ. Anh không hề kháng cự, rất nhanh sau đó đã đè cô xuống ghế sofa bên cạnh.

Lần này, Long Vịnh Thanh tỏ ra rất nóng nhiệt, anh chỉ cảm thấy mình như đang bị một cây dây leo có độc quấn lấy cả người mình, anh vui mừng nhưng lại vừa sợ hãi, có điều không cách nào ngừng lại được. Rõ ràng biết rằng cây dây leo là có độc, nhưng không kìm chế được mà phối hợp theo, mặc kệ những cái gai có độc chích vào trong da thịt, làm tê liệt dây thần kinh của anh, làm cho anh không cách nào suy nghĩ được, không cách nào rời ra được.

Bác sĩ Tôn đã từng nói rằng, anh có một trái tim dịu dàng và bao dung, có đầu óc tính tảo, đầy lý trí, nhưng anh biết rằng, anh hoàn toàn không phải như vậy. Bắt đầu từ ngày đó của ba năm về trước, anh đã ý thức được rằng, anh đánh giá quá cao lý trí của anh, anh đã trúng độc của cô đã xác định sẽ tiêu tốn ánh sáng cả cuộc đời này của mình vì cô.

Ngày hôm sau khi Long Vịnh Thanh tỉnh dậy, trời mới vừa hừng sáng, Quan Vi Trần có lẽ đã quá mệt, vẫn còn đang ngủ. Cô cẩn thận, lấy tay đỡ lấy vùng eo đang đau mỗi rồi đứng dậy, mặc quần áo vào, rón ra rón rén lần tìm chìa khóa của anh ở trên trà kỷ, âm thầm lần đến thư phòng của anh, mở tủ đựng tài liệu ra. Tìm ra tất cả những tài liệu liên quan đến địa điểm trồng hoa và cây cảnh của thôn Long Sơn và công văn phê chuẩn của thành phố, cầm đến phòng tắm đốt hết, nhìn thấy từng tờ, từng tờ giấy bị đốt cháy hết thành tro bụi, sau đó bật máy tính của anh lên, xóa hết tất cả những tài liệu liên quan đến dự án đầu tư có liên quan, cuối cùng mở hộc bàn của anh ra xem thứ còn bỏ sót tài liệu nào không. Suy nghĩ của cô thực sự rất ngây thơ, rất tuyệt vọng, cô nghĩ rằng, văn kiện và toàn bộ tài liệu đó chỉ cần bị hủy đi, phương án đầu tư vào địa điểm trồng các loại hoa và cây cảnh có thể tạm thời bị ngưng lại. Đương nhiên, cô biết rằng, với cách này cũng chẳng kéo dài được bao nhiêu lâu nhưng kéo dài được một ngày tính một ngày vậy, cô đã không còn biện pháp nào khác nữa rồi.

Trong ngăn kéo của anh rất sạch sẽ, ngoài một vài đồ dùng văn phòng và mấy quyển vở ghi chép ra, chẳng có gì cả. Ngăn thứ hai có cất một vài tư liệu về bệnh nhân mang về từ phòng khám của anh. Nhiều khi rảnh rỗi, anh thường gặp gỡ với một vài bệnh nhân tương đối quen thuộc giúp họ tư vấn

một số vấn đề tâm lý đơn giản, cô lật một hồ sơ bệnh án lên, bất thành linh nhìn thấy tên của Lâm Quốc Đống.

Tay của cô không kìm chế lại được, run lên một chốc, cô gần như không dám tin vào mắt mình, hốt hoảng gấp quyển bệnh án lại, hít thở một hơi thật sâu, rồi sau đó từ từ mở ra lại. Cái tên đó quả nhiên vẫn còn ở đây, bên cạnh cái tên đó còn dán một tấm hình, cái khuôn mặt mà cô cảm hận đến tận đáy lòng, khuôn mặt rõ ràng đã già nua đi rất nhiều cứ như thể đột ngột đập vào mắt cô, cô cảm thấy trái tim như ngừng đập, chỉ biết mở to mắt ra, ngẩn người ngồi nhìn khuôn mặt đó.

Ở chỗ của Quan Vi Trần tại sao lại có tư liệu về Lâm Quốc Đống. Lâm Quốc Đống là bệnh nhân của anh? Mấy năm nay, hai người vẫn giữ liên lạc với nhau suốt? Đừng đùa thế chứ, tại sao lại có thể như vậy được.

Mấy năm gần đây cô đều để ý đến những tin tức liên quan đến Lâm Quốc Đống, năm đó ông ta cùng Triệu Ngôn Thuyết rơi xuống vách núi, mặc dù giữ được tính mạng, nhưng thần kinh bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Mấy năm trước hoàn toàn không có hoạt động gì ngoài xã hội, một vài năm gần đây mới bắt đầu dần dần xuất hiện ở những nơi công cộng, nhưng mà số lần xuất hiện cũng rất có hạn, hơn nữa mỗi lần đều có một người đàn ông chăm sóc đặc biệt đi cùng, tính tình hình như ngày càng khó gần hơn, căn bản không hề muốn tiếp xúc với người lạ.

Lâm Quốc Đống đương nhiên là hoàn toàn không quen biết Quan Vi Trần, bởi vì mỗi lần ông đến quấy phá nhà họ Long, Quan Vi Trần đều ở trong phòng với cô, chưa bao giờ bước ra ngoài. Nhưng mà cứ cho là Lâm Quốc Đống không quen biết với anh, anh đáng nhẽ ra phải biết Lâm Quốc Đống, biết cô cảm hận người này đến mức nào, muốn giết người này đến nhường nào mới đúng chứ, tại sao lại có thể làm bác sĩ tâm lý cho ông ta được.

Long Vĩ Thanh cầm lấy hồ sơ bệnh án đó, cả người đều run lên. Lúc này cô mới nghe thấy tiếng động ở cửa ra vào phía sau lưng mình, chắc là Quan Vi Trần đã tỉnh dậy rồi, lúc này đang đứng tựa vào thành cửa, nhướn

môi lên cười với cô, “Vĩnh Thanh, hóa ra em còn rất có to chất làm nữ gián điệp nữa.”

Cô chậm chậm quay người lại, đưa hồ sơ bệnh án đó đến trước mặt anh, giọng nói run run, hỏi: “Việc này là như thế nào đây? Tại sao anh lại chữa bệnh cho ông ta? Tại sao?”

“Bởi vì ông ta là bệnh nhân, anh là bác sĩ.” Quan Vi Trần vẫn giữ nụ cười trên môi, ánh nắng mai chiếu vào từ sau lưng anh, làm cho mái tóc và đôi mắt của anh ánh lên màu hạt dẻ, rất dễ làm người ta nhớ đến những điều tốt đẹp, loại cảm giác đó giống như vào mùa đông, vừa tắm nắng vừa đọc một quyển tiểu thuyết đã thích từ lâu, từ trước đến nay Long Vĩnh Thanh đều luôn cảm thấy như vậy. Nhưng mà vào lúc này, nhìn thấy nụ cười của anh cô chỉ cảm thấy rất ngứa mắt, anh giật lấy lại hồ sơ bệnh án trên tay cô, đặt trở lại trong ngăn bàn, khóa lại, “Bác sĩ không được phép lựa chọn bệnh nhân, người bệnh biết danh tiếng của anh tìm đến đây, làm sao anh có thể không tiếp nhận.”

“Nhưng mà ông ta là Lâm Quốc Đông, là ông ta đã giết chết Triệu Ngôn Thuyết. Long Vĩnh Thanh cất cao giọng, phẫn nộ hét lên với anh.

“Anh đã nói rồi, làm bác sĩ không có quyền lựa chọn bệnh nhân.” Quan Vi Trần khóa xong hộc bàn, quay người kiểm tra máy vi tính và tủ để giấy tờ, giấy tờ trong đó quả nhiên chẳng còn lại tờ nào, anh quay đầu nhìn Long Vĩnh Thanh, “Vĩnh Thanh, anh nghĩ bây giờ không phải lúc nói đến bệnh nhân của anh, em hủy hết toàn bộ giấy tờ của anh, người nổi nóng đáng lẽ phải là anh mới đúng chứ.”

Long Vĩnh Thanh không nói gì, cô hủy hết các loại giấy tờ đó, Quan Vi Trần chắc chắn sẽ gặp nhiều phiền phức. Cô vốn cũng có một chút áy náy, vốn dĩ định hủy những tài liệu trên rồi lặng lẽ trốn đi, sau này sẽ không gặp lại Vi Trần nữa, nhưng mà bây giờ, cái sự áy náy kia của cô đã bị hồ sơ bệnh án kia gột rửa sạch sẽ, thay vào đó là sự căm hận vì bị phản bội sau lưng.

Hai người đều ôm trong lòng một nỗi niềm riêng, trừng mắt nhìn người kia, rất lâu cũng không nói năng gì, cuối cùng vẫn là Quan Vi Trần, thở nhẹ ra một tiếng thở dài: “Thực ra, em hủy hết toàn bộ tài liệu đó cũng chẳng sao cả, tất cả tài liệu và văn kiện ở chỗ anh đây, ở chỗ anh trai của anh cũng có một bộ dự trữ. Anh vốn dĩ không định làm thương nhân, làm xong dự án này sẽ rút ra khỏi công ty, cho nên, dù cầm được tư liệu hoặc văn kiện gì, ngay lập tức sẽ gửi bản chính đến chỗ anh trai anh để anh ấy lưu hồ sơ, những văn kiện để lại ở chỗ anh đây, toàn bộ đều chỉ là bản sao mà thôi.”

Bản sao... Cô làm nhiều việc như thế, hủy hết số tài liệu đó, hóa ra chỉ là những bản sao mà thôi. Cô gần như đứng không vững, nhìn vào ánh mắt của Quan Vi Trần nhìn mình, chỉ cảm thấy mình bỗng nhiên trở nên rất nực cười, rất đáng thương, cứ suy nghĩ như thế, cô bật cười thành tiếng, mệt mỏi ngã lăn ra nền nhà.

Không kéo dài được tiến độ di dời thôn Long Sơn, Lâm Quốc Đống lại còn sổng sờ ra đó trên cõi đời này, đến cả Quan Vi Trần, người mà cô nghĩ rằng đó là con đường lùi cuối cùng của cô cũng đã rời xa cô rồi, đứng ở một thế giới khác hẳn với thế giới của cô, thế thì, rốt cuộc cô còn có thể làm được những gì? Rốt cuộc những việc cô làm còn có tác dụng gì nữa đây?

“Vịnh Thanh, em cần gì phải cứ như vậy? Cứ cho là toàn bộ tài liệu bị hủy hết thật đi, như vậy thì sao chứ? Tài liệu có thể từ từ bổ sung đầy đủ, văn kiện cũng có thể bổ sung lại, em có thay đổi được việc gì không?” Quan Vi Trần cuối cùng cũng không nở lòng nào, cúi người xuống đỡ lấy Long Vịnh Thanh, “Đừng cố giữ sai lầm không tỉnh ngộ nữa, được không?”

Long Vịnh Thanh hất mạnh tay của Vi Trần ra, chậm chạp từ trên nền nhà bò dậy, đi ra khỏi phòng đọc sách, tìm đầy đủ mọi thứ của mình, áo khoác, túi xách, Quan Vi Trần đi lẻo đẻo theo sau cô. Cô đứng ở cửa mang giày, không quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Tôi nghĩ, từ nay về sau chúng ta không cần gặp nhau nữa, cứ xem như là chúng ta chưa bao giờ quen nhau đi, tạm biệt.”

Sau đó liền mở cửa đi ra, giây phút ngay trước khi cửa đóng lại lần nữa, Quan Vi Trần đứng ngay ở lối ra vào, nhìn bóng lưng gầy gò mà kiên quyết của cô, chỉ cảm thấy vùng ngực lại bị đau như bị đứt hơi. Sự đau đớn đó làm cho anh đứng không vững, anh ôm lấy ngực cúi người xuống, vì cô, vì anh, chậm chậm nở một nụ cười thê lương.

3.

Sau khi hoàn tất tất cả công việc điều chỉnh trước khi di dời thôn Long Sơn, đội ngũ phá dỡ nhà của chính thức vào đóng đô ở trong thôn. Chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả các phòng ốc, nhà cửa đầy kỉ niệm và tang thương đã bị sụp đổ, cát bụi bay đầy trời. Trong làn cát bụi đó, thời gian và ký ức của bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu niềm vui, bao nhiêu cảm động, bao nhiêu bi thương, cuối cùng, toàn bộ đều bị chôn vùi dưới đồng hoang tàn đó.

Long Vịnh Thanh đứng lẫn trong đám người, lặng lẽ đứng nhìn cái nơi đã từng rất quen thuộc trở thành đồng hoang tàn. Tuổi thanh xuân của họ bị chôn vùi dưới đồng hoang tàn đó, rất nhanh sẽ có người đến san bằng nó, phủ lên một lớp bùn đất, lấy chất dinh dưỡng dưới đồng hoang tàn kia để trồng đủ các giống hoa và cây cảnh. Chỉ có điều, cô không có niềm tin, trên mảnh đất có tuổi thanh xuân quá đổi thê thảm kia của cô có thể mọc những bông hoa đẹp được hay không?

Lý Tịch đứng một bên cầm lấy tay của cô, đau lòng hỏi, “Người yêu, sao tay cậu lạnh ngắt thế này? Nếu như chịu không được hay là đừng xem nữa, hay là cậu về công ty trước đi, ở đây có mình rồi, tớ sẽ liên lạc với bên tổ trưởng Quan, lúc quay về sẽ bàn bạc bản thiết kế với cậu. Có điều, tớ rất hiếu kì, ngày đó tổ trưởng Quan đưa cậu về, đừng nói là thật sự không xảy ra chuyện gì nhé. Không nhẽ các cậu ngây thơ trong sáng đến mức độ ấy? Bỏ phí cả lòng tốt của tớ và sếp Hồ.”

Long Vịnh Thanh mặt mày nhợt nhạt, nhìn thấy bóng dáng người thanh niên đang đứng trao đổi với sếp Hồ đằng kia, miễn cưỡng quay qua cười với Lý Tịch, rồi sau đó vội vàng, hoảng hốt trốn chạy.

Đội ngũ phá dỡ nhà cửa chưa động đến ngôi nhà cũ của cô. Cô không dám nhìn, bởi vì chắc chắn cô chịu không nổi cú sốc này, những chiếc xe ủi đất lạnh lùng đó căn bản không phải đang đào các ngôi nhà kia, mà toàn bộ đang dội xuống trái tim của cô, trái tim đã quá đau thương của cô căn bản không thể nào chịu đựng thêm nhiều nỗi đau khổ hơn nữa, nếu không nhất định sẽ không làm chủ được bản thân, sẽ làm một số việc không thể nào cứu vãn lại được. Cô chạy một mạch ra xa khỏi thôn làng, nói với mình rằng bây giờ không phải lúc, cô còn có việc quan trọng hơn phải làm. Cho dù có đau khổ hơn nữa, cô nhất định cũng phải trụ lại cho bằng được.

Công việc tháo dỡ tiến hành rất thuận lợi, Lý Tịch và nhóm đầu tư sau khi họp xong bắt đầu bắt tay vào việc thiết kế cho địa điểm trồng hoa và cây cảnh đó, bởi vì cơ sở này, tương lai sẽ phát triển thành điểm tham quan du lịch với chủ đề về các loại hoa cỏ, cho nên bản thiết kế này yêu cầu phải đẹp tuyệt đối, nhất thiết phải làm cho mỗi góc vườn đều phải lãng mạn, rạng rỡ. Theo lời của sếp Hồ nói thì chính là, biến địa điểm trồng hoa và cây cảnh ở thôn Long Sơn thành một Provence của phương Đông.

Các lãnh đạo đã nêu cao ý chí như thế, cấp dưới đương nhiên không dám chậm trễ. Lý Tịch và Long Vịnh Thanh cùng cả tổ thiết kế ngày đêm tăng ca, khó khăn lắm mới đưa ra được một phương án thiết kế, đưa cho sếp Hồ thẩm duyệt, sau khi xem xong, sếp Hồ rất hài lòng, chỉ đợi kết quả thảo luận của phía đầu tư.

Buổi tối hôm đó, sếp Hồ mời tất cả nhân viên của tổ thiết kế tham gia một buổi chiêu đãi lớn. Trong bữa ăn, sếp Hồ vẫn không bỏ được kiểu cách của người làm sếp, diễn thuyết một thôi một hồi với cấp dưới, nói rằng con trai mình có triển vọng như thế nào, mới mở một công ty trang trí nội thất, ngay đầu tiên đã nhận được một mối làm ăn lớn, khách sạn Tinh Hoa ở trung tâm thành phố là do công ty của anh ta phụ trách trang trí nội thất, bây giờ toàn bộ đã hoàn thành, nhận được những lời khen tốt từ những người trong ngành. Lễ khánh thành khách sạn Tinh Hoa vào ngày mai cũng có mời hai cha con tham gia. Long Vịnh Thanh lại trầm mặc đến bất ngờ trốn trong góc phòng, một mình lặng lẽ uống hết hai chai bia.

Ngày hôm sau, suốt cả ngày Long Vĩnh Thanh chẳng để tâm vào việc gì, Lý Tịch bắt chuyện với cô rất nhiều lần cô đều hỏi một đường trả lời một nẻo, tinh thần không được bình thường cho lắm, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng cô vẫn đang đau lòng chuyện nhà cũ bị tháo dỡ, cho nên đều không để tâm đến cô. Khi tan tầm, cô càng sốt ruột hơn, thời gian vừa hết liền lập tức xách túi, chạy như bay ra khỏi công ty.

Lễ khai trương khách sạn Tinh Hoa ở một thành phố K không mấy to lớn này diễn ra rất rình rang, nghe nói ông chủ của khách sạn này là con trai của chủ nhiệm ủy ban kiểm tra kỉ luật thành phố. Lần khai trương này không chỉ mời thị trưởng đến cắt băng khánh thành, hơn nữa tất cả lãnh đạo lớn nhỏ trong thành phố, những doanh nghiệp nổi tiếng, có máu mặt trên thị trường, cơ bản đều sẽ đến tham dự. Một tuần trước, Long Vĩnh Thanh đã đọc được tin tức khai trương khách sạn này ở trên mạng, ảnh của ông chủ khách sạn Tinh Hoa và các nhân vật nổi tiếng trong xã hội đều đăng tải lên hết trên mạng, cô nhìn thấy nụ cười giả dối của người đàn ông đó, giận giữ cầm lấy con chuột đập luôn vào màn hình máy vi tính.

Từ công ty ra, Long Vĩnh Thanh về nhà thay một bộ lễ phục, trang điểm lộng lẫy, cầm một chiếc túi xách nhỏ loanh quanh gần khách sạn Tinh Hoa một lúc đứng quan sát từ đằng xa. Ở đó đang cực kỳ náo nhiệt, thị trưởng đã phát biểu xong, cũng đã cắt băng khánh thành, tiếp theo các cô gái tiếp tân mặc sườn xám xinh đẹp đang rất lễ phép mời khách vào trong khách sạn, hình như bữa tiệc rượu sau lễ khai trương đã bắt đầu rồi, các nhân vật nổi tiếng đến chúc mừng cũng đều đã đi hết vào bên trong khách sạn. Cô đang chờ đợi thời cơ này, nhân lúc đoàn người hỗn loạn, tiếp cận một người đàn ông đến đây một mình, quang minh chính đại trà trộn vào trong đó.

Bước qua khỏi cửa chính của khách sạn, lên tầng mười tám, trước khi bước vào nơi bố trí sẵn tiệc rượu còn phải qua một cổng kiểm tra, ở đó có hai người bảo vệ và hai cô gái tiếp tân đang đứng ở cổng đón khách, yêu cầu khách phải xuất trình thư mời mới được vào bên trong. Long Vĩnh Thanh nắm chặt thư mời đã chuẩn bị sẵn, có chút thấp thỏm, bất an, cô lấy

mẫu thư mời công bố trên mạng, bỏ tiền ra làm một tấm thư mời giả. Lúc này khi đi vào, cô có liếc vào mấy tấm thư mời thật, có cảm giác giống nhau như đúc, nhưng đồ giả thì rốt cuộc cũng là đồ giả, luôn làm cho người khác cảm thấy thiếu tự tin, cô đi theo sau người khác, từng bước từng bước, cảm thấy toàn thân đang run rẩy. Khi đến lượt cô bước vào, cô đưa thư mời ra, nhưng rất nhanh ngay sau đó, cô tiếp tân cao cao gầy gầy đó cúi người xuống, lễ phép nói với cô: “Xin lỗi, tiểu thư, thư mời của cô có một chút vấn đề, không được phép vào.”

Long Vịnh Thanh vốn đã không đủ tự tin, giờ đây càng hoảng hốt, khi chuẩn bị biện bạch, đột nhiên từ đằng sau có người khoác lên vai cô, đưa ra một thư mời khác, nói với cô gái tiếp tân: “Xin lỗi, cô ấy là bạn gái đồng hành với tôi, lúc đi gấp gáp quá, lấy nhầm thư mời, thư mời chính thức ở đây.”

Là giọng nói của Quan Vi Trần, Long Vịnh Thanh kinh ngạc ngẩng đầu lên, giương mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, nhưng đúng vào lúc này, anh vỗ vỗ vào vai cô dùng ngôn ngữ cơ thể nói với cô rằng, có gì vào trong rồi hãy nói.

Cô gái tiếp tân đổi chiều số thư mời xong, cúi người xuống nói với họ: “Tiên sinh, tiểu thư, có thể vào được rồi, chúc hai vị có một buổi tối thật vui vẻ!”

Đi cùng Quan Vi Trần đến đây còn có một chàng trai trẻ, vẻ ngoài rất tao nhã, lịch sự, có chút gì đó giống Quan Vi Trần. Điều duy nhất không giống đó là, ánh mắt trông có vẻ lạnh lùng, trên mặt chẳng hề có lấy một nụ cười. Khi người đó nhìn thấy Quan Vi Trần ôm lấy vai Long Vịnh Thanh đi vào, tự nhiên nhíu mày lại, cúi người hỏi Quan Vi Trần, “Em có quen không đấy? Đừng gây chuyện, những người đến đây đều không đơn giản, cần thận kéo lại gây phiền phức.”

“Anh, anh quên cô ấy rồi cô ấy là Long Vịnh Thanh, là con gái lớn của ba Long và mẹ Long, hồi nhỏ hai người gặp mặt nhau rồi mà.” Nói xong Quan Vi Trần đẩy Long Vịnh Thanh ra trước mặt chàng trai trẻ đó.

Nghe Quan Vi Trần nói như vậy, Long Vịnh Thanh mới tỉ mỉ quan sát lại chàng trai đứng trước mặt mình cũng mới nhớ lại hóa ra người này là Quan Nhã Dương con trai lớn của chú Quan, anh trai của Quan Vi Trần, hiện nay là người tổng phụ trách thị trường tại Trung Quốc, thế hệ trẻ ưu tú nổi tiếng trong giới kinh doanh.

Hồi nhỏ gặp một lần, khi gặp lại nhau vào đúng trường hợp này, Long Vịnh Thanh mắc cỡ nhìn anh cười cười, “Chào anh, em là Long Vịnh Thanh.”

“Xin lỗi, lúc nãy không nhận ra em, anh cứ nghĩ rằng là phóng viên của một tòa soạn nào đó trà trộn vào đây phỏng vấn.” Quan Nhã Dương nở nụ cười nhàn nhạt như có như không, nói xong gật gật đầu, xem như là chào hỏi.

Ngay sau đó, có một người quen đi đến chào hỏi, Quan Nhã Dương phải quay qua chào xã giao xung quanh. Quan Vi Trần lúc không ai để ý, ép đẩy Long Vịnh Thanh vào nhà vệ sinh nam ở cuối hành lang của sảnh tiệc.

Đóng cửa phòng vệ sinh lại, tức là cũng không phải nguy trang thêm nữa, Long Vịnh Thanh cố gắng hất tay của Quan Vi Trần ra, Quan Vi Trần lại khoá ngược cửa lại, dữ dằn ép cô vào tường, hỏi: “Em đến đây làm gì?”

“Thì anh cứ xem em như là một phóng viên loại ba đi, định đến đây moi móc một chút tin tức thôi.” Long Vịnh Thanh quay đầu qua một bên, tránh không nhìn vào mặt anh, giọng nói cũng rất lạnh lùng.

“Moi tin tức?” Quan Vi Trần lạnh lùng cười một tiếng, giơ tay ra giật lấy cái túi xách của cô, kéo dây kéo ra, bên trong thấy đập vào mắt là một con dao gọt trái cây mới tinh, anh lấy con dao ra, đưa đến trước mặt cô, “Là moi tin tức, hay là muốn tạo ra tin tức hả? Có phải em muốn trên tất cả các tờ báo ngày mai sẽ xuất hiện một thông tin nóng hổi, ông Lâm Quốc Đồng người sáng lập khách sạn Tinh Hoa bị một người con gái tấn công ngay trong buổi lễ khai trương, chết tại chỗ phải không?”

Sự việc mà mình mưu tính đã lâu nay bị nói ra với giọng điệu như thế này, Long Vịnh Thanh cảm phần trùng mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi, “Nếu được như vậy thì tốt nhất, nếu thật sự không được, thì học cách năm đó ông ta giết Triệu Ngôn Thuyết vậy, kéo ông ta nhảy từ trên ban công này xuống, dù sao đây cũng là tầng mười tám, không sợ ông ta té xuống mà không chết...”

Bóp...

Long Vịnh Thanh còn chưa nói xong, trên mặt đã phải nhận lấy một cái tát thật đau, tay của Quan Vi Trần vẫn còn giơ cao trong không trung, anh trùng mắt nhìn cô, trong đôi mắt hiện rõ sự bi ai và xót xa, còn có cả sự dằn vặt đau khổ mà không ai có thể hiểu được, “Đêm hôm đó của ba năm về trước, rõ ràng em đã đồng ý với anh rồi, sẽ không bao giờ lấy tính mạng của mình ra làm trò đùa nữa, tại sao em lại thất hứa? Tại sao lại không tin tưởng vào anh nữa?”

“Cho đến tận hôm nay, anh làm sao để em có thể tiếp tục tin tưởng vào anh tiếp được đây?” Long Vịnh Thanh nghe nhắc đến sự việc của ba năm về trước đột nhiên trở nên kích động, đẩy mạnh Quan Vi Trần ra, đoạt lại con dao gọt trái cây trong tay anh, nhét lại vào túi xách của mình. Anh đã phản bội lại em, anh đã hỗ trợ cho Lâm Quốc Đống về tâm lý, thì đừng có để ý đến em nữa, em có chết rồi cũng chẳng liên quan gì đến anh.”

“Anh Triệu Ngôn Thuyết đã chết nhiều năm như vậy rồi, rốt cuộc em còn muốn gây ra ma chướng trong bao lâu nữa? Ngày đó em qua lại với anh Ngôn Từ cũng chỉ vì muốn anh ấy thay em giết Lâm Quốc Đống, nói cái gì mà chẳng qua dùng anh ấy để làm người thay thế cho anh Triệu Ngôn Thuyết? Đó chẳng qua chỉ là lời giải thích cho dễ nghe một chút, thực ra trong lòng em căn bản đang nghĩ rằng, nếu như ngày đó người lên núi tìm em là anh Triệu Ngôn Từ, nếu như người chết đó là Triệu Ngôn Từ, thì tốt biết mấy. Đừng có ích kỉ như vậy nữa, Long Vịnh Thanh ma chướng trong lòng em biến em trở thành một con người đáng sợ...” Quan Vi Trần từ trước đến nay chưa bao giờ nói lớn tiếng như vậy, từ trước đến nay chưa bao giờ nói nặng lời như vậy với cô. Cho dù là ba năm về trước, anh cũng khuyên

rắn cô rất nhẹ nhàng, nhưng mà hôm nay, nhìn thấy dáng vẻ này của cô, anh chỉ cảm thấy sức chịu đựng và lòng bao dung của anh đã đạt đến đỉnh điểm, anh phải làm cho cô thấy rõ một vài sự thật này, “Đừng lấy cớ rằng em yêu anh Triệu Ngôn Thuyết nhiều đến như thế nào, em tự hỏi lại bản thân mình xem, trong trái tim bị thù hận bao bọc nhiều năm như vậy, rốt cuộc còn lại mấy phần là tình yêu thật sự dành cho anh ấy? Em đang tìm cớ cho sự áy náy, day dứt của em, em cho rằng em đã hại chết anh ấy, cho nên trong tiềm thức, em luôn không thể tha thứ cho mình, tìm trăm phương ngàn kế để trả thù. Nhưng em có biết hay không trong cả quá trình như thế, em đã bắt đầu làm nhục tình yêu mà em dành cho anh ấy, bắt đầu từ ngày em lừa dối anh Triệu Ngôn Từ, bắt đầu từ ngày em trốn chạy hiện thực, em đã không xứng đáng để yêu anh ấy nữa rồi...”

“Anh nói bậy!” Long Vịnh Thanh kinh hoàng ôm lấy đầu, chậm chậm ngồi bệt xuống, từng lời nói đó như những con dao sắc nhọn đâm vào trái tim cô, cô nhớ lại rồi, buổi tối hôm đó của ba năm về trước, đó là một buổi tối mà có lẽ suốt cả cuộc đời này, cô sẽ không bao giờ quên được.

Lúc đó, Lâm Quốc Đông còn nằm trong bệnh viện tâm thần, vẫn còn đang mù mịt với việc bị người tình lừa dối, đang chìm đắm trong sự đau khổ vì tương lai sẽ không có con cháu hương khói cho mình, cả ngày cả đêm cứ điên điên khùng khùng lo tìm bí quyết để sinh con, so với cô lúc ấy, tinh thần cũng chẳng khá hơn là bao. Cô khó khăn lắm mới dò la ra được bệnh viện tâm thần nơi Lâm Quốc Đông đang nằm điều trị, lừa cả phía bệnh viện, đưa ông ấy đi ra ngoài, đưa ông ấy đến con đường nhỏ dẫn đến ngọn núi phía sau của thôn Long Sơn, ông ta vẫn không nhận ra Long Vịnh Thanh, gặp cô liền gọi cô là Mỹ Vân, bắt cô trả con cho ông ta, sau đó liền bắt đầu tấn công cô hết như lần trước ở trên ngọn núi đằng sau thôn Long Sơn vậy.

Trước khi việc này xảy ra, cô đã có hẹn trước với Triệu Ngôn Từ rồi, nhưng mà người đầu tiên chạy đến là Quan Quan, người mà trước đó đã phát hiện thấy cô có gì đó không bình thường, áo quần cô đã bị xé rách đến tả tơi Quan Quan ra sức đẩy Lâm Quốc Đông đang phát điên phát khùng đó ra, hét to với Long Vịnh Thanh đang ngồi co ro trên mặt đất, “Chị Vịnh

Thanh, tại sao lại không dùng cây gậy điện. Em mua để cho chị phòng thân mà... Thôi được rồi, chị mau chạy đi, em ở đây giữ ông ta lại...”

Lúc này Triệu Ngôn Từ cũng vừa kịp tới, nhìn thấy tình hình trước mắt, hình như cũng đại khái hiểu ra được đã xảy ra chuyện gì. Cộng thêm việc anh vốn ôm hận với Lâm Quốc Đống, vừa nhảy bổ qua đã đâm mạnh cho ông ta ngã lăn ra đất. Triệu Ngôn Từ thừa nhỏ đã hay gây rối, đánh nhau, đã ra tay thì rất mạnh bạo. Cho dù là hai ba người thanh niên cường tráng cũng khó có thể tiếp cận anh, huống hồ là một người đàn ông trung niên đang đau yếu. Triệu Ngôn Từ đâm cho Lâm Quốc Đống mấy phát liên người đó đã không còn sức để đánh trả nữa, anh vẫn chưa hả giận, rút con dao găm giắt trên thắt lưng mang theo người ra, rút ống dao ra chuẩn bị đâm vào người đàn ông đang nằm rên rỉ trên mặt đất kia. May sao đúng lúc đó, Quan Quan nhảy bổ qua, hai tay cầm chặt lấy con dao găm đó.

“Anh Ngôn Từ, đủ rồi, ba Triệu mẹ Triệu đã mất đi một người con trai rồi, đừng để họ mất đi người con thứ hai nữa. Giết người là bị ngồi tù đó, gia đình nhà họ Triệu sẽ chịu đựng không nổi cú sốc này đâu.”

Lưỡi dao sắc nhọn của con dao găm này của đứt cả lòng bàn tay của Quan Quan, máu chảy từng giọt từng giọt lên người của Lâm Quốc Đống, cũng nhuộm cả lên người của Triệu Ngôn Từ, Triệu Ngôn Từ chợt bừng tỉnh ra ngay lập tức, không đâm dao xuống nữa, quay đầu nhìn sang đôi mắt sáng của Quan Quan, thở mạnh ra từng hơi, từng hơi, cầm dao, chậm chậm đứng dậy.

“Anh Ngôn Từ, anh đưa chị Vịnh Thanh đi trước đi, em đưa ông ta quay về, em biết phải làm như thế nào, chắc chắn sẽ không bị người ta hoài nghi đâu.” Quan Quan chịu đựng cơn đau trong lòng bàn tay, lấy ra cây gậy điện ở trong túi xách của Long Vịnh Thanh, dí vào người của Lâm Quốc Đống cho ông ta ngất đi, sau đó kéo ông ta đi về phía con đường lớn.

Triệu Ngôn Từ bước qua nắm lấy tay của Long Vịnh Thanh, nhỏ nhẹ an ủi cô, “Vịnh Thanh, đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em, đừng sợ.”

Long Vịnh Thanh vốn đã lên sẵn hết kế hoạch, nhưng khi nhìn thấy lòng bàn tay chảy máu của Quan Quan, nhìn thấy con dao găm nhỏ cong cong trong tay Triệu Ngôn Từ dính đầy máu của Quan Quan, con dao găm đó là quà sinh nhật cô tặng cho Triệu Ngôn Từ, bây giờ nghĩ lại, cũng là để chuẩn bị cho ngày hôm nay cả. Nhưng bây giờ cô bỗng dưng đâm ra sợ hãi, cảm thấy có chút may mắn vì Triệu Ngôn Từ không đâm con dao đó xuống, cô nghĩ đến câu nói lúc nãy của Quan Quan, gia đình nhà họ Triệu đã mất đi một người con trai rồi, không được mất đi người còn lại nữa, Ngôn Thuyết Vi muốn cứu cô mà bị Lâm Quốc Đống kéo xuống vách núi, cô không thể nào làm hại Triệu Ngôn Từ nữa. Nghĩ đến đây, cô co rúm người lại, đột nhiên bật khóc, cảm thấy bản thân mình xấu xa quá đỗi, cô còn mặt mũi nào mà gặp Triệu Ngôn Từ được nữa. Triệu Ngôn Từ cứ nghĩ cô bị dọa cho khiếp sợ, tiếp tục an ủi cô, “Vịnh Thanh, đừng sợ, có anh đây, không ai dám làm gì em đâu. Anh sẽ bảo vệ em, sẽ bảo vệ em suốt cả cuộc đời này.”

Sau chuyện ngày hôm đó, cô tìm Quan Quan nói hết những suy nghĩ của mình, thực ra nếu cô không nói thì Quan Quan cũng đã hiểu hết rồi. Nói cho cùng anh cũng là bác sĩ tâm lý của cô, luôn hiểu rõ trạng thái tâm lý của cô, anh biết trong vết thương của cô còn có những hạt sạn, cần phải được làm sạch, nhất định sẽ rất đau, nhưng mà cho dù đau đến mức nào đi chăng nữa, cũng cần phải làm sạch cho bằng được, nếu không vết thương chắc chắn chẳng bao giờ lành miệng lại được.

“Thế chị phải làm như thế nào đây? Chị sai rồi, chị biết chị sai rồi, chị không thể nào tiếp tục lừa anh Ngôn Từ được nữa.” Long Vịnh Thanh co người trong chăn, cả người run lên, “Chị đã từng thử đề nghị chia tay với anh ấy, thậm chí còn nói rằng mình đã yêu người con trai khác, chị đã nói về mình cực kì tệ hại, cực kì hư hỏng, nhưng anh ấy nhất quyết không chịu tin.”

“Hai anh chị lớn lên với nhau từ bé, làm sao mà anh ấy tin chị là một người con gái hư hỏng được. ” Quan Quan ngồi trước giường cô, ngăn người ngồi nhìn bóng cây chốc sáng chốc tối ngoài cửa sổ, “Trừ phi tận mắt

anh ấy chứng kiến chị sa ngã, nếu không, anh ấy sẽ không tin đâu, anh ấy tin tưởng chị thể cơ mà.”

“Thế thì chị phải làm thế nào bây giờ? Quan Quan, phải làm thế nào đây? Nghe mẹ Long nói, mẹ Triệu nghe tin anh ấy qua lại với chị, đã không nhận người con trai này nữa rồi, anh ấy đã đoạn tuyệt quan hệ với cả nhà... Khi còn sống, người mà Ngôn Thuyết lo lắng nhất chính là Ngôn Từ, anh ấy sẽ không tha thứ cho chị, anh ấy sẽ ghét chị. Quan Quan, chị phải làm sao đây.” Long Vịnh Thanh thò tay từ trong chăn ra, túm lấy vạt áo của Quan Quan, giống như túm lấy một cọng rơm rạ có thể cứu mạng mình vậy.

“Cách giải quyết thì có, nhưng mà, chị Vịnh Thanh, chị có dám làm hay không?” Quan Quan quay đầu nhìn cô, nhướn môi lên khế cười.

“Cách gì?”

“Lên giường với em.”

Long Vịnh Thanh ngay lập tức mở to đôi mắt ra, mãi một lúc sau mới ra sức gật gật đầu như đã hạ quyết tâm, “Được, nếu như là em, chị đồng ý.”

Kế hoạch ban đầu là như vậy, Long Vịnh Thanh và Quan Quan đến khách sạn thuê phòng, nhờ Vịnh Lục đi tìm họ. Người Vịnh Lục quan tâm nhất chính là Triệu Ngôn Từ, chắc chắn ngay lập tức sẽ thông báo cho Triệu Ngôn Từ biết, đến lúc đó, cô chỉ cần nửa đùa nửa thật nói ra những câu đã soạn sẵn là được rồi.

Nhưng trong quá trình thực hiện kế hoạch, luôn có hiện tượng đi lệch ra khỏi kế hoạch đã định. Long Vịnh Thanh tin tưởng Quan Quan sẽ không làm gì cô, nhưng mà cô quên mất Quan Quan cũng là một chàng trai, hơn nữa lại là người yêu thầm cô bao nhiêu năm, người biết kiểm chế bộc lộ tình cảm với cô nhất. Quan Quan cũng đánh giá quá cao lý trí của mình, khi nửa cơ thể trần truồng của cô áp sát lại gần, ôm lấy anh ngã xuống giường, anh cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể mình đang sục sôi, máu trên đầu cũng dồn lên, dây thần kinh tự không chế mà bấy lâu nay anh vẫn rất tự hào bỗng chốc đứt phụt. Những việc tiếp theo xảy ra đều nằm ngoài sự kiểm

chế của bản thân, anh đè cô xuống dưới thân mình, hai người cứ quần quýt trên chiếc giường gỗ nhỏ hẹp trong khách sạn mini, đến cuối cùng, Long Vịnh Thanh buông xuôi, vừa khóc vừa bám vào vai anh, phối hợp với mỗi động tác của anh, không ngừng lăm bắm bên tai lên án anh, “Quan Quan, em không được đối xử với chị như vậy, không được... không được... Từ nhỏ đến lớn, chị đều xem em như con đường lùi cuối cùng của chị. Chị không thể mất em được, cũng không dám tiếp xúc quá gần gũi với em, bởi vì khi chị chính thức toàn tâm toàn ý gần gũi với em, là đồng nghĩa với việc cuộc sống của chị đã không còn đường lùi nữa, “Quan Quan... Quan Quan... Quan Quan...”

Lúc trời tối, Vịnh Lục quá nhiên tìm đến tận đây, đẩy cửa khách sạn ra; nhìn thấy quần áo xộc xệch của hai người thì phần nộ lao vào, tát cho Long Vịnh Thanh một tại ngay tại trận, “Long Vịnh Thanh, tại sao chị đề tiện như vậy hả? Ai chị cũng không tha là sao, chị làm như vậy chẳng phải có lỗi với anh Ngôn Từ sao, vì chị nên đã bị gia đình đuổi ra khỏi cửa.”

“Chẳng có gì mà có lỗi với xin lỗi ở đây cả, chị không hề yêu anh ấy, người mà chị yêu là anh Ngôn Thuyết. Anh Ngôn Thuyết đi rồi, anh ấy chỉ là người thay thế cho anh Ngôn Thuyết mà thôi. Ngoại hình ấy giống anh Ngôn Thuyết, nhưng mà tâm hồn thì không hề giống chút nào, xét về tâm hồn thì Quan Quan có vẻ giống hơn một chút. Mọi người chắc không ai biết rồi, chị và anh Ngôn Thuyết bắt đầu yêu nhau từ năm mười lăm tuổi.”

Những lời nói này của Long Vịnh Thanh thực ra cũng được xem như là những lời nói thật lòng, cho nên, khi cô nói không hề mất tự nhiên hoặc do dự một chút nào cả. Điều quan trọng hơn cả là, cô đã liếc nhìn về phía cửa ra vào, Triệu Ngôn Từ đang trừng đôi mắt đó ngầu lên nhìn cô chăm chăm.

Còn có một việc nữa, cô hoàn toàn không thể nào ngờ tới, Triệu Ngôn Từ phần nộ quay về nơi ở tạm thời, đêm hôm đó uống rượu say xỉn ở trong quán bar, tâm trạng chán nản rồi đánh nhau với người ta, làm người ta bị thương nặng, gia đình người ta kiện lên tòa án, bị kết vào tội cố ý gây thương tích, xử ngồi tù ba năm.

Khi Long Vịnh Thanh biết được thông tin này là lúc cô đang viết luận văn tốt nghiệp. Kỳ nghỉ hè của Quan Quan cũng kết thúc, phải về Nhật Bản, trước khi đi, cô ra sân bay tiễn Quan Quan, trả lại cho Quan Quan bùa hộ mệnh hoa anh đào hồi nhỏ cậu từng tặng cho cô, và cả cái bùa hộ mệnh mà Quan Quan đã âm thầm nhét vào túi xách cô khi ở Nhật Bản, lặng lẽ nhìn Quan Quan, nói, “Tạm thời đừng quay về, được không? Chị cần có thời gian yên tĩnh một mình...”

Quan Quan trầm mặc gật đầu. Đợt chia tay này, kéo dài đến tận ba năm.

4.

Những hồi ức đau khổ đó làm Long Vịnh Thanh không cách nào đứng dậy được, túi xách rơi trên mặt đất, con dao gọt trái cây cũng rớt ra ngoài, vang lên một tiếng khô khốc. Cô nằm bò trên nền nhà khóc đau khổ, Quan Vi Trần không tìm được ôm lấy cô, giọng nói cũng dịu dàng lại, khuyên cô: “Đừng tự giày vò chính mình nữa, Vịnh Thanh, buông tay đi.”

“Em buông tay không được, Quan Quan, em không có cách nào để quên được anh Ngôn Thuyết, không quên được hình ảnh trước khi chết còn giờ tay ra vẫy vẫy với em, anh ấy nói với em gì đó, nhưng đến tận bây giờ, em cũng không biết được, lúc đó anh ấy nói gì? Trong trường hợp đó, anh ấy sẽ nói cái gì nhỉ Quan Quan... anh nói cho em...” Long Vịnh Thanh rúc vào lòng Quan Vi Trần, khóc sụt sùi.

Đây chính là vương mắc trong lòng cô, cũng là hạt sạn cuối cùng trong vết thương của cô, Quan Vi Trần rất rõ điều này. Nhưng mà làm cách nào để loại bỏ được hạt cát này đây, đến anh cũng còn không biết phải là thế nào nữa. Anh vỗ vỗ vào vai cô, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng hạ được quyết tâm, “Vịnh Thanh, nếu như em thực sự không buông tay được, thì thử đi hỏi ông ta xem, anh đưa em đi hỏi ông ta, đi hỏi người duy nhất nghe thấy câu nói đó lúc ấy”

Người duy nhất nghe được câu nói của Triệu Ngôn Thuyết lúc ấy, trừ Lâm Quốc Đống ra không còn người nào khác. Những năm gần đây, vấn đề

về thần kinh của Lâm Quốc Đống đã hồi phục, nhưng mà tâm lý vẫn chưa hoàn toàn hồi phục hẳn, ông bị bệnh trầm cảm rất nặng, luôn nói với Quan Vi Trần, là bác sĩ tâm lý của mình rằng, “Bác sĩ Quan, tôi luôn cảm thấy có một người thanh niên đi theo tôi, cứ nói với tôi rằng muốn tôi xuống dưới đó chơi với cậu ấy, cậu ấy bị ngã rất đau, bác sĩ Quan, tôi làm cách nào cũng không trốn được người thanh niên đó, tôi phải làm thế nào đây?”

Mỗi lần như vậy, Quan Vi Trần đều luôn mỉm cười, khuyên giải ông: “Ông Lâm, ông hãy mở rộng tâm hồn mình ra, ông không làm gì trái với lương tâm, thì không cần phải sợ chuyện ma quỷ đến quấy rầy mình.”

Quan Vi Trần đưa Long Vịnh Thanh ra khỏi nhà vệ sinh, đúng lúc gặp phải Quan Nhã Dương đang đi tìm anh khắp nơi, nhìn thấy áo quần của hai người xộc xệch, Long Vịnh Thanh nước mắt đầy mặt, sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi, rõ ràng là đã hiểu lầm việc lúc nãy ở trong nhà vệ sinh, có chút tức giận trách móc Quan Vi Trần, “Vi Trần, làm việc gì cũng phải có chừng mực, hôm nay chúng ta đến đây có rất nhiều việc quan trọng phải làm.”

“Anh trai, có lúc nào anh thấy em làm việc không có chừng mực không?” Quan Vi Trần nhướn môi lên cười với Quan Nhã Dương, “Bây giờ em đang có việc nghiêm chỉnh cần phải làm đây, anh trai, giúp em gọi Lâm tổng ra ban công trên này, nhờ anh cả đấy.”

Quan Vi Trần làm việc gì cũng không ai biết trước được cả, nhưng anh luôn rất tỉnh táo và lý trí, Quan Nhã Dương hiểu rõ điều này, cho nên khi nghe nói câu “Nhờ anh cả đấy”, mặc dù trong lòng vẫn còn nghi hoặc nhưng cũng không hỏi tiếp, nhíu nhíu mày, quay người đi vào bên trong tiệc rượu.

Quan Vi Trần dẫn Long Vịnh Thanh ra ngoài ban công ở ngoài phòng tiệc, Long Vịnh Thanh ôm chặt lấy cánh tay Quan Vi Trần từ đầu tới cuối, giống như một đứa bé đặt mắt đi cảm giác an toàn, vừa kinh hoàng vừa có cảm giác mất đi chỗ dựa, chờ đợi sự việc tiếp theo xảy ra.

Lâm Quốc Đống cầm ly rượu đi ra ban công, trước tiên nhìn thấy Quan Vi Trần, liền nở nụ cười chào hỏi anh, “Bác sĩ Quan, không ngờ cậu lại là em trai của Quan tổng, nhị thiếu gia của tập đoàn Phong Hoa, trước đây quả là quá thất lễ, thất lễ.”

“Lâm tổng hài hước quá rồi, tôi vốn không có ý định kinh doanh, cho dù là trước đây, hiện tại hay tương lai cũng chỉ là một bác sĩ tâm lý mà thôi, không có một chút cả, hôm nay đến đây, tôi muốn giới thiệu cho Lâm tổng một người. Cô ấy nói, cô ấy có quen biết với Lâm tổng có một vài vấn đề muốn hỏi Lâm tổng.”

Lâm Quốc Đống trước đó vẫn còn cười, đợi cho đến khi Long Vịnh Thanh ngẩng đầu lên, nụ cười bỗng nhiên cứng đờ. Ly rượu trong tay rớt xuống đất, tạo ra tiếng vỡ giòn tan, tiếp đó tay bắt đầu run lên, liên tục lùi về phía sau hai bước.

Trước khi gặp mặt ông ta, mặc dù Long Vịnh Thanh đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi gặp ông ta, mặt đối mặt, Long Vịnh Thanh vẫn có chút không kìm chế được, vẫn muốn xông lên đâm cho ông ta một nhát. Quan Vi Trần đúng lúc này nắm chặt lấy tay cô, bảo cô thả lỏng tinh thần một chút, cô mới hít thở thật sâu, hỏi: “Thực ra tôi vẫn còn rất hận ông, hận đến nỗi muốn chém cho ông nhát dao cho ông chết luôn đi. Nếu như ông không xuất hiện, cuộc sống của tôi đã không như thế này rồi, tôi hận ông, nhưng mà tôi biết, giết ông sẽ phải vào tù, nên tôi sẽ không vì ông mà làm lỡ cả cuộc đời của tôi nữa. Hôm nay, tôi chỉ muốn hỏi ông, anh Ngôn Thuyết... Giây phút khi ông kéo anh Ngôn Thuyết rớt xuống vách núi, anh Ngôn Thuyết có nói gì vậy? Anh ấy đã nói cái gì với tôi?”

Lâm Quốc Đống nhìn Long Vịnh Thanh, có lẽ là nhớ đến việc làm trái với lương tâm của chính mình kinh hoàng lùi về phía sau liên tục. Long Vịnh Thanh hất tay của Quan Vi Trần ra, đuổi sát theo từng bước, “Anh ấy đã nói cái gì ông nói cho tôi mau... Nói cho tôi mau lên...”

Tầng mười tám là tầng hào nhoáng nhất khách sạn Tinh Hoa, ban công lộ thiên đã chiếm tới hai ba chục mét vuông, trên đó bố trí rất nhiều ghế

ngồi màu trắng, cho nên ở đây rất thích hợp với việc vừa ngồi uống rượu vừa ngắm cảnh đêm, nhưng vào giờ phút này, hiển nhiên chẳng ai có tâm trạng đó. Lâm Quốc Đống cứ đi thụt lùi về phía sau, từ góc này của ban công chuyển sang góc khác của ban công, kinh hoàng lắc đầu quầy quậy, “Đừng qua đây, cô đừng ép tôi, lúc đó tôi rất tức giận, tôi không cố ý, lúc đó tôi cũng nhảy xuống cùng mà, là tại số phận của cậu ấy không tốt... Cô đừng qua đây.”

“Số phận của anh ấy không tốt...Ông nói số phận của anh ấy không tốt, anh ấy chết là do số phận của anh ấy không tốt...”

Long Vịnh Thanh phần nộ đến cực điểm, lý trí lại bắt đầu rời bỏ cô đi mất, cô quay người lại, tìm kiếm con dao gọt trái cây trên người của Quan Vi Trần. Quan Vi Trần nắm lấy cổ tay cô, bảo cô bình tĩnh lại, lúc này, điều làm người ta bất ngờ cũng xảy ra, Triệu Ngôn Từ đột nhiên từ ngoài ban công chạy vào, nhìn thấy Long Vịnh Thanh đang phát điên lên, còn Lâm Quốc Đống thì như một tên điên đang đứng dựa vào lan can của ban công lắc đầu liên tục, phần nộ nhảy đến chất vấn Quan Quan, "Cậu gọi anh đến làm cái gì? Cái gì mà cô ấy xảy ra chuyện? Không phải cô ấy đang đứng sờ sờ đằng kia sao?"

Lâm Quốc Đống từ nãy giờ bị hoảng loạn vì kinh sợ, nay đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của Triệu Ngôn Từ, hoảng hồn đến nỗi ôm đầu hét âm lên “Cậu ra đây để bắt tôi theo à... Cứu với... Cứu với... Để tôi nói với cô, cậu ấy nói, cậu ấy nói, ‘Vịnh Thanh, nhắm mắt lại đừng nhìn anh’... A á á.”

Trong bữa tiệc rượu này có rất nhiều khách khứa đều bị tiếng kêu của Lâm Quốc Đống làm cho giật mình kéo nhau chạy ra xem, nhìn thấy Lâm Quốc Đống đang phát điên lên, đột nhiên trèo qua lan can, trước mặt tất cả mọi người, gieo mình từ tầng mười tám xuống.

“Ông đừng chết, nói cho tôi biết, rốt cuộc là anh Ngôn Thuyết đã nói gì... Rốt cuộc là anh ấy đã nói gì...” Long Vịnh Thanh chạy bổ qua, muốn chụp lấy cánh tay của Lâm Quốc Đống, chỉ tiếc rằng đã muộn rồi, giống như sự việc của lần trước vậy, bóng dáng Lâm Quốc Đống rơi xuống trước

mắt cô, chỉ để lại một tiếng kêu thất thanh, tuyệt vọng, sau đó tất cả lại trở nên yên tĩnh.

“Ông ấy đã nói rồi.” Quan Vi Trần bước qua, kéo Long Vịnh Thanh ở bên lan can quay trở lại, “Ông ấy nói rồi, ông ấy nói anh Ngôn Thuyết đã nói với em rằng, ‘Vịnh Thanh, nhắm mắt lại, đừng nhìn anh’. Anh Ngôn Thuyết không muốn để lại ký ức không tốt cho em, cho dù là giây phút ngay trước khi kết thúc cuộc sống của mình, cũng chỉ muốn em sống tốt hơn, anh ấy là người tốt nhất thế giới này, Vịnh Thanh, em không cần phải cố quên anh ấy.”

Sự việc trước mắt xảy ra quá bất ngờ, trong phòng bày tiệc rượu đầy lên những tiếng xì xào bất ngờ có nữ khách mời nhát gan còn hét lên thất thanh. Bảo vệ hoảng hốt chạy xuống dưới lầu, thông báo cho cảnh sát, đồng thời gọi luôn xe cấp cứu, nhưng mà mọi người đều biết rang, xe cấp cứu có đến cũng không tác dụng gì nữa, nhảy từ lầu mười tám xuống, tuyệt đối không còn khả năng sống sót.

Triệu Ngôn Từ có vẻ vẫn chưa nắm bắt được tình hình trước mắt, đứng nguyên tại chỗ ngăn người ra một lúc lâu, mới mở to mắt ra nhìn Quan Vi Trần, rồi lại nhìn qua Long Vịnh Thanh, có chút không chắc chắn, hỏi lại: “Lâm Quốc Đống tự sát rồi à?”

“Ông ta tự sát rồi.” Quan Vi Trần nghiêng đầu qua nhìn về phía lúc nãy Lâm Quốc Đống nhảy xuống, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ âm u không ai hiểu được, “Cuối cùng ông ấy cũng thua anh Ngôn Thuyết, cho nên người ta đã nói, đã là con người thì đừng làm việc gì trái với lương tâm.”

Long Vịnh Thanh nắm lấy vạt áo của Quan Vi Trần, từ từ trượt xuống ngồi trên mặt đất. Lần này cô không khóc, chỉ là liên tục ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời tối hôm nay rất ảm đạm, rõ ràng không có một ngôi sao nào, nhưng cô lại thấy được cả bầu trời sao nhấp nháy trên đó.

Có lẽ những vì sao này tồn tại trong ký ức của cô, giống như một buổi tối nào đó, ở trên cây ngân hạnh trước cửa nhà cô, có một chàng thiếu niên

cười rạng rỡ nói với cô rằng, “Vĩnh Thanh, đẹp quá, từ trước đến nay, tớ chưa bao giờ được ngắm một bầu trời sao đẹp đến vậy.”

Chỉ có điều, bây giờ hồi tưởng lại, những ký ức đó bỗng nhiên trở nên nhạt nhòa, trong bầu trời đầy sao đó, cô nhìn thấy tiểu quân gia của cô đang nhìn cô, nói với cô rằng, Vĩnh Thanh nhắm mắt lại, đừng nhìn anh nữa, đừng nhớ đến anh nữa.

Sau đó, anh mỉm cười, đôi mắt còn sáng hơn cả những ngôi sao ở trên kia dần dần khép lại, biến mất cùng với bầu trời đầy sao, mãi mãi biến mất trong ký ức của cô.

Chương 11: Anh mãi mãi sẽ không nói cho em biết, anh yêu em đến

nhường nào.

Em không cần phải quên anh ấy, cũng giống như việc anh tuyệt đối sẽ không nói cho em biết, anh yêu em đến nhường nào.

1.

Vụ án về Lâm Quốc Đống, người sáng lập khách sạn Tinh Hoa nhảy lầu tự tử, làm thành phố được một phen sục sôi. Những khách mời có mặt đều bị đưa về đồn cảnh sát để thẩm vấn, Long Vịnh Thanh, Quan Vi Trần, còn có cả Triệu Ngôn Từ đương nhiên cũng không ngoại lệ. Trong quá trình điều tra, cảnh sát phát hiện ra mối ân oán giữa họ và Lâm Quốc Đống, lật lại hồ sơ bản án cũ của Triệu Ngôn Thuyết mấy năm về trước, một giai đoạn nghi ngờ cái chết của Lâm Quốc Đống là do bị mưu sát, nhưng tất cả những khách mời có mặt đều có thể làm chứng, khi Lâm Quốc Đống nhảy lầu, không có ai ở bên cạnh ông. Cho dù Long Vịnh Thanh là người đứng gần ông nhất, lúc đó cũng phải cách ông ít nhất hai mét, căn bản không có khả năng đẩy Lâm Quốc Đống xuống lầu. Là một bác sĩ tâm lý, Quan Vi Trần cung cấp hồ sơ bệnh án của Lâm Quốc Đống, chứng minh ông bị trầm cảm nặng, có khuynh hướng tự tử, hơn nữa cũng đã nhiều lần xảy ra hành vi muốn tự sát. Cảnh sát lại liên hệ với những bác sĩ tâm thần trước đây của Lâm Quốc Đống và cả những trung tâm chẩn đoán tâm lý mà ông từng đến khám, những lời làm chứng của các bác sĩ đã chứng minh lời nói của Quan Vi Trần, cuối cùng, vụ án nhảy lầu ồn ào đó đã được cảnh sát kết luận là tự tử, tuyên bố chấm dứt điều tra vụ án.

Tất cả mọi người đều được thả về, khách sạn Tinh Hoa thay ông chủ mới, tiếp tục khai trương, con người vốn hay quên, e rằng không bao lâu nữa, chắc chắn không có người nào nhắc đến vụ án tự tử kỳ lạ này nữa.

Chỉ có Long Vịnh Thanh là nhớ mãi không quên, có nhiều chi tiết cô thực sự không hiểu lắm, ví dụ như, Quan Vi Trần rút cuộc vì sao lại điều trị tâm lý cho Lâm Quốc Đống, còn cái ngày mà Lâm Quốc Đống nhảy lầu chính là ngày khai trương của khách sạn, gia đình nhà họ Lâm và gia đình nhà họ Triệu từ xưa đến nay đã như chó với mèo, tuyệt đối sẽ không mời Triệu Ngôn Từ đến dự, Triệu Ngôn Từ tại sao tự nhiên lại chạy đến đó? Cô nhớ rằng, khi Ngôn Từ vừa nhìn thấy cô, đã hỏi ngay Vi Trần: “Cậu gọi anh đến làm gì? Cái gì mà bảo cô ấy xảy ra chuyện? Cô ấy vẫn đứng sờ sờ ra đấy ư.” Là Quan Vi Trần gọi anh ấy đến? Vì sao lại như vậy?

Từ đồn cảnh sát đi ra, Long Vịnh Thanh đã từng hỏi Triệu Ngôn Từ, Triệu Ngôn Từ mặc dù vẫn không thèm để ý đến cô, nhưng mà cuối cùng cũng có quãng lại cho cô một câu, “Là Quan Quan đột nhiên gửi tin nhắn cho tôi, bảo cô xảy ra chuyện, tôi mới chạy đến, cô đừng hiểu lầm, không phải tôi lo lắng cho cô, mà là muốn xem rốt cuộc cô bị gì, đến đó mới phát hiện ra cô chẳng bị làm sao. Có điều, mà thôi, được tận mắt chứng kiến lão gia Lâm Quốc Đống khôn nạn kia nhảy lầu, mất công cũng đáng”.

“Ngôn Từ, em vẫn luôn nợ anh một lời xin lỗi, bây giờ cuối cùng em mới có thể lấy lại cân bằng để nói ra câu này. Xin lỗi, anh Ngôn Từ, em đã phản bội lại lời thề ngày nhỏ của chúng ta.” Long Vịnh Thanh đứng sau Triệu Ngôn Từ, nhìn thấy anh mở cửa xe, đột nhiên hét lên với anh một câu như vậy.

Động tác lên xe của Triệu Ngôn Từ ngừng lại một chút, trên khuôn mặt tinh tế đó hiện lên cảm xúc phức tạp, cuối cùng lạnh nhạt cười một tiếng, quay đầu nhìn cô, “Bây giờ nói những lời này còn có ích gì? Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.”

“Em biết.” Long Vịnh Thanh gật đầu, nhưng mà cũng nở một nụ cười, “Cả đời này, anh ghét nhất là bị người khác phản bội.”

“Biết thì tốt. Sau này khi kết bạn, tôi sẽ để ý một chút, sẽ không bao giờ gặp phải người như cô nữa.” Triệu Ngôn Từ lạnh lùng nhìn cô, lên xe rời đi.

Ngày chủ nhật, Long Vịnh Thanh trốn tránh ánh mắt gia đình nhà họ Triệu, âm thầm đi đến trước mộ của Triệu Ngôn Thuyết, vừa khéo gặp Quan Vi Trần ở đó. Quan Vi Trần ôm một bó hoa cúc trắng, nhìn cô cười, sau đó cúi người xuống đặt bó hoa lên trước mộ, sờ vào dòng chữ khắc trên mộ, nói với cô: “Loài hoa mà anh Ngôn Thuyết thích nhất là hoa cúc trắng. Ngày còn nhỏ, anh đã từng nghe anh ấy kể một câu chuyện về các loài hoa cỏ. Anh nói, so với các loài hoa rực rỡ như hoa hồng, hoa mẫu đơn, thì anh ấy thích hoa cúc trắng hơn, bởi vì loài hoa cúc trắng này thích sự âm áp, thích môi trường có ánh nắng chan hòa rực rỡ, thấp bé nhưng rất mạnh mẽ, chịu được lạnh, cũng chịu được bóng râm, thích hợp sinh sống trên loại đất màu mỡ, tôi xấp thoát nước tốt, cây nở hoa rất nhanh, thời gian hoa nở cũng được rất lâu, trồng thành từng vùng sẽ rất bắt mắt, anh ấy nói, những đặc tính này đều rất giống em. Nhưng mà, đương nhiên anh cũng không nói với anh ấy, thực ra hoa cúc trắng cũng chính là loài hoa mà anh yêu thích nhất.”

Long Vịnh Thanh ôm một bó hoa cúc vàng, đứng bên cạnh không nói tiếng nào, đợi đến khi anh nói xong mới tự cười nhạo mình, “Hóa ra là như vậy, em quả nhiên ngốc đến nỗi chẳng hề phát giác.”

Từ trong nghĩa trang đi ra, Long Vịnh Thanh quay về công ty tăng ca, Quan Vi Trần quay trở về căn hộ của mình, họ đi hai hướng khác nhau, đi được vài bước, Long Vịnh Thanh đột nhiên gọi anh lại.

“Quan Quan, ngày anh tiếp nhận bệnh nhân Lâm Quốc Đống, là anh đã đoán ra kết cục của ngày hôm nay phải không? Ngay từ lúc đó anh đã đoán trước được rằng ông ta sẽ tự sát, mới chịu khám bệnh cho ông ta, phải không?”

Quan Vi Trần dừng hẳn bước chân lại, trên khuôn mặt hiện lên nét u sầu, vẫn đứng quay lưng với Long Vịnh Thanh, nhưng khi quay đầu đã kịp đổi thành một nụ cười âm áp, “Làm sao có thể như vậy được? Vịnh Thanh anh có phải thần tiên đâu.”

“Ngày hôm đó, anh cố ý gọi Triệu Ngôn Từ đến tầng mười tám của khách sạn Tinh Hoa, là bởi vì anh đã nắm chắc trong tay, tinh thần của Lâm

Quốc Đống đã rất hoảng loạn, trong khoảng thời gian này, anh hoàn toàn không hề điều trị cho ông ta, anh gặp ông ta, chẳng qua vì muốn nắm rõ hơn về tình trạng tâm lý của ông ta, anh biết rằng, ông ta đã hoàn toàn không thể chịu đựng thêm bất kỳ cơn kích động nào nữa, mới cố ý để em vào giờ phút đó gặp ông ta, kích thích ông ta hồi tưởng lại tình cảnh khi kéo Triệu Ngôn Thuyết xuống vách núi, hơn nữa, còn để ông ta nhìn thấy khuôn mặt của Triệu Ngôn Từ, khuôn mặt giống như đúc với Triệu Ngôn Thuyết, cho nên ông ấy như phát điên lên mới nhảy xuống tự sát.” Họ đứng cách nhau vài mét, giọng nói của Long Vịnh Thanh không to lắm, nhưng mà mỗi một từ nói ra đều rất khó khăn, đôi mắt đỏ hoe, nước mắt có thể rớt xuống bất kì lúc nào, “Quan Quan, anh ngăn cản em, ngăn cản anh Ngôn Từ, nhưng tại sao lại đi gánh cái tội đồ nặng nề này lên người mình vậy?”

Quan Vi Trần nhìn cô, một cơn gió thổi đến, thổi tung lên mái tóc màu hạt dẻ mềm mại của anh, cười nói, “Vịnh Thanh, em nói như vậy, sẽ hại anh mất đi công việc này đó. Anh là một bác sĩ tâm lý rất xuất sắc, anh sẽ chịu trách nhiệm với mỗi bệnh nhân của mình, chỉ có điều, với mỗi một bệnh nhân, anh sẽ dùng một cách điều trị riêng, anh vẫn luôn điều trị cho ông ấy đấy chứ.”

“Quan Quan... Cô gọi tên anh lần cuối cùng, nước mắt cũng theo đó mà trút xuống, “Em sẽ không bao giờ quên anh ấy, cả đời này sẽ không quên.”

“Ồ.” Anh gật đầu, “Anh hiểu, trước đây anh luôn cho rằng, chỉ cần em quên hết quá khứ mới có thể sống tốt hơn một chút, bây giờ nghĩ lại, có lẽ cũng không cần phải như vậy, em không cần phải quên anh ấy, cũng giống như anh tuyệt đối sẽ không nói với em rằng anh yêu em nhiều đến nhường nào.”

2.

Đó là lần nói chuyện cuối cùng của hai người. Sau đó, Long Vịnh Thanh bận rộn với bản thiết kế của địa điểm trồng hoa và cây cảnh, bản thiết kế sau khi đã giao nộp xong, bộ phận thiết kế sân vườn được rảnh rỗi

một thời gian, sau đó phải bắt tay vào làm các công việc khác, Long Vịnh Thanh và Lý Tịch hàng ngày đều phải tiếp xúc với đủ loại khách hàng kỳ cục, cho nên cô cũng ít khi quay về thôn Long Sơn xem như thế nào. Mãi cho đến cuối năm, khi gia đình nhà họ Long và những gia đình khác trong thôn cùng chuyển vào ở trong những căn nhà mới, cô mới quay về một lần, cô cùng ba Long và mẹ Long mua rất nhiều pháo, đốt liên cả tiếng đồng hồ ở cổng của khu nhà ở mái này.

Sau khi ăn tối xong, Vịnh Lục gọi riêng cô đi ra ngoài, dẫn cô đến bên bờ tường sắp thi công xong của cơ sở gieo trồng hoa cỏ kia, chỉ vào bên trong, nói với cô, “Cây đó vẫn còn ở trong kia, không xê dịch đi một tấc nào, khi tháo dỡ nhà cửa, cậu ta có đặc biệt dặn dò công nhân, hình như vì cái đó mà phải chỉnh sửa rất nhiều so với bản thiết kế gốc. Em vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng chị cứ căng thẳng chuyện gốc cây như thế, cho nên em nghĩ phải nói với chị một chút.”

Long Vịnh Thanh biết, cậu ta mà Vịnh Lục vừa nhắc đến chính là Quan Vi Trần, nhưng cô hoàn toàn không ngờ được rằng, Quan Vi Trần đã vì cô mà giữ lại gốc cây ngàn hạnh đó, cô ngẩng đầu nhìn vào bên trong bờ tường đó, nhưng bờ tường cao quá, cuối cùng vẫn chẳng nhìn thấy gì cả. Mặc dù như vậy, cô cũng đã cảm thấy rất hài lòng, cúi đầu xuống cười với Vịnh Lục, “Cảm ơn em, Vịnh Lục.”

“Không cần phải cảm ơn em, thực ra cho dù em không nói với chị, ba mẹ cũng sẽ nói với chị.” Vịnh Lục quay đầu đi, vuốt lại mái tóc mình trong trời đêm. Mái tóc cô rất dài, đen nhánh và bóng mượt đến tận thắt lưng, trông giống như một chiếc nơ màu đen, “Chị như thế nào cũng không liên quan đến em, nhưng mà em không muốn vì chị cứ suốt ngày mặt mày rầu rĩ, làm ba mẹ lo lắng mà thôi.”

“Ừ.” Long Vịnh Thanh gật đầu, “Chị sẽ không bao giờ ủ rũ mặt mày nữa đâu, bởi vì chị đã biết được, con đường trước mắt sẽ phải đi như thế nào rồi.”

“Em sẽ không bỏ qua anh Ngôn Từ đâu, hy vọng từ nay về sau chị đừng quấy rối anh ấy nữa.” Vĩnh Lục quăng lại câu cuối cùng, quay người về nhà.

Long Vĩnh Thanh nhìn bóng lưng của cô, mỉm cười nói: “Chị sẽ chúc phúc cho hai đứa.”

Khi tất cả những thiết kế cơ bản của địa điểm trồng hoa và cây cảnh hoàn thành, Long Vĩnh Thanh có gặp Quan Vi Trần một lần cuối cùng, là trong buổi tiệc chúc mừng sự thành công của lứa hoa cỏ đầu tiên ở địa điểm trồng hoa và cây cảnh được trồng thành công, Long Vĩnh Thanh đứng từ xa nhìn thấy Quan Vi Trần, họ đứng cách xa nhau mấy bàn tiệc, nâng ly lên, mỉm cười, sau đó đi theo dòng người, mỗi người đi về một hướng.

Sau đó Quan Vi Trần quay lại thành phố S, tiếp tục với phòng khám của mình, cần mẫn làm một bác sĩ tâm lý. Long Vĩnh Thanh ngẫu nhiên nghe được một vài tin tức của anh qua những câu chuyện kể của mẹ Long, cũng có được số điện thoại mới của anh, nhưng cô chưa từng cho gọi một lần nào, Quan Vi Trần cũng vậy, chưa gọi cho cô lấy một lần. Mùa xuân này trôi qua rất vui vẻ và dễ chịu, Long Vĩnh Thanh đôi lúc cũng cùng Lý Tịch đi theo sếp Hồ đến địa điểm trồng hoa và cây cảnh thị sát tình hình. Từng vạt hoa có mệnh mông đang đâm chồi nảy lộc ở đó, làm lòng Long Vĩnh Thanh cảm thấy hứng khởi, đến không khí cũng tỏa ra hương thơm, mỗi lần cô đến đây, là một lần cô tin tưởng rằng, thôn Long Sơn không bị phá nát, mà tạm thời chỉ bị bó buộc lại trong cái kén, nó đang từng bước, từng bước phá vỡ cái kén của mình để tái sinh, biến thành con bướm xinh đẹp nhất.

4. Một ngày nào đó của tháng năm, Long Vĩnh Thanh đang ở văn phòng loay hoay với các bản thiết kế, điện thoại ở bàn cô đột nhiên đổ chuông, vừa nhấc điện thoại liền nghe các cô gái ở trung tâm chăm sóc hoa ở địa điểm trồng hoa và cây đồng thanh hét vào trong điện thoại, “Chị Vĩnh Thanh, chị đến địa điểm trồng hoa và cây cảnh nhanh lên, sự kiện lớn, một sự kiện lớn cực kỳ chấn động. “Việc gì mà chấn động dữ vậy?”

Long Vịnh Thanh cảm thấy kỳ lạ, lúc này điện thoại trên bàn của Lý Tịch cũng đổ chuông, Lý Tịch nghe xong điện thoại, quẳng luôn bản vẽ, đẩy ghế ra, không thèm xin phép, kéo Long Vịnh Thanh chạy luôn.

Lý Tịch đưa Long Vịnh Thanh đến địa điểm trồng hoa và cây cảnh, xe chạy như bay suốt cả đường đi, từ đằng xa đã nhìn thấy mấy cô gái ở trung tâm chăm sóc hoa đang vẫy tay với họ. Không đợi họ xuống xe, liền vây quanh lấy họ chí chóc ầm ĩ cả lên, “Chị Lý Tịch, chị Vịnh Thanh, choáng ngợp, thực sự choáng ngợp, hoặc có thể nói là kỳ tích của tình yêu, mau đến đây với chúng em, đặc biệt là chị Vịnh Thanh, chị phải chuẩn bị tâm lý cho thật kĩ đây.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì. Mọi người trông ra được vàng thỏi hả?” Long Vịnh Thanh bị họ làm cho rối tinh lên, càng lúc càng khó hiểu, đành phải đi theo họ.

Địa điểm trồng hoa và cây cảnh chiếm diện tích rất lớn, vừa vào trong cổng chính là cảnh quan với đủ loại cây có được thiết kế rất đặc sắc, đi tiếp vào trong nữa là cây cảnh đồng hoa oải hương. Vào thời điểm này, mới là tháng năm, hoa oải hương vừa mới nở những chuỗi nụ hoa màu tím nhạt, chưa nở bung ra, đi tiếp vào trong nữa lần lượt là cánh đồng hoa mẫu đơn, hoa ly, hồ hoa súng của vùng ôn đới...

Phía trong cùng là một vùng đất trồng toàn hoa cúc trắng, mùa này đang là mùa của hoa cúc trắng. Một rừng hoa trắng đong đưa theo gió, cảnh tượng đẹp mê hồn đó làm người ta quên cả hít thở, bước đến gần hơn chút nữa còn có thể thấy được thấp thoáng giữa vườn hoa cúc trắng đó có xen lẫn những bông hoa màu vàng, hình như là hoa cúc vàng. Chỉ có điều rất kỳ lạ là, hai loại hoa có màu sắc khác nhau này hình như bình thường đều phải trồng riêng ra, cho dù có trồng chung thì cũng không thể nào trồng một cách lộn xộn, trong vạt hoa trắng trồng chen vào hoa vàng được. Đi đến gần hơn nữa, đổi một vị trí khác, những bông hoa màu vàng đó hình như tạo thành một dòng chữ gì đó, Lý Tịch sốt ruột chạy lên đằng trước, nhìn thấy dòng chữ đó trước cô, trước hết là thở hắt ra một luồng hơi lạnh, ngay sau đó liền hưng phấn vẫy tay với cô, “Vịnh Thanh, mau đến đây, mau lên.”

Cô bắt đầu chạy, nhịp tim cũng vô cớ đập nhanh hơn. Càng đến gần rừng hoa đó, hàng chữ được trồng bằng hoa cũng ngày càng rõ hơn, cuối cùng cô cũng đã nhìn thấy rất rõ ràng, ba chữ, mặc dù có một số bông vẫn còn chưa nở, chưa hề hoàn mỹ, nhưng nó vẫn đập vào mắt cô ba chữ rõ ràng: “Yêu suốt đời^[1]”

Yêu Vĩnh Thanh!

1. Yêu suốt đời: âm Hán Việt của câu này là “Ái vĩnh sinh”, lợi dụng từ đồng âm khác nghĩa trong tiếng hán, “Vĩnh sinh” đồng âm với “Vĩnh Thanh”, cho nên mọi người hiểu câu này là yêu Vĩnh Thanh cũng có nghĩa là yêu Vĩnh Thanh, yêu suốt đời.

“Tổ trưởng Quan trông cả đây.”

“Đúng rồi, đúng rồi, cả một biển hoa cúc trắng rộng lớn như thế này đều do một mình Quan tổ trưởng trông đây, bọn em định giúp đỡ, nhưng anh ấy nói không cần giúp.”

“Hóa ra là có âm mưu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, khi hoa mới bắt đầu nở, bọn em nhìn thấy rất kỳ lạ, cho rằng anh ấy không biết trồng, trồng nhầm hai loại này với nhau, đợi cho đến khi nở hết làm cho bọn em đều hết cả hồn...”

Các cô gái ở trung tâm chăm sóc hoa lại bắt đầu xì xầm bàn tán.

“Kiểu này cũng quá ư là lãng mạn.” Lý Tịch giơ tay che miệng, vừa cười vừa thô bạo húc vào vai của Long Vĩnh Thanh, “Ghen ty với cậu chết đi được.”

Long Vĩnh Thanh không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng ngắm rừng hoa đó, nở một nụ cười. Cô còn nhớ anh từng nói với cô, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ nói cho em biết, anh yêu em đến nhường nào. Anh tuyệt đối sẽ không nói với cô, nhưng lại gieo hết tình yêu vào trong mảnh đất này, đợi chúng hấp thu đủ dưỡng chất, lớn dần lên từng chút một, cuối cùng nở ra những bông hoa đẹp đẽ nhất. Nước mắt từng giọt, từng giọt nhỏ xuống mảnh đất

dưới chân, Long Vịnh Thanh giơ tay ôm lấy mặt, đột nhiên bật khóc to lên. Lý Tịch nhảy qua ôm lấy vai cô, hỏi: “Bạn sẽ đi tìm anh ấy chứ? Thành phố S cách đây cũng không xa lắm.”

“Không biết nữa...” Long Vịnh Thanh vừa khóc vừa nức nở trả lời, “Trước lúc đó, tớ cần phải cố gắng hơn nữa đã, tớ phải sống tốt hơn một chút nữa mới được.”

“Vì sao?” Lý Tịch cảm thấy kỳ cục.

Long Vịnh Thanh ôm lấy mặt, từng cơn gió ấm áp thổi qua trước mặt, cô hít vào một hơi thật sâu, cố gắng nở ra một nụ cười, nhưng mà cuối cùng vẫn không cười được, nước mắt lại tí tách chảy ra.

“Bởi vì, tớ không còn đường lùi nào nữa rồi.”

Hết.

Nguyễn Sinh Lục

Phần lớn thời gian sẽ như một con mèo sợ gặp người lạ, nuôi hai con mèo trắng, trong nhà lông mèo bay khắp nơi, vì thế thường bị bạn bè chê trách. Rất thích hoạt hình, yêu sách như mạng sống, đọc được sách hay sẽ hưng phấn rất lâu, do đó cũng mong muốn viết ra được những dòng chữ khiến độc giả rung động.

*** Tác phẩm khác:**

Lang thang trong trái tim anh
(sắp xuất bản)